

КАКВО СЕ КРИЕ В ПЕЩЕРИТЕ НА МИНАЛОТО...

НОРМА БЕЙШЪР
ИГРА
НА БОГОВЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НОРМА БЕЙШЪР ИГРА НА БОГОВЕ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

ПРОЛОГ

Йорк, декември 1986 година

Валеше пухкав сняг. По цялото Пето авеню витрините на луксозните магазини — Картие, Сакс, Тифани, Ван Клиф и Арпълс, Хари Уинстън, Гучи, Бергдорф Гудман, Стюбен Глас — блестяха в празнична украса и примамваха клиентите да влязат. Тътен от бибиткащи клаксони изпълваше въздуха, а тълпите пешеходци — купувачи, натоварени с увити в пъстри коледни хартии пакети, чиновници, доволни от края на работния ден, туристи, вперили очи в забележителностите, обичайното разнообразие от улични продавачи — наводняваха улиците и напомняха излизането на евреите от Египет. Колите се движеха броня до броня — автобуси, таксито и лимузини си пробиваха път през задръстването.

Сгушена на задната седалка на лимузината, Мередит придърпа реверите на коженото си палто от руски рис, за да се стопли, но това не ѝ помогна. Студът, проникнал дълбоко в костите ѝ, нямаше нищо общо с външния. В топлото купе Мередит бе вкочанена от страх, който не можеше да преодолее. При нормални обстоятелства щеше да е доволна, че денят е приключил и е на път за вкъщи, но тази вечер нищо не ѝ носеше утеха. Сякаш целият ѝ свят щеше да се сгромоляса, а тя не бе в състояние да предприеме нищо, за да предотврати това.

Тази вечер Мередит не забелязваше пулсиращото наоколо оживление. Хвърли бегъл поглед към витрините, но усети, че внезапно е загубила коледното си настроение. Остана загледана през прозореца, докато лимузината бавно си пробиваше път. От западната страна на авенюто, притиснат между Четиридесет и осма и Петдесета улица, се намираше осеяният с небостъргачи, площи, магазини и кафенета район, известен като Рокфелер център. „Солиден като седем милиона долара“ — описа го Александър веднъж. Александър... Мередит обикновено очакваше с нетърпение да се прибере вкъщи и да прекара спокойна вечер със съпруга си, но сега със задоволство си спомни, че той няма да си е у дома. Александър бе в Париж по работа и Мередит

изпита облекчение. Познаваше я прекалено добре — мигом щеше да долови напрежението ѝ, да се досети, че нещо не е наред. Не беше сигурна дали е готова да го сподели с него. Поне не сега.

Лимузината спря пред жилищната сграда, известна като Олимпик тауър, разположена на ъгъла на Пето авеню и Петдесет и първа улица. Шофьорът ѝ отвори вратата. При излизането на Мередит студеният вятър развя дългите ѝ руси коси пред лицето. Спря за миг и плъзна поглед по фасадата — сградата приличаше на великолепно бижу от бронз, устремило се към небето. Петдесет и два етажа разкош, достоен за крале. Отправи се към входа. Облеченият в ливрея портиер ѝ се усмихна и ѝ направи път. Тя му кимна разсеяно и тръгна през покритото с червен мокет фоайе към асансьорите. Натисна бутона нетърпеливо няколко пъти. По-бързо, помисли си ядосано. По-бързо...

— Всичко наред ли е, госпожо Киракис?

Тя се извърна стреснато. Един от портиерите, облечен в познатата униформа — кафяви панталони, синьо-сиво сако, жилетка и бяла сатенена папийонка — стоеше зад нея с угрижено изражение.

— Добре ли сте, госпожо Киракис? — повтори той, готов да се притече на помощ.

— Да, да... Просто съм малко уморена, това е всичко — увери го тя. — Имах дълъг ден. Слава богу, най-послед съм си вкъщи!

Мъжът се усмихна.

— Съпругът ви се прибра преди около час — осведоми я той, отваряйки вратата на асансьора.

Мередит се извърна рязко към него и не успя да прикрие изненадата си.

— Съпругът ми ли? Сигурен ли си?

Той кимна.

— Да, госпожо. Не греша. Качих се в асансьора с него.

— Благодаря! — промълви тя, докато вратите бавно се затваряха, и кабината се плъзна нагоре.

Облегна се на стената и потрепери. Защо Александър се е върнал толкова скоро от Париж? Какво ли се е случило?

Той я чакаше. Когато тя влезе в апартамента, пристъпи и нежно я прегърна.

— Надявах се да не закъснееш — сподели тихо и я пусна.

— В Париж всичко добре ли мина? — попита тя, сваляйки палтото си.

— Разбира се. Защо питаш?

— Не знам. Просто напоследък сякаш живеем в окото на ураган. Постоянно се питам какво още ще ни връхлети — призна тя кисело. — Мина ми през ум дали онова, за което отиде там, не се е провалило, или...

— Нещата се уредиха по възможно най-добрия начин. — Изглежда я изпитателно за миг. Черните му очи се присвиха подозрително. — Защо не ми кажеш какво те притеснява?

— Мен? — В смеха ѝ не се долавяше никаква веселие. — Преуморена съм от работа. Това е всичко. Никой очевидно не е съобщил на Харв Петърсън, че робството е отменено.

— Работата? Сигурна ли си, че това е всичко?

— Честна дума — увери го тя, като се постара гласът ѝ да прозвучи ведро. — Страшно ме боли глава. Ще полегна преди вечеря. Нали не възразяваш?

Той поклати глава. Не повярва на нито една нейна дума и тя го съзнаваше. Изпита благодарност, че не настоя да му каже нещо повече. За главоболието обаче не лъжеше. Ето — пак познатото болезнено пулсиране в дясното слепоочие. Целуна Александър и се оттегли в спалнята си, за да не продължи да я разпитва повече.

Лежеше в тъмното и се стараеше да не мисли за проблема, но се оказа невъзможно. Откакто специалния куриер пристигна в кабинета ѝ тази сутрин, не мислеше за нищо друго. Нямахме придружително писмо; нищо, което да покаже кой е изпращачът. Само фотокопие на документ, който не се нуждаеше от обяснение. Посланието му бе съвсем ясно. Мередит се тормозеше преди всичко заради неизвестния подател. Някой знаеше истината — някой, който е в състояние да превърне тази истина в опасно оръжие. Мередит запали лампата върху нощното шкафче. Издърпа плика от огромната си чанта предпазливо, като при обезвреждане на бомба. Дори бомба не би я изплашила толкова силно. Извади листа от плика и дълго го гледа. Как да съобщи на Александър, запита се за стотен път този ден. Как да го накара да я разбере? Щеше ли да повярва, че няма представа кой го е изпратил?

Попадне ли в лоши ръце, този единствен лист хартия имаше силата да ги унищожи.

ГЛАВА 1

Лос Анжелис, юли 1979

Мередит Кортни, новинарски репортер за телевизионната станция Кей Екс Ел Ей, паркира колата си срещу хотел „Бевърли Уилшър“ и погледна часовника си. Девет и четиридесет и пет. Добре. Беше подранила. Погледна в огледалото за обратно виждане и прекара гребен през гъстата си пепеляворуса коса. Провери грима си — бе добила този навик след забележката на една колежка, че изглеждала натруфена пред камерата. Извърна се на седалката и забеляза, че подвижната телевизионна станция спира зад нея. Операторът беше пристигнал. Слезе от колата си и махна на Брайън — той вече разтоварваше оборудването си. Ухили се, като я видя.

— Здравей, мадам! — поздрави той весело. — Отрано са те накарали да работиш днес. Още няма пладне.

Мередит се усмихна.

— Е, не всички сме нощни птици — възрази тя шеговито. — Разглезил си се, откакто се захвана с нощните снимки при Хари Джейкъбс.

— Кой е този тип все пак? — попита Брайън, докато пресичаха булевард „Уилшър“. — Чуждестранен дипломат или какво?

— Константин Киракис ли? — Мередит се разсмя. — Къде живееш, Брайън? Той е просто един от най-богатите хора в света. Наистина ли никога не си чувал за него?

Операторът сви рамене.

— Вероятно досега съм живял прекалено затворен.

— Така е — съгласи се Мередит развеселено. — За да си наясно: Константин Киракис е честен гръцки бизнесмен. Оперира с кораби, петрол, диамантени мини — всичко, което се сетиш. Класическата история за бедното момче, превърнало се в богаташ и изградило империята си единствено благодарение на собствените си амбиции.

— И това го превръща в новина?

— Определено.

Докато Мередит прекосяваше фоайето на „Бевърли Уилшър“, към нея се извърнаха доста глави, но тя не се смути. Вече бе свикнала да я разпознават. В края на краищата, както добре съзнаваше, професията я водеше сред хората. Никога не ѝ бе хрумвало, че ще привлича погледите дори да не е в тази професия. Мередит беше жена, която правеше силно впечатление: стройна, с бронзов тен, деликатни изваяни черти, големи сини очи, каквито се срещат по кориците на списания, и великолепна дълга грива от бухнали руси коси — истинско калифорнийско златно момиче.

Тя си проби път към претъпканата банкетна зала и намери къде да седне, а операторът потърси подходяща позиция за пряк поглед към подиума, от където щеше да говори Киракис. Брайън наистина не знаеше нищо за Константин Киракис, но съзнаваше колко важен е за Мередит този материал и това му беше достатъчно. Освен че беше перфекционистка, тя изискваше от всички, които ѝ асистираха, да проявяват тотална посветеност и професионализъм. Брайън знаеше как Мередит се превръща в истински кошмар, ако задачата не е изпълнена безупречно. Направи някои последни приготовления и зачака сигнала ѝ.

Докато представяха Константин Киракис, Мередит измъкна от чантата си дебел бележник и наръч моливи. Бързо записваше, благодарна, че бе отделила време да научи стенография. Бележките щяха да са ѝ от полза при подготовката на материала за излъчване. Вече ѝ хрумнаха няколко идеи какво да каже за обекта си в ефир, а записките ѝ гарантираха, че няма да пропусне нищо. Направи знак на Брайън да снима близък кадър. Константин Киракис беше впечатляващ мъж и тя искаше да го покаже и на зрителите, които ще гледат новините в единадесет вечерта — да почувстват и те могъществото и авторитета зад силните черти, в уверения му глас, който произнасяше английските думи със силен акцент. Беше изключително едър мъж — висока, мускулиста, импозантна фигура в черен костюм, който остро контрастираше на загорялото му обветрено лице и шокиращо белите му коси и мустаци.

Сигурно е бил изключително привлекателен на младини, помисли си Мередит.

Докато конференцията течеше, Мередит се запита дали не е загуба на време, че дойде. Дразнеше я маниерът на репортерите от

„Флотски вести“ — обсебиха пресконференцията, смятайки събитието за отлична възможност да разпитат Киракис за тонажа, таксите за превоза на товари, морските пътища, предимствата и недостатъците на корабния пред самолетния превоз. Нейните зрители едва ли биха проявили интерес към подобна информация — те предпочитаха да чуят за многобройните проекти на „Киракис корпорейшън“, разгърнати в САЩ. Проекти, които означаваха не стотици, а хиляди нови работни места. Интересуваха се от великолепната, обсипана с диаманти и смарагди огърлица, оценена според слуховете на два милиона долара, която Киракис бе подарил на съпругата си Мелина по случай петдесетгодишнината от сватбата им. Искаха да чуят за сина на Киракис — Александър, наследник на империята Киракис, Казанова сред новото поколение бизнесмени, чиито романтични похождения се следяха от всички жълти хроники по света. — Но както се развиват нещата — помисли си Мередит раздражено, — нищо чудно и да я накарат да се откаже от заснетия репортаж.

В единадесет и четиридесет и пет човек от отдел „Връзки с обществеността“ на „Киракис корпорейшън“ преустанови конференцията и предложи всички да се съберат за обяд в зала „Ла белла фонтана“ един от многобройните ресторанти на хотела. Ако успее да се уреди и да седне до него по време на обяда, ще бъде направо идеално! Хората започнаха да се изнизват от банкетната зала, а тя се спря да даде някои последни указания на Брайън. Нямаше да им позволят да снимат в „Ла белла фонтана“, но ако успееше да поговори с Киракис, се отваряше шанс по-късно да заснеме интервю в апартамента му. За огромно нейно разочарование репортерите от „Флотски вести“ я изпревариха. Същински гладни лешояди, помисли си тя с нарастващо раздражение и се запъти към свободна маса. Разсеяна от несполуката, неволно се сблъска с мъж, отправил се в същата посока.

— Извинявайте, не...

Не беше от колегите ѝ репортери. Бе висок поне метър и деветдесет, носеше костюм, който вероятно струваше малко състояние. Смугъл, с остри, правилни черти, той имаше най-невероятните очи, които някога бе виждала — толкова тъмни, че сякаш нямаха ириса. Косата му, също тъмна, бе грижливо подстригана, а по челото се

спускаше игрив кичур. Усмихна ѝ се и очите му засияха като шлифован оникс.

— Александър Киракис — представи се той.

В плътния му звучен глас едва се долавяше акцент — нещо, което го отличаваше от баща му.

— Мередит Кортни от новините...

Зяпаше го като идиот, но не бе в състояние да откъсне очи от него.

— Репортерка, така ли? — попита той леко развеселен. — Никога нямаше да предположа. Прекалено прелестна сте, за да бъдете нещо друго, освен модел или актриса.

Тя се усмихна.

— Комплимент ли долавям? — попита Мередит.

— От моя страна? Никога! — Засмя се. Дълбок, гърлен смях. — Простете ми... Възпитан съм да спазвам някои старомодни традиции...

Тя вдигна ръка.

— Няма нужда от обяснения. Извинението ви е прието, господин Киракис.

— Александър — поправи я той.

— Александър — повтори тя бавно.

Александър Киракис хвърли поглед през рамо към масата, където седеше баща му с четирима души от „Флотски вести“.

— Надяваше се да обядваш с него, нали?

Тя кимна и промълви:

— За жалост акулите ме изпревариха.

— Най-жалко е за баща ми — отбеляза Александър. — Не му се удава често възможност да е в компанията на красива жена при тези пътувания — обясни той с ослепителна усмивка, а Мередит неволно се изчерви.

— Благодаря, но...

— Аз обаче никога не пропускам подобна обещаваща възможност — продължи той. — За мен ще е чест, Мередит, ако решиш да обядваш с мен.

— С удоволствие — отвърна тя без колебание.

— Чудесно! — Хвана я за ръка и тя усети как през тялото ѝ премина тръпка. — Ела ей там. — Поведе я към сепаре, отделено със

завеса — гаранция за пълна изолация. — Предпочитам усамотението, когато може да се осигури. Толкова рядко ми се случва напоследък. Не възразяваш, надявам се.

— Ни най-малко — отвърна тя бързо.

Мередит се огледа. Отдавна не бе идвала тук и бе забравила колко е прелестно. Облицованите с червено кадифе стени и ромолящият фонтан в центъра придаваха на помещението елегантна атмосфера. Цветя имаше навсякъде, буквално навсякъде. Сякаш се бяха пренесли по магически начин в някое великолепно тайнствено място в Европа, например във Виена или в Будапеща.

— Напомня ми за място, където отседнах веднъж в Австрия — отбеляза Александър, сякаш прочел мислите ѝ. — Хранила ли си се тук преди?

— Един-два пъти, но отдавна — призна Мередит.

— Как е храната?

— О, отлична! — увери го тя. — Почти несравнима.

— Ще се доверя на преценката ти.

Тя се усмихна:

— Дано не се разочароваш.

Не бе изключено все пак да вземе интервю. Едва ли има някой по-близък до Киракис от собствения му син. Зачете се разсеяно в менюто — осъзна, че той я наблюдава.

— Надявам се престоят ти в Ел Ей да е приятен — подхвърли тя.

Начинът, по който я погледна, я накара да се почувства като ученичка.

— Определено. — На лицето му цъфна усмивка. — Всичко видно до този момент е страшно красиво.

Мередит отново се изчерви.

— Според мен тукашният смог се понася трудно. Там, от където идваш...

— От където идвам ли? — Той се засмя гръмко. — Живея в Ню Йорк!

— Но си израснал в Гърция?

— Да. — Направи пауза. — Май не си ходила там.

— Не, не съм.

— Атина много прилича на Лос Анджелис — увери я той. — Често дори я наричат Лос Анджелис с руини. И там има смог, улични

задръствания, гълпи туристи. Някога беше прекрасен стар град, но през последните години доста се комерсиализира.

— Изглежда не одобряваш това — заключи тя и потисна усмивката си.

— Никак — отвърна той искрено. — Атина е град с богата история, с традиции. Превръщайки се все повече и повече в туристическа атракция, започва да губи от уникалността си. Намирам това за доста тъжно.

— Явно животът ти в Ню Йорк не е причина да прекъснеш гръцките си корени.

Той я погледна изненадано:

— От къде ти хрумна подобно нещо?

— Всеизвестно е, че живееш в Щатите повече от тринадесет години. И всички знаят, че баща ти е против. Не намираш ли, че донякъде си се американизирал?

Той се усмихна.

— Възможно е в някои отношения. Но съм склонен да смятам, че човек никога не се измъква напълно от влиянието на родовите си традиции. Все се хващам колко много от нравите, с които израснах, спазвам и сега, независимо къде живея.

По време на обяда Александър разказа за родителите си, за детството си в Гърция. Забавляваше я с анекдоти за хора и ситуации, с които се бе сблъсквал по време на многобройните си пътувания като старши вицепрезидент на „Киракис корпорейшън“. Мередит осъзна, че в главата ѝ се върти почти натрапчив въпрос: това същият човек ли е, за когото бе чела толкова много? Не виждаше арогантен, самовлюбен плейбой в седналия насреща ѝ приветлив, остроумен и изключително чаровен мъж, който не щадеше сили да се държи като съвършен кавалер. Но, напомни си тя, това вероятно е част от чара му, част от силата да омайва някои от най-красивите жени в света. Нали днес сутринта го бе видяла в „Лос Анджелис таймс“ на снимка с жената, с която се срещаше — италианската филмова актриса Франческа Коренти.

Александър ѝ отвърна честно на въпроса каква възможност има да интервюира баща му.

— Тръгваме веднага след обяда. Следобед летим за Ню Йорк. Наистина съжалявам. Не се съмнявам, че на татко щеше да му е

изключително приятно.

Безсмислено е, предполагам, да се моля гъста мъгла да падне над летището — помисли си Мередит.

— Е, тогава може би следващия път — обяви тя оптимистично.

— Ако има следващ път — отвърна Александър бавно. — Татко не идва често в Щатите. Не и откакто поех ръководството на корпорацията и дейността ѝ в Северна Америка. Напоследък рядко пътува извън Гърция. Опасявам се, че в залеза на годините си се е превърнал в нещо като отшелник.

— Тогава може би ти ще ми дадеш интервю следващия път, когато се видим?

Усмихна ѝ се спонтанно.

— Давам ти дума — обеща той. — Ако... и когато се срещнем отново, ще ти дам интервю.

— Очаквам да го изпълниш — закани се тя.

Сякаш някога пак ще се сблъскам с него, помисли си мрачно.

Същия следобед Александър и Константин Киракис излязоха от „Бевърли Уилшър“, заобиколени от бодигардовете, за които бащата настояваше да го следват навсякъде. Лимузина щеше да ги закара до летището, където чакаше частният им самолет.

— Наистина ли няма да се върнеш с мен в Гърция, Александър? — попита Киракис, докато колата пътуваше на юг по магистралата към Сан Диего. — Майка ти страшно ще се радва да те види.

— Не ми е възможно да се откъсна точно сега и ти го знаеш, татко. В момента движа толкова неща, имам толкова преговори...

Бащата го погледна навъсено.

— Единствено работата ли те възпира да се върнеш вкъщи? — Подбутна сгънатия брой на „Лос Анджелис таймс“ към сина си така, че да се вижда снимка на Александър с Франческа Коренти. — Или тази дама е причината?

— Едва ли — отвърна синът безразлично.

Знаеше, че Франческа ще е там и ще го чака, когато и да се върне, колкото и дълго да отсъства. Винаги бе там, готова за него. На моменти предаността ѝ го задушаваше и му се искаше да се раздели с нея за известно време. Не си представяше нищо по-привлекателно от завръщане в Гърция за седмица-две. Не беше виждал майка си от месеци и тя страшно му липсваше. Напоследък имаше тревоги със

здравето и лекарите я съветваха да не предприема дълги пътувания, дори със самолет. Това ѝ пречеше да гостува на Александър в Ню Йорк, както често правеше в миналото.

Старият Киракис погледна навъсено снимката във вестника.

— Не е зле да си по-дискретен, Александър.

— Снимката е направена...

— ... когато ти и дамата сте влизали във фоайето на „Плаза“, където тя е отседнала — завърши вместо него баща му. — Връзката ви е така афиширана, сякаш е поместена реклама на цяла страница в „Ню Йорк таймс“.

— Доста трудно е да си дискретен, татко, когато папараците те следват навсякъде — опита да се защити Александър. — Напоследък почти не успявам да се уединя.

— Да. Защото сам си се превърнал в мишена за тези хора — не отстъпи Киракис, видимо недоволен. — Знаят, че ако са плътно по петите ти, рано или късно ще им предложиш нещо достойно за снимане. Днес е госпожица Коренти. Коя ще е следващата седмица или следващия месец? Станал си мишена за медиите, сине. За жалост твоята публичност ти вреди.

— Порицаваш ли ме, татко? — попита Александър ледено.

— Майка ти и аз не одобряваме как се справяш с личните си дела, Александър. Никога не сме го крили, но и си даваме сметка, че не можем да се месим в живота ти — отвърна Киракис, внимателно подбирайки думите си. — Желая единствено да проявяваш необходимата дискретност. Майка ти е доста чувствителна, когато семейните дела станат обществено достояние.

Александър си пое дълбоко въздух.

— Добре, ще се постарая да уважа желанието ви — отвърна той. — А сега да поговорим за друго. Тази тема ми омръзна.

— Не се и съмнявам — увери го Киракис. — Но кажи, Александър, никога ли не си обмислял сериозно възможността да се ожениш? Не си ли мислил да създадеш семейство, да имаш деца?

В тона му се долавяше искрена загриженост. Александър плахо се засмя.

— Не съм готов за женитба, татко. И определено не съм готов да стана баща — отвърна той. — Но дори и да бях, все още предстои да срещна жената, която бих преценил като подходяща съпруга.

— Когато аз бях на твоите години... — подхвана Киракис раздразнено.

— ... ти и мама сте били женени от близо десет години. Вече си бил изградил атинската корабоплавателна компания, която по-късно станала „Атина Маритайм“ — основата на „Киракис корпорейшън“. Мама е имала вече два спонтанни аборта и са я предупредили, че може да умре, ако опита да забременее трети път — завърши Александър, като отмяташе фактите на пръстите на лявата си ръка. — Да, татко, добре знам историята на нашия знатен род. Наизустих я още като дете, както другите деца обикновено запомнят приказки.

— Говориш лековато за неща, които са твоето наследство, твоите корени, Александър. Когато мен ме няма, ти ще си единственият наследник на всичко, което така усилено се борих да постигна — напомни му Киракис. — И подобно на всички империи, корпорацията трябва да има наследници.

Александър погледна баща си.

— Значи затова хората имат деца, така ли? — попита той с лека горчивина в гласа. — Каж ми, татко, защо тогава и бедните раждат деца? Те нямат какво да им оставят.

— Опитвам се да проявявам търпение към теб, Александър, но ти никак не ме улесняваш — промълви Киракис тихо, загледан в уличното движение. — Мислех, че ти по-добре от всички ще разбереш. Корпорацията винаги трябва да се ръководи от човек с името Киракис. Той трябва да държи основния пакет акции.

— И къде е написано това, татко? — попита Александър хладно.

— О, няма смисъл да говоря с теб! — изсумтя бащата.

Александър се държи така неразумно понякога, помисли си той. Ще бъде ли след време готов да изпълни призиванието си като единствен наследник на империята Киракис?

В малкия си кабинет в сградата на телевизията Мередит разказа на Кей Уилсън, една от техническите директорки, за неуспеха да вземе така желаното интервю и сподели колко впечатляващ е синът на Константин Киракис.

— Очаквах да видя Синята брада, а той се държа като Очарователния принц — призна тя. — Наистина се оказа приятна

изненада.

— Очевидно — подхвърли Кей, наливайки си кафе от машината в единия ъгъл на кабинета. Взе две бучки захар от купичката и затършува из чекмеджето за бурканчето със сметана. — Я кажи, наистина ли е толкова привлекателен като на снимките?

— Повече — увери я Мередит без колебание. — Странно... Въобще не изглежда самовлюбен. Човек с такъв външен вид трябва да го съзнава, освен ако никога през живота си не е заставал пред огледало.

— Хммм... Явно си силно впечатлена — отсъди Кей.

— Няма нищо общо с мислите из подозрителното ти мозъче — сряза я Мередит. — Оказа се много симпатичен, но естествено е трудно да опознаеш някого за един час в претъпкан ресторант.

— Разбира се — съгласи се Кей. — Я ми кажи, след като толкова ти харесва, защо не интервюира него?

— Мина ми през ума — призна Мередит. — Беше страшно открит. Помислих си, че лесно ще го разприказвам. Но колкото повече време седяхме заедно, толкова повече усещах, че е безсмислено дори да го попитам. Всъщност се плъзгаше по повърхността. Държеше се мило и чаровно, но не се изпусна за нищо важно. Непрекъснато е нащрек.

— Аха... Тайнствен мъж. Звучи интригуващо. — Приседна върху края на бюрото и надникна в записките на Мередит. — Кого ще интервюираш утре, или не е редно да те питам?

— Ник Холидей, по-известен на киноманияците като най-нашумелия нов режисьор. Уточнявам: това са думи на студиото, не мои. — В тона на Мередит прозвуча скептицизъм. — Вероятно егото му надхвърля всякакви граници.

— Човек никога не знае — напомни Кей.

Мередит направи кисела физиономия.

— Като си гледам късмета напоследък, по-добре да не се обзалагам.

Кей се изсмя сърдечно.

— Явно днес имаш тежък ден. Нарича се синдром Нямам-запис-за-предаването-довечера — диагностицира тя. — Изчакай и ще видиш. Ветровете ще се променят.

Ню Йорк Сити

— Няма ли да промениш решението си и да дойдеш с мен? — попита Константин Киракис сина си, докато крачеха по пистата на международното летище „Кенеди“ към познатия бяло-син самолет на корпорацията.

— Татко, нищо не би ме направило по-щастлив от възможността да се върна вкъщи и да прекарам известно време с мама, но сега ми е направо невъзможно да се откъсна — увери го Александър уморено.

В подножието на стълбичката Киракис вдигна ръка.

— Да, да... Бизнесът, както винаги — въздъхна той. — Сигурно трябва да съм доволен от огромния ти интерес към него. Добре. Ще се опитам да го обясня на майка ти. Но те предупреждавам — доста ще се разстрои.

— Не повече от мен — настоя Александър. — Ще ѝ предадеш, че съжалявам, нали?

Киракис се поколеба за миг и се взря в сина си със странен поглед.

— Разбира се. Но ти се върни вкъщи при първа възможност. — Импулсивно го прегърна силно — нещо, което не бе правил от години. — И на мен ще ми липсваш, синко.

— И ти на мен. — Александър отвърна на прегръдката и си пожела раздорът, възникнал между него и баща му, откакто се бе преместил да живее в Ню Йорк, да изчезне. Много обичаше баща си и желаше неговата обич и уважение. Все му се искаше да намери начин да му обясни, но на моменти самият Александър не разбираше защо постъпи точно така. — Лек полет, тате! — промълви той. Не бе наричал баща си „тате“ от години. — Ще се върна вкъщи при първа възможност.

— Обещание, което се надявам да спазиш.

Възрастният мъж пусна сина си. Обърна се и изкачи стълбичката. Горестно спря и махна още веднъж. Александър му отвърна, извърна се рязко и пое към лимузината.

Киракис седна и затегна предпазния колан. През прозореца видя как лимузината се отдалечава. Съжали, че не бе успял да убеди сина си да се върне с него. Много време измина, откакто Александър не се бе

прибирал, прекалено много. Освен това Константин Киракис се безпокоеше за него.

Повече, отколкото бе склонен да признае.

— Алекс, *caro*, трябва да се научиш да се отпускаш. — Франческа Коренти седна в леглото. Чаршафът се спусна до талията и разкри великолепните ѝ гърди, но Александър не ги погледна. — Научи се понякога да забравяш за бизнеса и да се съсредоточаваш върху насладата — посъветва го тя.

Той стоеше гол до прозореца и гледаше разсеяно ширналата се пред него панорама на Сентрал парк. Има фантастично тяло, помисли си Франческа. Като статуите в световните музеи, от които често се възхищаваше. Съвършено, направо съвършено. На Франческа Коренти, любила се с някои от най-привлекателните мъже в света, ѝ се струваше, че този определен е създаден с невероятна магия. Такова абсолютно съвършенство, повтаряше си тя, не е възможно да се получи от случайна игра на гените; само уникално сливане на гени и хромозоми можеше да даде такъв перфектен резултат.

Както беше гола, стана от леглото и прекоси стаята с леки, но решителни крачки. Обгърна врата му с ръце и нежно го гризна по ухото.

— Върни се в леглото, *caro mio* — прошепна тя. — Върни се при мен и ще се любим отново и отново...

Той се засмя тихо.

— И ще ме научиш как да отделям повече време на насладата ли?

Ръцете му обхождаха тялото ѝ.

— О, не би могъл да попаднеш на по-добър учител, *diletto mio*. — Прокара пръсти през косите му. — Аз, *carissimo*, съм специалистка в изкуството да давам наслада.

— Нима? — Отдръпна глава и я погледна. Усмивката му бе злорада. — И как ще го докажеш?

Тя също се усмихна.

— Доказателство ли ти е нужно?

Франческа прие предизвикателството. Всъщност той знаеше, че ще го направи. Целуна го жадно, докато с върховете на пръстите си

докосваше мускулестия му гръден кош. Отдръпна се преднамерено лениво и коленичи. Взе пениса му в ръка, а с другата започна да го гали бавно, нежно, без да спира да нашепва италиански любовни слова.

— Вземи го в устата си, Франческа — помоли той настойчиво.

— И това ще стане, *carissimo*, но прояви търпение — прошепна тя. — Научи се да се контролираш, иначе всичко ще приключи прекалено бързо.

Пое върха на органа му между устните си и бавно го засмука, докато той постепенно наедряваше. Пое го по-дълбоко в устата си. Пръстите ѝ леко галеха тестикулите му. Александър усещаше как желанието му се надига, обгръща го като приливна вълна. Стисна здраво главата ѝ с ръце и започна да движи бедра. Само какви неща му правеше тя с уста, език... Едва успяваше да се контролира, едва се въздържаше да не избухне.

Затвори очи. Не, помисли си той, призовавайки цялата си воля, за да запази контрол. Още не, още не... Ала започваше да отслабва, да губи контрол. Трябваше да я има сега или... Измъкна се рязко и я бутна да легне върху килима. Отпусна се отгоре ѝ и проникна с едно бързо движение. Настойчивостта му накара Франческа леко да простене.

— Не се заблуждаваш, *cara mia* — прошепна той, едва поемайки си дъх, — наистина си специалистка по насладата.

Продължи да прониква отново и отново в нея, вече го правеше по-дълбоко и по-бързо. Тя започна да следва движенията му, да повдига бедра от пода, за да го пресрещне, като през цялото време забиваше нокти в плътта му.

— Опитвам се да ти доставя наслада, *diletto mio*, защото те обичам — промълви тя. — Обичам те, откакто те срещнах.

Александър я изгледа странно, сякаш я виждаше за пръв път. Устните му се впиха в нейните напористо и грубо.

— Не — промърмори той. — Не. Постоянно го повтаряш, но не ме обичаш. Лъжеш!

Франческа го погледна смаяно — не разбираше защо се съмнява в нея.

— Наистина те обичам! Ти си моят живот. Защо не ми вярваш?

Той тръсна гневно глава, очевидно неспособен или нежелаещ да повярва.

— Не... Не ме лъжи!

С приближаването на оргазма проникванията му ставаха все по-силни. В очите му се забелязваше болка, която се появяваше винаги, когато се любеха, но Франческа така и не намираще обяснение за нея.

— Не ме лъжи...

— Наистина те обичам! — извика тя, увлечена от неговата възбуда. — Обичам те достатъчно, за да се откажа от всичко само за да бъда с теб.

— Не! — лицето му потъмня от гняв. — Лъжи! Постоянно лъжи! Не казвай това!

Изведнъж цялото му тяло потрепери силно, после сякаш застина във времето и пространството. Накрая се отпусна върху нея и зарови лице в гърдите ѝ.

Франческа нежно го погали по главата.

— Наистина те обичам, саго — промълви тя. — Как ми се иска да те накарам дами повярваш.

Когато се отдръпна от нея, очите му бяха зачервени и влажни от сълзи. Постара се да запази тона си безгрижен.

— Определено не хвалят талантите ти напразно.

Тя се насили да се усмихне.

— Няма причина да се преструвам — отвърна простичко.

Свъсил вежди, той се изправи и започна да събира дрехите си. Отиде в банята, взе душ набързо и се облече мълчаливо. Отново се случи, помисли си той смаяно. Когато тя му каза, че го обича, сякаш мъгла обгърна мозъка му и всичко, което последва, сега беше неясно петно в паметта му. Зърна собственото си отражение в огледалата, спря и се изгледа, сякаш наблюдаваше лицето на непознат; някой, когото никога не бе виждал.

Ами ти, запита се тревожно, преструваш ли се, или просто прикриваш истинската си същност?

Александър стоеше до прозореца в кабинета си в Олимпик тауър и гледаше замислено ширналия се пред него Манхатън: милионите проблясващи светлини сияеха като море от скъпоценни камъни.

Изпита странно облекчение, че Франческа замина по-рано същата вечер за Рим. След два дни започваше нов филм. Предложи му да откаже участието, да остане при него в Ню Йорк, но той настоя да приеме ролята. Не се чувстваше удобно в присъствието ѝ за дълго време. Тя беше прекалено обсебваща. На моменти изпитваше чувството, че ще го погълне целия. Знаеше, че иска да се омъжи за него. Тя не го криеше. Все повтаряше колко добра е връзката им. Той никога не ѝ разкри, че го интересуваше единствено силното сексуално привличане, което ги събра. В никоя от предишните си връзки, даде си сметка той сега със смесица от загриженост и съжаление, не бе стигнал по-далеч от първоначалното физическо привличане. Всичките охладняваха след няколко седмици, ако не и по-малко, и той неизменно си намираше нова любовница, без дори да помисли за жената, напуснала току-що живота му.

Макар Александър да познаваше Франческа Коренти поне от година, никога не бяха прекарвали заедно повече от една-две седмици. Дори при срещата им през онова лято в Рим, когато тя го покани да живее в дома ѝ в Одгиата, той настоя да си наеме апартамент в „Екселсиор“ на „Виа Венето“. В Ню Йорк ѝ запазваше апартамент в „Плаза“, макар тя ясно да показва, че очаква да отседне при него в апартаментата му. И добре че бе постъпвал така! Хубаво бе, че я държа по-настрана. Дори настояваше за това.

Франческа никога не разбра причината, но го прие, защото нямаше избор. Александър не признаваше компромиси — живееше по собствени правила.

Александър Киракис никога не бе държал достатъчно на някоя жена, за да постави нейните чувства и потребности над своите.

Часовникът върху нощното шкафче показваше два и петнадесет. Александър се въртеше в леглото, сякаш го измъчваха, и мърмореше неразбираемо.

„Не!“ — изкрещя той внезапно. Надигна се рязко, с широко отворени очи и устни, застина в безмълвен вик, целият трепереше. Тялото му бе мокро от пот. Няколко секунди остана неподвижен. Знаеше, че е сънувал кошмар, но не си спомняше какъв. Съзнаваше само, че смрази кръвта му. Прокара нервно ръка през косата си и

заопипва в тъмнината за ключа на лампата. Светна, пое си дълбоко въздух и се облегна назад облекчено. Какво точно беше сънувал? Кое бе толкова ужасяващо?

Стана от леглото и с несигурни стъпки отиде в банята. Запали аплиците от двете страни на овалното огледало с позлатена рамка над италианската мраморна мивка. Наведе се, завъртя едно от големите златни кранчета и студената вода мигом потече от чучура. Събра длани, за да улови струята, и започна да плиска лицето си — най-последно спря да трепери. Завъртя крана и се пресегна за кърпа. Изправи се и се взря в собственото си отражение в огледалото. Изпита странното усещане, че гледа непознат — чертите на лицето му бяха обтегнати, а в очите — имаше страх на преследван човек. Дълго наблюдава отражението, после хвърли кърпата и се върна в спалнята.

Облече халат и отиде в кабинета. Цяла камара книжа върху бюрото очакваха вниманието му. Реши да оползотвори времето — беше излишно да се връща в леглото. Настани се в стола с висока облегалка и взе един доклад, но откри, че му е невъзможно да се съсредоточи. Мислите му постоянно се въртяха около кошмара, който така безпощадно наруши съня му.

Не му се случваше за първи път. Беше го спохождал и преди — и то доста често. Винаги по един и същи начин. Събуждаше се внезапно посред нощ от ужасяващ сън и повече не беше в състояние да заспи. Но никога не успяваше да си припомни какво е сънувал.

Облегна се на стола и задиша дълбоко. Макар през живота му да бяха минали много жени, макар да се радваше на активен сексуален живот през последните десет години, никога не бе прекарвал цяла нощ в леглото с жена и никога не бе водил някоя от любовниците си тук. Казваше, че му е необходима емоционална дистанция с жените, че трябва да се отдалечи от тях, след като задоволи потребностите си. Но всъщност не си позволяваше да заспи след секс, защото имаше опасност сънят да го връхлети и някой да го види в такъв момент на слабост.

Припомни си как облада Франческа с ярост на пода на апартамента в „Плаза“. Дори сега не бе напълно сигурен какво точно стана. Обяснението на Франческа в любов отприщи нещо в съзнанието му, предизвика го към такова насилие, че той самият остана потресен. Не искаше да му казва, че го обича. Защо — запита се той.

ГЛАВА 2

Бърбанк, Калифорния

Мередит намали скоростта на синия си открит автомобил и спря пред портала на „Сентуриън студиос“. Търпеливо изчака човекът на пропуска да потърси името ѝ в списъка и да я упъти как да стигне до кабинета на Ник Холидей. Оказа се съвсем не такъв, какъвто очакваше. В малкото разхвърляно помещение я въведе хубаво червенокосо момиче на не повече от осемнадесет години, облечено в избелели джинси, фланелка и гуменки.

— Ник ви очаква — съобщи с писклив глас. — Ще се върне всеки момент... Вероятно е отскочил до тоалетната.

Мередит се усмихна и се огледа. Наоколо цареше пълна неразбория, а бюрото бе отрупано със сценарии, неотворени писма и изрезки от вестници. Вероятно са отзиви за филмите му, предположи тя. По стените висяха плакати на режисираните от него филми. Върху малкото столове в помещението имаше кашони с разнообразен реквизит. Прочутото му дънково яке висеше на закачалка, а купчина стари броеве на „Варайъти“ почти смазваха кантонерката в ъгъла. Обитателят на този офис е или извънредно зает, или невероятен мърляч, прецени Мередит, или и двете.

Със забит в сценарий нос и молив зад ухото той нахълта през вратата. Изглеждаше по-млад от очакванията ѝ — около двадесет и девет — тридесетгодишен. Носеше джинси и синя работна риза. Косите му бяха тъмни, гъсти и непокорни, но брадата му бе добре поддържана. Не видя очите му заради тъмните очила.

— Извинявайте за закъснението — подхвърли той. — Днес тук е истинска лудница. Отдавна ли чакате?

— Не — поклати глава Мередит. — От десет-петнадесет минути.

Младият мъж нахвърли няколко реда по орфаните полета на сценария, после го остави и отмести кашон с играчки от един стол.

— За филма са — обясни той, посочвайки кашона.

Тя кимна усмихната.

— О... извинете! Забравих да се представя. Аз съм Ник Холидей.
— Ухили се и свали очилата. Откриха се закачливо проблясващи сини очи. — Както казах, тук днес е истинска лудница.

— Представям си — промълви тя сговорчиво. — Аз съм Мередит Кортни от новините на телевизията.

Веждите му се стрелнаха нагоре в престорена изненада.

— А, вече съм новина, така ли?

— Новина сте най-малкото заради любителите на киното — отвърна тя. — Някой от екипа ви е предупредил, нали?

— О, да. Къде и кога? — попита той. — Знаете ли, в момента съм готов да се възползвам от всичката публичност, която ми падне. — Сведе гласа си до конспиративен шепот. — Напоследък бизнесът не върви особено.

Тя се засмя.

— Аха — промълви бавно. — Приготвила съм списък с въпроси и ако ги одобрите, следобед ще доведе оператор тук и ще запиша интервюто.

Ник погледна въпросника, а после отново Мередит.

— Изглеждат доста безобидни. Не се споменава за неприятностите ми във връзка с притежаване на наркотици, за оргиите в Малибу, за разправиите при раздаването на роли. Да, днес следобед е удобно. Доведете човека на снимачната площадка и ще запишем интервюто между заснемането на епизодите. Става ли?

— Чудесно — съгласи се тя. — Ако сега разполагате с малко време, бих искала да уточним някои подробности.

Той кимна.

— Звучи ми разумно. — Погледна часовника си. — Почти обяд е. Ядохте ли вече?

— Не.

— Гладна ли сте?

— Ами да — призна Мередит.

— Какво ще кажете да хапнем нещо в бюфета на студиото? Храната не е върхът, но от седмица не сме имали случай на смърт вследствие на хранително отравяне, следователно сме в безопасност.

— Добре. Защо не?

— О, значи наистина сте готова да рискувате! Такива момичета са ми по вкуса — сподели той. — Трябва да се отбия на снимачната

площадка за миг, но обещавам да не се бавя.

Докато минаваха през лабиринта от високи сгради, Мередит наблюдаваше Ник Холидей леко развеселено. Изглеждаше постоянно забързан и разговаряше, жестикулирайки бурно. Ентусиазмът от работата му граничеше с маниакална възбуда.

Отидоха на снимачната площадка, и той даде на техническия екип последни указания, преди да заведе Мередит в бюфета. Докато обядваха — храната се оказа доста по-добра от неговите описания, — обсъдиха плана за интервюто и той даде някои идеи. Разреши ѝ да заснеме част от работния му ден, за да го използва в репортажа, и Мередит се зарадва. Той се превръщаше в един от най-сговорчивите обекти, с които бе работила. Нищо чудно Кей да излезе права, помисли си тя — може пък късметът ѝ да заработи.

Ник Холидей говореше открито за произхода си и студентските си години в университета на Лос Анджелис. Разказа ѝ за човека, благодарение на когото направил дебюта си.

— Постоянно висях пред порталите на студията — припомни си той. — Бях чувал, че доста хора са си намерили работа по този начин. Един ден ми провървя. Том Райън ме забеляза. Сигурен съм, че си чувала за него.

Мередит кимна. Та кой не го знаеше? Мнозина считаха Том Райън — истинска холивудска легенда — за един от най-преуспелите режисьори и продуценти в историята на киното.

— Райън се смили над мен и поиска да види някои от работите ми. Хареса ги и ето ме тук. — Ник се ухили. — Аз, разбира се, не съм първият, на когото е дал тласък в кариерата. Той е движещата сила зад някои от най-големите имена в Холивуд — Сара Галисън, Грант Малори, Елизабет Уелдън, Тара Спенсър...

— Май беше женен за Елизабет Уелдън — припомни си Мередит.

За пръв път видя Ник да свъсва вежди.

— Да. Близо пет години, докато тя починала през петдесет и трета — отвърна той тихо. — Но това е затворена тема. В наши дни никой не говори за това.

— Представяте ли си, че ще се радвате на успех като сегашния? — попита Мередит, доловила желанието му да смени темата. — Дори с подкрепата на Том Райън, известен като човек, който превръща хората

в звезди, допускахте ли, че толкова скоро ще постигнете подобни успехи?

Ник се ухили и попита:

— Истината ли?

— Разбира се.

— Не. Трябва да призная, че не допусках — отвърна той честно. — Врълхлетя ме внезапно. Искам да кажа: винаги съм бил наясно, че ще успея, но все още щях да вися пред портала, ако в онзи момент не се бе появил Том Райън. Сега кариерата ми надхвърля и най-смелите ми мечти.

Мередит направи пауза.

— Как си обяснявате колосалния успех и на трите си филма? — попита тя. — Превърнаха се в най-големите касови удари всички времена.

— О, не мога да кажа. — Прокара пръсти през косата си. — Може би защото... Израснах в най-типичната американска средна класа, която може да си представите. Преди татко да умре, бяхме толкова обикновени хора, колкото хотдогът е неизменна част от бейзболния мач. Вероятно имам вродена връзка с господин *Среден Кинозрител*. Вероятно хората харесват моите филми, защото аз харесвам тях, защото съм един от тях.

Тя се усмихна. Отначало възприе всичко като фасада, като внимателно обмислен имидж. Но ако е така? Възможно бе невероятният му успех да се дължи наистина на вродената му хармония с вкуса на кинопубликата, на произхода му от средната класа.

Записът мина по-добре, отколкото Мередит очакваше. Ник настоя да я изпрати до колата и тя му благодари за сътрудничеството.

— Няма за какво — настоя той. — Както вече споменах: всякаква реклама, особено безплатната, ще ми е от полза в момента. Освен това май съм влюбен.

Тя се засмя, без да приема думите му сериозно.

— Винаги ли така бързо припламвате — попита с любопитство.

— Не, невинаги. — Пресегна се и я хвана за ръката. — Какво ще правиш тази вечер?

— Вероятно ще работя извънредно — отвърна тя, като се стараяше тонът ѝ да е непринуден.

— Сериозно говоря, Мередит — настоя Ник. — Какво ще вечеряш?

— Сигурно ще поръчам да ми донесат китайска храна и ще я изям на бюрото си.

Съзнаваше накъде бие и искаше да го отклони.

— Какво ще кажеш да отделиш това време, за да вечеряш с мен? Знам едно страхотно италианско ресторантче в Глендейл...

— Не. Наистина не мога.

— А утре? — не се предаваше Ник.

— Работя до късно почти всяка вечер.

Искаше да влезе в колата, но той не пусна ръката ѝ. Очевидно беше непреклонен.

— Тогава да се срещнем за закуска. Има едно кафене до плажа... Ще ядем навън и ще наблюдаваме изгрева.

— Не мога. Наистина. — Най-после тя успя да измъкне ръката си и се настани зад волана. — Но благодаря за поканата.

— Знам, че нито си омъжена, нито обвързана, защото звъннах в службата ти и попитах. Да не съм те засегнал, или нещо подобно?

— Не, причината не е у теб. Аз... просто не смесвам работата с удоволствието. Не излизам с никого, когато интервюирам — обясни тя плахо.

Тактиката му я затрудняваше да откаже. Запали двигателя, благодари отново и замина, мислейки, че го вижда за последен път.

Нямаше от къде да знае втората причина за успеха на Ник Холидей: никога да не се отказва от нещо, което истински желае.

— Цветя за Мередит Кортни — обяви високо разносвачът на пощата, понесъл дълга бяла кутия през новинарската стая към малкия ѝ кабинет. — За трети път тази седмица — припомни той, ухили се и ѝ подаде кутията. — Някой явно здравата е хлътнал по теб.

— Ще ми се да не го огласяваш из цялата сграда — тросна се тя и отвори кутията.

Не се налагаше да чете картичката. Знаеше кой ги изпраща.

Младият мъж подсвирна леко.

— Този път рози. Добре върви. Чуй съвета ми — не се примирявай с нищо по-малко от женитба.

Мерedit свъси вежди и размаха нож за отваряне на писма пред носа му.

— Изчезвай! Иначе ще стана тема номер едно в новините довечера, защото ще те убия пред свидетели.

Той се отдалечи със смях.

Мерedit отвори картичката. Посланието винаги гласеше едно и също:

„Защо не ми дадеш възможност да ти докажа, че съм свестен тип?

Обич, Ник.“

Обич! Увлечение може би, но не и обич, помисли си тя. Та той дори не я познаваше! Ами ако това е начинът да го отстраня, мина й през ума. Защо пък да не излезе с него веднъж?

— Пак ли цветя?

Мерedit вдигна поглед. Кей стоеше на прага на кабинета й.

— Пак — кимна тя. — Явно не е склонен да приеме „не“ като отговор.

— Защо не излезеш с него? — попита Кей, влезе и затвори вратата.

— Какво?! — Мерedit я изгледа искрено смаяна. — Шегуваш се. Кей обаче имаше сериозен вид.

— Защо да се шегувам? Или много те харесва, или е собственик на цветарница. Дава си доста труд да те впечатли.

— Така е — мрачно отвърна Мерedit. — Нали знаеш как действат кинаджиите. Уверяват всяко срещнато момиче колко го обичат, за да го вкарат в леглото, а после...

— Явно здравата си се опарила от някого — заключи Кей.

— Какво те кара да мислиш така?

— Разпъждаш мъжете. Но да знаеш — не всички са чудовища. — Кей започна да бели портокал. — Ако ме питаш...

— Не те питам! — срязва я Мерedit.

— Ако ме питаш — не отстъпи Кей, — според мен проявяваш ненужни предразсъдъци.

— Предразсъдъци ли?

— Точно така. Втълпила си си, че щом Холидей е нашумял режисьор, значи е развратник. Очевидно никога не ти е хрумвало, че в киноиндустрията има и свестни хора, които въобще не се занимават с наркотици, не сменят съпругите си, както ние сменяме дрехите си, и не си падат по упадъчните нрави на Холивуд. Някои от тях дори ходят на църква в неделя и се радват на дълги и щастливи бракове.

— Добре. Каза каквото си бе наумила — въздъхна Мередит примирено. — А сега, ако обичаш, би ли затворила вратата на излизане?

— Още нямам намерение да си вървя.

— Именно от това се опасявах — простена Мередит.

Кей придърпа стол.

— Слушай, не познавам този тип, но от думите ти съдя, че е свестен. Явно доста е хлътнал по теб, защото от две седмици цветята и телефонните обаждания не секват. Според мен е редно да му дадеш шанс. Не се налага да се омъжваш за него. Само излез на вечеря. Ами ако останеш приятно изненадана?

— Напоследък съм толкова заета...

— Оправданието ти е глупаво — сръза я Кей. — Не може да прекараш целия си живот в работа.

— Може... И трябва, за да напреднеш в нашия бизнес. Особено ако си жена — настоя Мередит.

— Кари Хамонд се омъжи, а тя е водещата ни новинарка.

— Какво се опитваш да ми внушиш? — попита Мередит и остави молива.

Вярно, че не бе имала кой знае какъв светски живот, откакто постъпи в телевизията, но това бе личен избор. Сега искаше изцяло да се съсредоточи върху кариерата си. Сериозна връзка само би й пречила. Кей го знаеше по-добре от всеки друг, защото бракът й приключи с развод миналата година.

— Амбицията е хубаво нещо — съгласи се Кей, — но успехът е твърде самоцелен, ако нямаш с кого да го споделиш. Нали знаеш какво твърдят — по върховете е доста самотно.

Мередит се усмихна за пръв път.

— Добре, добре. Печелиш. Следващия път, когато видя Ник Холидей, ще приема поканата му. И тогава ще го осветля какъв поддръжник има в твое лице.

Кей се ухили.

— Чудесно. Защо не му го съобщиш веднага? Той е във фойето.

— Често ли идваш тук?

Мередит седеше срещу Ник Холидей на ъглова маса в малък уютен ресторант с притъмнени светлини в Глендейл и отпиваше от чаша бяло вино.

Той кимна:

— Открих „Анджелино“, когато ме наеха в „Сентуриън“. Веднага ми хареса, главно защото няма нищо общо с така наречените „модни“ ресторанти. Никой не идва да види някого или да го видят. — Ухили се. — А дори и да се случи, ще останат разочаровани.

Мередит огледа малкия празен салон.

— Очевидно — съгласи се тя с весели нотки в гласа.

— Лично аз се надявам заведението да си остане такова — сподели Ник и остави вилицата. Мередит се усмихна.

— В такъв случай ще фалира до година — предрече тя и отметна кичур коса.

Ник поклати глава.

— Невинаги е така спокойно. — Помълча и я изгледа одобрително. Носеше семпла бледозелена ленена рокля с тънки презрамки и съвсем малко бижута: наниз дребни перли и малки обици. Косата ѝ падаше свободно върху раменете. — Особено красива си тази вечер — увери я той.

Тя прие комплимента спокойно.

— Благодаря! — Взе си от лазанята. Беше точно каквато я обичаше — обилно полята с разтопен кашкавал. — Май не участваш активно в светския живот в Холивуд.

Той сви рамене.

— Просто си затварям вратата за него. Не ми е в стила.

— Когато те интервюирах, подметна за произхода от средната класа — спомни си тя, докато сервитьорът пълнеше отново чашата ѝ с вино. — От къде си всъщност?

— Лос Анджелис. Израснах в долината Сан Фернандо. — Гребна от спагетите. — А ти от къде си?

За миг Мередит се поколеба.

— Едно от онези градчета в средните щати, за които никой не е чувал. Те са толкова малки, че дори не ги отбелязват на картата и там всеки знае всичко за другите.

— Като в Холивуд — уточни той.

Тя се засмя.

— Не съвсем, но схващаш за какво говоря.

— Защо се махна от там? — попита Ник, леко притеснен да не поема в грешна посока. — Кое те накара да се включиш в тази налудничавата надпревара тук?

Тя помисли малко.

— Не знам. Доколкото си спомням, винаги съм изпитвала потребност да се махна. Сякаш не принадлежах истински на онзи свят. Исках да стана някой и съзнавах, че там няма да се получи. — Тонът ѝ даваше ясно да се разбере, че не желае да обсъжда повече темата. — Ами ти? Изпитвал ли си някога потребност да се откъснеш от налудничавата надпревара, както я наричаш?

Той сви рамене.

— Не толкова, колкото исках да скъсам с произхода си — призна Ник. — Постоянно ми се струваше, че животът ми е объркан. Татко беше католик, а мама — еврейка. Семействата им никога не се примириха с този брак, да не говорим за факта, че имаха дете. Излишно е да споменавам, че не ги виждах особено често, докато растях.

Мередит го погледна с очакване да продължи. Господи, помисли си, сблъскал се е със същата емоционална изолация като дете, каквато и тя бе преживяла!

— Татко умря, когато бях на седем — сподели Ник, свъсил леко вежди. — Беше търговски представител. През по-голямата част от времето пътуваше. И един ден просто не се върна. Или поне така си мислех по онова време.

Мередит сведе очи към чинията си.

— Съжалявам — промълви тя.

И продължи наум: добре познавам това чувство.

— Липсваше ми. Но го ненавиждах, задето умря и ни остави без предупреждение, ей така — един ден беше с нас, а на следващия го нямаше — припомни си Ник. — Известно време ми бе трудно да се приспособя. Останахме само с мама, а аз бях единственото еврейче в

училището. Доста ме тормозеха. Започнах да прекарвам повечето време вкъщи... Сам... Или ходех на кино. Филмите бяха единственото ми спасение, бягството ми от действителния свят, към който никога не бях принадлежал истински.

Известно време Мередит остана смълчана. Кой би допуснал, че веселяк и оптимист като Ник може да е имал самотно, обременено детство?

— Тогава ли ти стана интересно как се прави кино? — попита тя. Той кимна.

— Имах евтин фотоапарат. Постоянно снимах, но все в определена последователност. После подреждах снимките в албум и пишех текстове под тях: получаваше се някаква история — припомни си той, притиснал върховете на пръстите си и подпрял лакти на масата. — Когато станах на четиринадесет, бях спестил достатъчно, за да си купя древна камера от местната заложна къща. Правех филми за всякакви неща — движението по аутобана, хлапетата на плажа, спортни събития. Експериментирах от различен ъгъл. — Направи пауза, преди да продължи. — Един ден съобщих на мама с какво искам да се занимавам и тя ме подкрепи напълно. Хвана се да работи на две места — и така цели пет години, за да се изуча в калифорнийския университет. Доволен съм, че сега имам възможност да се грижа за нея.

— Тя къде е? — попита Мередит, докато сервитьорът поднасяше десерта.

— В Израел. Съкровената ѝ мечта бе да го посети, за това я изпратих. Там е от четири месеца, но от писмата ѝ съдя, че не бърза да се върне.

— Малцина от преуспелите мислят за семействата си — подхвърли Мередит.

Самата тя не се бе виждала с близките си от години.

— Не бих постъпил по друг начин. — Ник си погледна часовника. — Слушай, още е рано. Защо не отскочим до едно страхотно местенце...

Тя поклати глава.

— Не мога. На работа съм от пет сутринта.

— Какво ще кажеш за утре?

Тя се пресегна през масата и нежно го стисна за ръката.

— Много приятно прекарах, Ник, но нека не бързаме, става ли?

Атина, септември 1979 година

Константин Киракис се взираше със зачервени очи в документите върху бюрото. Денят се оказа дълъг, но бе работил много и резултатите го радваха. Подписа договори, чрез които „Киракис корпорейшън“ щеше да се включи в нови дейности на стойност милиарди долари. Ставаше въпрос предимно за проекти в Северна Америка и той бе доволен. В Ню Йорк Александър се справяше чудесно. И въпреки това Киракис щеше да е много по-щастлив, ако синът му бе останал в Гърция, за да работят рамо до рамо в централата на корпорацията. Винаги бе мечтал и се бе надявал лично да подготви сина си за момента, когато той ще стане председател на борда. Един ден корпорацията ще се превърне в най-голямата мултинационална организация и Александър трябваше да е подготвен за това.

— Късно е, Коста. Защо не приключиш с работата и не дойдеш да си легнеш?

Киракис вдигна глава. Съпругата му Мелина стоеше на прага на кабинета в бледосиня кадифена роба. Тежката ѝ руса коса, обикновено събрана във висок кок, сега се спускаше свободно по раменете и Киракис си помисли, че това я прави поне с десет години по-млада. Дори на шестдесет и седем тя беше привлекателна жена. Времето се бе отнесло милостиво към нея.

— Съжалявам, *matia tou* — рече тихо той, докато Мелина се приближаваше. — Загубих представа за времето.

Прегърна я нежно. Стори му се изключително крехка.

— Явно. — Вдигна поглед към него и му се усмихна. — Вече не си млад, Коста. Научи се да се отпусках по-често.

И той се усмихна.

— Говориш точно като онзи стар мърморко Караманлис — упрекна я той. — Двамата да не сте подновили конспирацията да ме пенсионирате?

— Няма никаква конспирация — успокои го Мелина и седна до бюрото му. — Двамата просто се притесняваме за теб. Прекалено много се натоварваш.

— Глупости! Върша само необходимото, това е всичко.

— Необходимо е, съгласна съм, но ти ли трябва да свършиш всичко? Останах с впечатлението, че Александър ще получи по-голям контрол върху корпоративните задачи — подметна тя тихо. — Не е ли способен...

— Александър е повече от способен — прекъсна я Киракис бързо. — Брилянтен е и показва голям потенциал. За жалост други фактори ми пречат да му прехвърля властта.

— Какви други фактори? — полюбопитства Мелина. — Още ли си недоволен, че предпочете да изгради живота си в Ню Йорк?

Киракис поклати глава. Застана до прозореца и се загледа към кораб в далечината. Лунна светлина огряваше спокойните води на Егейско море.

— Няма нищо общо с желанието му да остане в Щатите, макар да признавам, че съм разочарован. Не, Мелина. Става въпрос за начина на живот, който си е избрал. — Извади от джоба сгъната изрезка от вестник и ѝ я подаде. — Това се появи, докато бях в Лос Анджелис.

Мелина я разтвори внимателно и я разгледа. Беше снимка от вестник — снимка на Александър и жена, чието лице Мелина Киракис добре познаваше.

— Франческа Коренти — промълви тя. — Отново ли се върна в живота му?

— Очевидно — отвърна Киракис суховато. В гласа му ясно се долавяше неодобрение. — Тя като че ли се задържа повече от останалите.

— Защо да не се чувстваме насърчени от това? — подхвана Мелина бавно, все още загледана в снимката.

— Насърчени? — Киракис се обърна и я изгледа смаяно. — Не очаквах да чуя такова нещо от теб. Да не искаш да видиш сина ни оженен за нея?

— Не, разбира се. — Мелина сгъна изрезката и му я върна. — Не желая да видя Александър женен за нея, дори не желая да му хрумва подобно нещо. Но исках да ти обърна внимание, че може би най-последно се е научил да поддържа постоянна връзка, а това е крачка в положителна посока, нали? В миналото никога не се срещаше с една жена по-дълго от няколко седмици.

— Права си. Насърчително е, ако не беше сериозен точно към тази жена — съгласи се Киракис. — Но от всички възможности...

Франческа Коренти е актриса, жена с много любовници. Не е най-добрата партньорка за Александър. Поне не за постоянно обвързване.

— Обвързване? — Мелина тихо се засмя. — Господи, Коста, говориш сякаш сме в Средните векове. Изненадана съм, че не се намесваш лично да уредиш женитбата му.

— Много добре знаеш, че в нашите социални кръгове браковете се уреждат — напомни й Киракис и си наля малко узо. — Искаш ли? — попита той, вдигайки чашката.

Мелина поклати глава.

— Но нали си наясно, съпруге мой, че Александър никога няма да приеме подобно нещо?

— Да. Нашият син определено има собствена воля — съгласи се той. — Но си мисля, след като съм виждал някои от „избраничките“ му, че аз бих му подбрал по-добра съпруга. Ако въобще някога си избере съпруга.

— Ще ми се да вярвам, че е на път да се откаже от така обичания си статут на стар ерген и да се задоми — промълви Мелина.

— И на мен ми се ще — сподели Киракис с въздишка. — Но не очаквам да се случи скоро.

Мелина остана смълчана няколко секунди.

— Това ли имаше предвид под други „фактори“? — попита тя. — Допускаш ли, че личният му живот ще повлияе на възможностите му да се справя със задълженията си?

Мелина добре познаваше съпруга си. Умееше почти да чете мислите му.

Киракис свъси вежди и отпи от узото.

— Да приемем, че Александър никога не е проявявал мъдрост по отношение на жените — отвърна той тихо. — Спечелил си е доста лоша слава, поне що се отнася до медиите. Според мен не минава и ден без името или снимката му да се появи във вестник или списание някъде по света. Такава публичност не е добра за имиджа на корпорацията.

— Това ли те вълнува най-много? Имиджът на корпорацията?

В тона на Мелина прозвуча гняв. Никога не бе одобрявала как той бе започнал да подготвя Александър за тази приемственост още от детството му; постоянно обвързваше бъдещето на сина им с корпорацията, сякаш нямаше да има друг живот.

Киракис поклати глава.

— Мелина, по-сложно е, отколкото си го представяш. Имаме работа с някои от най-големите световни банки. От време на време сключваме заеми — големи по размер, — за да финансираме проекти на корпорацията в различни части на света. В добри отношения сме с тези банки. Засега. Фактът, че „Киракис“ е солидна, консервативна корпорация, не е маловажен за сигурността, която тези банкери изпитват, когато работят с нас.

— И според теб лошите отзиви за Александър през последните години ще накарат консервативните банкери да се въздържат да работят с него? — попита Мелина.

Киракис се обърна и тя видя отговора в очите му.

— Да, *matia tou* — произнесе той бавно. — Четат за него, чуват всички истории за живота, който води. И понеже са предпазливи по природа, започват да се съмняват в способността му да взима правилни делови решения. Смятат го за безотговорен.

— Не е честно да съдят за него от личния му живот — възнегодува Мелина. — Ако татко се позоваваше само на първите си впечатления от теб, никога...

— Ако баща ти не бе отделил време да надникне под повърхността, двамата с теб никога нямаше да се оженим... И никога нямаше да финансира старта на флотилията Киракис — завърши съпругът ѝ с лека усмивка. — Но Александър може и да не извади същия късмет. Времената сега са други и нашият син не проявява здрав разум като мен да се влюби в дъщеря на banker.

Мелина се обърна с лице към него.

— Коста, знам колко е важно за теб — винаги е било — Александър да изпълни предначертаната си съдба като твой наследник. Господ е свидетел, че планираш този момент от неговата петгодишна възраст. Знаем, че ти е трудно да го приемеш, но Александър е млад мъж. Има време...

— На седемнадесети ноември ще навърши тридесет и една — напомни ѝ Киракис. — Когато аз бях на тридесет и една, вече бяхме женени от няколко години. Бях се установил и като съпруг, и като бизнесмен.

— Но както сам спомена, времената се промениха, от както ти беше на възрастта на Александър.

— Не чак толкова — настоя Киракис непреклонно.

Тя го погледна и се усмихна.

— Повече, отколкото ти се иска да вярваш.

Той отново поклати глава.

— Понякога ми се струва, че по отношение на Александър си сляпа.

— А понякога аз смятам абсолютно същото за теб — призна тя.

— Целуна го ласкаво по бузата. — И двамата сме безнадеждни случаи, нали?

Той се усмихна.

— Така излиза.

— Ела да си легнеш — подкани тя. — Късно е, а и в този момент си безсилен да направиш каквото и да било относно любовния живот на Александър.

Той остави очилата си върху бюрото.

— Ти върви. Скоро ще дойда.

— Няма да работиш...

— Не, не. Ще бъда при теб след няколко минути.

Тя кимна.

— Добре.

Загледа я как изкачва стълбите с грациозността на графиня; грациозност, която не се придобива — човек се ражда с нея. Изпитваше дълбока, постоянно растяща тревога вече не само за Александър, но и за Мелина. Върна се в кабинета и си наля узо. Застана до прозореца, загледа се в спокойното величествено Егейско море и се замисли за току-що проведеня разговор. Мелина обикновено се застъпваше за Александър, но бе не по-малко загрижена за сина им от него, ако не дори и повече. Киракис се усмихна. Привързаността ѝ към Александър бе по-силна от неодобрението към неговия начин на живот. Бе готова да прости на сина им всичко.

Въпросът е, помисли си Киракис, докато загасваше лампите и се готвеше да поеме по стълбите, ще бъде ли в състояние той да прости на сина си, ако репутацията му по някакъв начин застраши бъдещето на „Киракис корпорейшън“.

Лос Анджелис, октомври 1979 година

— Винаги сменяш темата, когато те питам за детството ти. Защо?
— поиска да разбере Ник.

Той и Мередит вървяха боси по пясъка на плажа на Санта Моника с навити почти до коленете панталони.

Мередит бе с широка памучна риза и без бижута, като се изключи семплият сребърен пръстен на дясната ръка. Дългата ѝ коса се развяваше от лекия вятър и Ник намираше, че никога не е изглеждала по-съблазнителна. Мередит се засмя.

— Холидей, останах с впечатлението, че ме покани да видя как снимаш, а не да ме разпитваш — пошегува се тя, хвана го за ръката и я стисна галовно.

— Защо избягваш да го обсъждаш? — не се предаваше Ник.

— Нищо не избягвам — настоя тя и отметна с ръка кичур от лицето си. — Просто няма какво да разказвам — това е всичко. Миналото ми е много скучно.

— Все трябва да има нещо за разказване — отбеляза той с нескрита доза недоверие.

Мередит поклати глава, развеселена от упоритостта му.

— Родена съм в малък град, забрави ли? — После явно промени решението си. — Добре, печелиш. — В гласа ѝ се прокрадваха драматични нотки. — Най-добре да си призная всичко. Въобще не съм от малък град. Родена съм в Лондон. Баща ми беше посланик. Израснах на континента — частни училища в Швейцария, Сорбоната в Париж. Първата ми важна връзка беше на петнадесет години с вещ в светския живот син на френски винопроизводител. После се явиха състезател от ралито в Монте Карло, италиански актьор в Рим и арабски принц, който се опита да ме откупи от баща ми срещу дванадесет камили. Историята предизвика почти международен скандал.

— Говори сериозно — смъмри я Ник.

— Говоря съвсем сериозно — престори се тя на възмутена. — Нали искаше да чуеш всички мрачни подробности около миналото ми?

— Опитвам се да те опозная — възропта той, — но ти определено ме спираш.

— Извинявай. — Изведнъж стана сериозна. — Ако наистина искаш да се сближиш с мен, Ник, не ме притискай за миналото ми. Отдавна го загърбих и предпочитам нещата да останат такива.

Всъщност бих искала да го забравя, довърши тя наум.

Ню Йорк

Валеше като из ведро. Заради времето и късния час по улиците на Манхатън се виждаха сравнително малко хора. Обстоятелствата обаче видимо не повлияха върху уличното движение; таксите, автобуси и лимузини подминаваха Александър, докато той вървеше по Сентрал парк и не забелязваше нито движението, нито времето. Не се страхуваше да върви сам из Ню Йорк нощем и всъщност често го правеше. С ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на палтото, енергично зави по Пето авеню. Докато пресичаше на червено, покрай него профуча такси и шофьорът го наруга, но Александър не отвърна. Други неща обсебваха ума му.

Денят се оказа дълъг и изключително труден. Излезе от офиса с пулсираща болка в тила, която вещаеше силно главоболие. Освободи шофьора — предпочете да повърви, за да се отпусне. Погледна часовника и си даде сметка, че е вървял повече от четири часа и половина. За щастие пулсирането в тила беше изчезнало. Проклетото главоболие го тормозеше редовно, откакто се помнеше. От майка си знаеше, че като дете е преживял сериозно премеждие — контузия на главата. Едва го спасили. По онова време лекарите в Атина се опасявали, да не би да е получил трайно увреждане на мозъка. Извадил късмет — нещата се оправили, останали само честите главоболия.

Разтърка тила си разсеяно. Вече завиваше по Петдесет и първа улица и видя застланото с червен килим фоайе на Олимпик тауър. Новият портиер го поздрави с усмивка и му отвори вратата на асансьора. Александър кимна на мъжа, но не го заговори. Докато вратата на асансьора се затваряше, мислеше за сделката, по която работеше през последните шест месеца. Най-накрая бе готов да я финализира.

Ако успее да убеди баща си.

Лос Анжелис

Веднага след емисията в единадесет вечерта Мередит се втурна в кабинета, за да събере вещите си. Бързаше да си тръгне. Отправи се

към изхода, но я пресрещна един от операторите.

— Е, Мередит — провикна се той след нея, — къде е пожарът?

— Няма пожар, Ханк — отвърна тя засмяно. — Просто важна среща.

— Да питам ли с кого, сякаш не знам?

— С Ник и вече съм закъсняла.

Как няма да знае, помисли си тя, прекосявайки паркинга на път към колата си. Всички знаеха. Подкара, без да се съобразява с ограничението за скоростта, и си погледна часовника. Ник вероятно се пита какво ли се е случило. Трябваше да му телефонира, но се надяваше да я разбере.

Чак след полунощ стигна до Малибу, където живееше Ник. Чакаше я и тя установи, че се е постарал да подготви прекрасна вечер: в огромната каменна камина лумтеше огън, виното се изстудяваше в кофичката с лед върху бара, светлините бяха приглушени, звучеше музика.

— Превръщаш го в истинско представление, Холидей — отбеляза тя. — Надявам се да не останеш разочарован.

Той я взе в прегръдките си и я целуна.

— Няма — прошепна в ухото ѝ. — Убеден съм.

Взе куфара ѝ и го отнесе в спалнята си. Мередит го последва, мълчаливо преценявайки обстановката. Когато ѝ бе казал, че живее в къща на плажа, тя си представи нещо съвсем различно. Това място бе великолепно, като палат край морето. Всичко издаваше мъжки подход.

— Купих местенцето с парите от първия си филм — обясни той, когато влязоха в спалнята. Остави куфара върху огромното легло на месингови крака и дръпна завесите, за да разкрие панорамния изглед към Тихия океан. — Какво ще кажеш за плувния ми басейн?

— Всичко ли правиш с такъв замах? — попита тя, преплитайки ръце с неговите.

Той се ухили.

— Всичко. Абсолютно всичко. — Прегърна я и я целуна страстно. Устните му се плъзнаха по шията, а ръцете под блузата нежно стиснаха гърдите ѝ. — Господи, колко те желая, бейби! — прошепна той.

— Да, Ник... — Гласът ѝ бе тих, но нетърпението в тона ѝ се долавяше. — О, да...

Положи я да легне върху леглото и се надвеси над нея. Целуваше я, докато разкопчаваше блузата. Мередит обгърна врата му с ръце и му се предложи, докато той си играеше с вече напълно разголените ѝ гърди. Потрепери, когато започна да смуче зърната ѝ — редуваше ги и я възбуждаше. Разкопча ризата му и прокара пръсти по тъмните косъмчета на гърдите му. С върховете на пръстите леко докосна неговите зърна и те щръкнаха. Той се претърколи по гръб и тя се озова отгоре. Прокара ръце през косата му, а той дръпна ципа на панталоните ѝ и ги смъкна до коленете. Пръстите му я докоснаха между краката и я погалиха. Възбудата ѝ нарастваше ведно с разсъбличането. Тялото му бе стройно и силно, дори по-красиво, отколкото си го представяше.

— Преимуществата са на твоя страна — обяви тя, докато галеше раменете му. — По теб още има дрехи. Как да те любя, когато си с панталони?

Той се отдръпна и седна.

— Ситуацията може да се промени за нула време — увери я той и разкопча колана. Мередит посегна към ципа, но той я спря. — Знам колко ти се иска, бейби, но се налага да проявиш търпение за минутка. — Засмя се. Свали джинсите и отново я взе в прегръдките си. — И така, докъде бяхме стигнали?

— До тук.

Тя го претърколи и той пак се оказа легнал по гръб. Започна да го целува закачливо — устните ѝ се движеха по врата, по гърдите, по корема; стигнаха и до набъбналия му твърд пенис, щръкнал между гъстите косми, покриващи слабините му. Колко време, запита се тя, беше минало, откакто бе желала някого по този начин? Пое члена му в уста и започна нежно да го смуче, обгръщайки тестикулите с ръце. Той потрепери от допира ѝ. Усещаше как възбудата му нараства. Изведнъж рязко се отдръпна и я бутна. Тя легна по гръб.

— Не бързай толкова — прошепна той. — Сега е мой ред.

Плъзна се надолу и главата му попадна сред меките руси косми, покриващи венериния ѝ хълм. Сведе глава, разтвори краката ѝ и стигна до вагината; тя усети влажния му език върху клитора си. Започна да го ближе и смуче като човек, попаднал на храна за първи път от седмици. Блажена топлина се разля по слабините на Мередит и тя стигна до оргазъм. Докато тялото ѝ потреперваше от наслада, той се отдръпна,

застана отново над нея и тя усети силата, с която проникна в нея — настойчиво, нетърпеливо. Бедрата му започнаха да се движат ритмично, когато тя обгърна тялото му с крака. Повдигна се, за да го пресрещне, умолявайки го да се движи по-бързо. Той простена от удоволствие — беше стигнал до оргазъм. Тялото му се напрегна за няколко секунди, преди да се отпусне напълно.

Зарови глава в русата ѝ коса. Дишаше все така учестено. Найсетне вдигна глава и ѝ се усмихна. Косата му бе влажна от пот.

— Е, бих казал, че си заслужаваше да изчакаме, нали?

— Определено — съгласи се тя, чувствайки се напълно удовлетворена.

Тази нощ се любиха три пъти и всеки път беше по-добре от предишния. После, прекалено изтощени, за да помръднат, останаха прегърнати в тъмнината. Ник притискаше Мередит така, сякаш нямаше намерение да я пусне. Никога, помисли си тя, не се бе чувствала по-щастлива или сигурна.

— Не можеш ли да заспиш? — прошепна Ник.

Мередит поклати глава, защото не смееше да се довери на гласа си.

Той я прегърна.

— Май и двамата имаме един и същи проблем.

— И как предлагаш да го разрешим? — попита тя.

— Шшшт... — прошепна той и леко целуна върха на носа ѝ. — Имам да ти кажа нещо и ще го сторя сега. Не ме прекъсвай, докато не свърша, става ли?

Тя кимна и го погледна въпросително.

— Лежа и си мисля за нас. Какво трябва да направим? — започна той. — След тази вечер съм напълно убеден, че няма начин някога да те пусна. Искам те тук, при мен, през цялото време. Искам да се събуждам до теб всяка сутрин и всяка вечер да те държа в прегръдките си, като си лягам. — Седна в леглото. — Искам да се преместиш тук, да живееш с мен.

— Добре — промълви тя нежно.

Вече не си представяше, че може да живее без него. Целуна я отново.

— Господ да ми е на помощ, но мисля, че се влюбвам в теб — обяви той и я погали по косата.

— Това разстройва ли те?

— Плаши ме до смърт — призна Ник.

— Защо?

Той сви рамене.

— Винаги съм се страхувал да обичам някого, страхувал съм се да не се опаря.

Погледна го изпитателно за миг и попита:

— Кой те е наранил, Ник?

Той свъси вежди.

— Никой. Защо?

— Всеки, който се страхува да обича, обикновено е бил нараняван преди. — С теб така ли е?

— Това е дълга история — сподели той тихо.

— Разполагам с време, ако ти се говори за това.

Ник поклати глава.

— Да оставим за някой друг път, а? Не искам нищо да разваля това, което е помежду ни в момента.

Той отметна чаршафа и отново се любиха.

ГЛАВА 3

Ню Йорк Сити

— Според мен баща ми проявява ужасно тесногърдие по този въпрос — оплака се Александър, крачейки напред-назад из стаята като заловено в клетка животно. — Как не разбира множеството предимства да преместим централата на корпорацията в Ню Йорк? — Застана до прозореца на кабинета си в Олимпик тауър и се загледа замислено в небостъргачите на Манхатън. После се обърна и попита: — Нямах ли какво да кажеш, Джордж? Какво мислиш?

Джордж Прескът, един от старшите вицепрезиденти на корпорацията и единственият довереник на Александър, седеше в тапициран с черна кожа фотьойл пред бюрото с вдигнати върху масичката крака и сплетени на тила ръце.

— Знаеш, че съм съгласен с теб — подхвана той, — но независимо какво мислим и двамата, той все още контролира нещата. Неговият глас е решаващ.

— И неговата дума е окончателна — добави Александър навъсено.

— Абсолютно. Ако не съумееш да го накараш да види нещата от наша гледна точка, централата ще остане в Атина, докато той диша и е в състояние да се бори срещу нас.

Александър свъси вежди.

— Опасявам се, че си прав. Опитвах да поговоря с него, да го накарам да чуе разумните доводи, но баща ми е упорит човек — призна той. — Надявах се да успея да накарам членовете на борда да го притиснат малко, но ако се стигне до гласуване...

Не довърши мисълта си.

— Пак ще загубиш — обади се Джордж и прокара ръка през гъстата си руса коса. — Със своите петдесет и един процента от акциите той има решаващия глас за жалост. Каквото и да предприемеш, ще загубиш.

Александър седна и се замисли.

— Ще дойде за съвещание тази седмица. Пак ще пробвам да поговоря с него.

Джордж се усмихна, но си спести коментара. Александър очевидно не смяташе да се отказва — особено щом е убеден в правотата си. Джордж познаваше приятеля си прекалено добре. Двамата се бяха сблизили още докато посещаваха бизнес факултета на Харвард. Изградиха солиден съюз, базиран на взаимно уважение и възхищение. Джордж Прескът единствен в горните ешелони на „Киракис корпорейшън“ смело изразяваше мнението си пред Александър и дръзваше да спори с приятеля си, когато смяташе, че не е прав или се държи неразумно. Александър обикновено не насърчаваше никого да се приближи, но приемаше Джордж като брат, какъвто никога не бе имал. Онези, които се стремяха да привлекат вниманието на Александър, знаеха, че ключът да стигнат до него е Джордж Прескът.

За жалост, даде си сметка Джордж сега, Александър много приличаше на баща си, дори прекалено много. Константин Киракис също отказваше да промени мнението си, ако смяташе, че е прав. Интересно е да се види кой ще спечели този път.

— Защо просто не му дадеш още малко време — обади се Джордж след малко и посегна към златната си табакера. — Нали самият ти спомена колко е впечатлен от разрастването на дейността ни в Северна Америка? Цифрите говорят сами за себе си. Той не може да продължи да отрича очевидното още дълго — бъдещето на корпорацията е тук, в Ню Йорк.

— Изглежда си прав — съгласи се Александър. Помълча малко. — Имаш ли вече планове за зимната ваканция?

— Наел съм вила близо до Гщаад...

Гщаад, Швейцария

Александър пристигна в Швейцария в края на първата седмица на декември и възнамеряваше да остане поне петнадесет дни. Нае вила за целия сезон, уверен, че някои от шефовете на корпорацията ще се възползват от нея през следващите три месеца. Джордж например със сигурност нямаше да пропусне възможността. Израснал в Колорадо, като младеж той бе олимпийска надежда и буквално не слизаше от ски

пистите. Дори днес, седемнадесет години след като изостави мечтите си за олимпийско злато, карането на ски представляваше важна част от живота му. Джордж винаги се бе отнасял по-сериозно към този спорт, отколкото Александър.

Установи, че е пристигнал навреме за ски кроса Гщаад — Шато д'Екс. Рекорден брой ентузиастични от целия континент се бяха струпали по склоновете, готови да мерят сили с най-добрите бегачи в Европа. Александър обаче не бе заразен от тяхната възбуда. Макар и атлет по природа — справяше се чудесно с доста спортове, включително и карането на ски, — той не се интересуваше от състезателния момент. Полото бе неговият спорт, само към него се отнасяше сериозно. Карането на ски бе колкото за отмора. Докато живееше в Гърция, прекарваше зимните си ваканции в някои от най-луксозните курорти в Европа: Гщаад, Сен Мориц, Шамони, Кицбюел. Скоро откри какво прекрасно място за мимолетни романтични връзки са тези елегантни зимни райски кътчета — бяха пълни с партньорки, охотно впускащи се в авантюри. Дните по склоновете бяха наистина приятни, но в не по-малка степен също важеше и за нощите.

Срещна Мариан Хауптман следобеда на втория си ден в Гщаад. Бе я зърнал същата сутрин на склона и реши, че тя без съмнение е най-красивата гледка, която Гщаад предлага — стройна, с приятни форми и изваяно овално лице, оброчено от гъсти тъмни коси. Имаше деликатни и почти съвършени черти, а големите ѝ очи съперничеха на неговите по наситеното черно. Когато му се усмихна, те засияха. Без да губи време да се представя, Александър я покани на обяд в близко ханче.

— Виждам съм ви там горе — сподели той на френски и посочи с ръка към пистите. — Добре карате ски.

— Вие също — отвърна тя с мек глас. Френският ѝ бе добър, но със силен немски акцент. — И аз ви наблюдавах там, на Ханенкам.

— Ханенкам? — попита Александър, който слабо владееше немски.

Тя се усмихна.

— Стръмната писта за слалом — обясни тя. — Карате като професионалист. Често ли тренирате?

— Не толкова често, колкото бих желал — призна той, докато вървяха по уличките на селцето, гъмжащи от хора.

— От Гщаад ли сте?

Тя поклати глава.

— Не, но може и така да се приеме, като се има предвид колко време прекарвам тук — засмя се тя. — Всъщност съм от Цюрих. Баща ми е служител в банка. Преместиха го в Нюшател, когато бях на осем, и именно там израснах. Сега уча в университета в Женева.

Той задържа вратата и я пропусна на влизане в ханчето.

— Често идвате в Гщаад, така ли? — попита той, докато си проправяха път в препълненото заведение.

— Карам ски при всяка възможност — отвърна тя.

Беше по-млада, отколкото му се искаше, даде си сметка Александър, слушайки я как говори с неподправен ентузиазъм за студентството си, но същевременно беше и жена. Жена, която той желаше и възнамеряваше да притежава.

По време на обяда разговаряха — предимно за ски. Мариан имаше огромен апетит, забеляза той развеселен, докато я наблюдаваше как поглъща обяда си.

— Винаги ям прекалено много и бързо, когато съм нервна — призна тя и напъха и последната хапка в устата си. — Отвратителен навик, но ми е трудно да се преборя.

— А защо си нервна?

— Не съм сигурна — призна тя и избърса ъгълчетата на устата си със салфетката, — но вероятно защото твърде много те харесвам. Никога досега не съм се запознавала с човек като теб и много ми се иска да ме харесаш.

Черните ѝ очи сияеха.

Пресегна се през масата и взе ръката ѝ.

— Няма от какво да се притесняваш — увери я той. — Много те харесвам, Мариан.

Без никакви затруднения я убеди да дойде при него същата вечер. Мислеше за това, докато пътуваха с колата към великолепната вила с изглед към селцето на хълма. Не се бе съмнявал, че двамата ще се озоват в леглото. Знаеше го от момента, когато я зърна на склона.

С пристигането Александър веднага накладе огън в камината и изстуди бутилка вино. Мариан обходи вилата, възхищаваше се на

великолепието ѝ като дете по Коледа.

— Толкова е красиво! — възкликна тя, а очите ѝ блестяха, когато се извърна към него. — Твоя ли е?

— За съжаление не — отвърна той и извади две чаши от шкафа. — Доста е хубава, нали?

— Хубава? — Мариан се засмя от сърце. — Та тя е като малък замък.

— Тогава е подходящо, че те доведох тук — отбеляза той. Настани се пред камината и ѝ направи знак да дойде при него. — В края на краищата замъкът е единственото подобаващо място за една принцеса.

Тя се изчерви.

— Толкова си добър.

— Добър? — повтори той. — Не, Мариан, добротата няма нищо общо. — Взе я в прегръдките си. — Не знам дали съзнаваш колко красива и желана жена си. Тази вечер възнамерявам да ти го покажа.

Целуна я жадно.

— О, да, Александър — прошепна тя, а пръстите ѝ се забиха в раменете му. — Да... Обичай ме... моля те, обичай ме.

Той я държеше в прегръдките си, целуваше я, милваше косата ѝ, галеше тялото ѝ през дрехите. Долови нейната плахост, колебанието ѝ да му се отдаде. Знаеше, че няма да е лесно да я съблазни. Едва ли имаше богат опит с мъжете. Но виното щеше да премахне задръжките ѝ, помисли си той уверено. Пусна я рязко и посегна към бутилката. Отвори я, наля ѝ чаша и настоя да я изпие до дъно.

— Ще ти помогне да се отпуснеш.

— Ще се справя — увери го тя. — Няма нужда...

— Изпий го, Мариан — нареди той. — Искам те напълно спокойна. Искам да се насладиш на онова, което ще се случи тази вечер.

Тя кимна бавно. Повече от всичко на света искаше да му достави удоволствие. Изпи виното и му позволи да ѝ налее втора чаша. Усети как блажената топлина се разлива из тялото ѝ. Седяха до огъня и дълго разговаряха, докато изпиха цялата бутилка. После той отново я взе в обятията си. Целуна я, а устните му се придвижваха бавно по шията, докато я спускаше да легне върху пода. Плъзна ръка под пуловера и пръстите му стиснаха нежно едно от зърната ѝ.

— Желая те, Мариан — прошепна той дрезгаво. — Искам да те любя.

— Да... — простена тя.

Вдигна пуловера нагоре и сведе глава към гърдите ѝ. Заигра се с тях, а тя потреперваше от допира му.

— Отпусни се — прошепна той. — Отпусни се и се наслади на онова, което ще ти направя. — Започна да смуче зърната ѝ и дръпна надолу ципа на вълнените ѝ панталони, за да ги свали. Пръстите му напипаха влагата между краката ѝ, а тя все повече се отпускате от ласките му. — Скоро, Мариан — прошепна той, разкопча колана си и дръпна ципа на панталоните. Съблече се и се върна при нея. Притисна я силно. — Чувстваш ли колко много те желая? — промълви той. — Усети го, Мариан...

— О, да — възкликна тя, когато проникна в нея.

Дишаше учестено и я обладаваше все по-настойчиво и по-настойчиво, с онази сила, която самият той не разбираше напълно. Оргазмът му настъпи бързо, ненадейно, преди да я задоволи, но се смъкна от нея изтощен.

Дълго лежа, загледан в тавана. Накрая се обърна и наруши мълчанието.

— Ела. Да се качим в спалнята — предложи той. — Ще се любим отново и отново, докато и двамата бъдем задоволени.

Мариан не остана разочарована. Тази нощ Александър я любил няколко пъти под пухените юргани. Макар да бе лягала и с други мъже, никога не бе стигала до оргазъм. Александър — с ръце и устни, както и с великолепно си тяло — ѝ даде възможност да изпита калейдоскоп от изключителни усещания, каквито не си бе представяла, че съществуват.

По-късно Мариан лежеше до него в тъмнината и си мислеше за случилото се помежду им. Чувстваше се изпълнена с такава радост, че чак не ѝ се вярваше. Това е само началото за нас, реши тя. Той представляваше всичко, което тя желаяше от един мъж. Най-накрая се унесе в сън — щастлив сън за бъдещето си с Александър.

Когато сутринта се събуди, него го нямаше.

Александър седеше долу, където прекара по-голямата част от нощта. Отпуснат в кресло, той се вираше в жаравата на гаснещия огън в огромната каменна камина и се опитваше да осмисли

постъпката си. Съзнаваше, че е грешка. Мариан притежаваше зряло, съблазнително тяло на жена, но всъщност все още си беше дете. Дете, по дяволите! Прокара раздражено ръка през косата си. Въобще не биваше да я води тук, но не успя да се въздържи. Трябваше да я има.

Трябваше да я има. Не устоя на изкушението. Все същата стара история. Някои жени му въздействаха по този начин, но не разбираше защо. Забелязваше ги, пожелаваше ги и само това имаше значение за него. Но винаги след като се задоволяваше, изпитваше чувството, че се е озовал в леглото с друг мъж или момче — с някого, с когото не беше редно да бъде. Изпита физическо неразположение, сякаш ще повърне. Защо продължавам да го правя, запита се той, когато знам как ще се чувствам после?

И защо, като го знаеше, най-вероятно отново щеше да отведе Мариан в леглото?

— Толкова скоро ли ще се връщаш в Ню Йорк? — попита Мариан. Облечена в прозрачен розов пенъоар, седеше по турски върху леглото с леко свъсени вежди и го наблюдаваше как се облича. — Мислех, че ще останеш още поне седмица...

— Нямам възможност. — В тона на Александър определено се долавяше напрежение. Стоеше пред огледалото и оправяше възела на вратовръзката. — Става въпрос за работа и съм нужен там.

— Разбирам. — Заигра се с изящната златна гривна, която Александър ѝ бе подарил. — Толкова е красива — промълви тя тихо. — Винаги ще я пазя.

Александър обаче не я слушаше. Мислеше за телеграмата от Джордж, получена сутринта. Баща му пристигаше в Ню Йорк и очакваше да се видят там. Въпреки неочакваната новина Александър бе настроен оптимистично. Ами ако е премислил предложението му да премести централата на корпорацията? Може най-после да прояви готовност да се вслуша в здравия разум.

— Не чу и думичка от приказките ми, нали, *liebchen*? — попита Мариан с лек укор.

— Не — призна той. — Съжалявам. В момента мисля за друго.

Тя се усмихна.

— Аз съм дъщеря на банкиер. Свикнала съм с подобно поведение. Искях само да ти кажа колко много ми харесва гривната.

— О... Радвам се — отвърна той равнодушно.

Тя стана от леглото и отиде до прозореца. Долу камериерът на Александър подреждаше куфарите в багажника на колата.

— Най-много ми допада — подхвана бавно, извърщайки се с лице към него, — че щом я погледна, се сещам за теб.

Александър не каза нищо. Продължаваше да мисли за срещата с баща си.

— Ще ми липсваш — заяви Мариан.

— Какво? — попита той разсеяно. — Извинявай...

Замълча за миг, преди да го попита:

— Александър, защо винаги ме изоставяш, след като се любим? Всяка вечер заспивам в обятията ти, но когато се събудя, теб те няма.

Александър сви рамене.

— Твърде неспокойно спя. Не искам да те притеснявам.

— Безсъние ли те гони? — попита тя. — Явно е често оплакване при бизнесмените. И татко прекарва доста безсънни нощи.

Той бръкна в джоба и извади ключовете за вилата.

— Кога трябва да се върнеш в университета?

Сърцето ѝ подскочи.

— След две седмици. Защо?

Подаде ѝ ключовете.

— Наел съм вилата за целия сезон. Остани тук колкото желаш.

— О, не. Не мога...

— Разбира се, че можеш. Стой тук и се забавлявай — подкани я той с усмивка. Надраска адрес на гърба на своя визитка и ѝ го подаде. — Остави ключовете при този господин, когато тръгнеш. Става ли?

Тя кимна мълчаливо. Беше се надявала да я покани да го последва в Ню Йорк.

Камериерът се появи на прага:

— Колата е готова, сър.

Александър кимна. Облече си палтото, целуна Мариан леко по челото и тръгна, без да погледне назад. Не видя сълзите в очите ѝ. Тя се разрида едва след като чу входната врата да се затръшва.

Погледна нагоре само веднъж, преди да се качи в колата. Тя стоеше на прозореца и му махаше. Толкова по-добре, че се наложи да съкрати ваканцията, помисли си той, докато колата потегляше. Мариан се държеше като влюбена ученичка. Най-добре бе да се разделят сега,

преди положението да се изплъзне от контрол. Нямаше как да знае, че нещата не бяха под контрол от нощта, когато я доведе във вилата.

Мариан бе влюбена в него.

Лос Анжелис

Мередит се срещна с Том Райън — покровителят на Ник и вероятно един от най-преуспелите филмови режисьори за всички времена — на снимачната площадка, където Ник работеше върху последния си филм. Райън се оказа по-висок, отколкото Мередит предполагаше, строен, с атлетично телосложение, с набраздено от бръчки мъжествено лице и гъста руса коса, сресана назад. Около тази холивудска легенда, твърде рядко появяваща се на публични места, витаеше меланхолия — някаква дълбока тъга, която Мередит долови само след няколко минути, прекарани с него.

— Изглежда така отчужден, сякаш живее в друг свят — сподели тя същата вечер с Ник в леглото. — Обгръща го празнина. Имах чувството, че я усещам.

Ник гледаше към тавана.

— През главата на този човек са минали много неща, бейби — отвърна той тихо.

Мередит се надигна на лакът.

— Ник, какво точно се е случило? Искам да кажа — как са починали съпругата му и детето?

— Не знам всички подробности — отвърна Ник и се извърна с лице към нея. — Всъщност никой не ги знае, освен самия Том, а той не е склонен да си развързва езика.

— Никога на никого ли не е казал?

— Не, доколкото ми е известно.

— Но толкова много се е писало за това! Тази история впечатлява кинофеновете от десетилетия. А и продължава...

— Да, знам — съгласи се Ник и кимна. — Но Том никога не я е обсъждал с когото и да било и най-малко с медиите. Много горчивина е натрупал в себе си, но не се е примирил с нея.

— Дори с теб ли не е говорил?

— Вече ти казах: не обича да обсъжда темата, а и аз никога не съм го питал — отвърна Ник и я погали по ръката. — Ако изпита

потребност да сподели, ще го стори. Единствено съм чувал да споменава, че се случило някакво нещастие, при което момчето умряло. Били на снимачен терен — по онова време не е било честа практика, но филмът бил суперпродукция и имало разни изключения от правилата. Елизабет не могла да се примири със смъртта на сина си. Направо се сринала. Май получила удар или нещо такова.

— И след всичките тези години Том продължава да мълчи, така ли? — попита Мередит, видимо заинтригувана.

— И не го виня. След като си бил в ада, едва ли ще пращиш от желание да се връщаш към неприятните спомени — заключи той мрачно.

— Ако някой все пак успее да го разприказва...

Той седна.

— Слушай. Досещам се какво си намислила, но чуй: нищо няма да излезе. Няма да си отвори устата пред теб, нито пред друг. И най-малко пред човек от медиите. Мълчал е толкова много години. Защо да проговаря сега?

— Ако ти го помолиш... — подхвана тя.

— Не. Не ме търси! — сряза я Ник решително и видимо раздразнен. — И друг път е ставало дума, Мередит. Този човек ми е като баща. Според мен има пълното право да остави съпругата си и сина си да почиват в мир. Щом го желае. Има право сам да понесе болката си, ако така е решил.

— Носи се мълва, че Том Райън залязва — не се предаваше Мередит. — Ако историята се разкрие сега, има шанс да възроди кариерата си.

— Не дава и пет пари дали кариерата му ще се възроди или не — рече Ник. — След трагедията не го е грижа почти за нищо.

— Ти не искаш да правя този материал, нали? — отбеляза тя суховато. — Със или без твоята помощ.

— Ще те излъжа, ако кажа, че искам — призна Ник. — Много държа на Том. Не ми допада идеята да го експлоатирам, особено пък ако ти си в дъното на нещата.

— Да го експлоатирам? — смая се Мередит.

— Точно така. Очевидно му е неприятно историята да стане достояние на широката публика, иначе щеше да я разкаже отдавна. И

определено не би го направил, за да спаси кариерата си. — Помълча за момент. — Е, как се нарича това: експлоатация или не?

— Никога не съм поглеждала от този ъгъл...

— Мислиш само за рейтинга на телевизията, нали?

— Да, но...

— Ексклузивен репортаж ще означава голям тласък за кариерата ти, а? — Погледна я. — Не те виня за амбициите ти, бейби. И аз съм такъв, Господ ми е свидетел, но не и за сметка на друг човек. От трагедията насам Том умира бавно. Сигурно ще му се отрази пагубно, ако историята излезе отново на преден план.

— Значи е истина? — попита Мередит.

— Кое?

— Чух, че вече имал проблеми с пиенето. Заседявал се из местните барове и обикновено здравата се напивал. Дори не успявал да се прибере сам с колата.

— Не знам такова нещо — отвърна Ник лаконично. — Лично аз никога не съм го виждал пиян. Държа на мнението си: не искам никога да го кара да преживява отново случилото се.

Стана от леглото и си облече халата.

— Къде отиваш?

Мередит запали лампата на нощното шкафче.

— Трудно ми е да заспя. Слизам долу. Ще поогледам сценария. Трябва да обмисля някои неща преди снимките утре.

Обърна се и излезе от стаята.

Сутрешният въздух беше студен. На фона на червеникавозлатистия изгрев, обагрил източния небосклон, прелетяха ято гларуси. На запад малка лодка с ярки платна, опънати от вятъра, се носеше към сушата. Двама души — боси, по къси панталони — тичаха по пясъка на плажа. Мередит се усмихна уморено и се загърна поплътно с жилетката си. Поне не е единственият идиот в това неприветливо време, помисли си тя.

Не спа добре. Думите на Ник непрекъснато се въртяха из главата ѝ. Категорично отказваше дори да помоли от нейно име Том Райън за интервю. От друга страна, самата тя не знаеше дали наистина иска да го направи. От кратката ѝ среща с Том у нея остана тягостно впечатление за човек с дълготрайна, дълбока, неописуема тъга в душата. Същевременно обаче журналистката у нея копнееше да

направи репортажа, да узнае какво крие той от света през последните двадесет и шест години. Именно това бе причината да негодува срещу Ник, който се изпречваше на пътя ѝ.

В началото Мередит се страхуваше да не се увлече по Ник. Беше убедена, че бързо изгряващата му звезда скоро ще затъмни нейната, а установилите се между двамата отношения не съвпадаха с плановете ѝ, с внимателно обмисленото ѝ бъдеще като журналист. Ник я бе убедил, че връзката им е възможна, защото ще се допълват един друг. До този момент му бе вярвала. А сега се чудеше дали да позволи дружбата на Ник с Том Райън да ѝ попречи да направи репортажа, който със сигурност щеше да отвори много врати за нея.

— Мередит... Почакай...

Извърна се и видя Ник да тича към нея. Спря и изчака да я приближи.

— Мислех, че още спиш — промълви тя.

Той си пое няколко пъти дъх.

— Слях. Но се събудих и не те открих до мен.

— Не можах да спя — призна тя. — Още ли ми се сърдиш?

— Да ти се сърдя? Никога не съм ти се сърдил.

— Хайде, Ник! Да не мислиш, че ти повярвах, когато стана посред нощ под претекст да прегледаш отново сценария?

Докато говореше, гледаше в краката си.

— И друг път съм го правил.

— Разбира се, но снощи причината беше различна.

След кратко мълчание той подхвана:

— Добре де! Разстроих се малко, признавам. Том винаги се е отнасял добре към мен. Не желая отново да преживявам неприятности. Прецених, че ако се оттегля, няма да изгърся пред теб нещо, за което после да съжалявам.

— И аз така си помислих.

— Все още ли не си се отказала да направиш интервюто?

— Не знам — призна тя. — Искам добре да обмисля решението си.

Повървяха известно време мълчаливо. Ник взе парче дърво и го хвърли във въздуха. То падна на пясъка на няколко метра пред тях.

— Наистина означава много за теб, нали — промълви той, но това не прозвуча като въпрос.

— Може да е важно, да — отвърна тя и ритна разсеяно през пясъка.

— Добре — отрони той бавно. — Да приемем, че ще те заведе при Том. Този уикенд например...

Тя го погледна.

— Готов си да ми помогнеш да направя интервюто? — попита тя изненадана. — След снощи си помислих...

— Чакай — прекъсна я той и поклати глава. — Не съм казал, че ще го моля. Това е твоя работа и не желая да имам нищо общо. Казах, че ще те заведе при него. Ако успееш да го убедиш да проговори — добре. Надявам се да постигнеш своето, след като е толкова важно за теб.

Тя го прегърна.

— Ник, нямам думи... Знам какво ти е и...

— Да, чувствам се неловко... Но и страшно държа на теб. — Помълча и добави: — Обаче поставям едно условие.

— Какво?

— Ако откаже, ако не желае да сътрудничи, да не настояваш. Достатъчно е преживял. Журналистите го преследват от години. Все някога трябва да се сложи край.

Мередит го целуна.

— Съгласна съм.

Ню Йорк

Александър се изненада от появата на майка си в апартамента му в Олимпик тауър седмица преди Коледа.

— Защо не ме предупреди, че ще идваш? — попита той и я прегърна нежно.

Сега тя изглеждаше толкова дребна и крехка.

— Ако ти бях телефонирала, нямаше да е изненада — отвърна Мелина Киракис и съблече коженото си палто. — Просто не се примирявах с мисълта да не съм със семейството си по Коледа.

През последните години не бяха празнували Коледа в Гърция на двадесет и пети декември, но Мелина, чиято майка бе англичанка, винаги настояваше да са заедно в памет на майката, която никога не бе познавала. Александър не си спомняше случай да не са прекарвали

празниците заедно, ала поради натоварения му график в момента — особено след едноседмичната ваканция, която си позволи — не можеше да пренебрегне деловите си задължения. Не бе преценил обаче решителността на майка си да следва установената традиция, дори ако това означава да се противопостави на лекарското становище да не пътува.

— Мислех, че доктор Караманлис ти е забранил да пътуваш — подметна той.

— Ха! — възкликна Мелина. — Той пък какво разбира?

— Хайде, *tata toi* — упрекна я той развеселен. — Та той е един от най-добрите лекари в цяла Гърция. Когато те съветва, редно е да го слушаш.

— И да се откажа да прекарам Коледа с единственото си дете? Никога не бих го допуснала — не се предаваше тя. — Ако трябва да ме върнат в Гърция на носилка — така да бъде, но не съм съгласна, семейството ми да е разпиляно по всички краища на света!

— За толкова крехка жена определено имаш желязна воля, мамо — отбеляза Александър с любов. Тя притежаваше класическа красота: безупречно гладка като порцелан кожа, царствена осанка, женствена елегантност. Ако успее да си намери жена като нея... Но твърдо бе убеден, че такава не съществува. Майка му бе единствена и неповторима. — Отдалеч идваш — отбеляза той накрая. — Вероятно си уморена. Защо не дремнеш преди вечеря?

— Да дремна? С баща си само за това ли мислите? — тросна се тя. — Говориш точно като него! Държа да знаете, че далеч не съм така болна, колкото смятате!

— Мамо... — подхвана Александър.

Тя го погали нежно по бузата.

— Колко привлекателен мъж си, Александър! Кажете кога възнамеряваш да си намериш жена и да ме направиш горда баба?

Той се усмихна.

— Съмнявам се, че някога ще се случи, *tata toi*^[1] — каза той. — Просто не е възможно да се намери втора като теб.

Усмихна му се тъжно.

— Не съм светицата, за която ме смяташ, Алекси — промълви тя тихо. — Не съм...

— В моите очи си идеална във всяко отношение.

— Предубеден си — обвини го тя. — Тревожа се за теб, сине. Вече си на тридесет и една, а още не си имал сериозна връзка. Това не е добре. На твоите години баща ти...

— На моите години вече сте били женени — довърши Александър вместо нея. — И преди сме го обсъждали, но както съм споменавал многократно и пред двама ви, още не съм срещнал жената, която бих пожелал да бъде моя съпруга. Не е толкова просто...

Разположи се на дивана и му направи знак да седне до нея.

— Александър, някога мислил ли си сериозно да се задомиш и да имаш деца?

— Минавало ми е през ума — отвърна той сковано, но избягваше да я погледне в очите.

— Повтарям: сериозно. Нали не си забравил, че винаги долавям кога ме лъжеш?

За миг се изкуши да я излъже, но осъзна, че е права — никога не бе успявал да я подведе.

— Е, не чак толкова сериозно, колкото ти би искала — призна той накрая.

— Да не би да изпитваш някакви колебания? Нещо, което би желал да обсъдим. Винаги съм готова, сине. Знаеш го.

— Да, знам — увери я той и кимна бавно.

— Досега не си срещнал жена, достойна да ти бъде съпруга, така ли? — продължи Мелина. — Но доколкото виждам, жените, които избираш, доста си приличат. Да не би нарочно да се обвързваш с неподходящи жени?

Той се усмихна леко и попита:

— О, и с психоанализа ли се занимаваш вече?

— Не е нужно човек да е професионалист, Александър, за да забележи проблема — увери го тя. — В един момент твърдиш, че няма да се ожениш, ако не откриеш жена като мен. После сякаш забравяш и се захващаш с жени, които по нищо не ми приличат. Това ми подсказва, че избягваш да се обвържеш — сериозно да се обвържеш. Затова именно избираш жени, в които със сигурност няма да се влюбиш.

Той се усмихна.

— Тревожиш се прекалено много.

— Тревожа се, защото те обичам — настоя тя. — Баща ти и аз желаем едно: да си щастлив.

— И за да съм щастлив, трябва да съм женен и да имам деца — обобщи той.

— Това много ще ни зарадва — отвърна простиичко тя.

— Ти щастлива ли беше, когато Дамян почина? Щастлива ли беше да пометнеш толкова пъти? — разпали се той, но забеляза изражението ѝ и продължи по-кратко: — Извинявай, мамо. Не исках...

Мелина поклати глава.

— Всичко е наред — увери го тя. — След време болката става по-поносима.

— Преодолява ли се въобще някога? — попита той. — Изчезва ли напълно?

— Човек се научава да живее с нея, да я приема. Болката никога не изчезва. — Мелина го погледна. — Какво те мъчи, Александър? Страх те е да се привържеш към някого, за да не го загубиш ли?

Той се замисли.

— Не съм сигурен — отвърна бавно след дълга пауза. — Не съм се замислял. Просто винаги съм го изпитвал, а не успявам да го обясня...

Мелина го дари с търпелива усмивка.

— Не бива да се страхуваш да държиш на някого — посъветва го тя. — Не е възможно да продължиш да се криеш, да избягваш света поради своите опасения. За да открие щастието, човек трябва да поеме известни рискове.

Той свъси вежди.

— Най-много от всичко ми се ще да имам брак като вашия с татко, но...

Гласът му замря.

— Тогава трябва да престанеш да се криеш зад стената, с която си се обградил. Бъди готов да положиш усилие, за да се случи — настоя Мелина. — Вярно, бракът ми с баща ти е добър, здрав, но и той не е минал без проблеми. Претърпяхме доста загуби през годините, понесохме много битки. Бракът ни просъществува, защото не допуснахме трагедиите да ни разделят. Заедно посрещяхме проблемите и това ни правеше по-силни.

Александър извърна поглед и се загледа в небостъргачите на Манхатън.

— Не всички бракове се оказват толкова сполучливи, колкото вашият — отбеляза той предпазливо.

— Защото не са им дали шанс. — Мелина пое ръката му в своята. — О, Александър, в толкова неща приличаш на баща си! И двамата сте волеви, неотстъпчиви, амбициозни мъже. Но и двамата за жалост не притежавате способността да прощавате или да забравяте. — Замълча. — С годините баща ти поумня. Времето му повлия. Преживените трагедии закалиха стоманата. Ти си още млад. Надявам се да не ти се наложи да преживееш всичко, което му мина през главата, преди очите ти да се отворят. Моля се да се научиш да отстъпваш. А най-много от всичко желая да намериш щастието си.

Приближи се към нея и я прегърна силно, както не бе правил от дете.

— Мамо — прошепна той, — толкова се радвам, че дойде!

— Друго не бих допуснала, сине — увери го тя, притегляйки го по-близо. — Ще видиш, един ден ще ти се случи.

Лос Анжелис

Къщата на Райън, разположена високо на хълмовете, сега известни като Бел Еър, бе построена, преди районът да се превърне в моден квартал за знаменитостите. Беше в стил Тюдор, заобикаляха я добре поддържани морави, а дървета опасваха алеята към входа на сградата. Висока каменна стена ограждаше имението от десет акра. Ник обясни на Мередит, че Том Райън построил оградата още когато купил имота през 1948 година.

— Търсели са преди всичко уединение — уточни той, докато приближаваха с колата към къщата. — Заради безопасността на детето си. Страхували се някой да не го отвлече.

Мередит мълчаливо, но жадно поглъщаше прелестта на къщата.

— Сякаш е извадена от приказките. Никога не съм виждала по-красиво нещо — сподели тя накрая.

— Знаели са как да строят стилно по онова време — съгласи се Ник и й отвори вратата на колата. — Том стигнал върха на кариерата

си през 40-те — Златната ера на Холивуд. Истинските звезди живеели като кралски особи.

— Времената са се променили — изкоментира тя.

— Поне за някои от нас — кимна той, натискайки звънеца.

Отвори им мексиканката икономка и ги въведе в кабинета, където ги чакаше Том Райън. Том сърдечно поздрави Ник.

— Отдавна не си идвал. Прекалено отдавна.

— Знаеш как е, Том — ухили се Ник. — А и ти не се отбиваш често в студиото.

Възрастният мъж свъси вежди.

— Няма какво да правя там напоследък.

— Не са ли ти предложили работа?

Том се засмя безрадостно.

— От години не са ми предлагали. Знаеш го добре.

Мередит хвърли поглед към чашата върху бюрото му.

Бърбън, вероятно неразреден. Бутилката, полупразна, стоеше до нея.

— Какво те води насам? — попита Том. — Проблеми с новия филм или с Ед Гудман?

Ед Гудман беше новият шеф на „Сентуриън“.

— Нито едното, нито другото — отвърна Ник леко смутен. — Всъщност Мередит настоя да те види.

Том се извърна да я погледне. Забеляза, че е вперила поглед в бутилката, и бързо я прибра.

— Е, какво мога да направя за вас? — попита той, като се стараеше да звучи безгрижно.

— Работя в новинарския екип...

— Знам. Често ви гледам в късните новини. Трудно ми е да спя нощем.

— Бих искала да обсъдим вероятността за интервю — започна тя. — За вас, за покойната ви съпруга...

— Не — срязва я той суховато, а настроението му видимо се промени. Обърна се към Ник. — Знаеше ли за намеренията й?

Ник кимна.

— Да. Наясно съм какво е отношението ти, Том, но според Мередит...

— Изключено — прекъсна го Том. — Лиз и Дейвид са мъртви от близо двадесет и седем години. Нека почиват в мир.

Мередит се изправи и се обърна към Том.

— Господин Райън, през годините са се появявали стотици статии и репортажи за вас и за семейството ви. Публикувани са десетки истории, все различни версии на случилото се. Предположенията са повече, отколкото за атентата срещу Кенеди! Ако не ме интересуваше истински, щях да ги поразровя и сама да стигна до някакво заключение.

— И какво ви спира?

В тона му се долавяше горчивина.

— Нямам намерение да вървя по пътя на другите. Моята цел е репортаж, който да трогне хората. Искам истината. Искам да предам събитията такива, каквито са били.

— И с какво ще помогне това сега? — попита Том Райън.

Мередит извади от куфарчето си дебел плик, пълен с фотокопия от вестникарски изрезки. Беше ги подбрала в градската библиотека и от документациите на различни печатни издания.

— Погледнете някои от тези. Това например... Пише, че след трагедията със сина ви съпругата ви починала в болница в Европа. Твърди се, че по онова време била бременна и загубила ума и дума. Опитала се да предизвика аборт с тел...

— Мередит!

Ник я докосна по рамото.

— Той има право да знае какво пишат за него, Ник — настоя тя и отново се обърна към Том. — Ето друга. Пише, че нито Елизабет, нито Дейвид са мъртви, а че тя се захванала с жена и отказала да се върне в Щатите с вас. Някои хора са готови на всичко, за да предложат статия, която се продава, господин Райън. Ами тази? Пише, че след смъртта на детето жена ви получила нервен срив и продължава да живее в институт за душевно болни някъде...

— Стига! — изкрещя Том Райън. Лицето му се гърчеше от гняв.

Ник хвана Мередит за рамото.

— Най-добре да си вървим — предложи той тихо.

— Не, Ник. Не още.

Той не бе готов да отстъпи.

— Имаме споразумение. Забрави ли?

Тя го изгледа за миг. В погледа му прочете неодобрение.

— Е, добре... — Протегна ръка към Том и му подаде плика. Той не го пое и тя го остави върху бюрото. — Моля ви, господин Райън, прочетете ги. Помислете си и ако промените решението си, се обадете.

Двамата с Ник излязоха, но Том Райън не забеляза. Взираше се в една от изрезките, които тя остави.

— Добре, увлякох се, признавам — промърмори Мередит в колата. — Увлякох се и провалих всичко.

— Имахме споразумение — отбеляза Ник тихо.

— Така е — отвърна тя и се обърна към него. — Но, по дяволите, Ник...

— Отиде прекалено далеч, Мередит! Казах ти какво изпитва.

— Не го ли е грижа какво са писали за него, за семейството му? — попита тя. — Не се ли терзае от грешните предположения?

— Според мен вече не — отвърна Ник искрено. — От трагедията насам за него всичко върви наопаки. Вътрешно е мъртъв. Вече почти нищо няма значение за него.

— Дори паметта на Елизабет?

Ник я погледна.

— Мисля, че с това привлече вниманието му — отбеляза той.

— Дали ще го накара да промени решението си?

— Съмнявам се. Но и да не го стори — спомни си за споразумението ни.

Тя кимна.

— Добре. Ако не приеме, ще се откажа. Колкото и да ми е неприятно, ще се откажа — обеща тя. — А сега, хайде да прекратим тази тема.

Мередит почти бе спряла да се надява, че ще чуе гласа на Том Райън. Ала седмица по-късно той ѝ звънна в службата и я покани да го посети. На път към Бел Еър тя се питаше дали е променил становището си. Когато пристигна, Том я чакаше в библиотеката и се държа доста по-приветливо в сравнение с предишния път.

— Премислих нещата, които ми каза — призна той.

— И промени ли решението си за репортажа? — попита тя, докато икономката ѝ наливаше чаша леден чай.

Усмихна се и Мередит си даде сметка, че за пръв път го вижда в такова настроение. Дори на снимките изглеждаше винаги сериозен,

тъжен.

— Да кажем, че в момента го обмислям. След посещениято ви прегледах изрезките. — Посочи плика върху масичката в средата на стаята. — Спрях да чета каквото и да било в пресата за Лиз и себе си, когато се върнах в Щатите след...

Млъкна внезапно.

— След трагедията ли? — попита тя предпазливо.

Той кимна.

— Нямах представа колко са изопачени събитията. Премислих и реших да ти дам шанс. Склонен съм да говоря с теб, да ти сътруднича до известна степен — обясни той. — И ако се убедя, че се получава както трябва...

— Тогава вероятно ще склониш да ми кажеш какво е станало със съпругата и сина ти?

— Да.

— Чудесно — зарадва се тя.

Погледна към камината. Над нея висеше голяма картина с маслени бои на жена и дете. Жената бе изключителна, с дълги гъсти черни коси и фини аристократични черти. Имаше най-невероятните очи, които Мередит бе виждала: тъмни и странно тайнствени. Детето забележително приличаше на майка си; имаше същите очи и деликатни черти.

— Елизабет и Дейвид — поясни Том Райън. — Портретът е завършен само три месеца преди...

Тя кимна и отново погледна картината.

— Била е много красива.

Той се усмихна тъжно.

— Истинската красота на Елизабет не можеше да се пресъздаде върху платно — промълви той и също вдигна поглед към портрета. — Тя бе специална във всяко отношение. Никога не съм познавал друга като нея. Винаги съм си мислил, че като порасне, Дейвид ще прилича на нея. Както сама виждаш, приликата е изключителна.

— Така е — съгласи се Мередит.

— Никога няма да забравя как я видях за първи път — продължи Том. — Думите не са достатъчни, за да я опишат. Тя представляваше рядка комбинация от невинност и чувствителност. Сияйна, но и невероятно уязвима. В това, предполагам, се криеше тайната на успеха

й — събираше дузина различни жени в една. През петте години съвместен живот не престана да ме изненадва. Никога не знаех какво да очаквам от нея.

— Мнозина смятат, че ти си „създал“ Елизабет Уелдън — обади се Мередит.

— Лиз щеше да е голяма звезда, дори да не се бяхме срещнали — отвърна Райън искрено. — Когато играеше, тя създаваше вълшебство, което трудно се удава дори на най-добрите актриси. Притежаваше качества на звезда. Имаше присъствие не само на сцената, но и в живота.

Мередит погледна лъскавата златна фигурка върху полицата над камината — „Оскар“, спечелен от Елизабет посмъртно за последния ѝ филм. Ако можеше да говори, помисли си тя, какви ли истории щеше да разкаже.

— Родом бе от Тексас — обясняваше Райън. — Баща ѝ бил един от богатите петролни барони и Лиз израснала в Сан Анджело. Избягала от дома си на осемнадесет. Още тогава искала да играе, но родителите ѝ смятали, че актрисите са само на едно стъпало над проститутките. Били предначертали цялото ѝ бъдеще, затова решила да избяга. Планирала го месеци наред. Пристигнала тук с междуградски автобус по време на войната, записала се в актьорска школа и едва не умряла от изтощение, защото работела в ресторант за хамбургери в западната част на Холивуд, докато не започнала редовно да получава роли. Забелязах я съвсем случайно един ден. Познат агент искаше да видя негов клиент с второстепенна роля в някакъв филм. Клиентът му нищо не струваше, но Елизабет се оказа невероятна.

— Толкова добра ли беше?

Той се засмя за пръв път.

— Не това имах предвид. Неопитността ѝ се долавяше във всяко движение, всеки жест. Но достатъчно дълго бях в бранша, за да съм наясно, когато се сблъскам с потенциал. А у нея определено имаше нещо специално. Вярно — беше красива, но ставаше дума за нещо много по-значимо. Не беше просто актриса, която играе роля. Тя се сливаше изцяло с героинята, която пресъздаваше.

— Срещнахте ли се, след като видя филма?

Той се усмихна тъжно.

— Чак седмица по-късно. Толкова дълго ми отне да я открия, да разбера коя е и как да вляза във връзка с нея — припомни си той. — Накарах секретарката си да ѝ се обади и да я покани на обяд. Никога не беше ходила в „Браун дерби“ преди. По онова време то бе модното заведение. Влезе през вратата, огледа се и аз помислих, че ще припадне.

— В този момент ли се влюби в нея? — попита Мередит, като се молеше въпросът ѝ да не прозвучи неделикатно.

— Май да, но си дадох сметка едва няколко месеца по-късно — призна той. — Беше толкова красива през онзи ден. Беше горещо, средата на лятото. Носеше бяла лека рокля с волани и бродирани цветя... И голяма бяла шапка с широка периферия. Спомням си как си помислих: жалко, че се е родила толкова късно и не може да изиграе Скарлет О'Хара! Беше истинска южняшка красавица. Дори в град, известен с красивите си жени, тя бе забележителна.

— Съжaliaваше ли, че няма да се снима повече във филми, след като се роди синът ви? — попита Мередит предпазливо.

— Да съжaliaва? — Той се присмя на предположението. — Определено не. Оттеглянето и бе нейна идея. След като Дейвид се роди, тя не можеше да си представи, че нещо ще я отдели от него. За всички ни щеше да е много по-добре, ако се бе съгласила да не го взимаме с нас поне веднъж...

— За Европа ли говориш?

Той само кимна, понеже усети, че гласът ще му изневери.

— Как се случи? — попита Мередит предпазливо.

— Снимахме на терен — припомни си той. Болката вече ясно се долавяше. — Дейвид беше с нас. Опитвахме да му внушим колко е важно да стои близо до нас през цялото време. Не познавахме добре местността, намирахме се в непозната страна и там малцина говореха английски. Но как да обясниш подобно нещо на толкова малко дете? Отдалечил се... Не много, но достатъчно...

Мередит не каза нищо, чакаше го да продължи. Най-после Райън се овладя.

— Паднал в някакъв кладенец, изоставен преди години. Шахтата беше тясна и изключително дълбока — поне сто метра. Четири дни се опитвахме да стигнем до него, но закъсняхме... — По страните му започнаха да се стичат сълзи. — Там умря. — Райън погледна Мередит

с насълзените си очи. — Представяш ли си какъв ужас е изпитал? От къде да знае как отчаяно се опитваме да го спасим? Какво ли си е мислил, когато е умирал?

---

[1] тама тоу — майчице (гр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Международно летище „Кенеди“

Мариан Хауптман бе нетърпелива и същевременно развълнувана — нетърпелива, защото полетът от Женева бе твърде дълъг, а развълнувана, защото никога досега не бе посещавала Ню Йорк. Освен това ѝ предстоеше да се види с мъжа, когото обичаше.

Не изпрати телеграма на Александър от Европа, за да го извести за пристигането си. Не смяташе и да му се обади по телефона от летището. Не. Категорично възнамеряваше да го изненада. Бе минало доста време, но не се съмняваше, че той ще се зарадва да я види, както тя се радваше на предстоящата им среща. Колко време всъщност мина? Откакто бе напуснал Швейцария, нито ѝ писа, нито ѝ телефонира, ала тя не спираше да си повтаря, че мнозина мъже не ги бива да пишат писма и Александър вероятно е от тях. А не ѝ телефонира, защото е бил невероятно зает и не е разполагал с време. Но вече нямаше значение. Скоро щяха да бъдат заедно — това е важното. Мариан предвиждаше реакцията на баща си, като научи, че е напуснала университета в началото на семестъра — щеше да побеснее, — но очакваше да я разбере, след като тя и Александър се оженят. Вече не ѝ трябваше образование. Искаше единствено да се научи да е добра съпруга за Александър. А и за какво ѝ е диплома по история, попита се тя, докато митничарят отваряше чантата ѝ за щателен преглед.

Извади служебната визитна картичка на Александър от чантата и внимателно я прочете. Английският ѝ бе приличен, но далеч не съвършен. Е, ще съумее да обясни на таксиджията къде се намира офисът на Александър в Манхатън. Знаеше, че живее в Олимпик тауър и офисът му също е там — на ъгъла на Пето авеню и Петдесет и първа улица. Няма да е трудно да го намери. Прибра си багажа и се отправи към изхода.

Седнала на задната седалка в таксито, Мариан се отпусна и пое дълбоко въздух. Погледна през прозореца — колата вървеше по моста Куинсбъри. Виждаше как великолепните манхатънски сгради

проблясват от сутрешното слънце на фона на ясното небе. Сякаш съм попаднала в друг свят, помисли си Мариан въодушевена. Точно такова място Александър би нарекъл свой дом. Съвсем не приличаше на познатите ѝ градове. Беше по-голям от Цюрих или Базел — най-големите швейцарски градове. Припомни си — беше го прочела много отдавна, — че Ню Йорк е най-големият град в света. Не знаеше дали е истина, но сега, като го гледаше, беше склонна да повярва.

— Пристигнахме, госпожице — обяви шофьорът и спря пред Олимпик тауър.

Мариан кимна.

— Благодаря! — промълви тя и за всеки случай свери адреса с този на визитката.

Плати, добави щедър бакшиш и изчака мъжът да извади куфарите от багажника и да ги остави при портиера.

Взе асансьора и се качи до етаж, зает от офисите на „Киракис корпорейшън“. Още със слизането от асансьора най-напред ѝ се наби в очи бюрото на момичето в приемната: полукръгла мебел с модерен дизайн от полиран махагон. Момичето — елегантно облечена блондинка, почти връстница на Мариан — обслужваше постоянно звънящия сложен телефонен апарат. На стената висеше огромна карта на света, покрита с плексиглас. Под логото на корпорацията, разположено в средата, със сребърни печатни букви бе изписано: *ЦЕНТРАЛА НА КИРАКИС КОРПОРЕЙШЪН В СЕВЕРНА АМЕРИКА*. Между две позвънявания момичето насочи Мариан към кабинета на Александър. Намери го без никакво затруднение, но секретарката му отказа да я пусне да влезе, без да се представи.

— Аз съм Мариан Хауптман. Идвам от Женева — със запъване обясни на английски. Какво глупаво момиче! Не съзнава ли, че пред нея стои бъдещата госпожа Киракис? — Тук ли е, или не?

— Тук е, но... — започна секретарката.

Мариан се усмихна облекчено.

— Не ме въвеждайте. Искам да го изненадам.

Преди секретарката да успее да я спре, Мариан нахлу в кабинета. Александър говореше по телефона, но приключи бързо и скочи на крака. Въобще не изглеждаше доволен, че я вижда.

— Стейси, наредих никой да не ме безпокои при никакви обстоятелства! — изсумтя той срещу разстроената секретарка.

— Опитвах се да я спра, господин Киракис — отвърна жената безпомощно.

Той изгледа Мариан недоволно.

— Какво правиш тук?

— *Liebchen*, помислих, че ще се радваш да ме видиш. — Поведението му я озадачаваше. — Дойдох чак от Женева, за да те изненадам.

Той се вторачи за миг в нея и подхвърли на секретарката:

— Остави ни насаме, Стейси.

Тя кимна, излезе и затвори вратата след себе си. Александър се обърна отново към Мариан.

— Останах с впечатлението, че след като напуснеш Гщаад, ще се върнеш в университета — обяви той с ледени нотки.

— Така възнамерявах, но понеже не ми се обади... Много ми липсваше и трябваше да дойда...

— Доста глупаво си постъпила — отсече Александър.

Тя не разбираше странното му държание.

— Мислех, че ще се зарадваш да ме видиш, че очакваш да пристигна...

— От къде, по дяволите, ти хрумна подобна идея?

— В Гщаад... Бяхме така щастливи... — Всеки момент щеше да се разплаче. — Усещах, че ме обичаш. Убедена бях, че когато се оженим...

— Да се оженим? — Александър беше смаян. — Никога не съм ти правил предложение за женитба.

— Разбира се, че не си изрекъл думите, но смятах... — подхвана тя нервно.

Той заобиколи бюрото и я хвана за раменете.

— Това са твои догадки, Мариан. Ако желая да се ожения за някоя жена, аз ще ѝ направя предложението. Не си ли съгласна?

Сълзите ѝ вече се лееха на воля.

— Но в Гщаад...

— В Гщаад прекарахме чудесно. Това бе всичко, Мариан. Приятно беше и за двама ни — уточни той, снишавайки глас. Дожаля му за нея. — Съжалявам, ако някои мои думи са били причина да останеш с погрешно впечатление.

— Съжالياваш?! — Тя се отдръпна, лицето ѝ бе зачервено и изкривено от плач. — Била съм такава глупачка! Била съм сляпа глупачка! Наистина си помислих, че ме обичаш, а ти просто си искал да ме отведеш в леглото си!

— Ние почти не се познаваме — отбеляза той тихо. — Как да се влюбим един в друг?

— Но аз се влюбих! Влюбих се! — извика тя. — Разделих се с всичко скъпо — баща ми, образованието ми, всичко. Да дойда тук, за да съм с теб. Превърнах те в най-важното нещо в живота си, а разбирам, че за теб не представлявам нищо! Добре, Александър, ще се оттегля възможно най-бързо от живота ти!

— Ако те обичах... — подхвана Александър кротко. — Не ти ли се стори странно, че нито веднъж не те потърсих? Минаха повече от два месеца, Мариан. Ако аз бях влюбен, не бих издържал на толкова дълга раздяла, без поне да ти се обадя по телефона.

Тя само кимна.

— Постъпих глупаво... — промълви тя пресипнало.

— Какво ще правиш сега? — попита той, защото продължаваше да се съмнява дали всъщност го е разбрала.

Не беше я подвел. Убеждението ѝ, че е влюбен в нея, беше чиста проба плод на въображението ѝ.

Тя избърса сълзите от очите си.

— Не те засяга — отвърна тя суховато.

— Нужни ли са ти пари да се върнеш в Женева? Ще ти помогна по всякакъв начин...

— Не! — възрази тя. — Достатъчно е, че допуснах да се възползваш от мен. Оставих се глупаво да повярвам, че ще поискаш да стана твоя жена. Това ми стига. Няма да приема парите ти. В момента се чувствам твърде евтина и омърсена Александър. Ако взема парите ти, ще ме преследва чувството, че съм обикновена проститутка! — Погледна го. В очите ѝ имаше болка. — Ще те оставя, щом това е твоето желание. Ще се върна в Швейцария. Обещавам да не те безпокоя повече.

Избяга от кабинета, преди Александър да успее да я спре.

Лос Анжелис

Мередит обикновено се наслаждаваше на пътуването с кола до Малибу и никога не се отегчаваше от чудната гледка по южното калифорнийско крайбрежие, но днес дори не я забелязваше. Мислеше за последната си среща с Том Райън и се питаше дали Ник не е прав в предположенията си. Дали наистина не стигна прекалено далеч в стремежа си да направи репортажа? През последните няколко седмици забеляза обезпокоителна промяна в поведението на Райън — стана помислен и затворен, на моменти дори необщителен. Когато беше при него, той пиеше прекалено много и тя често съкращаваше посещенията, защото не му бе възможно да общува. Сподели с Ник, че от време на време се замисля дали да не се откаже от проекта.

Погледна дебелия албум с изрезки на седалката до себе си. Райън ѝ предложи да използва албумите, които Елизабет бе попълвала приживе — снимки, вестникарски изрезки и отзиви за изпълненията ѝ. За тези отзиви Райън сподели, че често ги е подценявал, защото единствено важни за него били касовите приходи от филмите и театрите. Мередит се питаше дали след смъртта на жена си Том някога е добавил нещо към тези албуми. Едва ли. Имаше чувството, че дори не е събрал сили да ги прегледа отново. Та той дори не ги отвори, когато ѝ ги подаваше!

Ник снимаше в Мексико, затова Мередит щеше да разполага с цялата вечер — предостатъчно време детайлно да огледа всяка снимка, всяка изрезка. Стигна до къщата на брега. Тогава се сети, че това е свободната вечер на икономката. Взе си душ, направи си лека вечеря от бъркани яйца и препечен хляб и се настани в леглото с албумите. В първия попадна на снимки на Елизабет като млада, току-що пристигнала в Холивуд от Тексас, жадна да осъществи мечтите си. Изглеждаше така уязвима на тези снимки! Мередит се опита да си представи как ли се е чувствала. Съмнявала ли се е в успеха си? Минавало ли ѝ е през ума да се откаже? Изпитвала ли е отчаяние или разочарование?

— Какво си преживяла по онова време, Елизабет? — попита Мередит на глас. — Усещала ли си страх, че си допуснала грешка? Помисли ли да си прибереш багажа и да се върнеш в Тексас?

Попадна на студийна снимка на Елизабет от първата ѝ голяма роля. Наистина се долавяше някаква магия: дори фотографиите

излъчваха нещо специално. Нищо чудно, че е станала звезда, помисли си Мередит, изучавайки внимателно снимката.

Изчете отзивите. Някои бяха ласкави. Не се изненада ни най-малко. По правило критиците винаги се отнасяха добронамерено към всеки, постигнал търговски успех.

Към три след полунощ Мередит затвори втория албум. На последната страница от пожълтяла изрезка гледаха Том, Елизабет и синът им Дейвид — снимка на летището сутринта, преди да отпътуват за Европа. Детето наистина изумително приличаше на майка си. Ако беше останало живо, сега щеше да е зрял мъж. И вероятно щеше да разбива женски сърца, прецени Мередит. Остави албумите настрана и изгаси лампата.

Щеше ѝ се Ник да е до нея. Изведнъж изпита непоносима самота.

Ник се завърна в Малибу в петък, изпълнен с ентузиазъм за новия филм, който снимаше.

— Очаквам да бъде най-добрият засега — обяви той на Мередит, докато тя му помагаше да разопакова багажа. — Дори не бих се изненадал, ако се окаже най-касовият за годината!

Тя се усмихна.

— Толкова ли е добър?

— Още по! — отвърна той уверено. — Чакай само да видиш суровия материал.

— Нямам търпение.

Взе един от изпразнените куфари и го прибра в дъното на дрешника.

— С известен късмет този няма да ми е нужен дълго време.

— Искрено се надявам. Започнах да изпитвам чувство то, че живея сама тук — призна тя.

Той се ухили и я прегърна.

— Не бих го допуснал, бейби. — Целуна я. — Бих те взимал със себе си, ако разполагаше със свободно време.

— Понякога ми се ще да имам. — Смени темата. — Изглеждаш уморен. Защо да не прескочим вечерята и направо не си легнем?

— Напълно ме устройва, скъпа, но си спомни — отсъствах две седмици. Ако си легнем, едва ли ще спим — намигна ѝ Ник.

Тя шеговито се намръщи.

— Имах предвид да отидем в леглото, за да спиш! — Целуна го игриво по върха на носа. — Понякога направо ме озадачаваш, Холидей.

— Така ли? Защо?

— Погледни се. При всяко връщане от снимки на терен имаш вид на човек, неспал от седмици и отслабнал пет кила. Не отделяш ли време за такива дреболии като ядене и спане?

— Не — призна той. — Старая се да приключа със снимките възможно по-бързо, за да се върна вкъщи при теб.

— Безнадежден случай си — засмя се тя.

— Хрумна ми нещо. Нито ти, нито аз имаме работа за уикенда. Защо не се възползваме от тази възможност?

— Какво си намислил? — попита тя подозрително.

— Какво ще кажеш за дълга разходка по плажа като начало? А после да обядваме навън, да гледаме някой филм и да направим резервация в „Гладния тигър“ за вечерта?

Започна да я целува. Наболата му брада я погъделичка. Мередит се засмя и се отдръпна.

— Звучи ми страхотно, но напоследък вали всеки път, когато двамата имаме свободен уикенд. Май сме прокълнати.

— Глупости! — изсумтя той. — Според мой добре осведомен източник този уикенд ще е необичайно топло за сезона, слънчево и без облаци в небето. — Започна да разкопчава блузата ѝ. — Няма да посмее да вали. Не и този път.

Валя през целия уикенд.

— Ето какво става, когато се заканваш, Холидей — посочи навън Мередит, застанала до прозореца на спалнята, от където наблюдаваше пороя. — Не е хубаво да си играеш с майката природа, така да знаеш.

— Разбрах намека ти. — Ник лежеше изтегнат на леглото и преглеждаше вестници. — Можем да отидем поне на кино, стига да желаш.

— Не, благодаря. Предпочитам да остана вкъщи на сухо.

— Да, да. Хрумват ми някои други неща, на които бихме могли да се посветим тук — обяви той похотливо.

Мередит се обърна към него.

— Вие май само за това мислите, господине — ухили се тя.

— И други са ми го казвали. — Ник седна в леглото. На пода забеляза голяма купчина стари филмови списания. Взе най-горното и го разлисти. — За какво са ти тези? — попита той.

— Изследователска работа.

Той вдигна поглед.

— Ходила си пак да се видиш с Том — досети се той.

Тя кимна.

— Вчера. Запазил е всички тези стари списания през годините. Вярваш ли на очите си? Били са на Елизабет. Очевидно е събирала всяко издание, в което се е появявала.

Ник намери статия за семейство Райън и я прегледа.

— Била е страхотна, нали?

— Изключително красива — съгласи се Мередит. — Жалко. Била е едва на двадесет и осем, когато е умряла.

— Том вероятно не ти е казал всичко, случило се по време на онези снимки — предположи Ник и върна списанието върху купчината.

Мередит поклати глава.

— Май ще ми е нужно известно време да го спечеля — въздъхна тя. — След всичко преживяно гледа на журналистите като на врагове.

— Не бих се учудил.

— Не звучи особено оптимистично.

— Слушай, бейби, познавам го вероятно по-добре от всички наоколо. Никога не се доверява на никого. Не вярвам да се обърне на сто и осемдесет градуса този път. Ако ме питаш, ще претърпиш огромно разочарование.

— Остави ме аз да се кося за това, става ли? — Отиде до него и обгърна врата му с ръце. — Голямо момиче съм. Ще го преживея.

— Ъхъ... — Притегли я до себе си на леглото. — Знаеш ли, напоследък ми се струва, че говорим само за Том Райън и най-съкровените му тайни.

— Мислех, че харесваш Том — учуди се Мередит и разроши игриво косата му.

— Така е. Но се сещам за други неща, които да си говорим в редките моменти, когато сме заедно. — Целуна я нежно. — Както и какво друго да правим.

— Например? — попита тя невинно.

Усмивката му беше заканителна.
— Например...

Ню Йорк

Александър прегледа документите върху бюрото.

— Докладите са отлични — прецени той. — Хората ти са твърде изчерпателни.

Джордж, седнал от другата страна на бюрото, кимна.

— Затова съм ги подбрал.

— Е, какво мислиш?

Александър вдигна поглед. Джордж сви рамене.

— Всяка от тези компании би била чудесна придобивка — отвърна той без колебание. — Всяка или всички ще са едно разумно капиталовложение.

— Но ако трябва да се вземе решение, коя би избрал? — полюбопитства Александър.

— Е, след като държиш да чуеш мнението ми — започна Джордж ухилен, — аз лично предпочитам „Нешънъл технолоджис“. Имат впечатляващи резултати. В момента получават доста правителствени поръчки.

Александър кимна.

— Напълно си прав. Но какво ще кажеш за „Емпайър дивелъпмънт кърпани“? И те напредват доста бързо и успешно.

Джордж поклати глава.

— Затънали са — възрази той. — Огромни финансови проблеми. Бих ги присъединил само ако ми трябва средство за отбиване на данъци.

— А защо не вземем компанията и не я съживим? — подсказа Александър.

Интересуваше го разширяването на дейността на корпорацията в сферата на недвижимите имоти и му се струваше, че въпреки очевидните трудности на орегонската компания тя все пак има бъдеще.

— Дълго и задълбочено го обмислях — призна Джордж. — На твое място първо бих ги проверил старателно.

— Май си прав — прие накрая Александър. Отдели папките за двете компании настрана. — Петролната компания изглежда ще

надделее.

Джордж се усмихна.

— Току-що са открили голямо находище в Залива — отбеляза той, припомняйки си разговора с един от шефовете на „Корпус Кристи“ същата сутрин. — Според мен...

Дочули гневни гласове от другата страна на вратата, и двамата мъже се извърнаха. Тя се отвори рязко и Константин Киракис нахълта в кабинета. Държеше сгънат вестник. Лицето му бе потъмняло от гняв.

Александър скочи на крака.

— Татко, не те очаквах...

— Знам, че не си ме очаквал! — сръза го Киракис. Обърна се към Джордж. — Ще ни оставиш ли насаме?

Джордж бързо се изправи и излезе от стаята. Александър отново погледна баща си.

— Какво има? Не е нещо с мама, нали?

— Майка ти е добре... при дадените обстоятелства. — Киракис пхна вестника в ръцете на сина си и гневно посочи с пръст. — Прочети това! — нареди той.

Александър прегледа набързо кратката статия. После седна на стола и погледна баща си.

— Нямах никаква представа... — подхвана той бавно.

— Познавал си тази млада жена, нали? — настоя Киракис.

Александър кимна.

— Да, познавах Мариан. Срегнахме се преди два месеца в Гщаад, но...

— Имал си връзка с нея, нали?

Тонът на Киракис не търпеше възражения.

— Да — призна Александър. В статията пишеше, че Мариан се е самоубила. — Нямах представа, че е толкова объркана — продължи той. — Никога не ми е хрумвало, че би посегнала на живота си.

Очите на Киракис бяха ледени.

— Простила се е с живота заради теб — изръмжа той. — Това нищо ли не означава?

Александър го погледна изненадано.

— Заради мен? Татко, та аз едва я познавах — възрази той. — Прекарахме седмица заедно и...

— И тя пристигнала в Ню Йорк да те търси. Очаквала да се ожениш за нея — завърши Киракис вместо него.

— От къде знаеш? — изненада се Александър.

— Колкото и да смяташ, че Гърция е далеч, новините в бизнеса се разпространяват бързо, Александър. — Баща му не правеше никакви опити да скрие раздразнението си. — Знам всичко за разигралата се сцена в този офис. Станало е миналата седмица, нали?

Александър кимна.

— Името ми не се споменава в статията — отбеляза той. — Защо смяташ, че се е самоубила заради мен?

Челюстите на Киракис видимо се стегнаха.

— През последните няколко години отделих доста време — и пари — името ти да не се появява във вестникарските писания — отвърна той намръщено. — Понякога усилията ми се оказваха безплодни. Във всеки случай никога не оставям нещата на случайността. Връзките ми, особено в Швейцария, са отлични. За щастие някои са в полицейското управление на Женева. — Извади листче от джоба си и го подаде на Александър. — Младата жена е оставила предсмъртна бележка. За щастие един от моите хора успял да я вземе, преди пресата да узнае за това.

Александър прочете написаното три пъти. Когато погледна отново баща си, лицето му бе пребледняло.

— Представа нямах, че е толкова... обременена — повтори той. — И през ум не ми е минавало...

— Това е същността на твоя проблем, Александър. Никога не се замисляш за последствията от постъпките си!

— Тя ми се стори напълно нормална — продължи Александър бавно, припомнил си колко оживена и весела бе сутринта на пистата. — Нищо в поведението ѝ не подсказваше, че е лабилна. Прекарахме заедно цяла седмица и нямах представа...

— А когато е дошла в Ню Йорк?

Александър свъси вежди.

— Тогава вече не бях така сигурен. Не мога да си обясня как е изтъкувала някои мои думи или от къде ѝ е хрумнало, че ще се ожени за нея — сподели той. — Тръгна си видимо разстроена. Изключително разстроена.

— Опитва ли се да я спреш? — попита Киракис.

— Не — призна Александър. — Опасявах се нещата да не се влошат още повече. Разбрахме се да се върне в Швейцария. Аз имах предвид университета. Нищо в думите ѝ не ми подсказа, че възнамерява да се самоубие.

— Този път отиде прекалено далеч, Александър. — В тона на Киракис се долавяха предупредителни нотки. — Въпросът е сериозен. Вече не е само игра, в която се правиш на жребец пред всяка срещната жена. Това е самоубийство. Заради теб жена е сложила край на живота си. Ако стигне до пресата, не са изключени последствия. Твърде неприятни последствия. Имаш ли представа как ще се отразят върху бъдещето ти в бизнеса, а и на корпорацията?

— Това няма нищо общо с...

— Напротив! Има много общо! — изкрещя бащата. — Винаги са гледали на „Киракис“ като на солидна компания, на добър финансов партньор. Един ден ти ще я контролираш и ще зависиш от милостта на същите банкери, които в момента гледат на теб като на несериозен човек. Ако те преценят като рисков фактор, когато ти се наложи да поискаш заеми от тях, как смяташ, че ще реагират? Какво ще стане с теб тогава? Какво ще стане с корпорацията?

Александър мълчеше. Никога не се бе замислял за тези неща.

— Това е последната капка, Александър — обяви Киракис. — Омръзна ми неприемливият ти начин на живот! Нещата трябва да се променят, и то незабавно. Иначе ще те накарам дълбоко да съжаляваш, задето не си се вслушал в предупрежденията ми. Давам ти честната си дума!

— Татко, трябва да ми повярваш — обади се най-сетне Александър. — Нито за момент не съм я подвел. Не съм ѝ давал никакви обещания. Не съм ѝ казвал, че ще се ожения за нея. Не съм твърдял, че я обичам.

— Всичко това вече няма значение — сръза го Киракис. — Тя е мъртва и бележката свързва самоубийството ѝ с теб. Независимо какво се е случило или не се е случило помежду ви в Гщаад, то вече не е важно. — Тръгна към вратата, но се спря. — Съветвам те сериозно да се замислиш върху думите ми.

— Почакай, татко — извика Александър. — В статията се казва само, че се е самоубила в хотелска стая в Женева.

— И какво?

— Как? Как е умряла? — попита той.
Киракис свъси вежди.
— Обесила се е.

ГЛАВА 5

На Александър му се искаше да вярва, че най-лошото отминало, че преди баща му да си тръгне разгневен, е изрекъл всичко, което мисли за самоубийството на Мариан. Съзнаваше обаче какво предстои — това беше само началото. Старият Киракис обикновено не обсъждаше лични въпроси — особено от такъв скандален характер — на публични места. Инцидентът в кабинета на Александър се оказа изключение от правилото. Баща му не успя да овладее гнева си. Сега, останали насаме, Александър изпита неприятната убеденост, че най-лошото всъщност предстои.

— Не съм в състояние да понасям повече откровенно безотговорното ти поведение, Александър. — Константин Киракис стоеше в другия край на стаята с гръб към сина и, сякаш му бе непоносимо да го погледне. — В миналото си затварях очите за доста неща, или — ако трябва да съм по-честен — опитвах се да ги затварям. Когато не успявах, плащах скъпо и прескъпо името ти да не се появява във вестниците. Отначало се самоуспокоявах — разбираемо е, казвах си, млад е и разните там сексуални подвизи са естествени. Уверявах майка ти, че няма нещо тревожно — постепенно всичко ще отшуми. Непрекъснато ѝ повтарях, че е въпрос на време да си намериш жена и да се задомиш. — Обърна се да погледне сина си. — Но последната случка е непростима, Александър. Кара ме да се съмнявам дали си подходящ за мой наследник, дали си готов да поемеш тази отговорност.

Александър, седнал зад бюрото си, погледна мрачно баща си.

— Какво точно имаш предвид? — попита той предпазливо.

— Не съм ли пределно ясен? Съмнявам се, че си подходящ да ме наследяваш като председател на борда на директорите — отвърна Киракис.

Александър стана и се втренчи в баща си изумен.

— Не е честно, татко — възрази той. — Държиш ме отговорен за постъпката на психически лабилна жена, която сама е сложила край на

живота си!

— След като ти си я отблъснал — срязва го Киракис ядно. — Възползвал си се — неоправдано — от чувствителна, обърквана млада жена. Употребил си я. Прельстил си я и си я използвал за свое удоволствие, с което си я унищожил!

— Как можех да предположа, че това ще се случи! — извика Александър в своя защита. — Прекарахме заедно една-единствена седмица. Не ми е минавало през ума...

Киракис му направи знак да млъкне. Лицето му отново бе потъмняло от гняв. Заговори с нисък глас и изключително сериозен тон:

— Редно е да знаеш, че обмислям промяна на завещанието си. Не се шегувам.

Потресен от думите на баща си, Александър вдигна очи.

— Ще промениш завещанието си? Това не е истина, нали? Заради тази случка?

— Говоря абсолютно сериозно, Александър — увери го Киракис. — След като не съм сигурен в способността ти да контролираш личния си живот, изпитвам съмнения дали е редно да станеш мой наследник. Няма да допусна корпорацията да се провали. Убеден съм, че ясно си даваш сметка за това.

— Но кой... — подхвана Александър, видимо разстроен.

— Кой ще наследи контролния пакет акции на корпорацията ли? — Киракис поклати глава. — Представа нямам... засега. Не съм имал възможност да премисля алтернативите. Опасявам се, че ти, сине, ме поставяш в доста трудно положение. Дори не ми е минавала през ума вероятността някога да се изправя пред подобен проблем. Нито за миг не съм допуснал, че не ти, а някой друг ще ме наследи.

Лицето на Александър стана пепеляво.

— Не ми се вярва наистина да постъпиш така — промълви той бавно и така стисна ръба на бюрото, че кокалчетата му побеляха.

— Повярвай, защото непременно ще го направя — отвърна Киракис тихо. — Не бих искал, но ако не ми оставиш друг избор, ще бъда принуден да постъпя така. Ако в бъдеще не се държиш потговорно, ще поверя контролния пакет акции на корпорацията в ръцете на човек, който ще я ръководи както трябва, за да оцелее. — Отново се извърна към прозореца. — Приеми тези думи като последно

предупреждение, Александър. Ти си Киракис. Засега последният и единствен наследник. Постарай се да поемеш отговорността си, преди да стане прекалено късно.

Обърна се и бързо излезе от стаята.

Дълго след това Александър седя в кабинета и размишлява върху поставения ултиматум. Добре познаваше баща си и нито за миг не се усъмни в заплахите му. Константин Киракис не отправяше напразни закани. Никой не знаеше това по-добре от Александър. Ако прецени за необходимо, старият щеше да постъпи точно така въпреки цялото си нежелание да лиши сина от контрол над корпорацията.

Александър си пое дълбоко въздух и се пресегна към купчината доклади върху бюрото пред него. След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, се отказа да ги преглежда, защото не успяваше да се съсредоточи. Остави листата настрана и разтърка слепоочията си, за да намали напрежението. Изпитваше чувството, че нещо стяга черепа му. Бавно се изправи и заобиколи бюрото. Силният аромат от египетските цигари на баща му все още витаеше във въздуха.

Застана до прозорците и се загледа в тъмнината, ала всъщност не виждаше нищо. Питаше се дали някога нещата помежду им пак ще бъдат същите. Като сложи край на живота си и го спомена поименно в предсмъртното писмо, Мариан заби клин между Александър и баща му, а това заплашваше да се окаже невъзвратимо. Каква ирония, помисли си Александър — толкова жени минаха през живота му и всяка се кълнеше, че ще си „отмъсти“, а именно Мариан, на която едва ли й бе минала мисъл за мъст, посегна на живота си, нанасяйки му удар, от който едва ли някога ще се съвземе. Смъртта й заплашваше рожденото му право — единственото нещо в живота му, на което истински държеше. За него „Киракис корпорейшън“ бе изпепеляваща страст, негова изкусителна, капризна любовница. Тя изтръгваше силни емоции от най-дълбоките кътчета на душата му, непробудени от никоя жена. Вероятността да загуби корпорацията плашеше Александър повече от самата смърт.

Трябваше да намери някакъв начин това никога да не се случи.

Лос Анжелис

— Ще стане фантастичен документален филм — уверяваше Мередит Чък Уилард, директора на Кей Екс Ел Ей. — От години хората проявяват интерес към тази история, най-вероятно защото Том Райън винаги е отказвал да говори за нея. Никой никога не е успял да стигне до истината... досега.

— А кое те кара да мислиш, че ще предразположиш Райън да говори, след като никой друг репортер не е успял? — попита Уилард скептично.

— Не мисля, Чък, а съм убедена — отвърна Мередит уверено.

— И друг път съм чувал подобни приказки. — Личеше си, че не е оптимистично настроен. — Знаеш ли, Мередит, тъкмо се захващам с този занаят, когато това се случи. Помня как ми се щеше именно аз да стигна до Райън, да измъкна цялата история от него още при слизането му от самолета. Всеки репортер в този град, естествено, мечтаеше за същото. Още тогава той отказа да разговаря с когото и да било и доколкото ми е известно, никога не го е правил.

— С мен ще разговаря. Всъщност вече разговаряхме.

— Вече си разговаряла с него? — В тона му се долавяше изненада. — Как успя, след като на другите дори не вдига телефона?

Мередит се усмихна.

— Никой от другите не живее с Ник Холидей, Чък — отвърна тя простичко.

— А, ясно — кимна той. — Стигнала си до него благодарение на близката си връзка с Холидей. Трябваше да се досетя.

— Чакай, чакай — намеси се тя бързо, напрегната от явния намек, че само благодарение на Ник е уредила интервюто си с Райън. — Искам да ти е ясно едно: Ник е против тази идея. Не желае да има нищо общо. Той само ме запозна с него. Това е всичко.

— Но Райън би погледнал на теб по-благосклонно именно заради връзката ти с протежето му — заключи Уилард.

— Може да е така, но може и да не е. Щом ми дава възможност, защо да не се възползвам от нея? — попита Мередит. — Няма да съм първият репортер, прибягнал до малка хитрост, за да осъществи намеренията си.

Уилард поклати глава.

— Не, няма — съгласи се той. — Каж ми с какво точно го убеди да се разкрие пред теб?

— Не беше толкова с думи, колкото с нещо, което му показах. — Мередит му разказа какви изрезки е дала на Том Райън. — Съзнавах, че няма да промени решението си за една нощ. Дори бях сигурна, че ден-два няма да погледне изрезките. Нужно му бе време да събере смелост — отдавна не е чел нищо от пресата за себе си или за семейството си. Но след като разполагаше с възможността да премисли, бях убедена, че ще се навие.

— Само с това ли го постигна? Малко ласкави приказки и някакви си стари изрезки?

Уилард я гледаше смаяно.

— Не бих казала — сподели тя с кисела усмивка. — Постарах се да спечеля доверието му, да го убедя, че не възнамерявам да го експлоатирам — нито него, нито мъката му.

— И смяташ, че няма да се отметне? — зачуди се Уилард.

Мередит бе напълно уверена.

— Не би си правил труда да ми се обади, ако не възнамеряваше поне да ми даде шанс — отвърна тя.

Уилард кимна.

— Май си права.

— Струва си рискът — настоя Мередит. — Аз го виждам така: нямам какво да губя, а мога да спечеля, ако съм настояща. И ако спечеля, ще бъде най-големият удар от постъпването ми тук. В противен случай си оставам там, от където тръгнах, но ще знам, че съм опитала.

Той се замисли.

— Ами ако дам съгласието си за този проект, а Райън се откаже? Няма да имаме предаване и ще ме разпънат на кръст.

— Не е задължително.

Погледна я.

— Как така?

— Ще се уговорим да правя репортажа както всеки друг. Ако не излезе нищо, се отказваме и забравяме цялата история. Но ако успее да го разприказвам, ти ще ми дадеш ефирно време и ще пуснем репортажа като специално предаване. Това е начин доста да вдигнем рейтинга си, и то не само на местно, но и на национално ниво. А после ще помислим как да го продадем на други, нали знаеш?

— Възможно е — съгласи се Чък.

— Ще продължа да преследвам Райън и всячески ще се опитам да измъкна историята от него — обеща Мередит. — Ако се проваля, ти няма какво да губиш.

— Добре. Съгласен съм, но при споменатите условия — прие той накрая. — Иди и се постарай да осигуриш репортажа.

Том Райън си наля поредното питие. Забеляза, че в бутилката вече няма нищо, и я пусна в кошчето до бюрото. Отиде до бара за нова, но двете бутилки там също се оказаха празни. Погледна в шкафа — полиците бяха голи. Къде ли е пиенето, запита се той. От магазина за алкохол направиха редовната си доставка миналата седмица. Значи отново е проклетата икономка! Тя трябва да го е скрила. Нямахше да ѝ е за първи път. Постоянно му натякваше, че пие прекалено много. Знаеше, че го прави за добро, опитва се да се грижи за него, но това не го спираше да ѝ се гневи.

Вдигна глава към картината над камината. Дори сега, след повече от двадесет и шест години, при всеки поглед към портрета имаше чувството, че някой изтръгва сърцето му. Все още не успяваше да приеме реалността. Как така се случи именно на тях, запита се той за пореден път. Как? Бяха шеметно щастливи. Разполагаха с всичко, което желяеха: прекрасен брак, красиво дете, напълно съвместими кариери, невероятен успех и овации. Бъдещето им не можеше да изглежда по-бляскаво. А после, за една кошмарна нощ, всичко им бе отнето внезапно и жестоко. Дейвид го нямаше, Лиз я нямаше, а на него му се щеше да е мъртъв.

Дълго гледа картината. Припомни си деня, когато бе завършена. Дейвид, енергично четиригодишно дете, проявяваше нетърпение и неспокойство по време на дългите часове позиране пред художника. С изключение на последния ден. Бе се държал като истинско ангелче, по думите на Елизабет. Позирал търпеливо и без да се оплаква. Художникът бе успял да улови истинския лик на *Детето* в прегръдките на майка му. Лиз се бе засмяла и твърдеше, че това е добра поличба. Смехът ѝ... Господи, как му се щеше да го чуе отново! Онзи красив, вълшебен смях, омайващ всеки, който го чуе. Припомни си колко щастлива беше Елизабет през онази сутрин. Току-що бе узнала, че е получила ролята, за която половината актриси в Холивуд

биха извършили убийство; роля, за която бе сигурна, че ще ѝ донесе номинация за „Оскар“. Когато през 1948 година се оттегли от сцената, съобщи на репортерите, че актьорството няма да ѝ липсва, защото, макар безспорно да е звезда, никой в бизнеса не гледа на нея сериозно като на актриса. Беше ѝ омръзнало да я третират като сексапилна богиня. Но този филм — в това бе убедена — щеше да промени всичко. Нямаше начин да не се превърне в класика. Щеше да докаже, че е актриса от първа величина.

Беше така изпълнена с оптимизъм за ролята! Дори сутринта, когато отпътуваха за Европа, каза пред журналистите, че това е най-хубавото нещо, случило ѝ се в професионално отношение. Том Райън зарови лице в ръце, като си припомни думите ѝ пред тълпата репортери на летището. Ранното ѝ предсказание за филма се сбъдна: превърна се в класика, доказа, че Елизабет е бляскава актриса — каквато той бе убеден, че ще стане — и ѝ донесе „Оскар“.

Но цената на звездния миг се оказа прекалено висока. Тя им струваше всичко на света, което имаше значение за тях двамата: детето им, любовта им, великолепният им съвместен живот. Само ако можеха да предвидят какво ги очаква... Само да бяха получили някакво предупреждение...

Отново вдигна глава към портрета и премигна, за да пропъди сълзите. На полицата, вдясно от портрета, стоеше нейният „Оскар“. Като го видя сега, изпита такъв гняв, че едва се въздържа да не запокити проклетата статуетка през прозореца. Защо въобще прие да разговаря с Мередит Кортни, запита се той. Нейните въпроси събуждаха всички болезнени спомени, които се опитваше да зарови през последните десетилетия.

Замисли се за миг, после посегна към телефона на бюрото и набра познатия номер на швейцарските авиолинии в Лос Анжелис. Бе го набирал толкова пъти през годините, че го знаеше наизуст.

— Искам да направя резервация... Да... За първия възможен полет до Лозана. Тази вечер ли? Да, би било чудесно...

— Ще празнуваме довечера — обяви Мередит на Ник, когато той ѝ звънна в службата. — Сутринта разговарях с Чък Уилард и той ми даде зелена светлина за документалния филм за Райън.

— Страхотно, бейби! — поздрави я Ник. — Но не само ти имаш добри новини днес. И двамата имаме какво да отпразнуваме.

— Ооо? — Ник обичал да представя нещата грандиозно, помисли си тя развеселена. — Не ме дръж под напрежение, Холидей. Какви са добрите ти новини?

— Чух ги тази сутрин. „Отражения“ е номиниран за най-добър филм от академията. А твоят любим — за най-добър режисьор — съобщи той.

Мередит усети въодушевлението му дори по телефона.

— Чудесно — зарадва се тя. — Но я си признай: не очакваше ли да бъдеш номиниран?

— Не бях съвсем сигурен — отвърна Ник. — Според мен филмът е достатъчно добър, естествено, но всеки знае, че номинациите са преди всичко холивудска политика и едва след това отразяват качествата на филмите. Припомни си някои от наградените досега.

— Може и да е така, но ти наистина заслужаваш да спечелиш — настоя Мередит. — И не говоря като изкушен критик, между другото и влюбен в режисьора. „Отражения“ е страхотен филм.

— Да се надяваме, че и от академията ще са на същото мнение — подметна Ник привидно безгрижно. — Къде искаш да отидем да празнуваме?

— О, не знам. Какво ще кажеш за онова италианско ресторантче в Глендейл?

— „Анджелино“ ли? — Ник се засмя. — Господи, откога не сме ходили там!

— Прекалено дълго, ако питаш мен. Какво ще кажеш, Ник?

— Не бих пропуснал срещата за нищо на света — увери я той. — Представа нямах, че си толкова сантиментална.

Мередит направи пауза, преди да продължи:

— Знаеш ли... Как приемаш идеята да поканим и Том Райън? И двамата нямаше да имаме какво да празнуваме тази вечер, ако не беше той.

— Щом искаш — промърмори Ник бавно, но без особен ентузиазъм.

— Май идеята не ти допада особено?

— Просто си представях празненство в по-камерен състав.

Мередит се засмя.

— Не се притеснявай. Ще си направим нашето празненство, след като се приберем вкъщи. Давам ти дума — увери го тя. — Какво ще кажеш? Да звънна ли на Том да проверя дали е свободен?

Ник не отговори веднага.

— Добре. Защо не? — прие той накрая. — Стига да не забравиш: когато се приберем вкъщи...

— Невъзможен си, Холидей — пошегува се тя. — Но май няма да се откача от теб. Ще звънна на Том, преди да тръгна от тук следобед.

— Защо не опиташ още сега? — предложи Ник. — Аз и без това трябва да бягам. Днес на снимките цял ден възникват проблеми. Няма време дори да обядвам.

— Горкичкият — съжали го тя шеговито.

Ник затвори. Тя се поколеба, но реши все пак да набере номера на Том Райън. Звънна няколко пъти, преди той най-после да вдигне.

— Том, Мередит Кортни се обажда.

— Здравей, Мередит — отвърна той със странен глас. — Опасявам се, че ме хващаш в лош момент. Точно излизам...

— Само за секунда — увери го тя. — Тази вечер Ник и аз излизаме да празнуваме. Току-що е разбрал, че „Отражения“ е номиниран за наградата на академията, а аз получих зелена светлина за идеята ми за документален филм. Наистина ще се радваме да дойдеш и ти.

— Няма да мога. — В тона на Райън имаше напрежение, което озадачи Мередит. — Ще пътувам извън града за няколко дни.

— Съжалявам. Съжалявам, че няма да си с нас. Но...

— Хайде да се разберем така: ще ти се обадя, щом се върна. Ако всичко при мен мине добре, ще си поговорим надълго... И ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Добре, Том — прие тя, не вярвайки на ушите си. Сериозно ли говореше? Наистина ли бе готов да й каже какво се е случило? — Няма да те задържам. Ще се видим, когато се върнеш.

Последва пауза.

— Да, да... Ще ти се обадя.

Телефонната линия замлъкна.

Мередит дълго гледа в слушалката. Къде ли отива, запита се тя. Защо съдбата на замисления от нея документален филм зависи от изхода на това пътуване?

С кого отиваше да се срещне той?

— С риск да ти прозвучи като клише, готов съм да дам всичко, за да разбера за какво мислиш, прекрасна лейди — подметна Ник шеговито. Усмихна ѝ се, а сините му очи направо затанцуваха. — От няколко минути седиш с поднесена към устата вилица и отнесен поглед.

И Мередит му се усмихна. Лицето ѝ, гъстата ѝ руса коса — сега падаща свободно по раменете, — дори розовата коприна на роклята отразяваха златистите отблясъци от пламъка на свещта.

— Просто си мислех за предишния път, когато бяхме тук — отвърна тя бавно и обходи с очи препълнения ресторант. — Помниш ли?

Той простена престорено и изви очи нагоре.

— Как мога да забравя? Така силно се опитвах да те впечатля през онази вечер, само дето не се изправих на глава.

Мередит се засмя.

— А аз страшно се стараех да не се впечатлявам. — Замълча и погледна към чинията си. — Знаеш ли, истинско чудо е, че се събрахме.

Ник се пресегна и взе ръката ѝ в своята.

— Не знам как точно стана, но съм доволен — увери я той.

Тя го погледна. Сините ѝ очи блестяха от светлината на свещта. Пресегна се и със свободната си ръка хвана неговата.

— И аз — сподели нежно.

— Знам колко ти се искаше Том да е с нас тази вечер — продължи той, — но се радвам, че не е имал възможност. Наистина ми се иска да съм насаме с теб.

Мередит се усмихна и огледа помещението.

— Трудно е да се каже, че сме сами.

— Знаеш какво имам предвид.

Тя кимна. Дребните диаманти, които украсяваха ушите ѝ, проблеснаха.

— Съвсем точно знам какво имаш предвид. — Посегна към чашата си. — Какво ще кажеш за тост? Все пак сме тук да празнуваме. Той кимна и пусна ръката ѝ, за да вземе своята чаша.

— Напълно си права. — Вдигна чашата. — За нас! За мен, номинирания за „Оскар“, и за теб и твоя документален филм! Нека успехът винаги ни съпътства!

Мередит докосна чашата му със своята. После отпи и заговори:

— Не е минало толкова много време от онзи път, когато бяхме тук, но са направили доста промени.

Ник се огледа и замислено почеса брадичка.

— Разширили са се — отбеляза той замислено. — Преди нямаше дансинг. Мястото бе толкова малко, че едва се минаваше между масите. Танцуването беше изключено, но то така и не ми липсваше.

— Не обичаш ли да танцуваш? — попита Мередит и се сети, че през всичките месеци, откакто бяха заедно, никога не са танцували.

Той се ухили.

— Не искай да танцуваш с мен, бейби — помоли той. — Известен съм с двата си леви крака.

— Вечно се подценяваш. Понякога се питам дали не го правиш, за да ти възразявам.

— Не бих казал. — Гледаше я предано в очите. — Но и няма да твърдя, че ми е неприятно, когато ме уверяваш колко съм чудесен.

Тя се засмя.

— Излишно е да ти го повтарям. Просто продължавай да четеш „Варайъти“.

— За мен е по-сладко, когато го чувам от теб.

Музикантите заеха местата си на подиума и засвириха. Мередит погледна Ник.

— Е, ще ме поканиш ли да танцуваме? — поиска да знае тя.

Той се ухили.

— Ама ти наистина обичаш да живееш опасно. — Стана и ѝ подаде ръка. — Твоите желания са закон за мен, принцесо — обяви той галантно.

Мередит се изправи. За миг останаха с преплетени ръце. После я отведе на дансинга. Тя постави длани на раменете му и се отпусна; двамата уловиха ритъма на музиката. Вдигна лице и му се усмихна.

— Два леви крака ли? — промълви тихо. — Танцуваш много по-добре, отколкото твърдиш.

Той се ухили.

— Само почакай.

Положи глава на рамото му. Колко време беше минало, запита се тя. Колко време, откакто можеха да се наслаждават на часовете, прекарани заедно, без никой да ги прекъсва?

— Трябва да го правим по-често — прошепна тя.

— Да излизаме да танцуваме ли?

— Всичко, стига да сме заедно.

— Звучи ми добре.

Ник погледна надолу и остана трогнат от израза на любов в очите ѝ. Докато я водеше по пълния с хора дансинг, телата им се докосваха под звуците на нежната, чувствена музика и той изпита копнеж по нея — не бе сигурен дали ще успее да се овладее. Мередит също го долови и се остави усещането да я обгърне. С всеки изминал миг възбудата и на двамата нарастваше. В един момент, неспособен да се контролира повече, Ник наведе глава и я целуна зад ухото.

— Да се махаме от тук — прошепна той. — Да си идем вкъщи.

Тя го погледна и се усмихна многозначително.

— Празненството свърши, така ли?

— Не — увери я той дрезгаво. — Едва сега започва.

Докато чакаше Чък Уилард в кабинета му, Мередит се запита колко пъти е била тук през последните две години, без да забележи обстановката. Обикновено влизаше в разгара на някаква криза, но днес оцени напълно модерния дизайн — от хромираните повърхности до строгото бюро и тапицираните със сива кожа кресла. До огромните прозорци имаше засадени в сандъчета палми. Когато пердетата не бяха спуснати, Уилард можеше да наблюдава хаоса в новинарската стая през стъклената стена, която го отделяше от подчинените му. Никой не би успял да направи нищо незабелязано, помисли си Мередит. Погледна часовника си. Девет и половина. Къде е Чък, зачуди се тя. Нямаше навика да закъснява. Когато ѝ позвъни вкъщи вечерта и каза, че иска да я види рано тази сутрин, Мередит го прие съвсем сериозно и се постара да пристигне преди обичайния си час. Приглади полата на

коленете. Обичаше този сив костюм. Кройката имитираше моделите на Диор от 40-те години: сакото бе вталено, с леко разширени рамене. На гарнираните с черно кадифе ревери бе сложила малката диамантена игла, която Ник ѝ донесе от Рим. Мередит обичаше този костюм заради изисканата му, ненатрапчива елегантност.

Чък Уилард нахлу в кабинета с куфарче в ръка и ядосано изражение.

— Извинявай за закъснението — промърмори той, затваряйки вратата. — Отдавна ли чакаш?

— От известно време — отвърна Мередит откровено.

Уилард свали палтото си и го закачи. Седна зад бюрото и звънна на секретарката по интеркома.

— Не ме свързвай с никого, докато не ти кажа, Сали — нареди той. Отново погледна Мередит. — Първоначално уговорих тази среща, за да разбере искаш ли да заместваш Дана, докато е в болница — обяви той направо.

Дана Уелс, водещата на вечерните новини, бе постъпила в болница предишната седмица за биопсия на гърдата и сега се възстановяваше от двойна мастектомия. През изминалите седем дни я заместваше Рой Макалистър — ветеранът водещ от Сиатъл, наскоро включил се в екипа. Защо Чък търси заместник на Рой? — запита се Мередит.

— Тази сутрин ми се обади Дана — продължи Уилард. — Още е в болница, но сметнала за необходимо да ме предупреди навреме, че напуска. Обсъдила го със съпруга си — опасността от рак доста ги разтърсила — и решили да не се връща на работа, след като я изпишат. Бих искал да заемеш мястото ѝ за постоянно, ако представлява интерес за теб — завърши той.

— Интересува ме, разбира се — отвърна Мередит предпазливо. — Но какво ще стане с Рой? Според мен се справя чудесно.

— Така е — призна Уилард, но поклати глава. — За жалост обаче зрителите не го приемат добре. Предпочитат жена за водеща. Намирам, че ти си най-подходящата.

Мередит премисли бързо.

— Кога искаш да започна? — попита тя.

— Още днес. От този момент.

Лозана, Швейцария

Отвън клиниката в Лозана изобщо не загатваше, че е болница, при това най-добрият психиатричен институт в цяла Европа. На пръв поглед приличаше на луксозен хотел. Намираше се сред хектари безупречно поддържани морави, а висока стена ограждаше целия терен. На единствения вход тежки порти от ковано желязо се отваряха към дълга, опасана с дървета алея, която водеше до главната сграда — огромен замък от седемнадесети век. Вътре стаите представляваха елегантни апартаменти и осигуряваха на обитателите пълно уединение. Охраната на клиниката беше засилена, защото сред пациентите често имаше знаменитости от света на политиката, шоу бизнеса, световния светски елит, изкуствата и — още по-често — съпругите или децата на тези видни личности. Медицинският състав включваше водещи психиатри и психоаналитици от целия континент. Клиниката предлагаше на пациентите и семействата им най-доброто, което можеше да се получи срещу пари.

Работещите тук — от медицинските сестри и санитарите до поддържащия персонал — се гордееха с уменията си да проявяват дискретност не по-малко от първокласните грижи, които полагаха. От време на време ги преследваха журналисти или фотографи с надеждата да се доберат до някой пациент, но те винаги отказваха, независимо колко пари им предлагаша. Обещанията за богатство не ги впечатляваха, както и лицата на пациентите им — често пъти прочути хора.

— Искан ми се да можех да ви дам надежда, мосю, но би било жестоко от моя страна — обясни доктор Анри Гудрон, главен лекар в клиниката. — В случаи като този травмата е толкова голяма, че съзнанието не е в състояние да се справи с нея. Когато не успява да я приеме, то се затваря — нещо като защитен механизъм.

Том Райън свъси вежди.

— Искате да ми кажете, че няма никаква надежда? Нито сега, нито някога?

— Не ви казвам нищо различно от онова, което многократно съм ви повтарял — уточни доктор Гудрон тихо. — Двадесет и шест години, мосю, са доста време. Колкото по-дълго е откъсната от действителността...

Той сви рамене безпомощно. Том Райън запали цигара.

— Всъщност смятате, че никога няма да излезе от това състояние, така ли?

— О, мосю, винаги има шанс — парира го Гудрон бързо. — Но в случая с мадам той е нищожно малък. Почти несъществуващ. Толкова е малка вероятността...

— Разбирам — промълви Райън.

— Както съм споменавал и друг път, според мен е загуба на време и пари да я посещавате всеки месец, както правите през всичките тези години. Тя не ви разпознава. Дори не знае, че сте при нея.

— Но аз знам — отвърна Райън.

Доктор Гудрон си пое дълбоко въздух.

— Е, щом душата ви се успокоява, когато я виждате, правете го, мосю — промълви той бавно. — Но за мадам то няма да допринесе с нищо.

— Мога ли да отида при нея сега? — попита Райън нетърпеливо.

Доктор Гудрон кимна.

— Разбира се.

Двамата мъже се изправиха и излязоха от кабинета на психиатъра. Минаха мълчаливо по пустите коридори на клиниката и се изкачиха по широко резбовано стълбище до втория етаж. Лекарят отвори една врата и даде път на Том Райън. Влизайки в стаята, Райън я видя в голямото, тапицирано с кадифе кресло до прозореца. Красивото ѝ лице се къпеше в меката топлина на следобедното слънце. Изглеждаше невероятно: през последните десетилетия се беше променила съвсем малко. Продължаваше да е красива както някога, преди това да ѝ се случи, преди животът им да се превърне в истински ад. Годините не бяха оставили следи по лицето ѝ. Гъстата ѝ тъмна коса бе все така бляскава и добре поддържана, както винаги. Сякаш времето в тази стая бе спряло. Коленичи до стола и пое ръката ѝ. Както всеки път, тя продължи да гледа безизразно напред — нито премигна, нито подсказа с нещо, че е доловила присъствието му.

— Здравей, Лиз.

Полетът от Лозана до Ню Йорк продължи тринадесет часа. По средата на океана боингът попадна в турбуленция, но пилотът веднага се обади по радиоуредбата и успокои пътниците, че няма нищо тревожно. Том Райън никак не се бе притеснил. В този момент нищо не би го направило по-щастлив от падането на самолета в океана или избухването му във въздуха — така животът му щеше да свърши светкавично. Мъртъв съм вече четвърт век, помисли си той поразен. Просто още не са ме погребали.

Стюардесата му предложи възглавница, но той отказа. Не му се спеше, не беше нито гладен, нито жаден. Желаше единствено да остане насаме с мислите си, с болезнените спомени, които винаги изригнаха с пълна сила след посещение при Елизабет. Спомени за нощта, когато загубиха детето си. Спомени от нощта, когато съобщи на Лиз, че вече няма никаква надежда — Дейвид беше мъртъв. Споменът как тя рухна — отначало се разкреця истерично, после се отпусна в ръцете му и млъкна завинаги.

Премигна, за да прогони появилата се сълза. Господи, наистина щеше да продължи така до края на живота ѝ! Гудрон го призна. Думите на лекаря отекнаха в ушите му: нищожна надежда... почти несъществуваща... двадесет и шест години са много време... Том Райън стисна очи. Разкъсваше се между потребността да сподели агонията си с някого — който и да е — и отдавна взетото решение да защитава Елизабет от външния свят до последния ѝ ден. Макар многократно да бе мислил да сложи край на собствения си живот, съзнаваше, че е изключено да го направи, докато Лиз е още жива. Кой ще се грижи за нея, ако него го няма? На кого можеше да повери това задължение? Замисли се за Мередит Кортни и разговора с нея в деня, когато замина за Лозана. Обеща да ѝ каже всичко. Искаше да ѝ го разкаже. Райън не само харесваше Мередит, но ѝ имаше доверие. Убеден беше, че тя няма да злоупотреби с Лиз и болестта ѝ, както бяха правили други през годините. И все пак какво щеше да се случи с Лиз, ако той допусне истината да се разгласи? Дори днес, след толкова години, Елизабет Уелдън-Райън продължаваше да е новина, особено в Холивуд. Ще успее ли да я защитава и в бъдеще, да я опази от вълците?

Спомни си сутринта, когато я остави в клиниката; красива септемврийска утрин през 1953 година — именно тогава си наложи да

й каже „довиждане“. Връщането в Щатите без нея бе почти толкова болезнено, колкото и да ѝ съобщи, че синът им е мъртъв. Но Том Райън си повтаряше отново и отново, че не е имал друг избор, че не е имало друг начин да я защити от атаката на медиите. Предпочете да я остави в клиника в Швейцария, защото знаеше, че отведе ли я в която и да е болница в Щатите, рано или късно това ще стане известно на някой лишен от чувства представител на медиите и животът ѝ ще се превърне в кошмар. В Лозана щеше да е в безопасност. Никой нямаше да я тормози. Доктор Гудрон лично бе гарантирал, че ще ѝ бъде осигурена изолация, и това всъщност наклони везните да вземе решението си. Ако не можеше да направи друго за нея, то поне бе редно да се погрижи за удобствата до края на живота ѝ.

Самолетът кацна на летище „Кенеди“. Оказа се, че полетът до Лос Анджелис има час закъснение. Отиде в бара и си поръча мартини. Към момента на отлитането бе изпил четири питиета и се канеше да си поръча ново. Мислите му вече бяха размътени.

А тепърва му предстоеше да реши какво точно ще каже на Мередит.

Лос Анжелис

Докато вземаше острите завои по коварната крайбрежна магистрала със синята си спортна кола, Мередит изруга под нос. Ненавиждаше да пътува по Шосе номер 1, но докато някой измисли по-добър начин да се стига до Малибу, нямаше друг избор. Денят се оказа дълъг и горещ и Мередит се чувстваше изтощена. Пресегна се, включи радиото и затърси подходяща станция. Музиката и соленият мирис откъм океана на няколкостотин метра под нея ѝ подействаха успокояващо и внесоха приятна промяна в напрегнатия ритъм от седмицата. Сложи си слънчеви очила, за да се предпази от заслепящото следобедно слънце. Реши да хапне нещо леко и да си легне рано. Тази вечер нямаше спешна работа, а Ник снимаше в Кармел и щеше да се прибере едва в петък.

Странно, помисли си тя, излизайки от магистралата по посока към Малибу. Ако преди година някой ѝ бе казал, че ще бъде в това положение, щеше да му се изсмее. Отдавна беше решила никога да не изпада в зависимост от друг — финансово или емоционално. В

противен случай, разсъждаваше тя, би означавало да даде на този човек известен контрол над живота си, а определено не желаше това. Докато не срещна Ник. Той промени всичко. Накара я да преосмисли бъдещите си планове — и професионалните, и личните. Когато се влюби в него, си даде сметка, че кариерата — колкото ѝ да бе важна за нея — вече не ѝ е достатъчна. Искаше Ник, искаше живота, който изграждаха заедно.

Щом спря колата пред къщата, мислите ѝ бързо се върнаха в настоящето. Забеляза зловещите облаци от изток и реши да вдигне гюрука на колата. Според прогнозата щеше да вали и тази вечер определено нямаше да мине без дъжд. Влезе в къщата и слезе до вкопаната в хълма овална всекидневна. Остави куфарчето си на дивана и свали шлифера, после тръгна към високите от пода до тавана прозорци с изглед към океана. Масивна каменна камина в средата на помещението, заобиколена с едри, добре поддържани растения, пресичаше впечатляващата гледка. Растенията бяха нейна идея. Откакто преобзаведе къщата, тя бе загубила малко от първоначалния си мъжки стил, но дъбовата ламперия, гредите по тавана и каменните акценти тук-там все още ѝ придаваха леко грубоват вид.

Мередит провери секретаря за съобщения. Когато Ник не беше в града, звънеше всеки ден и оставяше записи. Чу последното съобщение на Ник и на устните ѝ се появи усмивка — потвърждаваше прибирането си в петък, засега нямало закъснения. Обичал я, липсвала му и нямал търпение да се върне вкъщи.

Следващото съобщение беше от Кей. Знаеше, че Мередит е сама през седмицата, и звънеше да разбере дали иска да вечерят заедно. Защо не я попита в службата, озадачи се Мередит и поклати глава. Съвсем типично за Кей да решава такива неща в последния момент. Ще ѝ се обади да ѝ благодари за предложението, но ще ѝ откаже, понеже е уморена и възнамерява да си легне рано.

След това се чу друг познат глас: Том Райън.

„Мередит, просто исках да знаеш, че се върнах. Доста обмислях онова, за което говорихме, и реших да ти се доверя. Не ме търси. Почти целия следобед няма да съм вкъщи. Ще дойда у вас около осем.“

Сърцето на Мередит замря. Съобщението означаваше само едно: Том най-после щеше да се разкрие пред нея. Готвеше се да ѝ каже всичко. Е, явно няма да си легна рано, помисли си тя и изключи апарата. Но вече не ѝ пукаше. Готова бе да не си ляга цяла нощ, ако се наложи.

Погледна часовника. Шест и половина. Разполагаше с достатъчно време да вземе душ и да се преоблече, преди той да пристигне. Ще помоли икономката да приготви нещо леко за хапване, в случай че Том остане за вечеря. Обади се на Кей, после отиде в кухнята, за да поговори с Пилар за вечерята. Докато бързаше нагоре към банята, внезапно се почувства изпълнена с енергия — умората ѝ се бе изпарила. Идеше ѝ да запее. Нямахше търпение да види изражението на Чък Уилард, когато му поднесе материала. Бе на път да разгадае мистерия, която озадачаваше киноманите четвърт век.

Този случай щеше широко да ѝ отвори професионалните врати.

Том Райън седеше сам на бара в малко заведение в Санта Моника и пиеше топло уиски. Нямахше представа откога е там. Какво значение има, запита се той. Отпи от питието и направи кисела физиономия. Господи, беше ужасно! Направи знак на бармана.

— Донеси ми друго уиски, Смит — провикна се той. — Това има вкус на газ.

— Не мислиш ли, че пи достатъчно, приятел?

Младият човек зад бара го изгледа изпитателно.

— Ще ти кажа, когато ми стане достатъчно! — сопна се Райън. — Хайде, къде е питието?

Смит само поклати глава.

— Ей сега — промърмори той и посегна за чиста чаша.

Неизменно се повтаряше един и същи ритуал: идваше в бара два-три пъти седмично, напиваше се до забрава и оставяше Смит да го изпрати вкъщи с такси. Но тази вечер изглеждаше някак по-различен, беше в странно настроение. Въпреки любопитството си Смит, естествено, нямахше да задава въпроси.

Том Райън се извърна на стола и погледна към прозореца. Запита се кога ли е започнало да вали. Когато пристигна сутринта на летището в Лос Анджелис, беше облачно. Ненавиждаше дъжда нощем.

Напомняше му за мощите, преди Лиз да... Затвори очи. Замисли се какво е готви да направи и се помоли да е правилно.

— Май този път ще е истински порой — отбеляза Смит и постави чашата със скоч върху плота пред Том. — Далеч ли живееш?

— Горе на хълмовете — отвърна Райън разсеяно. — Но тази вечер няма да се прибера веднага вкъщи. Първо ще свърша нещо важно... за което отдавна трябваше да се погрижа.

— Да, да — обади се Смит и кимна разсеяно. Всеки път когато идваше, високият рус мъж бръщолевеше за съпругата си и детето, които изгубил преди години. Не говореше много свързано, но Смит бе решил, че жена му го е изоставила, като е взела детето. — Сега ли да извикам таксито? — попита той. Райън поклати глава.

— Не, тази вечер не — отвърна той. — Тази вечер трябва да свърша нещо. — Вдигна чашата и изпи съдържанието ѝ на един дъх. — И трябва да го свърша лично.

Барманът само сви рамене и продължи да си гледа работата.

Том Райън погледна часовника си. Шест и четиридесет и пет. Трябваше да тръгне, ако искаше да стигне де Малибу в осем. Замисли се дали да се обади на Мередит, за да се увери, че се е прибрала, но се отказа. Ще отиде при нея, преди да промени решението си. Извади златна щипка от джоба и измъкна петдесетдоларова банкнота! Хвърли я на плота пред Смит.

— Задръж рестото, приятел — измърмори той, изправя се и тръгна към вратата.

Смит взе банкнотата и я погледна изумен.

— Но това е петдесетачка!

Райън кимна.

— Задръж я — промълви той с уморена усмивка. — Понякога, Смит — понякога, — си мисля, че си единственият ми приятел.

Смит го гледаше и не знаеше какво да каже.

— Ще видим следващата седмица — подхвърли Райън и отвори вратата. — Господи, колко силно вали!

— Сигурен ли си, че не искаш такси? — направи последен опит Смит.

— Да.

— Добре — предаде се Смит. — Благодаря за бакшиша, приятел.

— Заслужи си го, Смит.

Райън затвори вратата след себе си. Смит отиде до прозореца. Видя как Райън се настани в ролс-ройса си и отново се запита защо този човек живее така и се напива до безпаметност. Не знаеше как се казва, но явно разполагаше с пари. Харчеше ги, сякаш има цяло състояние. И каква кола караше само!

В колата Райън затършува из джобовете за ключовете. Намери необходимия, пъкна го в стартера и запали двигателя. Заслуша се за миг в тихото бръмчене, после погледна големия плик на седалката до себе си: изрезките, които Мередит му бе дала. Тази вечер щеше да ѝ ги върне. Вече не търпеше да са наоколо, не желаше да ги гледа. Отвращаваше се от начина, по който правеха капитал от болката му. Тази вечер, обеща си той, ще сложи веднъж завинаги край на слуховете.

Смятаха крайбрежната магистрала с коварните ѝ завои за опасен път дори за опитен шофьор в ясен ден, а в тъмна дъждовна нощ видимостта бе почти нулева. За човек, който доста е пил и едва успява да следи пътя, беше направо самоубийствена. Зад волана на ролс-ройса Райън се напрягаше да внимава, но мисълта му се губеше на хиляди километри от тук. Докато взимаше лошо завоите, мислеше за Елизабет. Какво щеше да стане с нея сега? Как ще ѝ се отрази решението му да разкаже историята ѝ — историята и на двама им? Щеше ли да се срине онова подобие на живот, което сега водеше в Швейцария? По-добре да вярва, че няма да е така. Да вярва, че постъпва правилно, защото след дългите години мълчание изпитваше необходимост да се разтовари от бремето и, да сложи край на лъжите и слуховете.

Потънал в тревожните си мисли, не забеляза приближаващия в насрещното движение камион. На завоя голямата машина поднесе, фаровете ѝ го заслепиха. Райън пусна волана, за да прикрие очите си с ръце. Колата се хлъзна, проби мантизелата и полетя надолу към океана. Всичко стана толкова бързо, че нямаше време да реагира. Ослепителното проблясване, шумът от счупено стъкло и метал, оглушителният тътен...

И най-накрая мракът на забравата.

Мередит стоеше до прозорците и наблюдаваше плющенето на дъжда по стъклото. Непрекъснато се питаше какво е станало с Том

Райън. Прослуша отново записа — съобщаваше ѝ, че ще дойде към осем. Вече беше десет и половина. Къде ли е той? Отново ли е променил решението си? Престана да брой колко пъти се бе съгласявал да се видят, а после отлагаше срещата или не си беше вкъщи, когато тя пристигаше в Бел Еър. Щеше ѝ се да знае какво си мисли той, какво се върти в главата му. Какво крие? И какво общо имаше това със смъртта на съпругата и детето му?

Отиде до телефона и набра номера му. След петото позвъняване отговори икономката.

— Аз съм Мередит Кортни — представи се тя. — Господин Райън вкъщи ли е?

— Не. Господин Райън излезе рано следобед — отвърна икономката със силен испански акцент. — След това не съм го виждала. Каза ходи види вас.

— Трябваше да е тук преди два часа и половина — обясни Мередит. — Щеше ли да ходи на друго място?

— Не, колкото знам. Може отишъл...

Икономката спря.

— Къде? Щяхте да кажете нещо. Къде може да е?

— Не зная — отговори икономката нервно. — Не моя работа говоря. Господин Райън бъде бесен, ако кажа нещо.

— Ами ако нещо му се е случило? — настоя Мередит. — Може да е важно.

— Не — настоя жената. — Ако не се върне вкъщи, ако не бъде при вас скоро, тогава може кажа, но сега няма.

Мередит си пое дълбоко въздух.

— Добре. Разбирам. Ако се върне, моля да ми се обади, независимо по кое време.

— Si, ще предам.

В слушалката се чу щракване. Мередит бавно я върна на мястото ѝ. Не бе толкова сложно да се досети човек какво точно си мисли икономката. Според нея Райън е в някой бар и се напива.

Мередит се върна при прозорците. Защо поне не ѝ се обади да ѝ каже дали ще идва или не? Понякога наистина ѝ късаше нервите. Ако документалният филм не бе така важен за кариерата ѝ, щеше да зареже всичко и да му каже какво мисли за игричките, които играе. В един

момент е склонен да се разкрие пред нея, да сподели всичко, а в следващия я избягва, като че ли е данъчен агент. Защо?

Телефонът звънна. Тя сепнато вдигна слушалката.

— Ало?

Гласът ѝ прозвуча напрегнато.

— Мередит? — Беше Кей. — Не бях сигурна дали ще те намеря вкъщи.

— Къде да съм? — сръза я Мередит раздражено. — Нали ти казах — очаквам Том Райън...

— Значи не знаеш!

— Какво, за бога?

Мередит почувства как я обзема лека тревога.

— Съобщиха и по радиото, и по телевизията...

— Цяла вечер не съм пускала телевизора. — Мередит седна на близкия стол. — Какво е станало?

— Том Райън... Катастрофирал е на магистралата. Пътувал е към теб, предполагам. Пътят бил хлъзгав от дъжда. Някакъв камион се изпечил насреща му... Изскочил от пътя... Мъртъв е, Мередит.

Мередит зяпна слушалката, сякаш бе странен предмет, който вижда за първи път: Том Райън мъртъв? Не можеше да повярва.

— Добре ли си? — попита Кей разтревожено.

Най-после Мередит успя да проговори и вдигна отново слушалката към ухото си.

— Ще се оправя — промълви тя. — Ще поговорим утре сутринта, става ли?

Затвори бавно и отново се извърна към прозорците. Загледа се неவிждащо в тъмнината, в леещия се дъжд и усети как я побиват ледени тръпки. Това е само лош сън, повтаряше си тя. Ужасен кошмар. Всеки момент Том ще почука на врата, готов да ми разкаже всичко. Но разумът ѝ подсказваше, че това няма да стане. Райън бе мъртъв. Никога нямаше да ѝ каже какво всъщност е станало с Елизабет след фаталния инцидент с Дейвид. Никога нямаше да направи документалния филм.

Премигна, за да прогони сълзите. Истински харесваше Том Райън; толкова, колкото той позволяваше да го харесват. Някои го смятаха за студен, отчужден, но през времето, прекарано с него, тя

откри, че той е дълбоко затормозен човек и носи огромно бреме в душата си.

— Защо? — прошепна Мередит. — Защо?

ГЛАВА 6

Сутринта, когато погребяха Том Райън, валеше. Голяма група опечалени се събраха под сивото мрачно небе на Форест Лоун да отдадат последна почит на своя приятел и колега. Скупчените около гроба хора, предпазени от черни чадъри, бяха все холивудски знаменитости — филмови звезди, известни продуценти и режисьори, водещи журналисти. Мнозина познаваха Райън от първите му дни в бизнеса. Вероятно са познавали и Елизабет, помисли си Мередит. Стоеше до Ник в семпъл черен костюм и черна шапка с широка периферия. При започването на церемонията сведе очи. Стори й се странно, че Райън притежава гроб тук — от няколко години, както спомена Ник. Елизабет и Дейвид не бяха погребани на това място. Защо? Каква е причината да не ги погребат там, където един ден са щели да положат и него?

Престани, смърти се сама. Престани с опитите да свържеш отделните нишки. Вече е безсмислено. Том е мъртъв, както и документалният ти филм. Но дори сега, загледана в обсипания с цветя ковчег, се улови, че мисли за последния разговор с него, и за пореден път се запита какво толкова наложително го е накарало да напусне града внезапно. Какво е станало по време на пътуването, та се бе решил да й каже всичко?

Обърна се да погледне Ник. Забеляза болката в очите му. Понесе далеч по-тежко, отколкото тя очакваше, вестта, че неговият приятел и покровител е мъртъв. Направо беше съсипан. Сякаш за втори път загубих баща си, бе споделил Ник. Тя се поколеба, но се пресегна и го хвана за ръката. Той й хвърли кос поглед, а усмивката му бе тъжна.

Според доклада на съдебния лекар към момента на смъртта алкохолното съдържание в организма било високо. Мередит не се изненада. Ник, който го познаваше по-добре от всеки, отказваше да го обсъжда, но Мередит подозираше, че Райън е водил губеща война с бутилката от години. Шофьорът на камиона бе заявил пред полицията, че Райън сякаш изгубил контрол над колата върху хлъзгавия път, а

самият той едва избегнал сблъсъка с ролс-ройса. Първо е загубил контрол над себе си, а после — над колата, прецени Мередит. Макар всички старателно да избягваха думата „пиян“, тя подозираше, че той вероятно е бил доста пийнал. Трябвала му е смелост за онова, което се е готвил да направи; смелост, каквато просто не му е достигала. Сигурно се е напил, за да набере кураж... или да убие болката.

Церемонията свърши и тълпата започна да се разотива. Мередит стоеше мълчаливо до Ник — беше се заприказвал с двама колеги. Отново хвърли поглед към ковчега. Скоро щяха да го спуснат в гроба и старателно пазената му тайна щеше да бъде погребана заедно с него. След двадесет и шест години терзанията му най-сетне бяха свършили. Надявам се най-после да си намерил спокойствието, което толкова дълго ти убягваше, помисли си тя тъжно.

Хванати под ръка, с Ник се върнаха при колата, без да продумат. Той нямаше настроение да говори, да й сподели чувствата си. Реши да го остави насаме с мъката му известно време.

Докато Ник отключваше вратата тя погледна към тъмните облаци, забулили небето. Почнало бе да вали. Сивото време превърна и без това депресираната сцена на погребението в още по-мрачна картина.

— Доволен съм, че този ден най-после свърши — призна Ник, влизайки в спалнята. Разкопча ризата, съблече я и я метна върху облегалката на близкия стол. Пристъпи към прозореца, отвори го и вдъхна от студения вечерен въздух. — Знаеш ли — подхвана той, — все още не го вярвам... Не вярвам, че е мъртъв.

Мередит, в прозрачна изумруденозелена къса нощница седеше по турски в средата на леглото и решеше дългата си руса коса. Спря и го изгледа изпитателно. Дълбоката болка бе сложила отпечатък върху очите, по тъмните кръгове под тях, по изострените бръчки на лицето, състарявайки го с десетина години.

— Знам — промълви тя. — И аз се чувствам така. — Остави четката. — Ник, какво ще кажеш и двамата да си вземем няколко свободни дни? Може да останем тук или да заминем нанякъде. Сами. И двамата се нуждаем именно това.

В първия момент той се поколеба.

— Не знам... Все си мисля, че ако работя, ако се занимавам с нещо, няма да се сещам.

Отпусна се уморено върху леглото. Мередит коленичи до него и започна да масажира раменете и врата му.

— Не бих ли могла да откъсна мислите ти? — попита тя с преднамерено лековат тон.

— Ако някой може, това си само ти — увери я той с измъчена усмивка и я целуна по бузата.

— Е искаш ли?

— Какво си намислила?

— Нещо за отмора — отвърна тя и продължи да разтрива напрегнатите мускули по раменете и горната част на гърба. — Защо просто не останем тук? Да си лягаме рано и да спим до късно. Ще закусваме в леглото и ще правим дълги разходки по брега. През последните няколко седмици толкова рядко бяхме заедно. Именно такава нещо ни е нужно в момента: време насаме, за да си говорим, да споделяме разни неща, както в началото.

Той се замисли.

— Да, отдавна не сме били заедно. Ако не снимам на терен, ти кръстосваш щата по работа. Напоследък наистина се виждаме рядко.

Мередит се усмихна леко.

— Това пък прави малкото време, когато сме заедно, изключително вълнуващо. Ако имах избор, бих искала да съм по-често с теб.

— И аз. — Изправи се, свали ципа на панталоните си и ги смъкна. — Време е да се замислим за ваканция... Истинска ваканция. Само ти и аз и възможно по-далеч от Лос Анжелис. Винаги си искала да посетиш Париж. Защо да не отидем там за две седмици?

Мередит се усмихна.

— Ще се погрижа да спазиш това обещание — заяви тя и загаси лампата.

Ник се настани в леглото и Мередит се сгуши до него в тъмнината. Усети как ръцете му я обгръщат и притискат. Тя отчаяно се нуждаеше точно от тази топлина. Смъртта на Том Райън я разтърси много повече, отколкото бе склонна да признае. Накара я да се замисли за неща, които никога преди не бе осъзнавала. Двамата с Ник бяха така уверени в себе си, във връзката си, че започваха да гледат един на друг като на даденост. Всеки бе зает, потънал в кариерата си, и напоследък разполагаха с малко време да подклаждат огъня помежду си. По-

късно... Постоянно отлагаха за по-късно. И двамата не спираха, за да се замислят, че такъв момент може и да не настъпи. Никога не си представяха, че някаква трагедия, сериозна болест или драстичен служебен конфликт са в състояние да сложат край на съвместния им живот. Никога не бяха мислили какво би се случило, ако единият си тръгне някой ден и никога не се върне. Мередит го погледна за миг и нежно прокара пръсти по страните му. Той лежеше смълчан, неподвижен, загледан в тавана. Докосна устните му с показалец.

— Искаш ли да поговорим?

Все така загледан неவிждащо напред, Ник свъси вежди.

— Какъв смисъл има? — попита той отчаяно.

— Сигурно ще ти олекне.

— Съмнявам се.

— Не ме изолирай, Ник — промълви тя нежно. — Вярно е, не бях близка с Том като теб, но и аз държах на него. Разбирам какво изпитваш. Знам през какво минаваш. Искам да ти помогна, ако ми позволиш.

Погали я по косата и се обърна се към нея.

— Извинявай, бейби, не те изолирам. Просто не съм наясно как да изразя с думи чувствата си.

— Ами обясни какво изпитваш — предложи тя.

Той въздъхна дълбоко.

— Когато за пръв път се срещнах с Том, когато започнах да го опознавам, той сподели, че съм връстник на сина му. Винаги бил хранил големи надежди по отношение на Дейвид... Надежди, че и той един ден ще влезе в същия занаят. Затова, предполагам, бяхме така близки: запълвах празнината от смъртта на сина му, а той заемаше мястото на баща ми.

Мередит го погледна.

— Липсва ти, нали? Имам предвид баща ти. Рядко говориш за него.

Ник кимна.

— Да — промълви той. — Май никога не е преставал да ми липсва.

— Що за човек беше?

— Добър човек, работеше прекалено усилено и рядко се връщаше — припомни си той. — А когато си беше вкъщи, постоянно

се чувстваше уморен. Но беше добър баща. Винаги намираше време за мен, независимо колко беше уморен...

— Честите му отсъствия са те потискали, нали?

— Да. — Ник свъси вежди. — Разбирах защо е така, но болката не намаляваше. Нуждаех се от него. На едно хлапе му трябват и двамата родители. Ако единият го няма, сякаш нямаш никого. Когато ние имаме деца някой ден, ще се наложи да направим коренни промени в начина си на живот, нали си наясно?

Мередит се изненада от тези думи. За пръв път загатваше истински да се обвърже с нея. Тя нищо не каза, но положи глава на рамото му и го прегърна силно.

В този момент не си представяше бъдеще за себе си, което не включва и него.

В подвижната телевизионна станция номер 9 — една от петнадесетте коли на новинарския екип — оператор и техник чакаха пред сградата на телевизията. Мередит бе при дежурния за указания. Появи се на входа, бързо прекоси паркинга и се качи при тях.

— Ей, Мередит, къде отиваме? — попита техникът, седнал зад волана.

— В северен Холивуд има пожар — гори стар склад, пълен с филмови ленти и костюми. — Мередит се настани на седалката, пъхната между шофьора и цялата натикана в задната част на микробуса техника — видеокамери, монитори, магнетофони, прожектори, за предаване на живо. — Все на мен ще ми се случи! Да отразявам пожар в деня, когато съм си облякла рокля!

Операторът се ухили.

— Откровено казано, изненадан съм да те видя отново хукнала на репортаж. Смятах, че след като те направиха водеща в новинарския екип, няма да се мернеш повече сред нас.

Мередит се засмя.

— Господ да ми е на помощ, ако някога реша да се откажа изцяло от репортажите на живо — рече тя. — Не ми се ще да остана завинаги прикована към бюрото. Как ще съм в крак със събитията навън?

Хвана се за седалката, защото техникът започна да прави сложни маневри из невероятно натовареното движение по магистралата към

Санта Моника, сякаш бе на автомобилно състезание.

— Ей, Барни, внимавай! — възнегодува операторът. — Още не съм готов жена ми да прибере застраховката ми живот.

— Кога искаш да пристигнем там — преди или след като изгасят пожара?

— Я ме чуйте вие двамата — обади се Мередит, заслушана в предаване по радиото. От конкуренцията също бяха изпратили хора да отразят събитието. Не се изненада, понеже в склада имаше безценен материал от класически филми на Холивуд. — Държа да ви съобщя, че аз искам да пристигна там цяла, преди да потушат пожара. Ако ще се разправяте, оставете го за на връщане, а?

Барни се засмя.

— Не ни обръщай внимание, Мередит. Ние постоянно си говорим така.

— Наистина — съгласи се операторът. — Помага, когато ни изпратят да отразяваме някое мрачно събитие — например злополуката на Шосе номер 1.

Мередит ровичкаше из голямата си чанта, но при тези думи вдигна глава.

— Злополуката с Том Райън ли?

— Да. Бяхме с Джули Морган, когато извадиха тялото от водата — припомни си операторът. — Той не ти ли беше приятел?

— В известен смисъл — отвърна Мередит. — Исках аз да съм там, но...

— Радвай се, че не си била — прекъсна я той. — Доста неприятно беше. Наложил се буквално да го изрежат от колата.

— Мисията изпълнена! — обяви Барни, удряйки рязко спирачки зад една от колите на пожарната.

Мередит се наведе напред и източи врат, за да види по-добре издигащите се от сградата пламъци. Отвори вратата и слезе. Към небето се вдигаха облаци тъмен дим. Взе дебел бележник и химикалка от чантата и тръгна преди екипа. Започна да си пробива път между пожарните коли и зяпачите. Вече мислеше за репортажа: случилата се трагедия и има ли жертви; вероятността да се наложи да евакуират съседните сгради; потенциалната загуба на работни места заради пожара. От минал опит знаеше, че събирането на основните данни — как, кога и къде е избухнал пожарът — е лесна работа. Ще разпита

пожарникарите, полицаите, очевидци. Няма да има проблем: в това отношение.

Двамата от екипа ѝ, повлекли тежката техника, се стараеха да не изостават, докато тя напредваше сред обгорените развалини в търсене на свидетели или работници от склада. Оглеждаше се за хора, готови да се изправят пред камерата и да ѝ дадат необходимата информация, за да отрази случилото се от чисто човешка гледна точка — това именно се бе превърнало в запазена марка на стила ѝ.

Мередит забеляза отворените врати на склада и мигом прецени, че е най-добре да застане на техния фон. Изправи се пред димящия вход, за да представи анонса — темата в едно изречение, което да се излъчи в началото на емисията, и обещанието, че ще последва репортаж от мястото на събитието. Когато застана пред камерата, заработи професионалният ѝ инстинкт. С ясен и висок глас тя обяви:

— Пожар, нанесъл щети за милиони долари, унищожи три десетилетия от историята на Холивуд и остави десет души без работа. Аз съм Мередит Кортни и ще ви предложа подробен репортаж.

Понеже насочиха екипа ѝ към друг обект, Мередит се върна в телевизията със специално изпратен шофьор. Цял следобед монтира заснетия материал — излезе почти тридесет минути. Помагаше ѝ Дан Белами — опитен редактор, който я насочи как да го сведе до три минути, за да бъде излъчен още в бюлетина в пет часа. Мередит харесваше Белами и обичаше да работи с него, защото той бе професионалист от висока класа. Имаха еднакъв усет за редактирането на материала и обикновено оставаше доволна от резултата.

— Страхотно стоиш в кадър — отбеляза Белами, докато гледаше снимките. — Камерата направо те обожава.

Мередит се усмихна, но не отвърна. Не откъсваше очи от монитора. Винаги внимателно преглеждаше по няколко пъти работата си, следеше за грешки, търсеше начини да подобри представянето си. Добре съзнаваше, че голяма част от първоначалния ѝ успех се дължи на онова, което Чък Уилард наричаше „екранно присъствие“. Според него тайната на невероятната ѝ популярност бе пряко свързана с външния ѝ вид. Безброй пъти ѝ бе повтарял колко е фотогенична — високите скули, светлосините очи и гъстите руси коси привличали

всички, особено мъжката част от зрителите. Мередит се радваше, че излиза така добре, но бе твърдо решена да не разчита единствено на физическите си данни. Та тя бе сериозен журналист, а не фотомодел и желаше не само зрителите, но и колегите ѝ да я приемат сериозно като професионалист. Искаше да изгради славата си с добри репортажи, а не само с хубавото си лице. Все още помнеше неодобрението на някои нейни колежки новинарки, когато Уилард реши да я включи в екипа. Повечето от тях бяха работили по-дълго и имаха по-голям опит. Зад гърба ѝ подмятаха недобронамерени реплики — Чък Уилард я бил издигнал заради външния ѝ вид. Мередит се правеше, че не ги чува, защото бе твърдо решена да им покаже колко грешат.

Чък Уилард се появи на прага.

— Мередит, трябва да говоря с теб, когато приключиш. Важно е — съобщи той. — В кабинета съм.

Тя кимна.

— Хайде след двадесет минути, става ли? Почти свърших.

Той направи знак, че е съгласен. Тя отново се съсредоточи върху монитора. Запита се разсеяно защо ли иска да я види. Ако се канеше да ѝ съобщи официално, че документалният филм отпада, беше излишно да си прави труда. Със смъртта на Том Райън това се подразбираше. Без Райън историята оставаше без истински завършек, а без заключение няма филм.

С Дан Белами огледаха за последно репортажа и тя тръгна към Уилард. Влезе в кабинета му — той говореше по телефона, но ѝ направи знак да седне. Разположи се на стола пред бюрото му и изчака да приключи. Чък се обърна, оставяйки слушалката.

— Е, както се казва: имам една хубава и една лоша новина.

— Прескочи лошата, Чък — посъветва го тя уморено. — Досещам се — няма да се прави документалният филм.

Изглежда я за миг и кимна.

— Да, така е. Но не за това те извиках — уточни той. — Добрата новина ще компенсира разочарованието, което — убеден съм — изпитваш в момента.

— Чудесно. Точно нещо хубаво ми е необходимо сега — призна тя и опря брадичка върху юмрука си.

Той се облегна назад на стола.

— Преди няколко месеца получих искане от Ню Йорк — подхвана той. — Телевизионните босове проявиха интерес към записи на местни таланти. Предположих, че обмислят евентуални смени в предаванията. Изпратих им записи на няколко твои интервюта.

— И? — попита Мередит, защото очакваше да има още.

— Харесали са ги. Както съм ти казвал многократно: имаш екранно присъствие. Камерите те обожават, Мередит. Страшно си фотогенична, а притежаваш и добър, силен глас. Но шефовете са забелязали и нещо друго. Твоята честност. — Замълча. — Според тях нищо не въздейства върху публиката повече от честността и безпристрастно поднесения материал. По този пункт са ти дали изключително високи оценки.

Усмиваше се широко като горд баща.

— Направиха ли някакво предложение? — поиска да разбере тя.

Направо я влудяваше, като избягваше да ѝ съобщи най-главното.

— Може и така да се каже. — Уилард се поизправи на стола. — Карла Гранели, водещата на вечерните новини, заминава следващата седмица за Европа, за да направи серия от интервюта с политически лидери. Трябва им човек да я замества, докато е в командировка. И искат точно теб, ако се интересуваш!

— Интересувам се, естествено!

Тя дори не направи опит да прикрие ентузиазма си.

— Приемаш, значи?

— Нима си се съмнявал и за минутка? — смая се тя. — Кога трябва да замина за Ню Йорк?

— Искат те там в петък, но ще се появиш в ефир едва в понеделник. Нужно ти е време да се подготвиш. Съвсем не е като да правиш местни новини. А и ще трябва да се запознаеш с шефовете там и хората от новинарския екип.

— Тогава защо да не тръгна веднага след предаването в четвъртък? Така ще разполагам с достатъчно време, за да свърша всичко необходимо.

— Нямам нищо против — увери я Чък. — Ще звънна днес следобед да им съобщя.

— Остави ме аз да го направя — предложи бързо тя.

Той само сви рамене.

— Добре.

Мередит се изправи и тръгна към вратата.

— Сигурно е редно да се почувствам обидена — подхвърли тя шеговито. — Май си доволен, че се отърваваш от мен.

Намигна му и затвори вратата след себе си.

Мередит ликуваше. Докато се прибираше вечерта с колата, ѝ се струваше, че целият свят се оцветява от нейната еуфория. Дори тежкото движение не я дразнеше. Билбордовете, рекламите, телефонните стълбове по лъкатушещата петнадесеткилометрова магистрала между Лос Анджелис и Малибу, които обикновено възприемаше като грозилници в иначе живописния пейзаж, сега ѝ се струваха някак красиви. Затананика си. Опита се да си представи следващите три седмици и с нетърпение очакваше да се залови с предоставяне на новините. Мечтаеше за такова нещо, откакто реши да се занимава с телевизионна журналистика. Отначало целта ѝ се струваше далечна като Марс, но Мередит работеше усилено. Най-после получи отплата за своята отдаденост и решителност. Вярно, ставаше въпрос за нещо временно, но тя бе убедена, че това е само началото, първото от предизвикателствата, които ѝ предстоят.

Нямаше търпение да сподели новината с Ник. Щеше ѝ се да я отпразнуват с романтична вечеря на свещи, но не беше възможно. Ник отново снимаше на терен — този път в Сан Франциско. Щеше да се върне късно през нощта, когато тя вероятно ще е заспала. Ще му каже утре на закуска. Даже ще помоли Пилар да приготви нещо по-специално. Ще хапнат на терасата и ще му съобщи страхотната новина.

Когато наближи острия завой, където бе станала фаталната катастрофа с Том Райън, забеляза работници да слагат нова, здрава мантиanela. Запита се дали щеше да спаси живота на Райън, ако я бяха монтирали по-рано. Прекалено късно е за подобни въпроси, прецени тя.

Спря колата на светофара. Наистина бе безсмислено да се задълбочава в темата. Изпитваше разочарование, защото документалният филм пропадна, но кариерата ѝ определено нямаше да пострада от това. Нюйоркското предложение бе отлична възможност да покаже на какво е способна. Ако изиграе добре картите си, ако

направи правилните ходове в подходящия момент — беше почти сигурна, — предстоящото временно водене на новините ще се превърне в нещо постоянно. Възнамеряваше да положи всички усилия.

На следващото утро Мередит се събуди и с изненада откри, че е сама в леглото. Седна, отметна коси назад и се запита дали някакво закъснение в последния момент не е било причина Ник да остане в Сан Франциско. В следващия миг забеляза багажа му до отворената врата на дрешника. Джинсите и ризата бяха метнати върху облегалката на стола. Мередит се усмихна, придърпа колене към гърдите и опря брадичка на тях. Ник бе станал рано, както обикновено. Защо я изненадаваше това? Вероятно тича по плажа. Обичаше да прави крос всяка сутрин, независимо къде се намира или какво е времето. Някъде към средата на снимките и особено когато се сблъскваше с трудности, ставаше изключително напрегнат и чрез тичането се разтоварваше както физически, така и емоционално.

Мередит се надигна от леглото и отиде до прозорците с изглед към плажа. От Ник нямаше и следа. Облече се и прекара гребен през косите си. Доволна бе, че Чък Уилард ѝ предложи да си вземе свободен ден. През следващите няколко дни, докато се приготви за Ню Йорк, щеше да настъпи пълен хаос, а сега имаше възможност да прекара цял ден с Ник и дано никой отвън не ги безпокои. Отдавна трябваше да го направят. Знаеше, че днес Ник няма да ходи в студиото. Снощи бе оставил съобщение на телефонния секретар, че приключва със снимките по „график“ и два-три дни възнамерява да не се занимава с нищо. Днес ще бъде прекрасен ден, обеща си Мередит. Всяка секунда ще е специална.

Слезе долу и завари Ник до масата от червено дърво на терасата. Вдигна поглед и ѝ се ухили, докато тя отваряше плъзгащите се стъклени врати.

— Добро утро, поспаливке! — поздрави той и протегна ръце към нея.

— Добро утро! — отвърна тя и се наведе да го целуне. — Ранорано си станал. Защо не ме събуди?

— Нарочно. Намерих бележката ти, че си взела свободен ден, и реших да те оставя да си поспиш. — Отмести настрана броя на „Варайъти“, който четеше. Почивката ще ти е необходима. Довечера празнуваме.

Тя го погледна изненадано. От къде знаеше той? Разбира се — звъннал е в службата ѝ снощи, след като си е тръгнала, и някой му е издрънкал новината. Вероятно Кей.

— Кой е издажникът? — попита тя.

Погледна я озадачен.

— Издажник ли?

— Няма защо да го прикриваш. Явно, разговарял си с някого от телевизията. — Настани се на стола срещу него. — Не се сърдя, но ми се щеше лично да ти го съобщя.

— Представа нямам за какво говориш, Мередит.

— Хайде, Ник...

— Сериозно. Представа нямам какво става в службата ти. А след последната ни вечеря с Кей не съм разговарял с никого от колегите ти — уточни той.

— Значи наистина не знаеш?

— Какво да знам?

— Следващите три седмици ще бъда в Ню Йорк като водеща на новините. — Забеляза странното му изражение. — Карла Гранели е командирована в Европа. Имали нужда от заместник и Чък Уилард ми каза, че са се спрели на мен. Преди време им изпратил мои записи — очевидно са останали впечатлени. Затова си взех свободен ден. Искан да прекарам малко време насаме с теб, преди да замина.

— Кога тръгваш? — попита той предпазливо.

— В четвъртък, веднага след излъчването. Чък твърди, че работата ми страшно им допаднала. Това може да се окаже само началото. Ако харесат представянето ми в Ню Йорк, нищо чудно да ми дадат постоянно място там. Не е ли забележително?

— Да, да — промърмори той раздражено.

Извърна очи от нея и се загледа разсеяно към океана. Погледна лицето му — сякаш го виждаше за пръв път. Приличаше на разярено животно.

— Какво става, Ник? — попита тя. — Очаквах да се зарадваш за мен.

— О, направо съм очарован! Не ми ли личи? — попита той извಿತелно. — Защо да не се радвам? Хукваш в Ню Йорк за три седмици...

— Не хуквам, както се изразяваш — спря го Мередит и посегна към кафето. — Това е част от работата ми... Съществена част.

— Част, която може да те остави в Ню Йорк за постоянно — обърна й внимание той.

Тя го изгледа за миг.

— Не бива да се изненадваш, Ник — промълви тя тихо. — Знаеш от самото начало какво огромно значение придавам на работата си. Наясно си, че не си представям цял живот да бъда местен новинар.

— Така е. Но не знаех, че май доста повече мислиш за напредък в кариерата си, отколкото за мен, за нас — срязва я той. — Досега не си давах сметка, че не би се поколебала и за секунда да ме зарежеш, ако телевизията ти направи по-добро предложение.

Вдигна ръка и ядно се почеса по тила.

— Не е вярно... — започна тя, изненадана от реакцията му.

— Не е ли? — Сините му очи я гледаха студено. — Да не се готвиш да ми съобщиш, че когато отидеш в Ню Йорк и ако ти направят предложение за постоянно място, няма да приемеш?

— Ами... Бих приела — отвърна Мередит искрено.

— И според мен е така — заяви Ник навъсено. — Никога не те е бивало да лъжеш. Прекалено прозрачна си. Емоциите и се изписват по лицето като неонов надпис.

Очите му бяха ледени.

— Тогава защо се съмняваш в чувствата ми към теб?

— Как да не се съмнявам, когато кариерата ти винаги е с приоритет?

— Не е лесно, Ник! — подхвана тя бързо. — Никога не съм възразявала срещу нещо, което трябва да направиш, за да напреднеш в своята кариера. Не се оплаквам, когато снимаш на терен седмици наред. Винаги съм го приемала, защото знам колко ти е важно и го разбирам. Защо не постъпиш и ти по същия начин?

Чувстваше се едновременно и обидена, и ядосана.

Ник само поклати глава.

— Не виждаш ли какво става с нас? — не се предаваше той. — Вече се отдалечаваме. Когато аз не снимам на терен ти работиш извънредно в преследване на някакъв репортаж. Ние и без това разполагаме с прекалено малко време да сме заедно сега, а какво ще стане, когато отидеш в Ню Йорк?

— Разговорът е безсмислен, Ник — промълви Мередит уморено. — Заминавам за Ню Йорк само за три седмици. Не са ми предложили нищо постоянно. Може да го направят, може да не го направят. Нищо не е окончателно.

— Хайде, хайде — възрази той хладно. — И двамата сме на ясно, че си достатъчно добра, за да си в постоянния им екип, и те — освен ако не са слепи — ще го разберат.

Мередит го изглежда.

— Ами ако наистина ми направят предложение? — попита тя. — И друг път сме били разделени за по-дълго време. Ще успеем да се справим — ако и когато се случи, стига и двамата да проявим добра воля.

— Разбира се. — Тонът му бе саркастичен. — Отначало ще прекарваме по два уикенда в месеца заедно. От време на време ще прелитам до Ню Йорк за ден-два, или ти ще отскачаш до Западния бряг да направиш репортаж. Може да успеем да откраднем по някоя нощ или две, ако имаме късмет — стига да не съм на снимки. Отначало ще се радваме на всяка минута заедно, но скоро ще се окаже, че и двамата сме прекалено заети, че ще се уморим да се опитваме. Ще си изградиш нов живот в Ню Йорк, възможно е дори да се увлечеш по някого. Нищо чудно и с мен да се случи.

— Определено не вярваш много в силата на нашата любов — промълви тя, забила поглед в масата.

— Не мога да се състезавам с кариерата ти — отвърна Ник троснато. — Когато се стигне до избор, за теб работата винаги е на първо място. Започва да ми омръзва да съм все втора цигулка.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да избирам? Или теб, или кариерата ми? — попита тя предпазливо.

Сега вече бе истински ядосана.

— Като имам предвид как стоят сега нещата, не виждам начин да се избегне.

— Разбирам. — Мередит се стараеше да не загуби контрол. — За теб няма никакво значение колко усилено съм работила, за да получа този шанс, нали? Не бих могла, а и няма да се откажа сега. Никога не съм пречила на твоята кариера и не смятам за редно ти да се бъркаш в моята.

Той я изглежда студено.

— Значи ли това, че все пак възнамеряваш да заминеш за Ню Йорк?

— Естествено — отвърна тя, ядосвайки се все повече и повече. — Такава възможност не се появява всеки ден. Съжалявам, ако не го разбираш.

— И аз съжалявам.

Ник хвърли салфетката на масата и така рязко се изправи, че разля кафето си върху жълтата ленена покривка. Очите му блестяха от гняв. Изчезна в къщата, затръшвайки толкова силно стъклената врата, че тя се спуска. Мередит гледаше след него, все още смаяна от реакцията му.

Моля те, Ник, помисли с тъга, не ме принуждавай да правя избор!

По залез-слънце Мередит се разходи сама по плажа, дълбоко замислена. Ник още не се беше върнал. Никога не го бе виждала толкова ядосан. През петте месеца, откакто живееха заедно, бяха имали разногласия, дори спореха, но не и подобна сцена. Тя никога не бе допускала вероятността да ѝ се наложи да избира между любовта си към него и страстта си към работата. Ако се подчини на желанието му, ако откаже предложението, ще пропусне рядка възможност. Застане ли за Ню Йорк, рискува да загуби Ник завинаги. Решението ѝ го вбеси ужасно — не е изключено когато се върне в Ел Ей, да открие, че връзката им е приключила. Защо не подкрепя амбициите ми, както аз се опитвам да подкрепям неговите, запита се тя. Диаметрално противоположните им позиции от сутринта накараха Мередит да се замисли за шансовете им за съвместно бъдеще. Докато вървеше по плажа в тъмнината, осъзна нещо, за което никога не се бе замисляла: колкото и да обичаше Ник, колкото и да искаше да задържи всичко, което бе помежду им, дълбоко в сърцето си знаеше че ако я принуди да направи избор, без колебание ще предпочете кариерата си.

Прибра се в къщата късно. Загаси лампите в кабинета и всекидневната и провери отново дали входната врата е заключена. Ник ще си отключи, ако реши да се прибере през нощта, прецени тя, качвайки се по стълбите. Но едва ли ще се върне. Запита се дали

изобщо възнамерява да се появи преди нейното заминаване, или ще изчака да се убеди, че е тръгнала за Ню Йорк.

Влезе в спалнята, запали лампата до леглото, отметна чаршафите и се съблече. Няма защо да го чакам, — рече си тя. Отиде в банята и пусна водата да напълни ваната. Бе дяволски уморена, а утре я чакаше тежък ден.

Не е честно, помисли си Мередит. Вдигна косите си и ги закрепил на тила с няколко шноли. Отношението на Ник помрачи доброто ѝ настроение, но тя нямаше да се поддаде на мрачни мисли. Стъпи във ваната и се потопи в облачето ухаеща пяна. Топлата вода с аромат на жасмин галеше кожата ѝ като коприна. Изпитваше необходимост да се отпусне, да прогони напрежението, да забрави макар и за малко — за избора, който Ник я принуждават да направи.

Стори ѝ се, че чува шум откъм спалнята, но го отдаде на въображението си. След известно време реши, че е най-добре да си легне, за да не заспи във ваната. Изправи се и излезе от водата. Взе голяма кърпа, загърна се с нея и отиде в спалнята. Ник лежеше върху леглото със скръстени под тила ръце и гледаше безизразно, сякаш не я вижда.

— Започнах да мисля, че няма да се върнеш — сподели тя, докато прекосяваше стаята.

— Щеше ли да ти пука? — попита той с леден тон.

Мередит го погледна.

— Разбира се — отвърна тя и махна кърпата. Облече прозрачна копринена нощница и седна на леглото. Той се обърна с гръб към нея. — Според мен се държиш неразумно, Ник — промълви тя тихо. — По този начин нищо няма да се реши.

Извърна се с лице към нея.

— Държа се неразумно, защото те обичам и защото не желая да те изгубя?

Тя го погледна озадачено.

— Кое те кара да си мислиш, че ме губиш?

— Стига, Мередит — обади се той хладно. — За сляп ли ме вземаш? Да не смяташ, че не съм го предусещал?

— Представа нямам за какво говориш — отвърна тя сухо.

— От първия миг съм наясно колко си амбициозна — обясни той. — Но все се надявах, че онова, което открихме заедно, ще

придобие за теб по-голямо значение от кариерата ти.

— А ти? — не се въздържа тя. — За теб то придобие ли по-голямо значение от твоята кариера?

— Как може въобще да питаш?

— Отговори ми — не се предаваше тя.

— Естествено!

Дори в тъмнината усещаше напрежението му.

— Тогава ми обясни нещо, защото наистина съм объркана. Защо аз автоматично трябва да знам, че държиш повече на мен, отколкото на работата си? А в същото време ти си убеден, че на мен не ми пука за теб, само защото съм приела предложение за работа в Ню Йорк за три седмици. Ти си отсъствал много дълги периоди. Имало е моменти, когато те е нямало по месец — напомни му тя.

— Ако ставаше въпрос само за три седмици, не бих се замислил за миг. — Той се надигна и се облегна на лакти. — Но и двамата сме наясно, че това е едва началото, нали? Имаш талант и си мотивирана. Залагаш твърде много на кариерата ти. Онези от телевизионната компания ще го забележат. Веднага ще ти предложат нещо постоянно и тогава какво ще стане с нас?

— Все още ще си принадлежим, Ник — промълви тя. — Няма да разполагаме с много време един за друг, — вярно, но винаги ще успяваме да се възползваме напълно от времето си заедно.

— Мередит, според теб колко дълго може да продължи това? И сутринта ти го казах: когато ти ще си седмици наред в Ню Йорк, а аз — на терен, ще ни става все по-трудно да откъсваме дори по ден, за да бъдем заедно. Ще започнем се отчуждаваме, преди да се усетим.

— След като е толкова лесно да бъдем разделени, излиза, че от самото начало не е имало никакъв шанс — възрази ти рязко.

— Случвало се е и с двойки, които са били заедно по-дълго от нас.

— Но ние досега издържахме заедно въпреки многото ни раздели? — обърна му внимание Мередит.

— Нито са били толкова много, нито толкова дълги, колкото ако приемеш постоянна работа в Ню Йорк — уточни той. — Въобще не си представям как точно ще вървят нещата.

— Може поне да опитаме.

Изглежда я продължително.

— Защо е толкова важно за теб?

Въпросът съдържаше нещо средно между любопитство и загриженост.

Мередит се отдръпна, сякаш я удариха.

— Не разбираш ли, Ник? Държа на кариерата си. Искам да съм финансово независима. Не желая да разчитам на друг, освен на себе си. Не желая да съм свързана с когото и да било — любовник, съпруг, който и да е — само защото ми плаща сметките. — Изгледа го разгневно. — Няма да прекарвам дните си в салони за красота или в пазаруване по „Родео драйв“! Никога няма да се задоволя с организиране на благотворителни мероприятия и да се усмихвам, докато лицето ми застине в изкривена гримаса. Моята работа ми доставя удоволствие! Допада ми вълнението, признанието за постигнатото от мен, а не заради мъжа, с когото живея! Толкова ли е нередно?

— След като независимостта ти е над всичко, защо изобщо дойде да живееш при мен? — попита той раздражено.

По лицето ѝ се изписа гняв.

— Защото се влюбих в теб, защото исках да споделя живота си с теб, а не заради банковата ти сметка! Не разбираш ли, Ник? Тук съм, защото го желая. Ти би ли приел нещата да са по друг начин?

— Не искам да те губя — промълви той навъсено. — Единствено това ме интересува в момента.

— И аз не искам да те губя — отвърна тя и нежно го докосна по ръката. Изражението ѝ се смекчи, защото си даде сметка, че той е по-скоро изплашен, отколкото ядосан.

— Не искам да те губя — повтори той напрегнато.

Наблюдава го няколко секунди.

— От какво се страхуваш, Ник? — попита Мередит накрая. — Откакто те познавам, не ме напуска усещането... Отначало като че ли не бе склонен да ме допуснеш прекалено близо. Но най-после си позволи да се увлечеш, макар и тогава да не се отпусна напълно. А сега гледаш на кариерата ми като на заплаха за връзката ни. Защо?

— Просто мислех, че кариерите ще ни попречат, и май съм се оказал прав. А после, когато те опознах и се влюбих в теб, започнах да си мисля, че сигурно съм сгрешил. Въобразявах си, че ни свързва нещо по-специално, че нищо не може да застане между нас... Нито твоята

кариера, нито моята... Нищо — обяви той и се изправи. — А сега вече не съм толкова сигурен... За каквото и да било.

— Искам те, Ник! Искам те, както никога никого не съм искала досега. Ще ми се да мисля, че имаме общо бъдеще.

— Е, поне за едно нещо сме единни — промърмори той с горчивина.

— Обичам те, но не бива да очакваш да се откажа от всичко, за което съм работила.

Погледна я.

— Никога досега не съм те молил да се отказваш от нищо.

— А сега настояваш да откажа най-доброто предложение, което съм получавала, откакто съм в този занаят...

— Само защото се опасявам, че ще поискат да те задържат там. — Ник свъси вежди. — Съзнавам колко егоистично звучи, но така се чувствам. Не съм в състояние да понеса мисълта да те загубя. Искам да си тук, при мен. Искам да живеем добре... заедно.

Мередит прекоси стаята и го прегърна.

— И аз те обичам, Ник, и също желая да сме заедно — увери го тя. — Но никога не бих се отказала от постигнатото като репортер. Ако го приемеш, ще измислим как да се справим.

Целуна го, но когато той я притисна силно, тя се запита дали наистина са разрешили проблема.

Следващата сутрин, по време на закуската на терасата, между двамата витаеше неловко мълчание. Макар да се споразумяха да положат усилия да разрешат проблемите, Мередит съзнаваше, че Ник всъщност никога няма да приеме яростната ѝ посветеност на професията. Погледна напуканото стъкло на вратата. Напълно го бе забравила. Днес е добре да повика човек да го смени. Жалко, че не е в състояние да се погрижи така безболезнено и за голямата пропаст, която зейваше между нея и Ник.

— Когато се прибирах онзи ден, работници поставяха нова мантиanela на завоя, където загина Том — подхвърли тя в опит да поведат разговор.

Ник вдигна глава от испанския омлет.

— Да, знам — обади се той тихо.

— Крайно време беше.

— Да. За съжаление. Том си отиде преди това — промърмори Ник мрачно и отново насочи вниманието си към чинията.

Лек бриз откъм океана разроши косите му. Мередит сипа канела в кафето си и го разбърка, разсеяно загледана в далечината.

— Какво ли ще стане с имението му сега? — попита тя. — Няма кой да го наследи, нали?

— Не, доколкото ми е известно. — Ник поклати глава и замислено потърка брадичка. — Том никога не е споменавал роднини и — какъвто си беше — сигурно не е оставил и завещание.

— Тогава вероятно ще стане собственост на щата.

— Вероятно — съгласи се Ник. — Освен ако не се появи някой и не докаже, че е кръвен роднина. — Взе последната хапка от чинията и я сложи в устата си. — Но едва ли.

Мередит отпи от кафето.

— Ами къщата? Надявам се да я обявят за продан.

— Сигурно — промълви Ник и я погледна леко развеселено. — Да не си намислила да я купиш?

Тя се усмихна.

— Не мисли, че не бих искала. Но не. Само се питам какво ще стане с всички вещи — портрета на Елизабет и Дейвид, нейния „Оскар“, старите снимки. Том така се стараеше да запази всичко, както е било по нейно време. Сякаш се надяваше един ден тя отново да се върне.

Ник сви рамене.

— Вероятно всичко ще бъде разпродадено на търг. Колекционери ще отнесат повечето неща — предположи той.

— Ще бъде жалко. — Мередит замълча. — Том искаше да запази спомена за нея. Виждал ли си някога стаите горе?

Той поклати глава.

— Никога не е предлагал да ме разведе из къщата, а и аз не съм го молил.

— Не бях виждала такова нещо. В стаите като че ли все още е 1953 година — припомни си тя деня, когато Том ѝ показа цялата къща. — Будоарът на Елизабет прилича на изваден от старите филми.

Ник се усмихна.

— Защо не отидеш на търга — ако обявят такъв — и не купиш всичко? За да почетеш паметта му, естествено.

— Не мисли, че не ми е минавало през ума — увери го тя.

Сините ѝ очи грееха от вълнение.

— О, стига, Мередит! Шегувах се.

— А аз не — заяви тя. — Защо да не отидем? Наистина страшно ми се иска да притежавам онзи портрет.

— За какво? — Изглежда я втренчено. — Никога не съм забелязвал у теб признаци на колекционерска страст.

— Не съм в състояние да го обясня — призна тя. — Захласната съм по него от първия миг, когато го видях. Страшно ми се иска да го притежавам.

Той сви рамене.

— Нямам нищо против да го купиш, като толкова искаш. — Изправи се. — Трябва да тръгвам. Имам среща в студиото.

— Очаквах да си вземеш няколко почивни дни.

— И аз така смятах, но понеже ще бъдеш в Ню Йорк, по-добре да работя, да се занимавам с нещо. Ще се срещна с шефовете на студиото да обсъдим следващия ми филм.

Когато мина край нея, тя го хвана за ръката. Вдигна поглед към него, придърпа ръката му към устните си да я целуне, а по лицето ѝ се изписа угрижено изражение.

— Ще се справим — промълви убедено. — Ще видиш.

Той се поколеба за миг, после се наведе и я целуна.

— Продължава да не ми харесва, но предпочитам да съм поне за малко време с теб, отколкото никак.

— Разбираш ме, нали?

Тя копнееше да получи подкрепата му.

— Опитвам се.

Отдръпна се и влезе в къщата.

Мередит свъси вежди. Прав ли ще се окаже Ник, запита се тя. Нима е само въпрос на време, преди дългите раздели да надвият любовта им?

Ню Йорк

Трите седмици в Ню Йорк се оказаха за Мередит най-трескавият период в професионалния ѝ живот. Прекарваше дълги часове в масивната сграда на телевизионния център на Западна Петдесет и

втора улица — или пред камерите, или във временния си кабинет, където пищеше и редактираше материали за вечерната емисия. Свободното си време — малкото, което ѝ оставаше, — прекарваше в опознаване на колегите и шефовете с надеждата да ѝ помогнат да постигне целта си. Никога не би признала пред Ник, но всъщност се бореше да си осигури постоянно място в екипа. Той обеща да идва, за да прекарват заедно уикендите, но натоварената програма му пречеше. Освен всички други ангажименти, малко след като Мередит замина за Ню Йорк го сполетя страхотна изненада: адвокатите, занимаващи се с имота на Том Райън, го информираха, че Том все пак е оставил завещание и е посочил Ник като наследник на къщата в Бел Еър заедно с цялото имущество вътре.

— Направо не ми се вярва — призна объркано Ник пред Мередит по телефона. — Никой от кантората не ми казва нищо. Дори не съм виждал проклетия документ... Не ми го показват, но твърдят, че волята на Том била аз да получа къщата ведно с вещите вътре, защото съм му бил най-близкият — едва ли не син.

За миг Мередит си помисли дали това все пак не е нейният шанс да завърши документалния филм, ала бързо прогони хрумването. През целия си живот Том Райън бе крил ревниво миналото. Съмняваше се дали би открила нещо любопитно в къщата.

През последната си седмица в Ню Йорк Мередит прие без капка колебание поканата на Сам Клифърд — шефа на вечерната програма на Ай Би Ес — и заедно с групата на новинарите отиде на вечеря.

„Залата на дъгите“, на шестдесет и петия етаж над Пето авеню, предлагаше страхотен изглед, а и вътре атмосферата беше впечатляваща. Мередит откри, че се захласва по интериора в стил арт деко от 30-те години, а от гледката на блестящите небостъргачи в центъра на Манхатън ѝ секна дъхът. Докато ядеше превъзходното предястие с телешко, изпитваше чувството, че хората от екипа я наблюдават и преценяват внимателно, но не се дразнеше. Беше уверена в способностите си и смяташе, че се е представила добре. Даде всичко от себе си, за да се възползва от предоставената възможност, и знаеше, че е готова. Дори повече от готова.

— Трябва да призная, че се справи отлично — сподели Клифърд по време на десерта. — Ти...

Млъкна и Мередит усети нечие приближаване зад гърба ѝ.

— Възразявате ли да ви отнема госпожица Кортни за няколко минути?

Мередит безпогрешно позна гласа, прекъснал разговора. Всички на масата бяха обърнали любопитно очи към Александър Киракис, който вече стоеше до Мередит и ѝ се усмихваше. Сърцето ѝ биеше лудо, докато се мъчеше да се овладее. Пое си дълбоко въздух и го погледна. Той все още беше най-привлекателният мъж, когото някога бе виждала. Защо ми въздейства по този начин, запита се тя.

— Отдавна не сме се виждали — изрече с равен тон.

— Прекалено отдавна. — Протегна ѝ ръка в мига, когато оркестърът засвири. — Ще танцуваш ли с мен? — попита той учтиво.

Тя се поколеба за миг, усетила как погледите се преместват върху нея. Нека зяпат!

— Разбира се — отвърна и се изправи.

Докато Александър я водеше за ръка към дансинга, погледите на хората в помещението направо я изпиваха. Сърцето ѝ продължаваше да бие неистово и тя се запита дали и той го усети, когато я прегърна за танца. Дано не, помоли се Мередит.

— Пълен сте с изненади, господин Киракис.

— Александър — поправи я той.

— Александър.

— Много време мина, нали? — попита той и я поведе в ритъма на музиката.

— Поне шест месеца — отвърна тя привидно небрежно. — Изненадана съм, че ме помниш.

Имаше чувството, че той не би разпознал жена и час след като са се срещнали, освен ако не беше спал с нея.

— Никога не забравям красива жена — увери я той. — И особено толкова впечатляваща като теб.

Мередит погледна зад рамото му. Видя как всички от масата ѝ я наблюдават и се сети за първата си среща с Александър в Лос Анджелис.

— Щом ме помниш — започна тя предпазливо, — значи не си забравил и обещанието си в „Ла белла фонтана“.

— Обещание ли? — попита той невинно.

— Каза, че ако и когато се срещнем отново, ще ми дадеш интервю.

— Така беше. — Притисна я малко по-силно и я завъртя. — А не е редно човек да не спазва думата си, нали?

— Определено — съгласи се тя.

— Непременно ще си помисля. — Ръката му се плъзна по голия ѝ гръб. — В Манхатън ли живееш сега?

Тя поклати глава.

— Тук съм временно. Това е последната ми седмица.

Усещаше как ръката му се плъзга по гръба ѝ, но нямаше никакво желание да го спре. Защо ли, запита се отново.

Той я гледаше проникателно.

— Тогава не е ли най-добре да се срещнем и да го обсъдим, преди да заминеш? Какво ще кажеш да вечеряме заедно утре?

Тя се замисли за миг и се сети, че има други планове. Поклати глава.

— Утре вечер не съм свободна.

— Ами освободи се — предложи той простичко.

Мередит го изгледа — в обезоръжаващата усмивка, в невероятните тъмни очи имаше нещо, което не разбра напълно.

— Не е толкова просто.

— Разбира се, че е.

Колебаеше се. Ако вземе интервю от недостъпния за толкова много журналисти Александър Киракис, ще впечатли всички в телевизията.

— Ще измисля нещо — промълви тихо.

— Постарай се. — Наведе се напред и тя усети топлия му дъх върху шията си. — Тази вечер си прекрасна — прошепна той. — Дори по-прекрасна от първия път, когато те видях.

Мередит усети как устните му леко докоснаха шията ѝ. Отдръпна се и го погледна подозрително.

— Поканата ти за вечеря няма нищо общо с желанието ми да направя интервю с теб, нали?

— Ти как мислиш?

Тъмните му очи блестяха изпитателно.

— Мисля, че е редно да ми кажеш защо всъщност искаш да се срещнем — настоя тя.

— Според мен е очевидно.

— Губиш си времето.

— Нима?

Даже не направи опит да прикрие съмнението си.

— Да.

Постара се тонът ѝ да е строг.

Той продължаваше да я гали по гърба.

— Човек никога не знае, докато не опита, нали? При първата ни среща прекарахме кратко време заедно, защото бързах за летището с баща ми. Обещах си да поправам тази грешка, ако някога отново те срещна. А сега...

Той не довърши изречението, но смисълът беше ясен. Тя се усмихна леко. Преди шест месеца вероятно щеше да се изкуши.

— Просто малко си закъснял — заяви на глас.

— О? — Веждите му се стрелнаха нагоре въпросително.

— Съпруг или любовник?

— Не е твоя работа.

В очите му се появиха весели пламъчета.

— Май докоснах болезнено място.

— Не. Просто не обичам да ме разпитват за личния ми живот.

— Разбирам. — В плътния му ясен глас се долавяше присмех. — Но не виждаш нищо нередно ти и твоите колеги да се ровичкате постоянно в моя личен живот, така ли?

— Различно е и ти добре го знаеш.

— Значи аз може да съм плячка, а ти не?

— Ти си новина — уточни тя. — Обществото се интересува какво правиш, с кого се виждаш.

— А мен ме интересува какво правиш и с кого се виждаш ти — парира я той. — Миналото лято трябваше да остана в Ел Ей. Не биваше да допускам да ми се изплъзнеш тогава.

— Срегнахме се по чисто професионален повод, ако си спомняш.

— Не по моя вина — не се предаваше той.

— Трябва да спазвам професионална дистанция.

— Защо? Защо е толкова важно за теб?

— Не важно, а необходимо — поправи го тя.

— Значи някой наистина те чака вкъщи — заключи той.

Тя се поколеба. Искаше да направи интервюто и не ѝ се щеше да го настройва враждебно, но същевременно се налагаше да го убеди, че отношенията им ще останат единствено делови.

— Да — заяви накрая. — Някой, който е изключително важен за мен и няма да рискувам да го загубя.

Александър се усмихна.

— Възхищавам се от твоята преданост — увери я той. — Но не можеш да ме виниш, че се опитвам и ще продължавам да се опитвам. Не съм свикнал да не получавам каквото искам.

— Все още ли си склонен да дадеш интервю?

— Ще помисля.

Мередит смени темата.

— Танцуваш изключително добре.

— Имам навика да водя.

Оркестърът спря да свири. Мередит бавно се измъкна от прегръдката му.

— За утре вечер... — започна тя. — Ако успея да променя плановете си, къде да се срещнем?

— Ще дойда да те взема от хотела.

Мередит поклати енергично глава.

— Ще се срещнем в ресторанта — настоя тя. — Само ми кажи къде.

— Ами в „Лутек“, в осем.

— В осем е добре.

Докато тя се отдалечаваше към масата си, Александър продължи да я наблюдава втренчено. При първата им среща го бе заинтригувала, а сега усещането беше още по-силно. Не приличаше на другите жени, които познаваше. Беше интелигентна и красива, но и независима — това му допаднаше. Очароваше го по особен начин. Именно в този момент Александър се закле пред себе си рано или късно да я притежава и никой нямаше да го спре.

Надписът „Затегнете коланите“ изгасна. Мередит протегна ръце и крака, доколкото ѝ позволяваше тясното пространство между

седалките. Отвори куфарчето и извади двете списания, които купи на летище „Кенеди“. От корицата на „Венити феър“ разбра, че вътре е публикувано интервю с Франческа Коренти... Бившата любовница на Александър. А дали всъщност бивша? Според мълвата връзката им през последните няколко години ту прекъсваше, ту се подновяваше.

Мередит прелисти списанието и намери материала. В началото имаше черно-бяла снимка на актрисата в цял ръст. Много е красива, помисли си Мередит, изучавайки фотографията. Твърде пищна в свят, където всички се стремят да са стройни като фиданки. И очевидно гъвкава като дива котка. Красива дама — по стандартите на която и да е жена. Плъзна поглед към малката снимка на Франческа и Александър. Той изглеждаше почти толкова привлекателен, колкото и на живо, колкото беше и на вечерята в „Лутек“, където тя прекара цялата вечер в старателно неразбиране на многозначителните му подмятания. Прецени, че що се отнася до интервюто, всъщност си е загубила времето. Надявам се и той да изпитва същото, защото се прибра вкъщи сам, помисли си злорадо.

Мередит гледа снимката дълго и установи, че ѝ е някак неприятно, задето Александър е с друга жена. Защо, запита се тя. Няма нищо помежду ни, макар — Бог ми е свидетел — той да положи доста усилия в тази посока.

Тогава какво я тормозеше? Никога не се притесняваше, когато по вестниците и списанията се появяваха снимки на Ник с актрисите, участващи във филмите му. Винаги си повтаряше, че не го ревнува, защото няма основание. Вярваше на Ник — това бе простичкото обяснение. През цялото време той работеше с красиви жени. Такъв му беше занаятът и тя го разбираше прекрасно. И въпреки това...

Затвори списанието и пое дълбоко въздух. Не беше нито емоционално, нито физически обвързана с Александър Киракис, а ето че снимката му с Франческа Коренти я накара да ревнува. Ядоса се на начина, по който бе нахлул в съзнанието ѝ. Не ме интересува какво правиш, Александър, помисли си тя разгневено. Въобще не ме интересува!

Облегна се и затвори очи. Ако преди имаше съмнения за отношението си към Ник, сега Александър успя да я обърка още повече, и то с минимални усилия. В съзнанието си продължаваше да

вижда ясно ослепителната усмивка, хипнотизиращите тъмни очи. Ако разбере, мина ѝ през ума, доста ще се смее.

Но никога нямаше да разбере. Поне не от нея.

Малибу

— Хайде, затвори очи — подкани Ник, когато влязоха в къщата.
— И няма да ги отваряш.

Тя го погледна учудено.

— Какво става, Ник? — попита нетърпеливо. — Защо е цялата тази тайнственост?

Той се усмихна.

— Направи го заради мен, моля те. Изненада е.

Мередит се насили да се усмихне.

Затвори очи и го остави да я поведе надолу по стълбите към всекидневната, разположена под нивото на земята.

— Внимавай — напътстваше я Ник, докато я превеждаше покрай мебелите към другия край на помещението. — Сега вече може да погледнеш.

Тя отвори очи. Пред нея, до прозорците с изглед към океана, имаше голям статив, покрит със зелено кадифе. Ник бавно го смъкна и разкри картината: портретът на Елизабет Уелдън-Райън и сина ѝ. Мередит не вярваше на очите си. Ник бе наследил имота на Райън, но тя знаеше за желанието му да запази всичко, както го бе оставил Том.

— Защо... — подхвана тя.

— Знам колко го харесваш — обясни той непринудено. — И исках да ти покажа колко много те обичам. Стори ми се подходящ начин да го изразя и съжалявам за онова, което ти наговорих, преди да тръгнеш.

Мередит го прегърна нежно. Радваше се да види картината, но нещо я смущаваше и не успяваше да определи точно какво. Защо, питаше се тя, не се чувства щастлива вкъщи, при мъжа, когото обича? Защо ѝ се иска да е все още в Ню Йорк и да се бори срещу настойчивостта на Александър?

ГЛАВА 7

Ню Йорк, април 1980 година

— Вероятно мнозина от присъстващите са наясно, че далеч не за първи път сме изправени пред важно решение от подобно естество, което има огромно значение за бъдещето на корпорацията като цяло. — Александър седеше начело на масата в съвещателната зала и говореше пред шефове на висшите ешелони в „Киракис корпорейшън“. — Бяхме заедно с мнозина от вас, когато през 1973 поех управлението на дейността ни в Северна Америка и всеки ще си спомни колко необичайно високо потребление на петрол предизвика световната инфлация по онова време. Като пряк резултат от увеличената търговия, танкерите на „Атина Маритайм“ станаха твърде търсени. Тогава един курс на наш британски танкер — който обичайно струваше около два и половина милиона долара по маршрута от Персийския залив край нос Кап — скочи на шеметната цена от осем милиона. — Обърна се към Джордж Прескот, седнал вдясно от него. — Каква бе чистата ни печалба през онази година, Джордж?

— Дванадесет милиарда — отвърна Джордж.

Александър кимна.

— Дванадесет милиарда — повтори той бавно, а тъмните му очи наблюдаваха групата в очакване на реакция. — Беше почти двойно повече, струва ми се, от печалбата ни предходната година, нали?

Джордж кимна. Александър се усмихна.

— Много от другите компании, занимаващи се с корабен превоз на стоки, направиха подобни удари на пазара, но вложиха приходите в разширяване на флотилиите си — припомни той. — Нашите съветници — предполага се, че са експерти в тази сфера, — предложиха да последваме примера им, но вместо това ние решихме да вложим парите си директно в петрол. Баща ми имаше предчувствие, че бумът с транспорта ще се окаже еднократен щастлив удар. Както помните, оказа се прав. Същата година ембаргото върху арабския петрол доведе до една от най-сериозните икономически депресии, сполетявали света

от 30-те години насам. Транспортните компании, инвестирали в разширение на флотилиите си, започнаха да губят катастрофално. За много от тях последствията се оказаха пагубни. Ние имахме късмет и нашите загуби бяха минимални, но само благодарение на далновидността на баща ми да вложи пари в други пазари. — За миг се загледа замислено във впечатляващата панорама към деловата част на Манхатън. — Сега предлагам подобен ход, но невероятно по-голям по мащаб. Твърдо съм убеден, че бъдещето на „Киракис“ е в разширяването, в разнообразието на дейности: недвижими имоти, електроника, фармацевтика, комуникации... Разнообразие е ключовата дума, господа. Ключ не само за оцеляването, но и за превръщането на „Киракис“ в най-големия международен конгломерат в света. Имам усещането, че... — Млъкна, понеже секретарката му влезе и поиска да говори с него. Извърна се към нея с гневен поглед. — Казах в никакъв случай да не ме безпокоят, нали?

— Да, сър, но току-що пристигна тази телеграма за вас. Мисля, че е най-добре да я прочетете... — подхвана тя плахо.

— Не можеше ли да изчака още час? — сръза я раздражено.

Тя поклати глава.

— Спешно е.

Той замълча за миг, изгледа я гневно, но ѝ направи знак да се приближи.

— Дано наистина е важно — изсумтя, поемайки телеграмата.

— Важно е — с тих тон го увери тя.

Докато четеше, изражението му стана тревожно.

— Кога пристигна? — почти шепнешком попита той.

— Преди пет минути.

Той пое дълбоко въздух.

— Обади се да докарат колата. Свържи се с Удхил по телефона. Кажи му да чака на летище „Кенеди“. Да направи всичко необходимо, за да имаме разрешение за излитане щом пристигна. — Тя понечи да тръгне, но той я спря. — Искам в Атина да ме чака хеликоптер. И уреди благосклонно отношение на летище „Елиникон“. Нямам време за разпавии с митница.

— Да, сър.

Той се обърна към висшите ръководители.

— Налага се да ме извините. Незабавно трябва да замина за Гърция.

Гледаха го смаяно как стремително излиза от съвещателната зала.

Джордж го догони в кабинета му, когато вече си обличаше палтото.

— Да не би да си загуби ума, Александър? — попита Джордж. — Председателят на „Донован асошиейтс“ ще пристигне днес следобед, за да се видите лично. Забрави ли?

— Нищо не съм забравил — сръза го Александър. — Просто ти ще се погрижиш за нещата в мое отсъствие.

— Не мога! — Джордж прокара пръсти през гъстата си руса коса. — По тази сделка работим вече шест месеца. Защо не отложиш пътуването за утре? Двадесет и четири часа едва ли са от толкова голямо значение...

Александър го погледна право в очите.

— Майка ми умира — изрече тихо.

Извърна се и бързо напусна кабинета, без да погледне назад.

Самолетът набираше скорост по пистата, за да излети. Облегнал глава на седалката, Александър силно стисна очи. Все още му бе трудно да повярва, че това наистина се случва. Майка му умираше. В телеграмата баща му съобщаваше, че едва ли ще изкара нощта.

Струваше му се просто невероятно. Когато дойде по Коледа в Ню Йорк, тя изглеждаше чудесно; много по-добре, отколкото през предходните месеци. Наистина бе малко изморена, но беше обяснимо: седемдесет и една години не са лека възраст, а и отдавна имаше проблеми със сърцето. На фона на общото ѝ състояние се справяше отлично и опроверга мрачните лекарски прогнози. Вероятно затова той и баща му се довериха на измамното чувство за сигурност.

Тя го бе повикала. Колко пъти го бе молила да се върне вкъщи, да прекарва повече време със семейството си, запита се той. А и колко пъти ѝ обещавахе, че ще се прибере, но делови ангажименти го възпрепятстваха? И колко пъти отлагаше пътуването, защо бе в обятията на страстта с поредното си любовно завоевание?

Толкова често я бе подвеждал; не биваше да допусне това сега. В никакъв случай.

В този момент пилотът излезе от кабината — бе включил автопилота. Александър вдигна поглед.

— Кога ще кацнем в Атина? — попита той.

Удхил пристъпи напред.

— Чакат ни в един и петнадесет сутринта атинско време. — Седна срещу Александър. — Дотук имаме страхотен късмет. Нямах никакви проблеми да получа незабавно разрешение за излитане от „Кенеди“. Просто не ми се вярваше. Метеорологичните условия са отлични и не очаквам никакви изненади.

— Разбирам — промърмори Александър разсеяно.

— Всичко е по мед и масло — продължи Удхил.

— А след като се приземим? — поинтересува се Александър. — Всичко ли е уредено?

— Всичко е уредено — увери го пилотът. — Някой от командната кула ще ви посрещне на летището. Ще минете леко през всички митнически формалности. Вече ви чака хеликоптер до острова.

Александър кимна.

— Значи не би трябвало да има никакво закъснение.

— Не вярвам. — Удхил се изправи. — Желаете ли да се погрижа за нещо друго?

Александър не отвърна. Взираше се през прозореца към Атлантическия океан. Пилотът беше убеден, че мислите на работодателя му са на хиляди километри далеч.

— Нещо друго, сър? — попита той отново.

Александър извърна рязко глава.

— Какво? О, не... Това е всичко.

Удхил кимна.

— Да, сър.

После тръгна към пилотската кабина.

— Удхил?

Пилотът се извърна.

— Да, сър?

— Май забравих да ти благодаря — обади се Александър тихо. — Трогнат съм от всичко, което си свършил.

Удхил се усмихна.

— Просто си гледам работата, сър.

Александър не отвърна. Дори не забеляза, че Удхил се е върнал в пилотската кабина. Мислите му витаеха в друго време, на друго място.

През прозореца на самолета видя осветените руини на Пантеона на върха на Акропола. Самолетът започна да се снижава към летище „Елиникон“ и той се възхити от гледката, така впечатляваща от въздуха. Приземиха се. Отново се запита дали ще пристигне навреме, или вече е закъснял.

Представител на летището посрещна Александър, за да го преведе през митницата.

— Чакат ви много репортери, господин Киракис — съобщи той задъхано, докато крачеха по пистата. — Ще се наложи да ви преведа през друг изход.

— И как са разбрали? — попита Александър троснато.

— Нямам представа, сър — бързо и почти виновно отвърна мъжът. — Строго ограничен брой наши служители знаеха за часа на пристигането ви, а и те бяха информирани само защото се налагаше. Бях напълно уверен, че ще избегнем това.

— Надявах се. — В тона на Александър се долавяше презрение. — Очевидно на някой от доверените ви лица не бива да се разчита да си държи езика зад зъбите.

Влязоха в основния терминал и тръгнаха през препълнената с хора зала, внимателно наблюдавана от трима охранители. Ниският оплешивяващ мъж трудно догонваше широките бързи крачки на Александър. Молеше се от тук нататък всичко да е наред. Знаеше колко силно Александър Киракис ненавижда да чака, каквато и да е причината. В момента най-много от всичко на света желаше да преведе Киракис през митницата и да го качи на очакващия го хеликоптер възможно по-бързо.

Вече ядосан, Александър дори не се опитваше да прикрие недоволството си. Изчака с мълчаливо нетърпение старателният митнически служител да подпечата паспорта и да му го върне. Фредерик Казомидес, старши вицепрезидент на европейското подразделение на „Киракис корпорейшън“, го посрещна след

митницата и го съпроводи до хеликоптера, готов за излитане в друга част на летището.

— Съжалявам за състоянието на госпожа Киракис — подхвана Казомидес, докато крачеха бързо по пистата. — Трудно е да се намерят думи, с които човек да изрази...

— Не се притеснявай. Разбирам — прекъсна го Александър тихо. — Знаеш ли какво е състоянието ѝ в момента?

Казомидес сви безпомощно рамене.

— Не мога да кажа. От няколко часа не съм разговарял с баща ви. Той спомена, че положението е доста сериозно и е само въпрос на време... — Забеляза измъченото изражение на Александър. — Уверявам ви, че искрено съжалявам.

Александър кимна, но остана безмълвен. В този момент всички думи му се струваха безсмислени.

Пилотът на хеликоптера ги забеляза и включи двигателите — показваше, че е готов да потегли веднага. Александър се обърна към Казомидес.

— Благодаря ти, Фредерик — рече той тихо.

Изтича по пистата, закрил лице с ръка, за да се предпази от светлините на прожекторите и силния вихър от въртящите се перки на хеликоптера. Влезе в машината и още веднъж погледна към Казомидес; после хеликоптерът се издигна във въздуха и пое рязко на юг към целта си.

На Александър му се стори, че полетът от Атина до частния остров на семейство Киракис — сравнително късо разстояние по въздух — продължава безкрайно. През цялото време остана смълчан — неуспешно се опитваше да си припомни кога за последен път си е бил у дома. Живееше в Ню Йорк от близо девет години, а през годините, докато учеше — в Бостън. Продължаваше да мисли за острова като за дом. Най-скъпите спомени от детството му бяха там. Именно онези години, даде си сметка сега сметка Александър, се оказаха най-спокойните през живота му.

Островът принадлежеше на семейството на майка му от времето на балканските войни. Представляваше част от зестрата ѝ. Баща му се справил с тази неблагоприятна земя, недокосвана години наред — беше я

превърнал в рай. Имаше конюшни за конете, които Александър обожаваше, изкуствено сладководно езеро, резерват за дивеч, пристанище за яхтата им „Дионис“ и писта за кацане на малки самолети и хеликоптери. Вилата тънеше в цветя и зеленина, а из парка се виждаха безценни старинни скулптури и специално проектиран фонтан на прочут римски скулптор. Построена върху билото на най-високия хълм на острова, великолепната вила имаше четиридесет стаи — поддържаха ги двадесет и пет прислужници. Отвън приличаше на просторна испанска хасиенда, но интериорът напомняше кътче от Версай. Доказателствата за огромната любов на майка му към всичко френско е забелязваха навсякъде: от мебелировката — предимно френски антики — до картините на импресионистите по стените. Тъканите, покриващи стените, тапицерията, завесите, бяха в деликатни нюанси на синьо, зеленото и бежово. Покривките за маса и приборите бяха от най-добрите магазини в Париж. Прекрасният килим във фоайето и огромният кристален полилей в трапезарията в миналото са украсявали един от те на Лоара. Александър неволно се усмихна. Баща му често споменаваше, че макар и родена в Атина, майка му е францужойка по сърце. На острова имаше и дванадесет бунгала за гости, ала и до ден-днешен Александър не разбираше защо баща му ги бе построил. Откакто се помнеше, на този остров не бяха допускани никакви посетители. Поддържаха се изключително строги мерки за сигурност. Киракис не криеше дълбоката си неприязън към всякаква намеса в ревниво пазеното уединение и се бе постарал да не се появяват нежелани натрапници. Усилията му имаха забележителен успех. Островът бе единственото място в света, където Александър винаги намираще спокойствие и папараците не можеха да го последват.

Подозираше, че маниакалният стремеж на баща му към пълна изолация е плод на яростта му срещу необузданата медийна атака след смъртта на Дамян. Братът на Александър, Дамян, бе починал трагично на петгодишна възраст — едва пет месеца преди раждането на самия Александър през 1948 година. Момченцето се оказало обременено със същите сърдечни проблеми, превърнали майка им в полуинвалид. Ала състоянието на Дамян се влошило поради усложнения по време на раждането. Макар че родителите му рядко говореха за трагедията, Александър съзнаваше, че те никога не са преставали да скърбят за

отдавна изгубеното си дете. Узна цялата тъжна история още като съвсем малък, предимно от гувернантката си Хелена, пристигнала на острова след смъртта на Дамян. Тя бе една от най-изобретателните жени, които Александър познаваше — беше понаучила доста от историята на рода Киракис чрез прислужниците, които бяха почти част от семейството и работеха тук много преди тя да се появи. Александър знаеше, че родителите му са били предупредени почти от самото начало — шансът Дамян да оцелее след тригодишна възраст бил минимален. Знаеше също колко много пъти лекарите настоятелно съветвали Мелина Киракис да не допуска нова бременност и въпреки това тя зачевала пет пъти. При три от бременностите, децата не са имали шанс да оцелеят, но все пак бе родила двама сина. Александър открай време таеше едно подозрение: изключителната привързаност на майка му към него се дължеше на мисълта, че той ще остане единственото ѝ дете. Никога не я разпитваше за Дамян — разбираше колко болезнени са спомените за нея, — но винаги слушаше с интерес, когато тя — макар и рядко — отваряше дума за брат му.

Смъртта на Дамян се бе отразила тежко на Мелина, но както Александър откри по-късно, баща му я бе понесъл още по-тежко. Подобно на повечето мъже, Константин Киракис копнееше за наследник, който да продължи името и да разшири империята му — затова бил покрусен от смъртта на първородния си син. Носеше се мъква, че известно време — през месеците преди раждането на Александър — за Константин Киракис светът, а дори и животът му, почти загубили смисъл. По онова време душата му била силно наранена от безочieto на репортерите, надушили сензация в личната му трагедия. Те буквално били обсадили имението „Варкиза“ в континентална Гърция. За да предпази от стрес съпругата си, бременна вече в четвъртия месец, Киракис я отвел на острова и взел допълнителни мерки за сигурност. Организирал постоянен патрул от въоръжена охрана и разпоредил да предприемат всичко необходимо, за да попречат на репортерите да проникнат в частното му владение. Купил няколко специално обучени кучета пазачи и инсталирал във вилата най-съвършените за онова време алармени системи. Загрижен за Мелина и бъдещото им дете, решил да изчака раждането на острова. И двамата така се влюбили в рая, който открили там, че

повече не се върнали да живеят във „Варкиза“. Погребали Дамян в парка.

И съвсем скоро, помисли си Александър, майка му също ще бъде положена там.

Докато той се молеше да пристигне на острова навреме, Константин Киракис мълчаливо бдеше до леглото на съпругата си: държеше я за ръка и наблюдаваше как спи. Времето изтичаше. Как ще съумее да продължи да живее без нея, питаше се той. В приглушената светлина не виждаше дали диша. Протегна ръка и докосна гърдите ѝ: изчакваше лекото им повдигане и отпускане да го увери, че тя все още е с него.

Мелина бавно отвори очи и се усмихна.

— Коста — промълви тя немощно, — не е необходимо да стоиш тук непрекъснато. Трябва да си починеш... Изглеждаш така уморен.

Той поклати глава, а очите му блестяха от появилите се в тях сълзи.

— Не се тревожи за мен, *matia tou*. Мисли повече за себе си, не се предавай — насърчи я той.

Усмивката ѝ бе на човек, който е наясно.

— И двамата съзнаваме колко късно е вече за това — едва отрони тя. — Времето ми на земята изтича. Приеми този факт, както аз съм го приела.

— Не...

— Да, Коста. Всичко е наред. Вече не се страхувам от смъртта. Животът беше хубав, много хубав, но...

Гласът ѝ изневери.

— Не, Мелина. Не бива да се предаваш — отсеке той твърдо.

— Безсмислено е да се боря срещу неизбежното — възрази тя.

Той само поклати глава, защото не смееше да се довери на гласа си.

— Александър... тук ли е вече? — попита тя.

— На път е — отвърна Киракис, опитвайки да се справи с напиралите сълзи. — Скоро ще пристигне, предполагам.

— Добре. — Помълча малко. — Толкова искам да остана будна и да го дочакам.

— Не се бори със съня. Нужна ти е почивка, за да съхраниш силите си — промълви той нежно и приглади гъстите ѝ руси коси

назад.

— Трябва да видя Александър — настоя тя.

— Ще го видиш, разбира се — обеща Киракис. — Ще бъде тук, когато се събудиш...

— Ако се събудя — поправи го тя. — Не... Трябва да остана будна, докато той пристигне.

— Аз ще те събудя.

— Коста, сега искам да ми обещаеш нещо. — Гласът ѝ потреперваше. — Помири се с Александър. Желая го не по-малко от теб. Така е... Но не съм убедена дали и двамата полагате истинско усилие — отбеляза тя. — И ти, и той сте упорити мъже. Склонни да оставиш глупавата си гордост настрана, ако искаш да възстановиш отношенията си с него. — Затвори за миг очи, дишаше трудно. — Моят Коста... Само ти си способен да ми помогнеш да напусна този свят в мир.

— Как? — изненада се той. — Готов съм да направя всичко...

— Поправи сторените грешки — едва прошепна тя. В очите ѝ се четеше непоколебима настойчивост. — Сложи край на лъжите, на тайните. Помири се най-после. И с Александър, и със себе си.

Киракис се поколеба за миг. Обърна се към Перикъл Караманлис, който току-що бе влязъл в стаята, поклати глава и отново погледна към Мелина.

— Да, *matia tou* — промълви той нежно. — Права си. Време е да оставим миналото зад гърба си — веднъж завинаги.

Щом хеликоптерът кацна на моравата пред вилата, Александър отвори вратата и скочи, без да дочака пилотът да изключи двигателите. Хукна към главния вход. Хелена, сега вече икономка, го чакаше във фойайето.

— Слава богу, че пристигна, Александрос! — прошепна тя и го прегърна нежно. — Тя пита за теб.

— Страшно бързах да дойда. — Очите му се стрелнаха към горната площадка на стълбището, където се появи Перикъл Караманлис, току-що излязъл от стаята на майка му.

— Тя още...

— Още е жива... но е почти накрая — увери го Хелена и избърса сълза от окото си. — Много е слаба. Животът ѝ виси на косъм. Каза, че очаква единствено теб.

Александър кимна.

— Искам да я видя веднага — обяви той, докато лекарят слизаше по стълбите.

Караманлис поклати глава.

— Не сега — обяви той твърдо. — Тя спи и ще продължи да спи през следващите няколко часа.

Александър се втренчи в него ожесточено.

— Имаш ли представа от колко далеч идвам, за да я видя, преди да...

Млъкна. Нямахте сили да продължи. Думите заседнаха в гърлото му.

— Отлично си давам сметка какво разстояние си пропътувал — отвърна лекарят търпеливо, — но в момента, както обясних, тя спи. Няма да разбере, че си при нея.

— Въпреки това искам да я видя... Макар и за няколко минути — упорстваше Александър.

Лекарят се колебаеше.

— Добре — склони накрая. — Но наистина за няколко минути. И не се опитвай да я събудиш. Много е отпаднала. Единственото, което мога да направя за нея от тук нататък, е да я облекча донякъде. И не възнамерявам да се откажа.

Александър въздъхна дълбоко.

— Разбирам — промълви той. — Няма да остана дълго, но трябва да я видя.

Хелена го хвана за ръката точно когато тръгваше по стълбата.

— Баща ти те чака в библиотеката, Александрос.

Александър кимна.

— Кажу ми, че ще отида при него веднага след като видя мама — помоли той.

— Добре. — Тя помълча. — Радвам се, че си дойде вкъщи. Само ми се ще причината, която те връща при нас, да беше друга.

— И на мен, Хелена...

Извърна се и с бавни, но решителни крачки тръгна нагоре по стълбите. Ясно съзнаваше, че колкото и да се бе подготвял за това, никога няма да бъде достатъчно твърд да приеме смъртта на майка си. Никога.

Влезе в спалнята. Медицинска сестра в бяла престилка следеше показанията на апаратите. Погледна Александър неодобрително.

— Не е редно да влизате тук. Тя е под въздействието на успокоително. Доктор Караманлис не би одобрил...

— Доктор Караманлис знае, че съм тук — увери я Александър.
— Пропътувах голямо разстояние, за да дойда при майка си, и искам да прекарам няколко минути насаме с нея.

— Не смятам, че е редно...

На прага се появи Перикъл Караманлис.

— Всичко е наред, Пенелопа — обади се той. — Синът на госпожата няма да стои дълго. Нали, Александър?

Александър го изглежда убийствено.

Караманлис и сестрата излязоха. Александър взе стол и седна до леглото. Майка му спеше. Изглеждаше съвсем спокойна. Ако човек не знаеше, едва ли би повярвал, че е толкова близо до смъртта. Но когато се вгледа по-внимателно, забеляза колко блед, почти тебеширен е цветът на кожата ѝ. Очевидно бе отслабнала извънредно много. Лицето ѝ бе изпито, особено около очите, бузите ѝ бяха хлътнали. Обикновено заоблените ѝ скули сега стърчаха и ѝ придаваха почти мъртвешки вид. Александър, който не помнеше дори като дете да е плакал, сега с мъка задържаеше сълзите си. Взе ръката ѝ. Беше студена. Студът на смъртта вече идва, помисли си той.

Мелина отвори очи и му се усмихна.

— Александър — прошепна тя, — страхувах се, че няма да пристигнеш навреме.

— Дойдох възможно най-бързо, мамо — увери я той тихо.

— Така се радвам, че си тук. Не можех да се примиря с мисълта да напусна този свят, без да те видя още веднъж, без да се сбогувам.

Александър премигна, за да възпре сълзите си.

— Моля те, мамо, не говори така... — започна той с разтреперан глас.

— Не ми остава много време на този свят, сине — изрече тя. — Приеми този факт, както аз вече го приех. Такава е Божията воля.

Мургавото му лице потъмня от гняв.

— Ако наистина има Бог, защо постъпва така? — разпали се той.
— Защо допуска това да се случи?

— Всички неща се случват поради някаква причина, Александър — промълви тя немощно. — Не е наша работа да оспорваме Божията воля.

— Не... Не го приемам — отсече той напрегнато и поклати глава. — Съжалявам, мамо, но не споделям твоята вяра. Не и сега... Особено сега.

— Трябва да вярваш, Александър. Винаги пази вярата си — настоя тя. — Това ще те направи силен. Ще ти помогне да оцелееш, да продължаваш напред, независимо колко е труден животът ти понякога. Всичко се случва поради някаква причина, макар невинаги да сме в състояние да я разберем и да я усетим навреме.

Александър я погледна: беше така спокойна и непоклатима във вярата си, че го обзе горчивина, която не успя да скрие. Вяра... Как да повярва в Господ, който се готви да отнеме любимата му майка? Не си представяше, че ще остави живота си, съдбата си в ръцете на Всевишния, в чието съществуване винаги се бе съмнявал. Как е възможно майка му — а и който и да е друг — да очаква от него да вярва, особено сега, запита се той. Поклати глава колебливо.

— Ще опитам — обеща той. Беше готов да стори всичко, само и само да я направи щастлива. — Не гарантирам нищо, но заради теб ще опитам.

Мелина му се усмихна.

— Казвала ли съм ти колко се гордея с теб?

Постара се да отвърне на усмивката ѝ.

— Много пъти, мамо.

— Винаги си бил силен. Сега разчитам на теб да се погрижиш за баща си, да му помогнеш да преодолее кризата. Няма да се справи сам.

Александър с усилие се усмихна.

— Татко е доста по-силен, отколкото смяташ — подхвърли той привидно ведро.

— Възможно е, но след толкова много години ще му е трудно да е отново сам — добави Мелина загрижено. — Ще има нужда от теб... повече от всякога.

Александър поклати глава.

— Не. Според мен аз съм последният човек, към кого то татко би се обърнал.

Мелина го изглежда изненадано — отначало не разбира какво точно ѝ казва.

— А, говориш за заплахата му да те остави без наследство.

— Знаеш за това? — попита той смаяно.

Тя успя леко да се усмихне.

— Баща ти никога не е крил нищо от мен, макар понякога да се е опитвал.

— Знам, че си чула какво стана...

— Само отчасти. Младата жена е посегнала на живота си, защото е смятала, че я отблъскваш... Александър, невинаги съм одобрявала как се справяш с личните си дела, но избрах за мое правило никога да не ти преча.

— И никога не си го правила — увери я Александър. — Татко се намесваше достатъчно и заради двама ви.

— Баща ти е убеден, че е действал изцяло в твоя полза и в интерес на корпорацията — опита се да го оправдае Мелина. — Иска само в бъдеще да проявяваш повече разум. Винаги е възлагал огромни надежди на теб. Като единствен негов наследник си изправен пред отговорността да опазиш традицията.

— Традицията — повтори Александър бавно. — Доколкото си спомням, традицията винаги е била изключително важна и за теб.

— За мен е важно щастието ти — уточни тя. — Според моето усещане начинът на живот, който си избрал, не те прави щастлив.

— Явно ме познаваш прекалено добре — промърмори той.

— Повярвай на думите ми, Александър, защото познавам баща ти толкова добре, колкото самият той се познава, а вероятно и по-добре — продължи тя. — Беше ти сърдит... Направо бесен. Ако медиите бяха надушили за авантюрата ти с младата швейцарка, щяха да вдигнат ужасен шум.

Такава публичност ще се отрази зле както на корпорацията, така и лично на теб. Чувствал се е длъжен да предприеме нещо, за да ти покаже, че това не бива да се повтаря, но всъщност баща ти не би те оставил без наследство. Никога не е успявал да ти се сърди дълго. Просто така се държи: изригва като вулкан, освобождава се от гнева си и му минава бързо. Винаги е бил такъв. Ще видиш.

— Не съм толкова убеден — отвърна той и поклати глава. — Нямахте те там, мамо. Не го видя. Аз за пръв път го видях такъв.

— А ти не беше тук, когато получи съобщението от неговите хора в Женева. Направо го изби на физическо насилие. Горката Хелена, уплаши се, че в библиотеката вилнее унищожителен ураган. Но както вече ти казах — изпуска парата и всичко приключва.

— Дано да си права — промълви Александър. — Не ми е приятно отношенията ми с татко да са така обтегнати.

— Александър... — Протегна ръка и го погали по бузата. — Искам да запомниш завинаги — а в бъдеще може да дойде време, когато ще изпиташ съмнения, — че винаги съм те обичала повече от живота си. Никога не бих направила съзнателно нещо, с което да те нараня.

— Знам.

— Знаеш го сега, сине, но ако някой ден не си така сигурен в любовта ми към теб, в любовта на баща ти към теб, спомни си това, което ти казвам сега. Ние и двамата бихме умрели за теб.

— Знам, мамо — увери я той.

Майка му очевидно бе разстроена.

— Запомни: ти си чудото, за което винаги съм се молила, Алекси. Ти беше идеалното здраво дете, каквото лекарите твърдяха, че никога няма да имам. Ти изпълни живота ми със смисъл в момент, когато почти се бях отказала.

Караманлис се появи на прага.

— Александър, време е да излезеш — заяви той решително. — Майка ти се нуждае от почивка.

Александър го погледна и отново се обърна към Мелина.

— Трябва да вървя, мамо. Ще дойда пак по-късно.

Тя кимна.

— Не се бави много — помоли го с изненадващо отпаднал глас.

Той се наведе, целуна я нежно по бузата и излезе от спалнята.

Константин Киракис нервно се разхождаше из библиотеката. През последния час изпуши половин дузина от своите египетски цигари. Обичната му Мелина — неговата съпруга, най-добрата му приятелка — умираше и той с нищо не можеше да го предотврати. Никога през живота си не се бе чувствал толкова безпомощен. За този мъж, привикнал винаги да управлява, да контролира всяка ситуация,

такова чувство бе непознато. Ужасно неприемливо беше просто да седи и да гледа как тя си отива със съзнанието, че смъртта ѝ е неизбежна.

— Татко?

Сепнат, Киракис се обърна и видя Александър, застанал на прага. Приличаше на човек, преживял физическо насилие. Киракис махна на сина си да влезе. Александър затвори вратата, прекоси мълчаливо помещението и потъна в креслото до масивното бюро на баща си. Поклати тъжно глава, но остана смълчан.

— Видя ли вече майка си? — попита Киракис.

Александър кимна.

— Все още не вярвам, че това наистина се случва — отбеляза той. — Последния път, когато я видях — Господи, беше само преди няколко месеца, по Коледа! — изглеждаше толкова добре. Направо чудесно! Как е възможно?

Киракис поклати глава.

— И на мен ми е трудно да повярвам — призна той. — През последните няколко месеца, откакто се върнахме от Ню Йорк, тя се справяше отлично. По-добре, отколкото я бях виждал напоследък. — Облегна се в единия ъгъл на бюрото. — Но после, преди няколко дни... — Сви рамене. — Все още не съм напълно сигурен какво стана. Нито пък защо.

Александър вдигна поглед към него.

— Преди няколко дни? — попита той. — Това се е случило преди няколко дни? Защо изчака толкова, преди да ми се обадиш?

— Никой не смяташе, че има повод за тревога... първоначално. — Баща му угаси гневно цигарата. — Чувстваше се леко неразположена, това бе всичко. Виждал съм я, когато е била и по-зле, затова не се притесних. Оплакваше се, че е уморена повече от обикновено, но иначе изглеждаше добре. До тази сутрин, когато изпратих телеграмата, самият аз нямах представа колко е сериозен проблемът. Тогава повиках и Перикъл.

— Караманлис знае ли какво да прави? — попита Александър. — Не я е отписал, нали?

Погледна баща си въпросително. Киракис поклати глава.

— Не, Александър, не е възможно — отвърна той убедено. — Перикъл никога не би я отписал, както ти се изрази. Прави възможното

според силите си да я задържи при нас.

— Мама е решила, че всичко е в ръцете на Бога — сподели Александър, припомнил си разговора с нея.

Киракис се усмихна тъжно.

— О, да — въздъхна дълбоко той. — Вярата на майка ти винаги е била силна. Непоклатима. Цял живот ми е било трудно да споделям вярата ѝ.

Александър поклати глава, за да изрази мълчаливо колко добре го разбира.

— И за мен е трудно, особено сега — съгласи се той мрачно. — Но в този момент бих казал и направил всичко, за да е щастлива. Обещах ѝ, че поне ще опитам. За нея това изглежда много важно.

Киракис кимна.

— И аз се чувствам точно така — сподели той. Замисли се какво обеща на Мелина точно преди да дойде Александър. Обещание, което нямаше представа дали ще изпълни въпреки дадената дума. — Готов съм да направя всичко, за да са спокойни последните ѝ часове.

Известно време Александър остана мълчалив.

— Смятах, че съм подготвен за това — обади се той след време. — Откакто се помня, знам за болестта ѝ и си въобразявах, че съм готов за деня...

Поклати глава, неспособен да продължи.

— И аз — призна Киракис тъжно.

Александър се облегна и здраво стисна клепачи. Чувстваше се изтощен. Едва сега усети ефекта от часовата разлика, комбиниран с емоционалния стрес. Опасяваше се, че всеки момент ще се срине. Киракис го изгледа изпитателно и за пръв път си даде сметка как се отразяват на сина му разликата във времето и пропътуваното разстояние — и физически, и психически.

— Отдалече идваш, Александър — отбеляза той тихо. — Защо не се опиташ да поспиш?

Синът решително тръсна глава.

— Изтощен съм, но няма да спя — отвърна той. — Не сега.

— Знам какво изпитваш. — Александър не бе го чувал от години да му говори с такова разбиране. — Но сега сме безсилни да направим каквото и да било за майка ти. Остава ни само да чакаме... и да се надяваме. Тя спи. Няма да се събуди до сутринта, предполагам.

— Възможно е въобще да не се събуди — отбеляза Александър мрачно. — Не, татко, ще си наложа да остана буден. Необходимо е. Трябва да съм тук, ако тя ме повика.

— Но ти вече си тук — напомни му Киракис. — Ще те събудя, ако... нещо стане.

Александър го погледна.

— А ти, татко? Кога ще си починеш?

— Скоро. — Киракис се отдалечи от бюрото и през френските прозорци погледна към парка. — Хеликоптерът е още тук.

— Казах на пилота да изчака — обясни Александър. — От Ню Йорк тръгнах, без да си взема дори бельо. Ще го пратя в Атина да ми вземе някои неща.

Киракис кимна.

— Хелена ми каза, че си дошъл без никакъв багаж.

— Нямах време. Тръгнах незабавно, щом получих телеграмата ти. — Александър помълча и успя да се усмихне леко. — Виждам, че Хелена все още е непоклатимият основен източник на всякаква информация тук.

— Старите навици трудно се преодоляват, нали? — След кратка пауза Киракис добави: — Положително никой не е отварял дрешниците ти, но ако желаеш друго...

Продължи да говори за обикновени неща, безцелно и без да разсъждава, защото се опасяваше, че ако спре, ако настъпи тишина, ще се замисли и сълзите отново ще избият.

— В самолета на път за Атина, а и по-късно в хеликоптера — подхвана Александър, — си мислих за всички приятни мигове, прекарани тук, за щастливите ми спомени. Най-спокойните дни от живота ми са свързани с острова.

Киракис се усмихна — и той се върна назад в годините:

— И аз се сещам за по-щастливи времена. Когато беше дете, човек трудно успяваше да те контролира. Двете жени, които те обожаваха, постоянно се застъпваха за теб. Помня как майка ти и Хелена винаги съумяваха да ме спрат да ти налагам строги наказания. Още не съм сигурен коя от двете има по-голяма вина за глезенето ти.

— Определено знаеха как да угаждат на едно дете, нали? — съгласи се Александър и се усмихна.

Киракис се засмя за пръв път, откакто Александър пристигна.

— Помня, когато счупи античната ваза, дето я бях купил за майка ти в Рим. Не се съмнявах, че е било случайно, и нямах никакво намерение да те наказвам, но майка ти не искаше да допусне никакъв риск. Настояваше, че тя я е счупила. Готова бе да направи всичко, за да не те накажа.

— Май си прав. — За миг Александър се загледа в лицето на баща си и си даде сметка, че за пръв път от много години двамата са заедно, без да се хващат гуша за гуша; за пръв път, откакто напусна острова, за да заживее в Щатите, седяха един до друг, отдадени на спомени. До този момент Александър не бе съзнавал колко много му липсва това. — Мама никога не е била моят истински възпитател — завърши той, припомняйки си неизчерпаемото й търпение към него.

Киракис поклати глава.

— Не, не беше. — Разплака се и този път остави сълзите да текат свободно. Не се притесняваше да плаче в присъствието на сина си. — Нямам представа какво ще правя, когато нея я няма — сподели той. — Сякаш целият ми живот, смисълът на съществуването ми е изтръгнат от мен. След петдесет години брачен живот просто не знам какво ще правя без нея.

В този момент Александър бе готов да подаде ръка на баща си. Искаше да го увери, че всичко ще бъде наред, двамата ще бъдат рамо до рамо. Искаше най-после да хвърли мост през пропастта помежду им, но както винаги го спря невидимата стена, която ги делеше от толкова много години, наскоро укрепена от нелепата постъпка на една объркана млада жена в някаква хотелска стая в Женева. Александър се запита дали нещата между него и баща му щяха да се оправят някога. Преди бяха изключително близки. Преследваха общи цели, движеха ги еднакво силни амбиции. Чувстваха се обвързани помежду си чрез общите си мечти — да превърнат „Киракис корпорейшън“ в най-големия международен конгломерат. Майка му твърдеше, че баща му никога няма да го остави без наследство. Александър съвсем не беше толкова сигурен.

Пое си дълбоко въздух, протегна ръка и докосна нежно баща си по рамото.

— Сега и двамата, татко, трябва да сме много силни — каза той тихо. — Длъжни сме да опитаме заради мама.

Киракис погледна сина си в очите и кимна бавно. Не по-малко от него желаше да подаде ръка, но през последните няколко месеца ги сполетяха толкова много събития, толкова неща помежду им се бяха объркали. Въпреки всичко, което ги разделяше, Киракис обаче разбра, че е достатъчно само да погледне сина си, да зърне болката в тъмните му очи, за да разбере, че не е сам в ада, който ги връхлетя.

Мелина Киракис издъхна кротко в съня си, точно преди зората на следващия ден. В този момент Константин седеше при нея, продължаваше да я държи за ръка и ѝ говореше, сякаш тя би го чула и би разбрала какво ѝ казва. Той неизменно признаваше как никога не е споделяла дълбоката и искрена вяра на съпругата си, ала откакто бе влязъл в стаята ѝ четири часа по-рано, всъщност мълчаливо се молеше да се случи чудо. Молеше се животът на Мелина да бъде пощаден още веднъж. Ако Бог съществува, мислеше си той, наблюдавайки я как постепенно се отдалечава от него. Той едва ли би се вслушал в молитвите на такива като мен. И както се молеше, нещо в съзнанието му подсказа, че всъщност си губи времето. Вече бе прекалено късно.

— Такава е Божията воля, Константин — заключи Караманлис и закри с чаршафа бледото ѝ безжизнено лице. — През последните няколко седмици сърцето ѝ постоянно замираше. Отказваше да работи. Неизбежно щеше да спре. Прекалено увредено беше.

Киракис кимна.

— Колкото и отдавна да живея с това... толкова много години... откривам, че не съм готов — сподели той.

Караманлис кимна.

— Според мен ние никога не сме подготвени за смъртта, независимо откога сме предупредени за нейното приближаване — рече лекарят. — Самата Мелина вероятно е била по-примирена с нея, отколкото ние.

Киракис го погледна.

— Наистина ли мислиш така?

— Да — отвърна Караманлис без никакво колебание. — Смятам, че ти успя да направиш в това отношение повече за нея, отколкото аз.

Киракис го изгледа озадачено.

— Как?

— Аз се потрудах да облекча болката ѝ, да ѝ създам известен физически уют. Но ти, приятелю, ѝ даде нещо, което тя желаше от доста време — отвърна Караманлис. — Точно преди Мелина да загуби съзнание, докато ти беше с Александър, ние си поговорихме. Сподели, че е готова да напусне този свят без страх, защото най-после си ѝ обещал да поправиш едно зло, сторено толкова отдавна.

Киракис се напрегна.

— Каза ли ти какво точно има предвид? — попита той предпазливо.

— Не, но май се досещам за какво става дума. — Караманлис прибра инструментите си в черната лекарска чанта. — Не е тайна, че от известно време се тревожеше за теб... и за Александър.

Киракис кимна.

— Да, точно така — промълви той бавно. — Така беше. — Киракис застана пред френските прозорци и се загледа към морето. — Бях готов да ѝ обещавам всичко, за да успокоя душата ѝ — обади се той след време. — Но дали ще съумея да изпълня това обещание?

— Нищо друго няма да ѝ донесе по-голямо удовлетворение. Не е нужно да ти го напомням, нали? — попита лекарят.

Киракис се извърна с лице към него.

— Как стана всичко? — попита той. — Защо се случи толкова внезапно? Привидно се справяше успешно. Дори Александър е забелязал колко добре изглежда...

— Трудно е да се каже — прекъсна го Караманлис. — Вероятно някои хора ще разправят, че Мелина е знаела. Съзнавала е колко малко време ѝ остава и е събрала всичките си сили, за да направи тези последни три месеца най-добри и за трима ви — пътуването ѝ до Ню Йорк например, за да бъдете заедно по Коледа, въпреки изричната ми забрана да предприема дълги пътувания.

— Пътуването се е оказало прекалено натоварващо за състоянието ѝ, така ли? — попита Киракис.

— Възможно е.

— Предпочитам да не го споменаваш пред Александър — заяви Киракис решително. — Той и без това се обвинява, че е причинил прекалено голям емоционален стрес на Мелина.

Караманлис кимна и попита:

— Някога да съм му казвал нещо, което не сте желали той да знае?

Киракис поклати глава.

— Не, не си и съм ти дълбоко благодарен — отвърна той тихо.

— Съзнавам нежеланието на Мелина той да се чувства по някакъв начин отговорен за ситуацията — сподели Караманлис. — Александър вече е мъж, Константин. Кога най-после ще го приемеш като такъв?

Киракис въздъхна дълбоко.

— Понякога ми се струва, че се случи прекалено бързо. Синът ми стана мъж прекалено рано. — Отново се загледа навън към Егейско море. — Мелина бе склонна да таи нещата в себе си. Защо не ми е казвала колко ѝ е било трудно?

— Не е искала да те тревожи, нито Александър да разбере колко много всъщност ѝ е струвало пътуването до Ню Йорк — обясни Караманлис. — Каза ми колко се е притеснил от ненадейната ѝ поява. Допускаше, че той се самообвинява, задето не се е върнал вкъщи въпреки всичките ѝ молби. Решила да не споделя с никого.

— Мелина разбираше служебните задължения на Александър — обади се Киракис. — Господи, та тя цял живот е живяла сред бизнесмени — баща ѝ, аз, Александър! Просто не си представяше да сме разделени по време на празниците. — Удари с юмрук в стената, неспособен да въздържа повече горчивината и раздражението си. — Имаш ли представа, Перикъл, какво е да стоиш и да наблюдаваш как ти се изплъзва човекът, когото обичаш и с когото си живял през почти целия си живот?

— Заради професията си многократно съм се сблъсквал с това усещане — предпазливо напомни Караманлис.

Киракис тъжно поклати глава.

— Трябва да отида да съобщя на Александър — промълви той. — Няма да допусна просто да влезе тук неподготвен и да види...

Не можеше да завърши изречението.

— Няма да го откриеш в стаята му — подметна Караманлис, докато Киракис вървеше към вратата. — Видях го преди час в библиотеката. Спеше в едно кресло.

Киракис кимна.

— Беше решил твърдо да остане буден, да е тук, ако Мелина го повика — припомни си той неотдавнашния разговор със сина си. — Но беше напълно изтощен. Вероятно не е могъл да стои повече на крака.

Сви рамене в израз на безпомощност.

След като Киракис излезе от стаята, Караманлис се зае да напише смъртния акт — нещо, което не искаше да прави в присъствието на Киракис. Тревожеше се и основателно се питаше кой ще понесе по-тежко смъртта на Мелина — Константин или Александър.

Александър се събуди рязко. Първоначално не осъзна къде се намира. Надигна се, съобрази, че е вкъщи и е заспал в библиотеката. Бе сънувал кошмар, но въпреки преживяния ужас не си спомняше много от него. А после изведнъж си спомни: то не беше сън. Намираше се на острова, у дома. Беше се завърнал вкъщи, защото майка му умираше. Надигна се и светна настолната лампа. Вратът и раменете му бяха сковани. Запита се колко ли е спал. Къде е баща му? Явно нищо не се е случило, иначе той непременно щеше да го повика.

Именно в този момент Киракис влезе и Александър бързо се изправи.

— Мама... — подхвана той.

Киракис поклати глава.

— Всичко свърши, Александър — промълви той тъжно.

Александър си пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Аз... не я... Много ли я е боляло накрая? — успя да попита той със сведени очи, защото нямаше сили да погледне баща си.

— Караманлис твърди, че не — отвърна Киракис тихо. — Понесла доста спокойно последните мигове.

Александър кимна бавно.

— Това е добре — прошепна той. — Опасявах се да не страда, преди да... — Извърна се и вторачи невиждащ поглед през прозореца. — Радвам се, че е успял да я облекчи. Съвременната медицина е в състояние да стори поне това, ако не...

Гласът му замря.

Киракис изгледа сина си изпитателно. Очакваше да се разстрои, очакваше сълзи, дори необуздан гняв. Но това не бе очаквал.

Александър изглеждаше зашеметен. Протегна ръка и докосна сина си по рамото.

— Всичко е наред, Александър — увери го той тихо. — Няма нищо лошо да си поплачеш в такъв момент.

Александър поклати глава решително.

— Не! С какво ще помогнат сълзите? Ще прогонят ли болката? Ще върнат ли мама при нас?

В тона му се долавяше горчивина, а дланите здраво стискаха ръба на бюрото.

Киракис поклати глава и сведе поглед.

— Не... Нищо не е в състояние да я върне вече — промълви той бавно, — но не е хубаво човек да държи чувствата затворени в себе си, Александър. Трябва да ги изразиш, да ги приемеш.

— Няма да помогне — отвърна Александър сковано. Взе сакото си от гърба на стола и го облече. — Ако ме извиниш, татко, искам да остана сам известно време. Мисля да се разходя из резервата.

Киракис не направи опит да го спре. Александър тръгна към вратата и там почти се сблъска с Хелена. Тя се извърна след него, после погледна Киракис. В очите ѝ се долавяха загриженост и мъка.

— Александър добре ли е? — попита тихо.

— Ще се оправи — отвърна Киракис също така тихо.

— Не трябва да е сам в този момент — продължи тя разтревожено. — Не е на себе си.

— Напротив, Хелена. Само така ще успее да превъзмогне загубата. Той никога не е показвал открито най-съкровениите си чувства, освен когато е убеден, че не го наблюдават. — Замълча и добави: — Александър е вече мъж — факт, който трябва да ми се напомня от време на време. Щом се нуждае от това, няма да се намесвам. Разбирам сина си доста по-добре, отколкото той допуска. Освен това и аз изпитвам желание да съм сам в момента.

— Оседлай ми Казабланка, Никос — нареди Александър рязко, влизайки в конюшните.

Младото конярче кимна.

— Да, сър — отвърна то приветливо. — Веднага.

Обърна се на пети и тръгна между боксовете, за да изведе любимата кобила на господаря си.

Александър крачеше нетърпеливо и нервно удряше с дръжката на камшика дланта си. Имаше усещането, че в него е заложена бомба със закъснител, която ще избухне всеки момент. Повтаряше си, че всичко ще е наред, стига да даде воля на сълзите си. Защо не е в състояние да изрази мъката си? Току-що загуби майка си. Защо не плаче? Защо сега над чувството за загуба и тъга у него вземаха връх гневът и усещането за предателство? Вместо Да скърби, да страда, Александър изпитваше единствено ярост, сякаш майка му съзнателно го бе изоставила.

— Никос! — изрева той, понеже нетърпението му нарастваше с всеки изминал миг. — Никос!

Конярчето се появи от бокса в дъното, повело темпераментната черна арабска кобила.

— Ще я оседлая ей сега... — подхвана го.

— Не си прави труда — срязва го Александър. — Ще я яздя така.

Метна се върху гърба на кобилата, пое юздите и заби пети в хълбоците, с което я накара да хукне в галоп. Яздеше, сякаш самият дявол го преследва.

ГЛАВА 8

Погребаха Мелина Киракис през красива пролетна утрин в края на април. Гробът се намираше в парка до вилата, сред цветята и статуите, които винаги бе обичала толкова много.

Александър планираше да замине за Ню Йорк веднага след церемонията, но баща му го убеди да остане още няколко дни — настояваше, че не е готов нито физически, нито психически да поеме бремето на напрежението, свързано с работата, която го очаква. Киракис съзнаваше, че синът му всъщност иска само да е възможно по-далеч от острова, но бе убеден, че това ще е най-лошото за него.

Три дни по-късно Константин Киракис седеше зад бюрото в кабинета и съзерцаваше портрета с маслени бои на Мелина над камината. Неговата любима Мелина, точно както изглеждаше в сватбения им ден през 1926 година. Тогава беше изключително красива — едва осемнадесетгодишна, и най-невероятната млада жена, която познаваше. Беше ослепителна в булчинската рокля с висока викторианска якичка. Тоалетът от бяла коприна бе поръчан в Париж, защото баща ѝ не би допуснал нищо друго. И шлейфът, разбира се — пет метра дълъг, украсен с най-фина ръчно изработена дантела и дребни перли. Гъстата ѝ руса коса бе вдигната високо нагоре и украсена с традиционния венец от бели цветя, какъвто ѝ двамата носеха по време на гръцката православна церемония. Киракис все още чуваше думите ѝ, изречени през онзи щастлив ден, докато я водеше в танца по време на приема. „Коста, ти ще бъдеш единствената любов на живота ми.“ Единствената любов в живота ми. Киракис се усмихна при този спомен. През всичките петдесет години брачен живот той знаеше със сигурност, че Мелина бе готова по-скоро да умре, отколкото да позволи на друг мъж да я докосне.

По онова време Киракис си мислеше, че не е възможно да я обича повече, отколкото в сватбения им ден, но се оказа, че греши, греши дълбоко. Годишите минаваха, те бяха един до друг в моменти на триумф и трагедии, а връзката помежду им ставаше все по-силна.

Заедно преминаха през доста бури, но и през огромни радости. В края на краищата преживяното добро се оказа много повече от лошото, защото бяха рамо до рамо. Мелина, даде си сметка той сега, бе помъдряла. От своенравно, разглезено, буйно, но страстно предано момиче се бе превърнала в уравновесена елегантна жена, чиято грациозност и царственост я правеха уникална дори за онези, които нямаха щастието да я познават добре.

И двамата се променихме много, *matia mou*, помисли си той, загледан в портрета. Ти — вироглавото, мечтаещо за принцове и рицари в блестящи доспехи момиче — стана елегантна светска дама, а аз — буйното упорито хлапе от пристанище Пирея — уважаван, могъщ мъж. Господи, какво ще правя сега, когато те няма? Как ще продължа да живея без теб, любов моя?

Хелена внесе в кабинета тежък сребърен поднос с храна.

— Цяла сутрин работихте, господине — отбеляза тя, поставяйки таблата в края на бюрото. — Вероятно предпочитате да хапнете тук.

— Точно така, Хелена, благодаря — отвърна той, върнат внезапно към действителността. — Опасявам се, че днес не ми е много лесно да се концентрирам върху работата.

— Не ме изненадвате — сподели тя, докато му наливаше чаша кафе. — Ако не възразявате да ви кажа, според мен малко прекалено рано след погребението на мадам се хванахте за работа. Необходимо ви е повече време за вас самия.

Киракис се усмихна тъжно.

— Трогнат съм от загрижеността ти, Хелена, но точно от това се нуждая в момента. Така съзнанието ми е заето. — Помълча за миг. — Александър в трапезарията ли ще обядва? Ако е там, ще отида при него.

— Александър не яде нищо — отбеляза Хелена тихо, занимавайки се с подреждането на блюдата върху подноса. — Стана му навик да прескача храненето, уви.

— Казал ти е, че не иска да яде? — попита Киракис загрижено.

— Съвсем недвусмислено, сър — отвърна Хелена. — Безпокоя се за него. Яде колкото да не умре от глад. Сънят му е нарушен. Чувам го да крачи напред-назад из коридорите по всяко време на денонощието.

Киракис свъси вежди и поклати глава.

— И аз се тревожа за него — призна той. — Знаеш ли къде е сега?

— Отиде да се разходи. За пореден път — уточни Хелена. — През последните дни няколко пъти му звъняха от Ню Йорк. Отказа да разговаря с когото и да било. Не отвърна на обажданията, а мисля, че някои бяха доста важни.

— Ще поговоря с него — обеща Киракис. — Ще ми съобщиш, когато се върне, нали?

Хелена кимна и тихо излезе от стаята. Киракис замислено отпиваше от кафето и наблюдаваше през френските прозорци работещите в парка мъже. Сериозно се притесняваше за Александър. Откакто Мелина почина, синът му не приличаше на себе си. Очакваше от него да скърби, но от онази сутрин насам Александър не показваше абсолютно никаква емоция. Чудеше се какво поражда страховете му, че ще загуби контрол. Припомни си сутринта, когато погребяха Мелина. По време на дългата церемония край гроба Александър остана мълчалив и някак дистанциран — гледаше в далечината към нещо, което единствен той виждаше. Неколцината близки приятели, допуснати да присъстват на церемонията, се опитаха да поднесат съболезнованията си, ала Александър се отдалечи и отказа да контактува. После се запиля някъде сам и Киракис го видя едва късно вечерта. Не даде обяснение за грубото си държане и за безцеремонното си оттегляне; не съобщи на баща си и къде е бил.

И през следващите няколко дни Александър не даваше никакви признаци, че се примирява със загубата. Напротив — вгълби се още повече. Това продължи вече достатъчно дълго, реши Киракис и допи кафето. Време бе двамата да проведат дълъг разговор.

Късно следобед Хелена надникна в библиотеката.

— Господине, помолихте ме да ви съобщя, когато Александър се върне... — започна тя.

— Точно така. Къде е той?

— Качи се горе преди няколко минути. Вероятно е в спалнята си — отвърна Хелена. — Мина край мен, сякаш не ме видя.

— Благодаря ти, Хелена.

— За нищо.

Тя затвори вратата след себе си.

Киракис се изправи и застана за миг пред портрета на Мелина.

— Може да се окаже, че си била права през цялото време, *matia tou* — промълви той тъжно. — Време е да оставим миналото зад гърба си — веднъж завинаги. Сега Александър и аз трябва да гледаме към бъдещето.

Александър събираше багаж в голям сак, когато баща му влезе в спалнята.

— Не оставяш ли някой прислужник да свърши тази работа? — попита Киракис привидно непринудено. — В края на краищата им плащам за това.

Александър не вдигна поглед.

— Ще се справя и сам — отвърна той тихо. — В момента предпочитам никой от тях да не ми се мотае наоколо.

— Разбирам — отвърна Киракис бавно. — Скоро ли възнамеряваш да тръгнеш?

— Довечера — отвърна Александър. — Дълго отсъствах от офиса. В Ню Йорк ме чакат маса важни дела, които не мога да пренебрегна само защото...

Остави изречението недовършено.

— ... защото майка ти е починала — завърши вместо него Киракис. — Сред подчинените ти няма ли годин да се справи с корпоративните дела в твое отсъствие?

— Има, разбира се, но... — подхвана Александър, ала спря внезапно.

— Тогава къде си се разбързал? — Киракис седна на леглото. — Според мен е по-добре да останеш тук още известно време.

Александър го погледна.

— Това нареждане от председателя на борда ли е? — попита той.

Киракис поклати глава.

— Не, Александър. Молба от баща ти. — Докато говореше, в тона му се долавяше дълбока тъга. Александър понечи да каже нещо, но Киракис вдигна ръка, за да го спре. — Знам какво си мислиш: ти си вече голям и аз нямам право да взимам решения вместо теб. Не използвам правото си на по-вишестоящ, както казват в Щатите. Но независимо колко години ще минат, нашите взаимоотношения остават същите, Александър. Дори когато станеш на осемдесет, аз все още ще

бъда твой баща. Чувствата ми към теб никога няма да се променят. През последните няколко години двамата преминахме през много премеждия и съм наясно колко ти е неприятна намесата ми в личните ти дела. Смятам, че е настъпил моментът да се опитаме да загърбим неприятностите и да си оставим време отново да се опознаем взаимно. Ще ми се пак да сме си близки, сине.

Александър се поколеба, преди да заговори.

— Каква полза? — В гласа му се долавяше известна безпомощност. — Да държиш на някого е прекалено болезнено. Правиш подобно емоционално вложение в друго човешко същество и то те напуска — или умира, или те предава. Жени изоставят децата си, съпрузи мамят съпругите си. За какво е всичко това? По-добре да си свободен, да не допуснеш никой никога да се доближи до теб.

— Майка ти не те е изоставила, Александър — подхвана Киракис предпазливо, леко смутен от думите на сина си. — Майка ти почина. Разликата е съществена. Подобно съществуване би било прекалено кухо, не смяташ ли? — продължи Киракис. — Никога да не те е грижа за някого, никога да не допуснеш близо до себе си някой, който би държал на теб.

— По този начин животът определено ще се опрости — отвърна Александър хладно и отново му обърна гръб.

— Но ще отнеме и радостта от дните ти — отбеляза Киракис. — Аз започнах от нищо. Изградих атинската корабоплавателна компания от основи и те уверявам, че задачата никак не беше лесна. Но до ден-днешен съм убеден, че само амбициите ми едва ли щяха да стигнат, за да се закрепя през онези тежки времена. Движеше ме страхът от бедност... и силната ми любов. Докато растях в Пирея, човекът с най-голямо значение за мен на света — майка ми — умря от бавна и мъчителна смърт, защото бяхме бедни, и това остави дълбок отпечатък в душата ми. Кръстих компанията на нейно име. А после се появи майка ти. Без нея, без нейната любов и подкрепа едва ли щях да продължа да се боря толкова дълго, колкото бе необходимо, за да осигуря оцеляването на компанията през онези начални години. И аз скърбя за кончината на майка ти. Въобще не си представям как ще живея без нея. Но не бих заменил прекараните заедно години за нищо на света. Мелина ме правеше силен, помогна ми да се превърна в мъжа, какъвто винаги съм мечтал да бъда. Виждах се през нейните

очи. Мерех собствената си стойност чрез нейната любов, чрез вярата ѝ в мен. Преживяхме доста трагедии по съвместния ни път, но бяхме щастливи заедно.

— Дори когато Дамян почина ли? — попита Александър рязко.

Киракис го погледна. Винаги ще удари право в целта, помисли си той.

— Това бе най-трудният ни период. Нямахме да го преживеем без нея. Любовта ни правеше по-силни, отколкото ако бяхме сами.

— Никога не съм те смятал за идеалист — отбеляза Александър тихо и продължи да събира багажа си.

— И аз никога не съм се смятал за такъв — увери го Киракис, поглеждайки го изпитателно. Усещаше как расте напрежението у Александър. — Не е нужно човек да е идеалист, за да го е грижа за някого, така да знаеш.

Александър не отвърна нищо, а продължи да се занимава с вещите си.

Киракис прецени, че този подход не води към успех.

— Майка ти беше изключителна жена — заяви той. — Силно желаше да има деца. А знаеше също колко много искам да имам син. Страхувах за нея. Не исках да рискува живота си, както направи, но Мелина беше упорита. Веднъж реши ли нещо, господ да е на помощ на онзи, който ѝ се изпречи на пътя.

— Татко, наистина няма смисъл... — прекъсна го Александър с уморена въздишка.

— Остави ме да довърша — сръза го Киракис. — След толкова неуспешни опити, след загубата на Дамян, почти не вярваше, че ще роди дете... Здравото дете. И тогава се появи ти. Ти, Александър, се оказа светлината в нейния живот. Обичаше те повече, отколкото съм си представял, че е възможно жена да обича детето си. Тя те боготвореше.

— Предпочитам да не говорим за това, ако не възразяваш... Не ми се говори за мама... в момента — промълви Александър сковано.

— Възразявам. Според мен е необходимо, Александър. В момента и двамата се нуждаем от това — настоя Киракис. — Майка ти постоянно се притесняваше за теб. Не ѝ се искаше да си сам, но и съзнаваше, че няма да остане завинаги вкопчена в теб. Примирявахме се с това, защото искаше ти да си щастлив. Не би ѝ било приятно да те види какъвто си в момента...

— По дяволите, знам какво не би искала! — избухна Александър, сграбчи снимка в сребърна рамка от нощното шкафче и я запрати по стената от яд. — Не съм в състояние да преодолея чувствата си, татко! Не съм в състояние да контролирам емоциите си! Просто копнея болката да си отиде.

Неволно изхлипа и Киракис се изправи, за да го прегърне — нещо, което не бе правил, откакто Александър беше дете. И двамата се разхлипаха и заплакаха, докато плачът не се превърна в задушаваци спазми.

Малибу

Ник Холидей, в смокинг, стоеше пред огледалото и ругаеше под нос, докато се опитваше да нагласи папийонката.

— Който е измислил тези проклети маймунски дрехи, трябва да е бил от Инквизицията — мърмореше той недоволено. — Явно са остатък от метод за мъчения през петнадесети век.

Мередит се засмя.

— Оплакваш се така всеки път, когато трябва да облечеш смокинг — напомни тя и прекоси стаята, за да му помогне да нагласи непокорната папийонка. — Според мен изглеждаш страхотно.

Той свъси вежди.

— Чувствам се като оберкелнер в „Чейзънс“.

— Глупости! — Целуна го леко. — Ще изглеждаш внушително, когато стъпиш на сцената да получиш своя „Оскар“.

— Ако го получа — поправи я той.

Погледна го и му се усмихна.

— Не вярвам на ушите си — пошегува се тя. — Наистина си притеснен.

— Не се занасяй. Просто този смокинг...

— Хайде, Холидей, признай си: нервен си заради наградите.

Той се поколеба за миг, след което кимна.

— Да, права си. Притеснявам се. За пръв път съм номиниран. Да спечелиш, когато си номиниран за пръв път... — Сви рамене. — Такива благоприятни залози не се падат дори и Лас Вегас.

Постави ръце върху раменете му.

— Успокой се. Ако членовете на академията имат и капка мозък, ще разпознаят истинския творец.

— Именно от това се опасявам.

— Какво стана с цялата ти самоувереност и оптимизъм? — попита тя. — Къде е онзи Ник Холидей, в когото се влюбих?

— Отиде да обядва — отвърна той мрачно.

— Не ти вярвам нито за миг — заяви тя. — Нали тъкмо ти твърдеше, че да спечелиш „Оскар“ не значи нищо, защото е свързано повече с политиката на Холивуд, от колкото с таланта или постиженията? Не сподели ли, че не ти пука всъщност дали ще спечелиш или не, защото единствено важни са касовите приходи?

— Лъгах те.

— Чуй ме — продължи тя тихо, — дори да не спечелиш, помни, че е голямо постижение даже да те номинират. Колко известни режисьори — а и звезди — в цялата си кариера не са номинирани нито веднъж?

— Просто се стараеш да ми подобриш настроението — отбеляза той с подозрително присвити очи.

— Но не лъжа — настоя тя. — А и ако случайно поради някаква грешка от страна на академията не спечелиш, има и следваща година.

Той се ухили.

— Винаги ще има следваща година.

Тя отново го целуна.

— Прав си. Единствено касовите приходи имат значение, а и двамата сме наясно, че успехът ти там е безспорен.

— Така е — съгласи се той. — За какво да се тревожа? — Прегърна я силно. — Какво щях да правя без теб?

Тя се усмихна.

— Да се надяваме, че никога няма да ни се наложи да разберем.

Той се отдръпна и я погледна изпитателно.

— Споменах ли колко се радвам, че отново си вкъщи?

— Само двадесет-тридесет пъти, но го кажи пак, ако желаеш — отвърна тя шеговито.

Ех, защо не беше винаги така, помисли си тя. Защо да не са щастливи както в началото?

Срещата ѝ с Александър Киракис все още я тормозеше. Не бе сигурна кое я обезпокои повече: начинът, по който Александър се

държа, или собствената ѝ реакция към подчертаното му внимание. Сега беше у дома, двамата с Ник преодоляваха проблемите си и най-после Том Райън и документалният филм вече бяха зад гърба ѝ. Прие факта, че може и никога да не получи отговор на въпросите си, че от това няма да излезе материал. Той умря заедно с Том Райън. Трудно ѝ бе да го да забрави, особено когато поглеждаше портрета на Елизабет и Дейвид, но съзнаваше, че без Том филмът никога няма да се получи.

— Знаеш ли какво? — попита Ник, притиснал я силно. — Дори да не спечеля тази вечер, ще го преживея, стига да си до мен.

— Само се опитай да се отървеш! — предизвика го тя.

— За нищо на света! — Погледна надолу. Тя все още не беше облечена. — Май най-добре да сляза да те изчакам долу. Много съм склонен в момента да забравя напълно за церемонията.

— Няма да се бавя — обеща тя.

Ник излезе от стаята, а Мередит отиде до дрешника, извади роклята и внимателно я разгледа. Прекара цял следобед по „Родео драйв“ да търси подходящ тоалет за церемонията и сега беше убедена в точното си попадение — нещо наистина изключително. Най-нашумелият за годината моделиер бе превърнал тъмносиния копринен сатен в творение на изкуството. Прилепваше към тялото ѝ от гърдите до бедрата и само леко се разширяваше от таза до пода. Широк набор покриваше гърдите до лявото ѝ рамо, а провокираща цепка от средата на бедрото разкриваше доста от крака ѝ при ходене. Облече я и обу сребърни обувки с високи токчета. Застана пред огледалото. Остана доволна — никога не бе изглеждала по-добре. Роклята подчертаваше фигурата ѝ. Беше страшно скъпа, но си струваше парите. Тази вечер очите на целия свят щяха да са насочени към тях. Камерата щеше да проследи Ник, докато получава най-голямата награда в кариерата си. Беше убедена, че ще я получи. Чувстваше го в душата си. И тя щеше да е до него, да сподели този миг и затова искаше да изглежда възможно най-добре. Посегна към диамантената огърлица и обици върху тоалетката — подарък от Ник за Коледа. Бяха великолепни, най-изумителните синьо-бели диаманти, които бе виждала, но той настояваше, че бледнеят в сравнение със сиянието в очите ѝ. Усмихна се, докато ги съзерцаваше. Е, скъпа моя, доста се отдалечи от мрачното си обкръжение на човек, произхождащ от средната класа, помисли си тя. Но все още ти предстои да извървиш дълъг път.

Огледа се още веднъж в огледалото. Обичам Ник, помисли си тя. Никоя връзка не е идеална. Всяка двойка си има проблеми. Защо тогава непрекъснато си повтарям...

Изведнъж лицето на Александър се появи в огледалото. Изглеждаше такъв, какъвто беше последната вечер, в „Лутек“. Това е налудничаво, смъмри се тя. Не Александър Киракис искам. Господ ми е свидетел, че той е последният човек на света, от когото се нуждая. Даде си сметка, че не Александър желае, а начина на живот, който той представлява. Именно за това копнееше тя. И все пак...

Внимателно среса косата си и я остави да се спуска свободно по раменете. Дооправи грима, взе сребрилата си чантичка и слезе долу, където Ник я чакаше.

Струпани около павилиона „Дороти Чандлър“, телевизионни екипи запечатваха на лента множеството прочути личности, които пристигаха на петдесет и втората церемония по връчване на академичните награди. Репортери и фотографи — агресивни в желанието си да преследват знаменитостите — обсаждаха входа. Мередит и Ник бяха временно заслепени от несекващите проблясвания на светкавиците, когато слязоха от лимузината. Един особено напорист репортер пхна микрофон в лицето на Ник и попита:

— Как преценявате шансовете си да спечелите наградата за най-добър режисьор?

Ник се ухили.

— Колкото и на другите режисьори — отвърна той непринудено.

— „Отражения“ ще бъде ли обявен за най-добър филм — продължи настойчиво репортерът.

— Стискам палци да се случи — отвърна Ник, стараяйки се нервността му да не проличи пред камерите.

Мередит се облегна на рамото му, докато влизаха вътре.

— А аз винаги съм си мислила, че е по-трудно да си от другата страна на микрофона — сподели тя шепнешком. — Отсега нататък ще изпитвам известно съчувствие към жертвите си. Но не знам дали ще проявявам милост.

Ник се засмя.

— Слушай, бейби, някои от холивудските знаменитости може и да изглеждат раздразнени от кръжащите наоколо репортери и фотографи, но повярвай ми — ще бъдат далеч по-разстроени, ако никой от медиите не им обърне внимание — обясни той.

Седяха заедно с останалите номинирани близо до сцената. Журналисти и телевизионни екипи — всичките облечени официално и въоръжени с микрофони и камери — заеха местата си, докато режисьорът, преди да се оттегли при командния си пулт, даваше последни инструкции. Оператори обхождаха с камери публиката. Мередит знаеше от опит какво се стремят да постигнат: искаха да заловят някои от известните личности неподготвени, да дадат на публиката възможност да зърне зад тези обикновено контролирани лица чисто човешките емоции — напрежение, надежда, а понякога и разочарование. Макар Мередит да съзнаваше, че ще получи много повече внимание там, където се намира, тя изпитваше и известна тъга, защото ѝ се искаше да е при колегите си и самата тя да отразява церемонията.

Кинематографист, починал две седмици след номинациите, получи посмъртно „Оскар“. Вдовицата и дъщеря му се качиха на сцената да приемат статуетката и Мередит се замисли за Том Райън. Какво ли му е било на Церемонията през 1954 година, когато се е качил да приеме наградата на съпругата си толкова скоро след смъртта ѝ? Не била минала и година. Какво ли си е мислил, поемайки златната статуетка в ръце — така отчаяно жадувана от Елизабет, — след като бе загубил и съпругата, и сина си заради този филм? Мередит се сети за блестящата златна статуетка на полицата над камината в дома на Райън, до портрета на Елизабет и Дейвид. Изведнъж разбра защо Том Райън бе решил да завещае къщата на Ник: смяташе го за най-близкия човек след смъртта на Дейвид, но не бе само това. Райън познаваше Ник достатъчно добре, за да е сигурен, че Холидей ще изпълни докрай желанията му. Къщата щеше да се запази такава, каквато Райън винаги настояваше да бъде. В имението на семейство Райън годината винаги щеше да си остане 1953. Нищо никога нямаше да се промени.

Лайтмотивът на „Отражения“ — песента „В очите на непознат“ — беше номинирана за най-добра песен. Изпълнителката се появи на сцената и я изпя пред спуснат екран, на който се виждаха чифт

тайнствени очи — същите, които се появиха в афишите и рекламите за филма. Ник се наведе към Мередит и сподели тихо:

— Ще спечели. Напоследък каквото и да пуснеш, отвсякъде звучи „В очите на непознат“. — Мередит се усмихна, осъзнала колко му е трудно да прикрива нервността си. Пресегна се, хвана ръката му и леко я стисна. — Той се извърна към нея и продължи: — Де да бях толкова сигурен за другите номинации...

Церемонията клонеше към своя край. Най-после обявиха номинираните за най-добър режисьор. Мередит долови напрежението на Ник, докато повтаряха петимата номинирани и режисирани от тях филми. Докосна ръката му за кураж, докато отваряха плика.

— Победител е Ник Холидей за „Отражения“!

Ник се качи на сцената, пое статуетката и се наведе към микрофона.

— Наистина не съм подготвен за това — обяви той пред публиката, — но искам искрено да благодаря на хората, помогнали да създадем „Отражения“: актьорския състав и снимачния екип, които допринесоха за крайния резултат. Задължен съм и на покойния Том Райън, който ме намери пред портите на „Сентуриън студиос“. Но преди всичко желая да благодаря на Мередит, че ме приема такъв, какъвто съм. Обичам те, бейби!

Погледна към нея и вдигна статуетката високо над главата си.

Върна се на мястото си, сияещ от гордост. Извърна се и я погледна в очите. Останаха загледани един в друг за миг, след което се наведе и я целуна. Нито той, нито тя подозираха, че една телевизионна камера открила ги сред публиката, запечатва този интимен момент помежду им.

Централата на „Киракис корпорейшън“ заемаше модерна, двадесететажна офис сграда в скъпия квартал Колонаки в Атина, близо до Националната банка. Александър отдавна не бе посещавал офисите на баща си. За последен път бе тук в деня, когато отказа висок пост в йерархията на корпорацията. Току-що бе взел научната си степен от Харвард и твърдо бе решил да остане в Щатите. Ню Йорк според него беше най-вълнуващият, най-наелектризиращият град в света — неговият тип град. Независимо от възраженията на баща си искаше да

се установи там. За жалост баща му така никога и не разбра докрай потребността му да контролира собствения си свят. Ако бе избрал да остане в Гърция, нямаше да постигне независимостта и безспорната власт, с които разполагаше сега в Ню Йорк. Тук той винаги щеше да е „синът на шефа“. Сега, застанал пред сградата на корпорацията на „Леофорос Венизелу“ срещу площад „Клафтомонос“, Александър прецени, че е време да се прибира в Ню Йорк. Изпитваше благодарност за последните няколко седмици; благодарност за шанса да се сближи отново с баща си. Но изведнъж изпита нетърпение да се върне в света на своя бизнес, да надзирава световни преговори и сделки за големи пари.

Влезе в сградата и през фоайето се насочи към асансьорите. Униформеният човек от охраната веднага го разпозна и повика директния асансьор, който щеше да го отведе до кабинета на баща му на двадесетия етаж.

Моржът задържа вратата отворена и кимна любезно. Александър влезе и му се усмихна мълчаливо. Докато вратата се затваряше и асансьорът започна да се изкачва, той се замисли колко ли часове наред бе работил баща му през последната седмица.

Пристигна на етажа и секретарката на баща му Елена Румелис мигом скочи да го посрещне.

— *Kalimera*^[1], господин Киракис — поздрави тя.

— *Kalimera*, Елена. Баща ми в кабинета си ли е?

— Да, но май говори по телефона в момента — подметна тя колебливо. — Очаква ли ви?

— Не — призна Александър и поклати глава. — Надявах се да го убедя да остави работата и да отидем на обяд.

— Съмнявам се дали днес ще е възможно — отвърна Елена бързо. — Сутринта беше доста тежка. Съобщиха му, че призори е имало експлозия в една от диамантените мини в пустинята Намиб. Няколко мъже са загинали. Говори с офиса в Кейптаун в момента.

— Разбирам — промълви Александър. — Но при тези обстоятелства едва ли ще възрази да вляза...

— О, не, разбира се — съгласи се Елена охотно. — Да ви донеса ли нещо? Кафе...

— Не, благодаря — отвърна Александър с усмивка.

Влезе в кабинета на баща си. Константин Киракис седеше зад бюрото с телефонна слушалка, подпряна до ухото с рамо, и нахвърляше бележки в жълт тефтер. Вдигна глава при влизането на Александър, направи му знак да седне и продължи разговора. Александър седна и се огледа. Отдавна не бе влизал в този кабинет, от където се ръководеше цялата дейност на корпорацията. Спомни си времето, когато майка му се захвана да го преобзаведе. Лично подбра тъканите, цветовете и мебелите, като се съобразяваше с вкуса и предпочитанията на съпруга си. Спря се на античното бюро, което заемаше огромна част от помещението, тапицирания с кожа диван и подходящите столове, лакираната кантонерка и ренесансовите картини по стените. Лично надзираваше обзавеждането на апартамента на Киракис до кабинета, на който гледаше като на необходимо удобство, защото по онова време вече живееха на острова и му се налагаше да пътува до града всекидневно. Настоя за шкафовете от кедрово дърво за дрехите му и други лични вещи. Пак лично подбра плочките за банята и поръча нагряващи се пръчки за кърпите. Мама наистина организираше живота ни добре, помисли си Александър.

Киракис свърши разговора, остави слушалката и се обърна към него.

— В мините в Намиб е настъпил истински ад — сподели той уморено. — Петдесет души са загинали, има и изчезнали. Налага се да отлетя.

— Искаш ли да отида вместо теб? — предложи Александър, понеже знаеше колко тежко ще бъде пътуването за баща му.

Киракис поклати глава.

— Благодаря, трябва да отида лично. Но ако желаеш да ме придружиш... — Направи пауза и изгледа сина си изучаващо. — Какво те води в Атина днес? Нали искаше да прекараш известно време сам?

— Реших, че е време да се върна в Ню Йорк, към моите задължения — обясни Александър. — Ще тръгна в близките дни. Няма да съм тук, когато се върнеш от Африка. — Помълча и добави: — Дойдох да те поканя да обядваме заедно в „Герофиникас“. — Близкият ресторант отдавна бе любимо място на баща му. — Сега си давам сметка, че моментът не е подходящ.

Киракис свъси вежди.

— Опасявам се, че не е — съгласи се той уморено. — Но защо не вечеряме по-късно в Клуба „Еленики Лесхи“? Ще изпием по едно-две, може да поиграем комар. Отдавна не сме правили такива неща заедно. Естествено, ако имаш други планове...

— Не, нямам — увери го Александър. — Искаш ли да те взема от тук?

— Да. В седем и половина — прие Киракис. — Дотогава се надявам да съм приключил.

Александър излезе от кабинета, а баща му започна следващия разговор с Кейптаун.

Обичаше да ходи пеша. Помагаше му да се отпусне. Откакто се помнеше, ненавиждаше тълпите, затворените места, макар да не можеше да си обясни защо. В Ню Йорк често освобождаваше шофьора и се придвижваше пеша. На моменти се чувстваше особено притиснат и тогава предприемаше дълги разходки по улиците на Манхатън в късните нощни часове или на зазоряване. В Париж обичаше да се разхожда по брега на Сена на свечеряване. На острова се разхождаше нощем из резервата за дивеч или по белите плажове. Вървеше при всякакви време, независимо къде по света се намираше и особено когато изпитваше нужда да се разтовари от напрежението. Сега, грачейки по шумна атинска улица, се усещаше някак въодушевен, сякаш огромен товар се е смъкнал от плещите му. Последното желание на майка му — той и баща му да се помирят — бе на път да се осъществи и Александър се чувстваше като освободен.

Озова се в таверна „Та Нисия“ на хотел „Хилтън“ — заведение с претенции за автентична атмосфера на гръцките таверни. Развеселен, Александър си помисли, че само на някой моден в момента остров биха построили нещо толкова натруфено. Високият таван беше облицован с червено дърво, подовете — покрити с мрамор, декорът изобилстваше с медни съдове; ленените покривки по масите и тюркоазените сервизи впечатляваха; листовите на менюто бяха поставени в ръчно изработени папки. Седеше сам в ъгъл на заведението и прелистваше менюто, но мисълта му бе далеч от храната. Толкова много неща се случиха, откакто пристигна в Гърция преди няколко седмици. Толкова неща се промениха. Загуби майка си, но възвърна баща си. Вече не се чувстваше заплашен от ултиматума, направен в Ню Йорк. Призракът на Мариан не го преследваше.

— Александър? Александър Киракис?

Чул името си, Александър вдигна глава. Фредерик Кокианис, дългогодишен приятел и делови партньор на бащи му, току-що бе влязъл в ресторанта. Александър от години не го бе виждал и първоначално дори не го позна. Кокианис бе поостарял — вече прехвърляше петдесетте. Косата и мустаците му бяха побелели напълно. На младини, припомни си Александър, минаваше за красавец, а дори и сега бе привлекателен.

Александър стана и се усмихна.

— Фредерик, радвам се да те видя — поздравявай го и подаде ръка. — Отдавна не сме се срещали.

— Доста отдавна. — Кокианис замълча. — Съжалявам за майка ти, Александър. Ирен и аз бяхме в Биариц по това време...

Александър го спря с ръка.

— Всичко е наред, Фредерик — промълви той. — Никой нищо не можеше да направи.

Кокианис кимна.

— Искан да се видя с баща ти, но... — Сви рамене. — В такива моменти трудно се намират думи.

— Така е — съгласи се Александър. — Но татко се държи. Как е Ирен?

— Добре е. В момента е в Лондон. На гости на Тион.

Тион, дъщерята на Кокианис, и Александър бяха почти връстници и баща ѝ все се надяваше един ден да стане съпруга на младежа. Александър се мъчеше да измисли начин да отклони темата, когато в ресторанта влезе жена и махна на събеседника му. Кокианис ѝ направи знак да се приближи, а Александър изпита облекчение и същевременно любопитство. Нима слуховете са верни, запита се той. Наистина ли Кокианис се е впуснал в любовна авантюра? Определено изглеждаше така. Тази жена в никакъв случай не бе делови партньор. Докато пристъпваше към тях, Александър прецени, че е някъде към четиридесетте. Черната рокля от „Валентино“ само подчертаваше високата и добре сложена прекрасна фигура. Безупречните черти и гъстите тъмни коси, разпилени по раменете, я правеха една от най-красивите жени, които Александър бе виждал. Знаеше, че вероятно е момиче на повикване, жена, която се издържа, като задоволява нетрадиционни сексуални желания на богати клиенти. Един от тях

несъмнено бе Фредерик Кокианис. Никога не би повярвал, ако не го виждаше с очите си — личеше по многозначителните погледи, които си разменяха. Съзнаваше също как баща му ще побеснее, ако разбере какво е намислил по отношение на тази жена. Но сега нищо нямаше значение за Александър. Той просто я наблюдаваше, стараяйки се да не е съвсем очевидно. Имаше значение единствено фактът, че я желаше и възнамеряваше да я има преди денят да приключи.

Погледна Кокианис — нервната му усмивка и неловкото мълчание издаваха колко е притеснен, задето е разкрит.

— Александър, това е Анна Константелос — обади се той най-после. — Анна, Александър Киракис.

— За мен е удоволствие да се запознаем.

Мекият ласкав глас на жената напомняше твърде много котешко мъркане.

Александър се усмихна сърдечно.

— Уверявам ви, че удоволствието е мое — отвърна той.

Или съвсем скоро ще бъде, добави наум.

Тъкмо се питаше как да ѝ съобщи насаме намеренията си и Кокианис сам му предостави възможността.

— Анна, налага се да звънна в офиса. Очаквам важно обаждане от един от моите хора в Лондон. Изчакай ме тук. Няма да се бавя.

— Разбира се, Фредерик — отвърна тя любезно. — Александър положително няма да възрази да ми прави компания, докато те няма.

Кокианис отмести нервен поглед от нея към Александър.

— Ей сега се връщам — обеща той.

— Не се притеснявай — обади се Анна. — Няма да си тръгна.

Кокианис се отдалечи и Александър тутакси подметна:

— Доста си сигурна в себе си.

— Не — отвърна тя простиичко. — Сигурна съм в теб.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— О! И защо?

Тя се засмя.

— Откакто се появих, не откъсваш очи от мен. Опитваш се да го правиш незабелязано, но го долових. Е, и какво? Харесва ли ти онова, което виждаш?

— Ако отвърна положително, колко ще ми струва?

Изглежда го с престорено неодобрение.

— Майка ти никога ли не ти е казвала, че не се пита предварително за цената?

— Дори и да го е правила, баща ми пък ме е учил колко е важно да знам овреме за какво плащам и колко струва.

— Трябваше да се досетя — промърмори тя и се засмя гърлено.

— Искам да те видя.

— Къде и кога?

— При теб, днес следобед, след като се разделиш с Фредерик.

— Невъзможно. Имам друг ангажимент.

— Разкарай го. Ще бъда там в три.

Тя се поколеба за миг, но пое визитката му, върху която написа адреса си.

— Не идвай преди три — предупреди тя. — Няма да ми е лесно да убедя моя познат... да си тръгне. Нужно ми е време.

Александър се усмихна.

— Ще се справиш, не се съмнявам. — Видя приближаващия Кокианис. — Кажу ми, че ми се е наложило да тръгна.

Излезе, без да погледне назад.

Анна Константелос живееше в нова висока сграда на „Патриарх Йоаким“, близо до площад „Колонаки“. Александър влезе във фоайето и погледна часовника си. Два и петдесет и шест. Докато изчакваше асансьора, се запита дали се е отървала от клиента си. Стигна до десетия етаж и откри апартамента ѝ. Звънна. Тя не отвори веднага и той натисна бутона нетърпеливо. Най-после се появи и го пусна да влезе. Червената ѝ копринена роба подсказваше, че отдолу е гола.

— Точен си — отбеляза тя. — Прекалено точен.

Той само я изгледа.

— Приятелят ми — бърбеше тя, докато прекосяваше боса стаята към бара — не бе склонен да си тръгне. Жена му е извън града за две седмици и той очакваше да прекарва по-голямата част от свободното си време с мен.

— Разочарованието му никак не ме засяга — отбеляза Александър с безразличие.

— Естествено — съгласи се Анна усмихната. — Той е шеф на една от най-големите брокерски къщи в Атина, но неговото богатство

не е нищо в сравнение с твоето.

— Значи ли това, че имаш слабост към богати мъже?

— Разбира се — усмихна се тя. — Всичките ми любовници са богати. Само богат мъж може да си позволи да ме има.

— Ясно. — Изгледа я изпитателно. — Значи си скъпо удоволствие. Заслужаваш ли си парите?

— Любовниците ми смятат, че е така — отвърна Анна арогантно. Взе чаша. — Какво искаш?

— Теб.

Тя си наля узо.

— Доста си нетърпелив. Сигурен ли си, че няма да пийнеш с мен?

Той поклати глава.

— Не съм дошъл да пия.

— О, в това съм убедена — увери го Анна, приближи се и започна да разхлабва възела на вратовръзката му. — Но забравяш едно: още не сме уточнили цената.

— Колко? — попита той с равен тон.

— Зависи какво очакваш от мен — отвърна тя и отпи от питието си.

— Ясно. — Извади няколко едри банкноти от джоба и ги хвърли в краката ѝ. — Това, предполагам, ще те задоволи.

Анна коленичи върху килима, събра банкнотите и бавно ги преброи.

— Доста пари са — отбеляза тя, вдигнала поглед към него.

— Искам да прекарам нощта тук. Ще се наложи да изляза по някое време, но ще се върна.

Тя кимна бавно.

— Доста пари са — повтори и приглади робата си. — Не си падаш по перверзии, нали?

— А ако е така?

Анна сви рамене.

— Ще получиш това, за което си платил. Но съм любопитна. Защо привлекателен мъж като теб плаща? Не се съмнявам, че можеш да имаш почти всяка жена, която пожелаеш.

— Не се налага да плащам, както правилно се досещаш, но в случая съм готов да направя изключение. Искам теб и съм свикнал да

получавам каквото желая.

— Поне си откровен. Това е приятна промяна. Любовниците ми невинаги са млади и красиви.

Той развърза колана на робата ѝ.

— Внимавай да не те накарам ти да ми платиш тогава.

Усмихна се и посегна към нея. Тя се засмя гърлено.

— Никой мъж не е чак толкова привлекателен за мен — увери го тя, докато ръцете ѝ обхождаха тялото му.

Устните му се впиха настойчиво в нейните. Робата се смъкна от раменете ѝ и падна на пода. Посегна и свали вратовръзката му.

— Да отидем в спалнята — прошепна тя, разкопчавайки колана му.

— Съблечи ме докрай, Анна — промълви той и я притисна към себе си.

— В спалнята.

— Тук и сега.

Анна покорно посегна и свали самото от раменете му, след което се захвана да разкопчава ризата. Прокара пръсти по гърдите му и нежно докосна с език зърната. Разкопча панталона му и откри, че вече е възбуден и готов. Започна да гали члена му и усещаше как възбудата му нараства.

— Да отидем в спалнята сега — прошепна тя.

Той стисна лицето ѝ с длани и грубо я целуна. После обхвана с ръце гърдите ѝ и ги стисна. Тя рязко се отдръпна и пое към спалнята.

— Сега, Александър — промълви дрезгаво. — Вземи ме сега.

Той свали останалите по него дрехи и я последва. Поради спуснатите тежки завеси стаята тънеше в пълен мрак. Бутна я на леглото и легна отгоре ѝ. Проникна в нея с такава настойчивост, че тя извика от болка.

— Ей, любовнико, предпочиташ грубата игра, така ли? — простена след повторното му проникване.

Започна да се гъне под него, а той я нападаше с непонятна и за самия себе си сила. Облада я бързо и стигна до взривяващ оргазъм, после се претърколи, легна до нея и се вторачи в тавана. Анна се обърна и го погледна. Нещо ѝ подсказваше, че желанието му към нея е по-сложно от задоволяване на физически потребности. Приличаше ѝ на човек, обсебен от нещо. Какво ли всъщност искаше той?

В осем и половина Константин Киракис все още продължаваше да чака Александър в офиса си. Беше бесен. Синът му знаеше колко ненавижда закъсненията. Трябваше да е тук преди час. Къде, по дяволите, беше? Или по-точно — с кого? Когато Александър, обикновено съвършено точен, закъсняваше за среща или светско събитие, причината неизменно беше жена. Синът му бе като сексуален магнит — привличаше жени от всякаква възраст и тип. Киракис се надяваше Александър да прояви достатъчно здрав разум и да не забърква скандал като онзи, с който едва се размина с Мариан Хауптман в Швейцария. Вероятно, разсъждаваше Киракис в момента, е добре, че Александър никога не се е влюбвал. Страстите му бяха силни, обикновено по-силни от здравия разум. Лесно би загубил ума си по жена, ако някога се влюби.

Киракис стоеше до прозореца и се взираше невидящо в Акропола в далечината. Колкото и да му се искаше да разпита Александър къде е бил, ако все пак благоволи да се появи, съзнаваше, че не бива. През седмиците, последвали смъртта на Мелина, и двамата положиха неимоверни усилия да запълнят пропастта, разделяща ги от толкова години. Киракис обеща да не се меси в личните дела на Александър, а синът му от своя страна се закле да не се забърква в скандали с жени. Киракис съзнаваше, че ще загуби доверието на сина си, ако прояви любопитство.

В този момент вратата се отвори и Александър влезе с огромен плик за дрехи.

— Съжалявам, че те накарах да ме чакаш, татко — извини се той. — След като се поделихме следобед, си дадох сметка, че ще ми трябва подходящо облекло за клуба „Еленики Лесхи“. И понеже пристигнах без багаж, се наложи да пообиколя магазините. — Замълча за момент. — Ще си взема душ, но няма да се бавя.

Киракис кимна.

— Действай. — Гневът му се бе изпарил. — Най-добре е да останем да спим в Атина тази вечер. Стана късно.

Александър се усмихна.

— И аз възнамерявах да направим същото, татко — увери го той и влезе в банята.

Константин Киракис тръгна за Кейптаун на следващия ден. Макар да го придружи до летището, Александър реши да не съобщава на баща си за хрумването си да не се завръща веднага в Ню Йорк — той щеше да му задава въпроси, на които все още нямаше отговори. Как да признае, че Анна Константелос е причината да се откаже да замине? Защо да поставя на изпитание наскоро установилата се близост заради жена, с която току-що се е запознал и с която едва ли ще има нещо повече от страстни срещи до напускането на Гърция. На този етап бе сигурен само в едно: след като прекара нощта с нея, вече не бързаше да замине. Анна запълни празнина в живота му, която той признаваше единствено пред себе си.

След смъртта на майка си Александър чувстваше дълбока, завладяваща самота. Изпитваше потребност да протегне ръка към някого — който и да е — за утеха. За него сексът представляваше клапан за емоционално освобождаване; единствената форма на близост, която успяваше да постигне. Анна Константелос се появи в живота му точно в подходящия момент, готова да се погрижи за тази близост.

Александър остана в Атина още седмица и по-голямата част от времето прекара в леглото с Анна. Сексът им бе вълнуващ и непринуден, защото тя му позволяваше да прави каквото иска с нея. За Александър нямаше значение, че помежду им липсва емоционална обвързаност; нещо повече — плащаше, за да прави секс с нея. Не го интересуваше какво представлява тя или какво желае от него. Искаше единствено удоволствието, което му доставяше в леглото; бягството, макар и временно, от самотата му. Докато лежеше в тъмнината и разсъждаваше, осъзна, че не е готов да се откаже от нея. Поне не засега. Не бе склонен да се върне в Ню Йорк сам. Представа нямаше колко време ще мине, преди да престане да изпитва потребност от нея. Искаше да я задържи при себе си, докато трае усещането.

На зазоряване намери разрешение на въпроса. Ярка сутрешна светлина нахлуваше през прозорците на спалнята и очертаваше пътека по синия килим върху набързо захвърлените дрехи на Александър.

Копринената роба на Анна бе като купчинка до бялото легло. Александър лежеше по гръб, със събрани на тила ръце, и се взираше напред, без всъщност да вижда каквото и да било. Анна спеше спокойно до него, а бледосините сатенени чаршафи я покриваха до кръста. Тъмната ѝ коса бе разпиляна по възглавницата като ветрило.

Александър се извърна да я погледне — лежеше по гръб, с щръкнали твърди големи гърди, които леко се спускаха и надигаха. Пресегна се и докосна едно от зърната и то се втвърди. Сведе глава и го пое между устните си. Когато започна да го смуче, Анна отвори очи и го погледна.

— Никога ли не се изморяваш? — попита тя.

Той се отдръпна рязко.

— А, значи си будна? — отбеляза с многозначителна усмивка.

— Кой може да спи, когато правиш така? — отвърна тя и притегли чаршафа над гърдите си.

Ръката му се плъзна под чаршафа и я погали.

— Кажи, Анна, завинаги ли възнамеряваш да останеш в Гърция? Мислила ли си да напуснеш страната при възможност?

Тя се повдигна на лакът и го погали по гърдите с пръсти.

— Никога не съм пропускала да се възползвам от някоя възможност, ако ми се удаде. Предложение ли ми правиш?

— Мисля си да те взема в Ню Йорк — отвърна той, като я притегли по-близо. — Представлява ли интерес за теб?

— Може би — отвърна тя. — И какво точно ще спечеля, ако дойда с теб? В края на краищата, ако напусна Гърция, ще се наложи да се разделя с доста неща — апартамента си, многобройните щедри любовници...

— Ще станеш моя метреса — прекъсна я той, а ръцете му отново започнаха да изследват плътта ѝ. — Ще разполагаш с луксозен апартамент в Манхатън, немалко пари за харчене и подаръци от време на време.

— Какви подаръци?

— Кожи, бижута...

— И при теб ли ще живея?

Александър поклати глава.

— Не. Ще бъдем в отделни жилища. Ще идвам всеки ден... Понякога следобед, понякога нощем. Ще се потопим в нощния живот

на Ню Йорк. Искам те на мое разположение винаги, но когато отсъствам от града, времето си е твое.

— А други мъже? — поиска да узнае тя. — Привикнала съм на разнообразие.

Той отново поклати глава.

— Изключено. Налага се да се задоволиш единствено с мен, но ти гарантирам, че ще ти стигам.

Тя се усмихна.

— Звучи прекалено хубаво, за да откажа.

— Тогава ти предлагам да приемеш.

Александър отметна чаршафите, претърколи я по гръб и си помисли, че тя е точно онова, което му трябва, за да го откъсне от скръбта по майка му. Макар Анна още да не му бе дала отговор, той ни най-малко не се съмняваше какъв ще бъде.

Ню Йорк, септември 1980 година

В офиса в Олимпик тауър Александър седеше зад бюрото и преглеждаше получените същата сутрин доклади. От хората му в Сингапур относно нефтените проучвания, които корпорацията извършваше там. Цифрите бяха обнадеждаващи, не — направо отлични. Находищата в морето сега даваха по 875 000 барела на ден. Превърнато в долари — той се наведе напред и натисна няколко бутона на големия калкулатор върху бюрото, — това представляваше впечатляваща сума дори по неговите стандарти. Усмихна се. Баща му щеше да е доволен.

— Господин Киракис?

Думите на секретарката прекъснаха мислите му. Вдигна рязко глава. Тя стоеше на прага с бележник и молив в ръка.

— Да? — промълви той.

— Резервацията ви за хотел „Бевърли Уилшър“ за мача по поло следващата седмица е потвърдена, а конете ви са пристигнали в Ел Ей тази сутрин — осведоми го тя. — Необходимо ли е нещо друго?

Той поклати глава.

— Не, Стейси, благодаря.

Тя излезе, а Александър се облегна на стола и несъзнателно забарабани с молив по бюрото. Лос Анджелис... Защо не се обади на

Мередит Кортни? В края на краищата нищо не се разбраха за интервюто, докато тя бе в Ню Йорк. Усмихна се. Странно защо тя присъстваше в съзнанието му. Дори сега, с опитна жена като Анна да се грижи за потребностите му в леглото, не успяваше да прогони Мередит от мислите си. Защо?

Обади се на Стейси и ѝ нареди да открие Мередит в телевизията в Лос Анджелис. Десет минути по-късно тя го потърси по интеркома.

— Госпожица Кортни е на втора линия, сър.

— Благодаря, Стейси. — Вдигна слушалката и натисна светещия бутон. — Мередит, как си? — поздрави той весело.

— Заета — отвърна тя. Дочу шумолене на хартия в другия край. — Обаждането ти какво е: светско или делово?

— Светско.

— В такъв случай ще се наложи да си кратък — обяви тя. — Наистина съм заета.

— Всъщност е и двете — призна той, твърдо решил да привлече вниманието ѝ. — Хрумна ми, че ако все още държиш на онова интервю, може да си уговорим среща. Ще играя в мач по поло в Ел Ей следващия уикенд...

— Съжалявам, но не отразявам спортни събития — прекъсна го тя.

— Искаш ли проклетото интервю или не? — попита той раздражено. — Напоследък не отскачам често до Западния бряг.

В другия край на линията настъпи дълга пауза.

— Дай ми подробностите — обади се тя накрая. — Ще се видим на мача.

— Не разбирам защо се сърдиш — сподели Мередит, сгушена на дивана с няколко листа хартия в скута. — Става въпрос за интервю. Правила съм стотици такива.

— Но не и с Александър Киракис.

Ник стоеше до прозореца и се взираше разсеяно в океана.

— Никой не е правил стотици интервюта с Александър Киракис — обърна му внимание тя. — Той почти винаги отказва. Бяга от журналистите като от чума.

Ник се извърна да я погледне, изражението му бе гневно.

— Очевидно теб не те смята за заразна.

Мередит му се ядоса, че се държи като ревнив съпруг, и на себе си — че търпи тирадата му.

— Правиш голям въпрос от нищо — срязва го тя. Захвърли листата на дивана, изправи се и тръгна към стълбището. Не възнамеряваше да спори с него. — Срегнах се с Александър Киракис миналото лято, когато баща му даде пресконференция тук, в Бевърли Хилс, и...

— И в Ню Йорк — напомни Ник намусено.

Тя застина на място и се извърна да го погледне.

— Ти си знаел за това?

— Знаех още преди да се върнеш в Ел Ей — подхвърли той през стиснати устни. — Двама души от студиото са били в „Залата на дъгите“ вечерта, когато Киракис те е опипвал по дансинга. Когато се върнаха, нямаха търпение да го споделят.

— Я почакай малко! — викна Мередит, вбесена от намека му. — Не ме е опипвал, както ти се изразяваш. Танцувахме...

— И ръцете му са те обхождали цялата — настоя Ник и й наля питие.

Мередит се поколеба за миг.

— Защо не си го споменавал досега?

— Надявах се сама да ми го кажеш. Очаквах да споделиш с мен, че не става въпрос за нещо сериозно, да се посмеем заедно на случилото се и с това да се приключи.

— Разбира се, че не става въпрос за нещо сериозно — възмути се Мередит и решително се качи по стълбите към спалнята, където затръшна вратата зад себе си.

Секундите се отмерваха върху огромното табло в Конния център на Лос Анджелис. Зрителите, изправени на крака, насърчаваха с викове смела атака към вратата. Александър Киракис, яхнал едър дорест кон, водеше нападението. Беше облечен в синьо и бяло — цветовете на отбора на Киракис. Като замахна с пръчката за поло, той силно удари топката — противниковият играч не успя да го парира. Топката се търкулна по земята и спря няколко метра по-напред. Последвалият

силен удар я вкара във вратата. Зрителите заръкопляскаха, а резултатът върху таблото се промени.

Мередит се облегна на перилата, увлечена от сцената, макар да не знаеше нищо за полото. Не е задължително човек да е експерт, реши тя, за да се захласне по играта и да долови мощта и пълния контрол, с който Александър Киракис доминира на полето; да прозре инстинкта и интелигентността, които му помагаша да действа светкавично, често на ръба на опасността. Елегантен е в действията си, помисли си тя заинтригувано.

— Може да язди магаре и пак ще вкара осем-девет гола — изкоментира операторът, сякаш прочел мислите ѝ. — Безспорен експерт, играч за колектив и атлет, без да споменавам факта, че притежава някои от най-добрите коне в играта днес.

— Кой? — попита Мередит все така загледана в полето.

— Александър Киракис — отвърна Брайън и нагласи оборудването си. — Смятат го за един от най-добрите играчи в модерното поло. Доста е странно, като се има предвид, че за него бизнесът винаги е на първо място.

— Защо да е странно?

— Ами най-добрите играчи на света — Гонзало Пиърс, Антонио Херера, Хауърд Хипуд — са хора, които изцяло са се посветили на играта. Ядат, спят и дишат, като непрекъснато мислят единствено за поло. Киракис се проявява само от време на време — обясни Брайън. — Но е такъв добър атлет, че поддържа реномето си на ас в спорта въпреки невъзможността да играе редовно.

Мередит се усмихна.

— От къде знаеш толкова много за играта? — любопитства тя.

— Играх я в Йейл. Бях доста добър, нищо че сам се хваля.

Изблик от аплодисменти оповести края на мача. Мередит инструктира Брайън да заснеме Александър Киракис в близък план, докато поема трофея.

— Хайде — подкани го тя, запътила се към изхода. — Искам да получа коментари от някои играчи.

— Дадено, шефке — съгласи се Брайън весело.

Мередит зае позиция до входа, от където всеки играч щеше да мине при напускането на терена. Забеляза колко изтощени са мъжете — видимо копнееха да се оттеглят, но същевременно проявяваха

изненадваща готовност да обсъдят мача пред камерата. Александър Киракис напусна полето последен и при изхода подаде юздите на един коняр. Съзрял Мередит, той се усмихна приветливо и свали каската си.

— Мередит Кортни — произнесе той с тон на прелъстител и тръгна към нея с атлетична лекота и притворно нехайство на същински хищник. — Радвам се да те видя отново.

— Поздравления за победата! — откликна тя, пристъпвайки напред, като се направи, че не чува последните му думи. — От мястото където гледах, определено не изглеждаше лесно.

Усмивката му бе обезоръжаваща.

— Някоя победа не е лесна — увери я той. — Но такъв вид игра ми допада най-много. Истинско предизвикателство. Няма нищо повълнуващо от съревнование между първокласни съперници.

Мередит си припомни наум някои от коментарите на другите играчи относно стила и начина му на игра: светкавичен... преценяващ... индивидуалист... Но същевременно изпитваше усещането, че думите му за насладата от предизвикателството, приемането на агресията в играта като вълнуваща всъщност нямат нищо общо с полото. Начинът, по който я наблюдаваше, без дори да опита да прикрие възхищението си, я накара да се замисли за последната им среща в Ню Йорк.

— Бих искала да ти задам някои въпроси пред камерата — обяви тя с ясен глас, който не издаваше неудобството, причинено от втренчения му поглед.

Александър погледна камерата, сякаш е необходимо зло. После отново погледна Мередит и кимна. Тя го попита за мнението му относно изхода на играта и някои от играчите; той отговаряше с лекота, без да обръща внимание на оператора. Когато камерата спря да се върти, Брайън събра кабелите и жиците и каза на Мередит:

— Ще се видим при колата.

Тя кимна.

— Идвам след секунди.

Понечи да го последва, но Александър я хвана за ръката.

— Според мен останаха някои неуредени неща помежду ни — напомни той, забелязал изненадания израз на лицето ѝ.

— Интервюто — предположи тя, изтегляйки ръка.

— И то.

— Не се сещам за нищо друго.

— Вечеряй с мен тази вечер.

Тя го погледна.

— Май никога не се предаваш.

— Никога — потвърди той. — Хайде, Мередит, отговори ми.

Тя само поклати глава.

— Не мога.

— Значи режисьорът ревнува — констатира той и се ухили. — Винаги ли възразява да се срещаш с евентуални обекти за интервю?

В тона му се долавяше известен присмех.

— Не... Не, разбира се, когато е по работа — отвърна тя. — Но и двамата сме наясно, че ти няма да се примириш нещата да останат такива.

Той се облегна небрежно на стената, скръсти ръце на гърдите и я изгледа изпитателно.

— Различните хора имат различни мнения за мен — подхвана той все така усмихнат — и не всичките са ласкави. Но съм честен по отношение на желанията си и не го крия.

Мередит се огледа — молеше се да няма някой, който познава нея или Ник.

— Както и никога не приемаш отрицателен отговор — промълви тя едва чуто.

В черните му очи се появи злоради пламъчета.

— Като не искаш да вечеряш с мен, защо не пийнем едно покъсно и да обсъдим интервюто? Отседнал съм в „Уилшър“.

— Вече ти казах, че не мога. Не и тази вечер.

— Искаш ли да вземеш интервюто, Мередит? — настойчиво попита той.

— Искам го — призна тя, — но само толкова. Ако си склонен да приемеш нещата така и да обсъдим деловата част, ще се срещна с теб утре на обяд в „Ла белла фонтана“.

Той поклати глава.

— Опасявам се, че е невъзможно. Заминавам за Ню Йорк сутринта. Много жалко, че не успяваме да постигнем някакво споразумение. Ти искаш интервюто, но аз пък искам теб.

Тя го погледна, изумена от прямотата му.

— Съжалявам.

Тръгна си, без да погледне назад.

Докато я наблюдаваше как се отдалечава, за пореден път Александър се смая от въздействието на тази жена върху него. Бе имал някои от най-красивите жени на света, които не само бяха склонни, но и копнееха да споделят леглото му. Анна го чакаше в Ню Йорк. Анна с изключително вещите си ръце, устни и опияняващо тяло. Анна, чийто еротичен опит задоволяваше и най-необичайните му желания. А той постоянно мислеше единствено за Мередит Кортни — златокосата, синеока и темпераментна Мередит, която сякаш никак не се интересуваше от него. Мередит, която дори не бе негов тип и не бе тъмна и знойна като другите му жени. Мередит, която го омайваше повече от всяка друга. Какво я правеше така специална и го караше да я желае все повече и повече? Може би твърдят ѝ отказ да му се предаде го привличаше така, както никога не му се беше случвало. Изкушаваше се да отложи завръщането си в Ню Йорк, да остане в Калифорния и да обядват заедно. Това ще е начало, мина му през ума. Заслужава си да ѝ даде проклетото интервю, ако това би означавало, че тя най-накрая ще му принадлежи, пък било то и за една нощ. Но Александър съзнаваше, че е изключено. Баща му пристигаше от Атина същата вечер, а за утре следобед бе насрочено събрание на борда на директорите. Последното нещо, което му бе необходимо в момента, бе да разсърди стария пират и да пропусне събранието заради опита да съблазни жена, която неизменно му отказва. Не. Ще се наложи Мередит да почака. Засега.

Следващия път, помисли си той и потъна в тълпата. Непременно следващия път.

---

[1] Добро утро (гр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Ню Йорк, януари 1981 година

От прозореца на спалнята в апартаментата на Сентрал Парк Саут Анна наблюдаваше падащия сняг с отвращение. Цяла нощ валя. Бяла пелена, засега неизцапана от пешеходците, покриваше парка, където скоро щяха да нахълтат тълпите. На повечето хора, разсъждаваше тя, гледката би се сторила красива. Но за Анна Константелос — жена нито сантиментална, нито романтична — това означаваше просто поредния студен, неприятен за пазаруване ден. По Пето авеню такси се намираще трудно дори при обичайни обстоятелства, а в ден като този щеше да е направо невъзможно.

Дяволите да го вземат Александър, помисли си тя с горчивина. Защо не ѝ разреши да използва лимузината му поне докато отсъства от града? Дори след неколkokратните ѝ протести ясно ѝ даде да разбере, че е изключено. Шофьорът, обърна ѝ внимание той, трябва да бъде на негово разположение двадесет и четири часа в денонощието и да осигурява колата при първо повикване.

Напомни колко много е получила вече от него: живее в апартаментата, който по-рано държеше празен, за да оказва гостоприемство на високопоставени шефове от корпорацията и на делови партньори; има много пари, за да задоволява страстта си към красиви дрехи и всякакви луксозни прищевки; купува ѝ бижута и кожи; води я в най-изискани заведения. В замяна очаква тя да се грижи за сексуалните му потребности. Анна бързо схвана, че е по-щедър, когато го задоволява в леглото. Там той проявяваше грубости и особена настойчивост, а сексуалните му апетити нямаха граници. Когато я обладаваше, тя продължаваше да изпитва чувството, че страстта му е резултат от някаква ярост, а не на горещо желание. Помежду им не съществуваше истинска близост. Не че Анна я желаше — правеше го единствено заради парите, — но на моменти дори тя се плашеше от поведението на Александър. Той вече не си правеше труда да се посвещава на дълги любовни игри. Просто се

задоволяваше и я оставяше сама. Сексът бе бърз и брутален; тялото му така я насилваше, че после се чувстваше, сякаш са я били. А изразът в очите му... Приличаше на обсебен от демони мъж. Никога през осемте месеца, откакто му стана метреса, не го попита за това. Анна знаеше мястото си при Александър. Докато го задоволява сексуално, щеше да ѝ дава почти всичко, което поиска, а това бе единствено важното.

Тя имаше една грижа: възможно по-скоро да задели и натрупа максимално количество пари — сигурна гаранция за деня, когато Александър ще се отегчи от споразумението им и ще си намери друга. Беше неизбежно — Анна го знаеше от опит. Рано или късно женените винаги се прибираха при съпругите си, а на необвързаните им омръзваше и те встъпваха в брак или си намираха любовница. Перспективата не притесняваше Анна докато това се случи, тя ще е натрупала достатъчно и бижута, за да живее съвсем охолно до появата на следващия мъж.

Доста далеч стигна, помисли за себе си тя. Доста, да — за незаконно дете на продавачка от Плака. Доста далеч за копеле на нацистка свиня, чиято самоличност нямаше да узнае...

— Успял си да приобщиш „Донован асошиейтс“? — Дори понякога лошите телефонни връзки през океана не заглушаваха кънтящия глас на Константин Киракис. — Чудесно! Представа нямам как си го постигнал, Александър, но съм доволен. Изключително доволен.

— Знаех, татко, и затова исках лично да ти го съобщя.

Александър добре помнеше провалените опити на баща му преди десет години да приобщи същата компания.

— Радвам се, че се обади, Александър — продължи Киракис. От другата страна на линията последва напрегната пауза. — Има още нещо, което според мен трябва да обсъдим.

— Делово ли е?

— Лично.

Александър се досети какво ще последва. Баща му е узнал за споразумението му с Анна.

— Татко, знам какво ще...

— Изчакай да свърша, Александър — прекъсна го Киракис. — Вярно, обещах да не се бъркам в личните ти дела. Не възнамерявам да ти казвам как да живееш живота си или с кого да спиш. Но се питам дали сегашната ти връзка е разумна стъпка.

— Говориш за Анна Константелос — уточни Александър.

— Съзнаваш, естествено, що за жена е тя.

— Знам всичко за нея — увери го Александър.

— Не очакваш ли да възникнат проблеми?

— Татко, ти осъди кратката ми връзка с Мариан Хаупман, защото смяташе, че възползвам от уязвима жена. — Напомни му Александър. — Анна не е невинна, нито уязвима. Когато се запознахме, тя бе високоплатена компаньонка на повикване в Атина. Не храни никакви илюзии. Наясно е, че когато нямам повече нужда от нейните... услуги, споразумението ни ще приключи.

— Бъди предпазлив, Александър — предупреди Киракис. — Сигурно ще ѝ се прииска да замени онова, което всяка жена има между краката си, за мощта, която ти се полага по рождение.

Александър се засмя.

— Анна не би използвала секса, за да се пазари — отвърна той. — От самото начало съм ѝ дал да разбере, че аз съставям правилата.

— И вярваш, че тя ще спазва своята част от уговорката? — попита Киракис.

Александър се засмя гръмко при тази идея.

— На Анна нямам доверие за нищо, татко — отвърна той без колебания. — Но тя е прагматична. Извървяла е този път и преди с други мъже. Няма да се самоубие, когато връзката ни приключи.

— А ако реши да вдигне скандал?

— Няма да вдигне скандал — отвърна Александър уверено. — Предпочита да не се набива на очи по обясними причини. Миналото ѝ не би издържало при по-внимателно взирание.

Киракис помълча.

— Каж ми, Александър, ще намериш ли някога подходящата жена, та да се задомиш?

Александър се поколеба за миг.

— Намерих я преди близо година — промълви той бавно.

— Ти... — Киракис замлъкна. — Омъжена ли е? Това ли се опитваш да ми съобщиш?

— Не — отвърна Александър тихо. — Има връзка с друг мъж. Сериозна връзка.

— Сигурен ли си?

Александър си пое дълбоко въздух.

— Татко, предпочитам да не го обсъждаме — сподели той тихо, но с овладян тон. — Звъннах само да ти кажа за сделката с „Донован“ ...

— Добре — въздъхна Киракис. — Но не мога да не се притеснявам за теб, синко. Вече ми остана само ти и искам да си щастлив.

— Знам, татко — произнесе Александър уморено. — Трябва да затварям. Звъни другият телефон.

Не беше истина, но бързаше да приключи разговора.

— Ще се чуем ли по-късно през седмицата?

— Естествено.

Александър бавно остави слушалката. Това, че бе споделил нещо толкова съкровено, го изненада повече, отколкото изненада дори баща му. До момента не се бе замислял особено как точно го привлича Мередит. Желаете я за леглото, разбира се, така както желаете всяка жена. Нещата обаче не свършваха до тук. От самото начало се оказа по-различно — не изпитваше потребност да доминира над нея сексуално. Нямахте и следа от необяснимата ярост, която изпитваше към Анна или Франческа, или — до известна степен — към Мариан. Липсваша чувствата, поради които неизменно губеште интерес към жената. Ето, вече започваше да се отегчава и от Анна. Желание имаше, разбира се, но имаше и още нещо — неуловимо, неопределимо...

Забарабани раздразнено по бюрото. Защо не успява да я прогони от мислите си? Какво я отличава от другите? И защо докато прави секс с Анна, мисли за Мередит?

Какво всъщност изпитва към нея?

Александър се взираше замислено в снимките върху бюрото пред него — снимки на Анна с други мъже, влизащи или излизащи от апартамента. Именно тези снимки, помисли си той мрачно, потвърждаваха опасенията му, че тя не спазва своята част от

споразумението им. Оказа се невярна любовница. Погледна седналия пред него мъж.

— Знаете ли кои са? — попита той.

Частният детектив кимна.

— Очаквах да ме попитате. Ето, приготвил съм справка. — Извади плик от куфарчето си. — Отбелязал съм не само имената, но и професиите, и биографични данни; не съм пропуснал и датите на съответните посещения, както и времетраенето им.

Александър пое справката, бързо я прелисти и отново погледна детектива.

— Впечатлен съм — обяви той. — Добра работа. Сведенията са изчерпателни и подробни.

Извади плик от чекмеджето и го плъзна по бюрото. Мъжът го взе и внимателно го отвори. Вътре имаше няколко едри банкноти.

— В брой ли? — попита той изненадано.

— Предпочитам да се разплатим по този начин, господин Хейс — отвърна Александър, без да си прави труда да дава обяснения, и подаде на мъжа подготвен документ. — Подпишете тук — потвърждение за получената сума.

Мъжът кимна и изписа името си на посоченото място.

— Да продължавам ли да се занимавам със случая, господин Киракис? — попита той, връщайки листа.

Александър поклати глава.

— Не е нужно. Вече ми набавихте цялата необходима информация. Или по-скоро... желана информация. Но ако сте така дискретен, както сте и изчерпателен, в бъдеще положително ще работя с вас.

— Никога не обсъждам клиентите си. Уверявам ви, господин Киракис. — Хейс стана. — С никого.

Александър се понадигна и протегна ръка.

— Тогава ще се срещнем отново — обеща той.

Хейс си тръгна, а Александър се съсредоточи върху справката и я изчете внимателно. Въобще не се изненада, че мъжете, с които Анна се бе срещала, бяха свързани до един по някакъв начин с развлекателната индустрия. Значи, помисли си той развеселен, е говорила сериозно за желанието си да се пробва в шоубизнеса. Съвсем типично бе Анна да се опитва да прави капитал от даденостите си, за да постигне своята

цел. Но и защо да не е така? В края на краищата те ѝ бяха служили вярно в миналото.

Странно, но Александър не се ядоса, както би било нормално. Напоследък откри колко малко го удовлетворява вече споразумението им. Отначало Анна успяваше да задоволява потребностите му, и то доста добре. Но сега тези потребности се бяха променили. Той се беше променил. Чисто физическата връзка с жена отстъпваше на втори план. Породи се потребност да се нуждае някого, да *държи* на него, да изпитва нещо повече от сексуално влечение, когато вземе жена в обятията си. Даде си сметка, че няма да се терзае, ако Анна изчезне от живота му.

Натисна копчето на интеркома върху бюрото. Секретарката му се обади веднага.

— Да, господин Киракис?

— Стейси, излизам след малко — обяви той. — Смятам да не се връщам в офиса следобед.

— Да повикам ли колата? — попита тя.

— Не. Възнамерявам да повървя.

— Да, сър.

Пъхна снимките и справката от детектива в голям кафяв плик и отиде до дрешника да си вземе палтото. Няма да звънне предварително. Ако поради някаква причина Анна не е там, ще я изчака. А ако случайно е там и не е сама, ще поиска обяснение.

Време е да сложи край на този фарс.

— Наредил си на детектив да ме следи? — Анна погледна към разхвърляните по леглото снимки, а после към Александър; очите ѝ бяха присвити от гняв. — Защо?

— Не е ли очевидно дори за теб, скъпа Анна? — попита хладно с блеснали от ярост очи. — Имахме споразумение, но ти не изпълни своята част.

— Винаги съм била на твое разположение — ще отречеш ли? — изрече тя разпалено с разкривено от яд лице.

— Когато те доведох тук, дадох съвсем ясно да се разбере какви са условията, Анна — напомни ѝ той. — Уговорихме се, докато те издържам, докато плащам сметките ти, да не се виждаш с никого,

освен с мен. Подчертах, че няма да търпя никакви други твои любовни авантюри. Не прие ли думите ми сериозно?

Тя го изгледа — ярост замрежваше като воал очите ѝ.

— Не разбирам — промълви накрая. — За теб явно не представлявам нищо повече от средство за задоволяване физическите ти потребности. Какво те е грижа дали се виждам с други мъже или не? Защо те засяга, щом никога не е пречило на плановете ти?

— Засяга ме, защото си плащам, за да ползвам само аз услугите ти. Обичам да получавам точно онова, за което плащам — срязва я той сърдито. — Всички тези мъже са свързани с театъра или шоубизнеса. Доколкото се досещам, смяташ да попаднеш в тези среди.

— Дори да е така — какво? — не се предаваше тя. — Да не би да твърдиш, че при всичките ти отсъствия от града не си се занимавал с други жени? Да не мислиш, че не съм чула как си се държал с онази новинарка след мача по поло в Калифорния...

Той сграбчи реверите на лилавата ѝ копринена блуза и я притегли към себе си.

— Май наистина не разбираш, Анна — просъска той с тон, който не вещаеше нищо добро. — Не ме интересуват доводите ти. Въобще не е твоя работа какво правя, когато не съм тук. Надявам се не си забравила, че аз определям правилата.

— Пусни ме!

Красивото ѝ лице се изкриви от гняв.

— С удоволствие. — Пусна я така внезапно, че тя залитна назад зашеметена. — Сигурно ще ти е драго да узнаеш, че детективът няма да те следи повече. Вече не ме е грижа с кого се виждаш или с кого прекарваш времето си. Дойдох тук да ти съобщя нещо важно: от този момент разтрогвам така нареченото ни споразумение.

Събра снимките и листата и ги пхна обратно в плика.

— Не говориш сериозно, нали? — попита тя изумена.

— През живота си не съм бил по-сериозен — увери я той. — Искам да напуснеш този апартамент, а още по-добре и Ню Йорк — веднага. Разрешавам да вземеш дрехите си и личните си вещи. Нищо друго. И да те няма до довечера.

— До довечера? — Тя го погледна с ококорени очи. — Изключено.

— Направи всичко възможно да стане, Анна, защото ако си тук, когато се върна, ще те изхвърля лично — предупреди той.

— Времето няма да ми стигне...

Тя разпери безпомощно ръце.

— Да беше мислила за това, когато приемаше другите си клиенти — прекъсна я той суховато. — До седем тази вечер да те няма! Обърна се и тръгна към вратата. Анна хукна след него.

— Негодник! — изкрещя тя. — Не можеш да постъпваш така с мен!

Той спря и се извърна, за да я погледне в очите.

— Грешещ, Анна. Не само мога, но и ще го направя.

— Но за толкова кратко време... Къде ще отида?

— Това е твой проблем.

На излизане от апартамента затръшна вратата с такава сила, че една от картините падна от стената.

— Много, много ще съжаляваш, че постъпваш така с мен, Александър — извика Анна, запращайки по вратата кристална чаша за вино. Тя се разби в дървото и се посипа на хиляди парченца по килима, а Анна не преставаше да крещи обиди на родния си език.

Александър излезе от асансьора и прекоси фоайето към стъклените врати към Централ Парк Саут. Гневът му се бе охладил значително. Анна винаги го провокираше да показва най-лошите си черти, прецени той, поемайки към Пето авеню. Дори в момента чувстваше, че не е под контрол. Беше изпитал желание да я удари, да се разправи физически с нея заради предателството ѝ, а не знаеше защо. Защо се чувстваше предаден? Какво значение имаше нейното поведение? Дълбоко си пое въздух. Връзката бе грешка от самото начало. Е, поне се опомни навреме.

Вървеше по Пето авеню. Не забелязваше тълпата от хора в дебели зимни палта с пакети и големи пазарски торби; не усещаше и острия зимен вятър, който рошеше косите му и зачервяваше бузите. Напусна Анна така разгневен, че дори не закопча широкия колан на палтото си, и сега пешовете се вееха яростно на вятъра. Александър не забелязваше и това. Ликвидирайки връзката си с Анна, изживяваше изненадващо за него чувство.

Чувството, че е пуснат на свобода.

ГЛАВА 10

Лос Анжелис, май, 1981 година

Мередит излезе от дежурната кола и хукна през паркинга към входа на телевизията. Чувстваше се изтощена. Прекара мъчителна сутрин — отрази банков обир в Марина дел Рей. По време на напрегната тричасова драма четирима мъже държаха под дулата на пистолети половин дузина банкови служители и още толкова клиенти, като заплашваха, че ще убият заложниците, ако полицията не изпълни исканията им.

В новинарската стая вече бе в ход истерията да се завършат репортажите и да се спази крайният срок за излъчване на новините в пет часа. Мередит си проби път между хора и бюра, покрити с хартия, пълни пепелници, смачкани опаковки от цигари и полупразни чаши кафе, и стигна до писалището на дежурния. Тед Хамънд, шефът на новинарите, едър мъж на петдесет и пет, наблюдаваше подчинените си. Усмихна се, като я видя.

— Вече се върна? — попита той шеговито. — Какво стана? Да не би Отрядът за бързо реагиране да се е появил прекалено бързо и да е провалил деня ти?

— Много смешно! — Мередит се облегна на бюрото. — Между нас да си остане, но съм доволна, че приключи. Пък и заснех доста материал.

— Чудесно! Добре е да се чуе, че днес поне едно нещо върви както трябва. — Наклони се настрана, защото се приближи друг репортер с подредбата на събитията — списъкът се променяше многократно до последния момент. — Досега денят се оказа истински ад.

— Какво става, Тед? Да не би...

Замълча — нещо в големите карти на стената зад бюрото на дежурния привлече погледа ѝ. В средата на една от тях се виждаше сградата на телевизията и точно над нея някой бе прикрепил с кабарче

малка снимка, вероятно изрязана от вестник, на бомбардировач В-51, изсипващ смъртоносния си товар. Мередит се засмя неволно.

— Кой направи това?

— Аз — отвърна Тед със смутена усмивка. — Казах ти, че сутринта беше истински ад.

— Хайде, хайде, Тед! И двамата сме наясно, че няма да знаеш какво да правиш със себе си, ако тук всичко е мирно и спокойно — присмя се тя.

— Възможно е, но все пак някой ден ми се ще да проверя.

— Мередит!

И двамата се обърнаха. Чък Уилард стоеше на прага на кабинета си.

— Трябва да те видя. Веднага!

Мередит се обърна към Хамънд.

— Чудя се какво ли ще е този път.

Хамънд се ухили.

— Ами ако е някаква изненада?

Мередит свъси вежди.

— Навремето е трябвало Пърл Харбър да е изненада, Тед, а всички знаем какво стана.

Прекося пълното с хора помещение към кабинета на Уилард.

— Какво има, Чък? — попита тя, влизайки.

— Затвори вратата — разпореди той и се настани зад бюрото.

Тя го послуша и седна срещу него. Чък извади официална бланка от чекмеджето си.

— Явно шефовете са впечатлени от работата ти в Ню Йорк миналата пролет — обяви той и се облегна назад.

— Но не достатъчно, за да ми предложат мястото на Карла Гранели, когато тя не поднови договора си през януари — напомни Мередит.

До този момент това бе най-голямото ѝ професионално разочарование.

— Но все пак достатъчно — натърти Уилард. — Запозната си със „Светът във фокус“, нали?

— Естествено.

Това бяха най-гледаните сутрешни новини на телевизията. През последните шест месеца се носеха слухове, че водещата на

предаването Тифани Гордън няма да поднови договора си през юли, но нито Тифани, нито администрацията го потвърждаваха.

— Тифани Гордън няма да остане при нас — обяви Уилард, сякаш прочел мислите ѝ. — Продуцентът Харв Петърсън иска ти да я замениш. Интересува ли те?

— Що за въпрос? — засмя се Мередит. — Не само ме интересува, но още сега ще ти връча оставката си, ако се налага.

— Трябва да се появиш в Ню Йорк навреме, за да започнеш през първата седмица на юли — обясни той. — Някакви проблеми?

Тя поклати глава.

— Искане ми се да тръгна от Ел Ей месец по-рано — сподели тя замислено. — Ще ми е нужно време да си наема апартамент и да се установя. Има ли шанс да ми намериш заместник тук?

— Да — отвърна той. — Никакъв проблем.

Тя се усмихна.

— Значи всичко е уговорено.

— Ще се обадя в Ню Йорк да съобщя, че приемаш — уведоми я Уилард.

Тя вдигна ръка да го спре.

— Ако не възразяваш, предпочитам аз да им се обадя.

Той се ухили.

— Добре. Знаеш ли — предчувствах, че ще приемеш, но не очаквах да стане толкова лесно.

Мередит се изправи и отвори вратата.

— Нито пък аз — призна тя. — Но от друга страна, никога не съм се съмнявала, че ще приема, ако ми направят предложение.

Наистина се оказа лесно, помисли си тя докато вземаше острия завой от Шосе номер 1 по пътя за Малибу същата вечер. Доста полесно, отколкото очакваше. Нямахше нужда да го обмисля — просто не се налагаше. Предложението откриваше чудесна възможност пред нея. Беше работила усърдно, за да го получи, и твърдо вярваше, че е напълно заслужено. Нямахше никакви задръжки да приеме, абсолютно никакви.

Когато прие, не прецени само едно — какво ще бъде отношението на Ник. Преди вероятно нямаше да вземе толкова важно решение, без поне да го обсъди с него. Но откакто се върна от Ню Йорк миналата година, нещата между тях двамата се промениха.

Опита се — вероятно не толкова настоятелно, колкото беше редно, прецени тя, — но наистина се опита да разпали отново пламъка помежду им. И Ник се постара, но така и не успя да я убеди изцяло, че не я ревнува от кариерата ѝ. Все пак не криеше колко по-щастлив би бил, ако тя се откаже от работата си и го следва навсякъде, където го отведат снимките му.

В този миг, сякаш ударена от гръм, Мередит си даде сметка, че нещата помежду им никога няма да са същите. Страстта бе започнала да затихва. През последната година и двамата изпитаха огорчение един към друг. Тя му се сърдеше заради опитите да доминира, да възпира професионалното ѝ израстване, а той — защото не поставя неговите потребности пред своите. Така го бе научила самопожертвувателната му майка — винаги го поставяше на първо място. А сега не разбираше защо и Мередит не постъпва по същия начин. Командировката ѝ в Ню Йорк се оказа повратна точка, моментът, който разкри истината и за двамата.

— Вече си приела? — Ник зяпаше Мередит потресен. — Как си могла да отговориш ей така, без първо да го обсъдиш с мен?

Тя издържа на погледа му.

— Нямахме какво да обсъждаме! — заяви без колебание. — Ако щеше да снимаш филм и това означаваше да си на терен няколко месеца, щеше ли да се консултираш първо с мен, или щеше да дадеш отговора си на студиото още преди съвещанието да е свършило?

— Това са различни неща — парира той. — Знаеш го.

— Нищо подобно не знам! — срязва го тя. — Именно в това е проблемът, Ник. Вече имам чувството, че изобщо не те познавам!

— Нещата са двупосочни, забрави ли? — избухна той. — Не ти ли казах миналата година, че ако приемеш ангажимента в Ню Йорк, всичко между нас ще се промени? Не предсказах ли, че е просто въпрос на време да ти предложат нещо постоянно? Господи, та ти не си същата, откакто се върна! Какво ли не предприех да закърня нещата...

— Не е така! — възнегодува Мередит. — Само ти си се старал, така ли? А аз съм злодейката, задето не съм го разбрала и не ти позволявам да контролираш живота ми? Не съм майка ти, Ник! Просто

няма да се откажа да следвам хода на своя живот, за да направя теб щастлив!

— Та ти само дето не си ме изключила от живота си! — не й остана дължен той. — Да не мислиш, че не забелязвам? Господи, дори когато те любя, имам чувството, че не си истински с мен...

Мередит го погледна невъзмутимо.

— Хрумвало ли ти е някога, че тази липса на ентузиазъм може да се дължи на твоето отношение?

В гласа й звучеше обвинение.

— Не — отвърна той редено. — А на теб?

— Някога ми се струваше, че сме нещо специално — заяви тя. Произнасяше думите отчетливо, сякаш оставяха неприятен вкус в устата й. — Имахме толкова общи разбирания, самите ние сме толкова еднакви. Ти знаеше какво е да водиш битки. Наистина смятах, че има шанс нещата помежду ни да вървят идеално. — В очите й се появиха сълзи. — Исках да е идеално.

— Но явно не достатъчно силно.

Ник грабна сакото си и с решителни стъпки се отправи към вратата.

Мередит се загледа след него.

— По този начин ли ще разрешиш всичко, Ник? Просто ще избягаш от проблема.

Той не отвърна.

— Къде отиваш?

Извърна се да я погледне в лицето.

— Наистина ли ти пука?

— Разбира се!

— Излизам! И не си прави труда да ме чакаш. Не че би го направила всъщност.

Излезе и затръшна вратата така силно, че цялата стена се разтресе.

Мередит обгърна раменете си с ръце, по бузите й се стичаха сълзи. Къде се объркаха нещата, запита се тя.

В три сутринта Ник още не се бе върнал. Мередит седеше на дивана в тъмнината, прегърнала голяма декоративна възглавница.

Предстоеше му да замине за Шри Ланка след броени часове. Отново снимки на терен. Няма начин да не се прибере вкъщи, за да опакова багажа си. Но дали тя щеше да е тук, когато се появи?

Ник бе прав, макар първоначално тя да не го признаваше. Наистина се беше променила. Откакто се върна от Ню Йорк, не беше същата. Там вкуси стандарт на живот, за какъвто бе мечтала от детските си години, а сега вече копнееше за него. Животът ѝ с Ник беше действително бляскав и вълнуващ — коктейлите, събиранията и премиерите ѝ доставяха удоволствие, — но в Ню Йорк се оказа различно. В Манхатън тя попадна под светлината на прожекторите и подобно внимание твърде много ѝ допадаше. Забелязваха нея, а не Ник и това потвърди нещо, което винаги бе усещала дълбоко в себе си: не е жена, способна да живее в сянката на който и да било мъж, независимо колко го обича.

Обичам те, Ник, помисли си тя. Въпреки всичко случило се напоследък помежду им, никога нямаше да забрави колко чудесно бе началото.

Докато той не се опита да ѝ отнеме мечтите.

Мередит не усети кога е заспала. Събуди се рязко и отначало не осъзна къде се намира. Видя възглавницата в ръцете си и се сети. Къщата беше тъмна и тиха. Нищо чудно този път Ник изобщо да не се върне вкъщи, помисли си тя. Погледна часовника над камината. Пет и половина. Реши поне да си легне в леглото и да открадне още два-три часа сън, преди да отиде на работа.

Тръгна нагоре по стълбите и чу шум в спалнята. Спря и се заслуша с разтуптяно сърце. Ето — отново. Разбира се! Ник все пак се е върнал. Вероятно още ѝ се сърди и затова не я е събудил. Стигна до площадката и отвори вратата. Най-напред забеляза куфара. Ник, приведен над шкафа, взимаше купчина фланелки.

— Събираш си багажа и смяташе да тръгнеш? Без дори да си кажем довиждане? — попита тя.

Той не я погледна.

— Казахме си всичко още снощи — отвърна ледено.

— Значи дори няма да го обсъдиш с мен?

— Какво да обсъждаме? — Ник не скри раздражението си. — Нали вече си взела решение? Налагало се е да решиш нещо и си го

сторила, без дори да ти хрумне да поговориш първо с мен. За какво да говорим тогава?

— Става въпрос за моята кариера. Затова аз взимам решението — отвърна тя хладно. — Бихме оправили нещата, стига да подходиш разумно.

— Излиза още, че съм и неразумен — сръза я той и хвърли фланелките в куфара. Обърна се и за пръв път я погледна. — Я да чуя, Мередит: какво да оправяме? Какво е останало помежду ни?

— Бихме могли да продължим да сме заедно и...

— През уикендите, така ли? — В тона му се долавяше откровено презрение. — Според мен няма да имаме време да бъдем заедно. Ти ще си в Ню Йорк по цяла седмица, а аз през повечето уикенди ще снимам, така че какъв е смисълът?

— Защо например да не прескачаш до Ню Йорк? Колежка от Ай Би Ес ми спомена за апартамент, който може да се наеме от неин познат — обясни Мередит. — А и аз ще отскачам на терените, където снимаш...

— Най-добре да престанем да се навиваме — прекъсна я той суховато. — Обичам те, Мередит, но не желая непълноценна връзка. До гуша ми е дошло от това: тъкмо обикнеш някого и един ден той просто си тръгва и не се връща!

Тя го изгледа, сякаш я е зашлевил. Досецаше се, че намеква за смъртта на баща си, и понеже знаеше какво изпитва Ник в този момент, съобрази, че ако остане при него, вероятно нещата никога няма да се променят. Помежду им винаги ще има клин.

— Сега ли тръгваш?

— Няма защо да отлагам.

Тя изправи рамене.

— Няма да съм тук, когато се върнеш.

Той застина на място, но не се обърна.

— Както решиш — отвърна с равен тон.

Мередит не промълви и дума. Отиде до площадката на стълбището и го видя как се отдалечава. Едва когато чу входната врата да се затръшва, заплака.

— Обаждай се. — Кей стоеше на прага на малкия кабинет и я наблюдаваше как опакова личните си вещи в кашон. — Отбивай се да се видим, когато си тук, става ли?

— Непременно — обеща Мередит. — А и ти ще ми се обаждаш, когато си в Ню Йорк, нали?

— Да, разбира се. — Кей свъси вежди, всъщност трудно се съдържаше да не се разплаче. — Едва ли някога обаче ще се озова в Ню Йорк.

Мередит си наложи да се усмихне. Старата ѝ приятелка и довереница определено щеше да ѝ липсва.

— Имаш възможност да отделиш време през отпуските — напомни ѝ тя.

— Да, да... — промълви Кей скептично.

Мередит взе от бюрото снимката на Ник в рамка и я загледа.

— Сигурно е редно да я разкарам — обяви тя, но я постави в кашона.

— Ще боли... Поне известно време — сподели Кей. — Но чуй някой, минал по този път: времето наистина е голям лечител.

— Никога не съм допускала, че историята ни ще приключи по този начин — отрони Мередит тихо, като че на себе си.

— Никой от нас не го вярва, когато се стигне дотам — философстваше Кей. — Всеки път си въобразяваме, че мъжът до нас е завинаги. Но ти... Всяка жена като теб ще си намери нов мъж за нула време.

Мередит поклати глава.

— Не — промълви тя замислено. — Ще трябва да мине много, много време.

Мередит отнасяше куфарите долу, за да ги постави до подредените вече сакове. Спря за момент да огледа всекидневната и се запита дали не е забравила нещо. Още от сутринта компанията за въздушен превоз на багаж взе определени вещи. Беше продала колата си, а наетата под наем щеше да остави на летището. Закри и банковите си сметки, съобщи в пощата за промяна на адреса. Да, всичко е уредено, помисли си тя изненадана. Сякаш се разтрогваше бизнес партньорство. Всичко се свеждаше до това, кое на кого принадлежи.

Прекося помещението и вдигна поглед към портрета на Елизабет и Дейвид. Щеше ѝ се да го вземе със себе си, но не беше сигурна

доколко е редно.

А защо не, внезапно се запитва тя. Ник ми го подари — следователно е мой! Поколеба се само за миг. После свали картината от стената и я отнесе до вратата. В никакъв случай няма да посмее да си го поиска обратно, помисли си тя.

Затършува из чантата, за да открие ключовете. Внимателно освободи ключовете за къщата от голямата златна халка и ги остави в адресиран до Ник плик. Последното ми „довиждане“ — помисли си тя.

Независимо от проблемите им, независимо от натрупалата се помежду им горчивина, напускането на тази къща — и на Ник — се оказва болезнено.

Сякаш приключваше с една страница от живота си и започваше нова, без да знае какво точно ще съдържа. Сега, хвърляйки последен поглед към стаята, се запитва защо се оказва толкова болезнено да скъса с някого, макар да ѝ е ясно, че е изключено да продължи живота си с него.

Вярно е, мина ѝ през ума. Част от живота ѝ приключи...

ГЛАВА 11

Атина, декември, 1981 година

— Колко време ми остава, Перикъл? — попита Константин Киракис, закопчавайки ризата си. — И не ме щади. Изключително важно е да знам, особено сега. Толкова много има да се свърши, и ако разполагам с малко време...

— Шест месеца — отвърна Караманлис мрачно. — Най-много шест месеца. Не е изключено и по-малко. Дори е по-вероятно да е по-малко.

— Даже при цялата ми мобилизация? — Киракис изгледа лекаря изпитателно. — Много е важно. Трябва да си напълно откровен с мен.

Караманлис поклати глава.

— Тези работи не се предсказват. Няма гаранции, става ли дума за рак — отвърна той искрено. — Константин, когато раковите клетки започнат да се разсейват, обикновено го правят по лимфен път. Имат свойството да атакуват първо жизненоважните органи — сърце, дробове, бъбреци, мозък...

Киракис се намръщи.

— Искаш да ми кажеш, че накрая няма да контролирам нещата ли?

— Не съм в състояние да дам никакви гаранции — отвърна Караманлис. — Не е изключено да се нуждаеш от химиотерапия или от кобалтово лечение.

Киракис го изгледа втренчено.

— Чрез тези терапии ще спечеля ли време?

— Месец-два или малко повече — отвърна лекарят тихо. — Ракът е твърде напреднал. Ако го бяхме открили по-рано...

— Няма смисъл да гадаем какво е щяло да бъде — прекъсна го Киракис мрачно. — Нищо не може да се направи, за да спре процесът или дори да се забави, ясно ми е. Сега ми предстои единствено да подготвя Александър да поеме цялостния контрол върху корпорацията.

— Възнамеряваш да споделиш с Александър състоянието си...

— Ни най-малко — увери го Киракис без колебание. — Ти също не бива да споменаваш пред него нищо. В никакъв случай! Няма да допусна синът ми да ме наблюдава през последните ми дни в очакване всеки момент да се строполя мъртъв. Не желая да го натоварвам и да се чувства задължен да бъде до мен до края. Сега има други, по-важни неща, с които Александър да запълва времето си.

— Не смяташ ли, че има право да знае? — не отстъпваше Караманлис.

Киракис се обърна гневно към него.

— Правото да му кажа, или да не му кажа, е мое, Перикъл — отвърна той ядно. — Искам да го пощадя възможно по-дълго. Толкова ли е нередно?

— Не — съгласи се Караманлис. — Но според мен ще му бъде неприятно, че си го държал в неведение по толкова важен въпрос. И без това има чувството, че вече не му казваш доста неща. Ако споделиш...

— Не — отвърна Киракис категорично.

Частният самолет приближаваше летище „Кенеди“. Киракис се облегна на седалката и затвори очи. Масажира слепоочията си с върховете на пръстите, изтощен след дългия полет. Не му се пътуваше, но се налагаше да разговаря с Александър. А разговорът трябваше да бъде лице в лице. Поне това дължеше на сина си. Предстоеше да го подготви за предстоящата му задача и след седмици колебания Киракис стигна до заключението, че начинът да го направи както трябва, е един.

С приземяването на самолета загрижен служител на летището го посрещна и му съобщи, че Александър е уредил да мине безпрепятствено формалностите. Киракис се запита защо синът му си е направил този труд. Толкова често бе пътувал до Ню Йорк — особено през последните години, — че едва ли се налагаше. Защо го прави сега, чудеше се той. Именно тогава ги видя: тълпа репортери и фотографи до оградата около мястото, където частният самолет обикновено спираше. Щом го забелязаха, започнаха да го викат по име, заблестяха светкавици.

— Господин Киракис, вярно ли е...

- Слуховете са, че смятате да се оттеглите...
- Синът ви ли ще бъде новият председател...
- Свързано ли е с вашата...
- Още една снимка, ако обичате...

Киракис махна към тях.

- Без коментар — промърмори той суховато.

Как се бе случило, запита се той. Как така бързо са стигнали слуховите за оттеглянето му до Ню Йорк? Знаеше, че разни служители от офисите в Атина тутакси заподозряха нещо, когато задвижи машината и започна да прехвърля все повече и повече власт на сина си, но се надяваше да обсъди решението си с него, преди журналистите да узнаят намеренията му. Дали Александър е дочул слуховите?

— Съжалявам за случилото се, господин Киракис — извини се придружителят му. — Нямам представа от къде журналистите са научили часа на пристигането ви.

Киракис поклати глава.

— Кой ги знае как набавят информацията си! Репортери — изсумтя той неодобрително. — Колко по-лесен щеше да е животът ми без тях!

Заради уредените митнически формалности направо го отведоха до друга част на летището — там до един от изходите го чакаше лимузината на Александър. Шофьорът му отвори вратата, а носач натовари багажа му в колата. Киракис наведе глава, за да влезе в купето, и в този момент видя сина си на задната седалка.

— Здравей, татко! — поздрави той с усмивка. — Радвам се да те видя.

— Александър... Не очаквах да ме посрещнеш на летището — не успя да скрие изненадата си бащата. — Обикновено не идваш, когато...

Чудеше се дали Александър се досеща защо пристига. Да не би да е разговарял с Караманлис?

— Знаех, че журналистите ще те дебнат. Те са същинско стадо пирани, нали? — отбеляза Александър тъжно. — Какво си направил, за да спечелиш толкова голямо внимание?

— Аз? Нищо не съм направил. Дължа го на международните методи за препредаване на информация.

- Значи пак са слухове — заключи Александър.

Баща му кимна и запали цигара.

— Какво те води в Ню Йорк, татко? — поинтересува се Александър.

Киракис го изгледа изпитателно.

— Трябва ли винаги да имам причина да видя единствения си син?

— Не — отвърна Александър, — но попитах, защото обикновено така става.

Баща му се поколеба за миг и кимна.

— Прав си — съгласи се той. — За сегашното ми посещение има причина. Много важна причина. Ще направя изявление пред пресата, но първо исках да ти го съобщя. Лично.

Изражението на Александър се промени — загриженост засенчи лицето му.

— Звучи зловещо — отбеляза той и погледна баща си въпросително.

— Зловещо ли? Възможно е. — Киракис също го погледна. — Каня се официално да обявя оттеглянето си. Както и решението ти да ме наследиш в структурата на корпорацията.

Изчака реакцията на Александър. Синът му го гледаше смаяно.

— Шегуваш се, разбира се... — Но веднага се сети колко рядко се шегуваше баща му. Във всеки случай не и за такива сериозни неща. — Кога го реши? — попита той предпазливо.

— Обмислям го, откакто почина майка ти — излъга Киракис. Нямахше нищо по-далеч от истината. След като съпругата му умря, за него работата се превърна в най-важното нещо — с изключение на сина му, разбира се. Единствено това го крепеше да живее. — Взех окончателното си решение едва преди няколко дни. Приготвил съм официално изявление пред акционерите и журналистите.

— Сигурен ли си, че така искаш да постъпиш? — попита Александър, изпълнен със съмнение.

Киракис кимна.

— Да. И очаквах да си доволен. Винаги си искал да станеш председател. Знам го със сигурност.

— Така е — призна Александър, — но все ми се струва, че решението ти е продиктувано от нещо друго. Нещо, което криеш от мен.

Отново се обърна да погледне баща си — търсеше по лицето му отговор на незададения си въпрос.

— Въобразяваш си — изръмжа Киракис.

Александър го наблюдава още минута. Нещо му изглеждаше променено, ала не успяваше да определи точно какво. И въпреки всичко долавяше разликата. Никога не се бе съмнявал, че баща му ще ръководи империята си от своята крепост в Атина до сетния си час или докато стане прекалено немощен, за да продължи да го прави. Мисълта този силен мъж да се оттегли бе равнозначна да си представи как абдикира крал, управлявал векове. Каква бе причината за решението на баща му да се оттегли, докато е все още активен и очевидно в добро здраве?

Изявлението на Константин Киракис предизвика истински шок в средите на целия международен бизнес. „Уолстрийт джърнал“, „Форчън“, „Форбс“ и други специализирани издания отразиха събитието на първа страница. Една от публикациите носеше заглавие „Промяна в «Киракис»?“ Ала след първоначалната изненада в медийното пространство на преден план излезе Александър. Същите издания, които разгласиха оттеглянето на бащата, сега публикуваха снимките на сина, обявявайки го за новия председател на борда на „Киракис корпорейшън“. Наследникът на Константин Киракис — лице, познато от колонките за светски клюки, — придобиваше нов имидж. Един репортер нарече корпорацията „империята на Александър“ и това нарицателно си остана. Не след дълго всички — от финансовите репортери до журналистите от жълтите таблоиди и хората по улицата — говореха за „империята на Александър“.

Константин Киракис изпитваше по-голяма гордост от факта, че синът му е на първа страница на вестниците и в заглавията, отколкото някога се бе гордял със собствените си постижения. И в добавка изпита истинско облекчение от положителните отзиви за сина си — нещо необичайно дотогава. Александър зае мястото си и пое контрола над корпорацията, сякаш бе роден за това. Всъщност беше точно така.

Първото му действие като нов председател бе официално да съобщи пред борда на директорите — а и за пресата, — че централата на корпорацията се премества в Ню Йорк. Очакваше се това да доведе до феноменално, небивало дотогава вътрешно разрастване на компанията. Киракис не се изненада от постъпката на сина си. Знаеше, че е въпрос на време централата да смени местонахождението си. Молеше се само за едно — заради Александър и за просперитета на корпорацията — инстинктите на сина му да са точни.

През следващите три месеца Александър бе по-зает от всякога. Не броеше работните часове — най-често започваше от шест сутрин и продължаваше до два-три след полунощ. Четеше договори и всевъзможни документи, преглеждаше предложения за евентуални делови сделки. Неизменно ги обсъждаше детайлно с баща си — Киракис остана направо смаян, когато ден след ден установяваше колко задълбочено Александър познава тенденциите и хода на международния бизнес. Готов е, ликуваше вътрешно Киракис, докато наблюдаваше мълчаливо как Александър ръководи първото събрание на борда на директорите. Беше повече от готов.

През тези три месеца баща и син съумяваха да прекарват доста време заедно независимо от хаотичния работен график. Често седяха в кабинета на Александър до късно вечерта. Със зачервени от продължително четене на договори и доклади очи, той се облягаше на стола и слушаше спомените на баща си за детството му в Пирея и началните битки да основе — а по-късно да съхрани — „Атина Маритайм“, прераснала в империя. Александър бе слушал всички тези разкази, но му бе драго да ги чуе отново. Навяваха му спомени от друго време — собственото му детство в Гърция. Времето, когато бяха близки с баща му; времето, преди да се появят конфликтите, които ги разделиха. През двете години от смъртта на Мелина и двамата положили усилия да възстановят тази близост, но сега определено беше някак по-различно. Александър го долавяше интуитивно. Сякаш баща му бе пристигнал в Ню Йорк с мисия. Ето, вече бе официално обявено, че се оттегля от делова дейност, но изобщо не отваряше дума за завръщане в Гърция. Александър не си спомняше някога да е отсъствал от там толкова дълго и не преставаше да се чуди какво точно се върти в ума на Киракис.

В края на март Александър нае офиси в Световния търговски център — там именно щеше да се установи „щабът“ на „Киракис корпорейшън“. Списание „Пийпъл“ публикува статия и снимки: новият председател лично надзирава преобзавеждането на помещенията; новият председател се разхожда из улиците на Манхатън; новият председател пуска на вода поредния супертанкер на „Атина Маритайм“ във Великобритания. Под една снимка, на която изглеждаше особено добре, текстът гласеше: „Империята на Александър — един съвременен завоевател си е поставил високи цели.“ Статията раздразни Александър — негодуваше, защото посягаха на уединението му, но баща му остана доволен от положителния тон. Щеше да допринесе за добрата популярност на Александър, твърдеше той и не пропусна да изрази мнението си, че имиджът на сина му се нуждае от радикална промяна. Медиите и международните делови среди наистина промениха значително отношението си, ала старецът не се заблуждаваше — предстоеше дълъг и труден път, преди окончателно да бъде заличен образът на известния плейбой.

— Използвай медиите в своя полза, Александър — съветвате го Киракис. — Сега те са ти нужни. Съдействай им. Промени начина, по който те гледа светът.

Александър най-после проумя колко е прав баща му имиджът на плейбой наистина му създаваше проблеми и в професионален, и в личен план.

Беше настъпило време за промяна.

Изправен до стената прозорец в кабинета на Александър, Константин Киракис се взираше замислен в мрачното мартенско небе. Връщаше се към спомените си: като юноша стоеше по доковете на Пирея, наблюдаваше промените на времето и се опитваше да предугади появата на буря, преди да се е развихрила на сушата. Работи ли човек с кораби, припомни си той сега, важно е да знае предварително промените в метеорологичните условия. Разтърка уморените си очи. Даде си сметка, че прекарва голяма част от времето, живеейки в миналото. Дали защото му оставаше малко време на земята? Често потъваше в мисли за хора и събития, за които не се бе

сецал от години: хора, с които бе работил по доковете като хамалин; за разнебитените колиби, където бе живял; как като дете гладът го тласкаше да краде на дребно от местните търговци; проститутката на средна възраст — бе на четиринадесет години, когато тя му показва как се прави секс. Вярно е, мина му през ума сега, че преди смъртта човек наистина вижда живота си като на филмова лента.

Всички, включително и Александър, възприемаха това негово посещение в Ню Йорк като завършек на активната му кариера. Всъщност друга беше основната му цел: да прекара възможно по-дълго с Александър през малкото време, което му оставаше. Толкова години бяха разделени, че сега изпитваше потребността — повече от всякога — да се сдобри със сина си. Как да накара Александър да разбере защо се съпротивляваше толкова много срещу решението му да се премести в Щатите? Как да му обясни отминалите си страхове, че колкото повече остане тук, толкова по-голям е рискът да разбере що за човек е всъщност баща му? Как да разкрие на Александър облика на човека отвъд легендата? Как да сподели на какво е бил готов, за да осигури бъдещето на империята „Киракис“?

Александър беше гъвкав бизнесмен с остър нюх. Знаеше, че понякога е необходимо да настъпиш някого, да раздадеш някой и друг удар, за да получиш желаното. Но дори Александър — въпреки всичките му амбиции — не би разбрал защо е постъпвал така. И как да го направи? Дали синът му ще прости носения цял живот грях? Как да забрави мъката и болката, които се е налагало да преживява толкова години, независимо от причината?

Киракис се замисли за Мелина и за обещанието си преди смъртта ѝ. През изминалите оттогава години така и не го изпълни. Гласът ѝ продължаваше да отеква в съзнанието му: „Трябва да намериш покой с Александър. Сложи край на лъжите, на тайните. Намери мир. С Александър и със себе си“. Но от къде да намери смелост да направи необходимото? Прости ми, *matia tou*, помисли си той. За пръв път през всичките ни години заедно ти дадох обещание, което не съм в състояние да изпълня.

В горната част на стомаха го преряза остра болка — пореден знак на изтичащото време. Преди две седмици бе провел дълъг презокеански телефонен разговор с Перикъл Караманлис, а после се консултира с доктор Ерик Лангли — водещ онколог в болницата

„Мемориал“. Лангли уреди да му направят няколко изследвания, без да отсяда в болницата: сканираха черния му дроб, провериха костната система, взеха куп кръвни проби, направиха маса рентгенови снимки. Новините се оказаха лоши. Онова, което Караманлис смяташе за белодробен рак, се бе разпространило към черния дроб и гръбначния стълб. Лангли спря химиотерапията, назначена от Караманлис в Гърция, и предписа болкоуспокояващи, като обясни, че всичко друго вече е безполезно. Прекалено късно е да се направи нещо срещу смъртоносните клетки, сподели той откровено пред Киракис. Те се разпространяваха стихийно като горски пожар из организма на пациента. Химиотерапията не влияела на белодробния рак. Посъветва го да остане в болницата, но получи категоричен отказ. Не още. Първо трябваше да каже на Александър.

Киракис се закашля — същата остра, неконтролируема кашлица, която го мъчеше от месеци. При появата му в Ню Йорк Александър изрази загриженост, но Киракис твърдеше, че не е нещо сериозно — чисто и просто резултат от продължителното пушене през годините. Донякъде отговаряше на истината: започна да пуши на деветгодишна възраст. Караманлис беше убеден, че и това определено е допринесло за разпространяващия се сега в организма му рак. Продължи да кашля — всъщност не можеше да спре. Дишаше трудно. По носната му кърпичка имаше кръв. Свлече се на стола до бюрото и се опита да си поеме въздух. Най-сетне кашлицата премина и той позвъни за прислужника, който се появи незабавно.

— Мартин, веднага повикай линейка — едва прошепна той. — Ще постъпя в болницата „Мемориал“. — Извади визитка от джоба си и я подаде на младежа. — Обади се на този човек — доктор Лангли — и му кажи да ме чака там.

— Сър, ако... — започна обърканият Мартин.

— Моля те, Мартин. Няма никакво време. — Киракис се бореше за всяка глътка въздух. — Извикай линейката... Бързо. И се обади на сина ми. Кажи му къде съм.

— Да, сър.

Мартин вдигна слушалката и бързо набра.

Времето ми свършва, помисли си Киракис. По-бързо, отколкото предполагах.

Александър пристигна в „Мемориал“ минути след като приеха баща му. Пред стаята на Киракис го пресрещна доктор Лангли, въведе го в съседна зала и затвори вратата — знак, че не желае да ги безпокоят.

— Най-добре да поговорим, преди да видите баща си — започна направо лекарят. — Той сподели, че не знаете за истинското му състояние.

— Точно така — отвърна Александър суховато. — Какво точно е състоянието му?

— В болницата е регистриран като страдащ от неразположение на белите дробове и гръбнака, чернодробен карцином и пневмония — отговори доктор Лангли. — Казано на обикновен език: рак на белите дробове, гръбнака, черния дроб и вероятно на други органи. Около сърцето му се събира течност. Изследването показва наличие на злокачествени клетки. Черният му дроб почти не функционира. Пневмонията е резултат от отслабването на дихателната система. Предписах антибиотици и аерозолни пари.

— От колко време е... така? — попита Александър, без да откъсва очи от пода.

— Според мен се разпространява из организма му от година, вероятно и по-отдавна.

Александър вдигна учудено поглед.

— Знае това от година?

— Не — отвърна лекарят бързо. — Смятам, че състоянието му е такова вероятно от година. Той всъщност го знае от три-четири месеца. Открил го е лекарят му в Гърция. Препрати го при мен, когато баща ви решил да остане в Ню Йорк.

— Караманлис — произнесе Александър бавно, но в тона му се долавяше гняв.

— Да. — Лангли замълча. — Докато баща ви потърси медицинска помощ, докато ракът бил открит, той вече се е разпространил и по другите органи. Никой не е бил в състояние да направи нещо. Било е прекалено късно.

Александър кимна и стисна длани.

— Колко... — Не довърши изречението.

— Не много — отговори Лангли честно. — Прекалено немощен е. Налага се, естествено, да остане в болницата. Тук ще му осигурим съответните грижи. Ще го наблюдаваме внимателно, за да се предотврати повторно натрупване на течност около сърцето. Ще го включим и на система за дишане — той вече не е в състояние да диша сам. Предполагам, че ще остане тук до...

Сви рамене.

— Разбирам — промълви Александър. — Но не ми се вярва да иска да остане тук. Положително ще желае да се прибере вкъщи — в Гърция, — за да умре там.

Лангли поклати глава.

— Изключено! — отсече той без никакво колебание. — Дори и по въздух не би издържал такова дълго пътуване. В никакъв случай не бих дал съгласието си. Няма да го изпиша от болницата.

Александър се замисли за момент.

— Ще се опитам да го разубедя — рече той тихо, — но не обещавам нищо. Понякога баща ми проявява рядка упоритост.

— Знам — увери го Лангли с уморена усмивка.

— Бих искал да го видя.

Александър се изправи.

Лангли кимна.

— Питаше за вас — сподели той и също стана. — Но не се задържайте дълго. Дал съм му успокоителни.

В опит да се овладее Александър сведе поглед. Лекарят го заведе до вратата. Александър влезе в стаята и пристъпи към леглото. Баща му лежеше със затворени очи. От носа му стърчаха тръбички, а в свивката на ръката имаше система. Стабилното бипкане на апарата, следящ сърдечната дейност, действаше успокоително.

Наведе се и леко докосна гърдите му. Дишането на баща му беше затруднено.

— Татко — промълви Александър.

Киракис бавно отвори очи.

— Александър — прошепна той дрезгаво, — радвам се да те видя...

— Защо не ми каза, татко? Защо винаги криеш нещо от мен?

— Искях да те пощадя — отвърна баща му с пресипнал глас. — Не ми се щеше да хабиш енергия в тревоги по мен. И без това нищо не

може да се направи, а сега те чакат толкова задачи... Все важни неща за бъдещето ти...

— Затова така внезапно реши да се оттеглиш, нали? — попита Александър, вперил изпитателен поглед в лицето на баща си.

— Знаех, че не ми остава много време. — Гласът на Киракис вече едва се чуваше. — Най-много от всичко желях да прекарам това време с теб, да наваксаме онова, което загубихме през последните няколко години, да те подготвя за председател на борда... — Закашля се. Бореше се за всяка глътка въздух.

— Татко — обади се Александър с треперещ глас, — съзнавам, че изчаках прекалено дълго, за да ти кажа това, но искам да знаеш — обичам те.

През следващите две седмици Александър прекарваше дните до леглото на баща си. Понякога просто седеше, друг път разговаряше с него. Киракис минаваше през различни състояния: ту не откликваше под въздействието на обезболяващите, ту мисълта му работеше забележително ясно. На моменти дори седеше и водеше сериозни разговори със сина си. Беше блед и с изопната кожа, отслабна доста, едрата му снага измършавя, но на Александър все не му се вярваше, че баща му наистина си отива от този свят. Винаги го беше смятал за безсмъртен. Дори след кончината на майка му, когато за пръв път си даде сметка колко уязвими са всъщност родителите му, не си представяше, че баща му — живата легенда, исполин сред мъжете — ще бъде застигнат от същата участ.

Една вечер, когато Киракис бе по-бодър от обичайното, настоя да си поговорят.

— Знаеш ли, Алекси, не бих се тревожил толкова от смъртта, ако бях сигурен, че няма да си сам — сподели той.

Очите му се впиха в Александър въпросително. Синът поклати глава.

— Досега не съм извадил късмета, споходил теб и мама — отвърна той тихо.

— Сполучлив брак и деца, Александър — те са не по-малко важни от властта. Дори заслужават повече — каза Киракис. — Даже аз никога не съм се съмнявал в това.

В тона му се долавяше непонятна за Александър напрегнатост.

— Знам, татко. Но от мен положително няма да излезе добър съпруг.

— Ще напусна този свят без никакви угризения, само ако знам, че има жена, на която наистина държиш. Майка ти... постоянно се притесняваше за теб.

Взе ръката на сина си и силно я стисна.

— Притесняваше се и за двама ни, татко — промълви Александър с мокри от сълзи очи.

Киракис кимна.

— Преди да почине, поиска да й обещае, че нещата между теб и мен ще се променят.

— Така и стана, не смяташ ли?

Киракис се изкашля.

— Искаше да отиде в гроба с чиста съвест, както и аз се надявам да го направя — с усилие произнесе той. — Помоли ме да сложа край на всички лъжи, тайни... — Сега вече се разкашля неудържимо, едва дишайки. — Искаше да ти кажа... — Задави се — беше му невъзможно да продължи.

— Не говори, татко — посъветва Александър и звънна за сестрата. — Облегни се. Опитай да се отпуснеш.

Сестрата пристигна незабавно. Сложи му успокоително и включи кислородната маска — сваляха я, когато Киракис не се нуждаеше от нея. Нареди на Александър да излезе от стаята и започна да проверява показанията на апаратите. В коридора Александър видя как друга сестра и лекар влязоха забързано в стаята и застанаха до леглото. Говореха тихо и той не чу и думичка. Приблужи се до вратата, но и това не помогна. Усети как го обзема леден страх.

Доктор Лангли пристигна малко по-късно и остана в стаята почти петнадесет минути. После излезе в коридора да поговори с Александър.

— Ракът задръства бронхиалните тръби и блокира дишането му. — Замълча. — А около сърцето и белите дробове отново се е натрупала течност.

— Не му остава много време, нали? — попита Александър тихо.
Лангли поклати глава.

— Опасявам се, че не.

Александър се върна в стаята веднага щом му разрешиха. Седна до леглото на баща си. Надяваше се на чудо, ала дълбоко в сърцето си знаеше, че това е краят. Спомни си разговора отпреди минути. Баща му искаше да му каже нещо, но какво? Спомни си и разговора с майка си, преди да почине. И тя се опитваше да му каже нещо, но и нейните думи не му разкриха повече от думите на баща му сега. Той спомена за миналото — искаше да сложи край на лъжите и тайните. Какви тайни, какви лъжи, питаше се Александър.

Малко след полунощ Константин Киракис изпадна в кома. Александър остана до леглото му цялата нощ и през по-голямата част от следващия ден. Баща му не се върна в съзнание нито за миг. Александър бдеше мълчаливо край леглото му и мислеше какво е преживял през последните няколко месеца — съзнавал е тежкото си състояние и предстоящата смърт; през цялото време се бе опитвал да носи сам бремето, да подготви Александър за новите му задачи. Изпита благодарност, че двамата все пак се помириха. Сега вече разбираше колко много е държал баща му на него.

В четири следобед доктор Лангли се появи в стаята на Киракис за четвърти път този ден. Готвеше се да си тръгне от болницата и посъветва Александър да стори същото.

— Нужно ви е да се махнете от тук за известно време — настоя той. — Неминуемо ще се случи, но едва ли тази вечер. Приберете се вкъщи. Излезте да вечеряте. Направете нещо — каквото и да е. Просто не стойте тук.

Макар и неохотно, Александър излезе. Повика колата си и се прибра в апартамента. Там се затвори в кабинета. Прислужникът донесе вечерята на табла, но той не бе в състояние дори да погледне храна. Върху бюрото го чакаха камари документи, ала съзнаваше, че няма да успее да се съсредоточи. Седна на ръба на бюрото и се загледа, в сивото небе навън: здрачът бавно се спускаше. Не помнеше някога да се бе чувствал така болезнено самотен. Щеше му се да има към кого да се обърне сега, за да облекчи болката си. Винаги бе смятал, че е

обречен да бъде самотник, но в момента си даваше сметка колко ще му е неприятно да прекара остатъка от живота си сам. Изпитваше необходимост да се грижи за някого; изпитваше необходимост някой да се грижи за него. Погледна към картината на стената — портрета от златната сватба на родителите му — и усети огромна тъга.

Представа нямаше колко дълго е седял в тъмнината, телефонът иззвъня. Отначало не му обърна внимание — остави прислужникът или икономката да отговори. Но звъненето продължи и той сграбчи нервно слушалката.

— Ало?

Чу женски глас:

— Мога ли да разговарям с господин Киракис?

— На телефона.

— Господин Киракис, обажда се сестра Хановер от болница „Мемориал“. — Замълча за миг. — Баща ви почина в единадесет и петдесет и шест тази вечер.

Александър запали лампата върху бюрото и погледна Часовника. Показваше 12:03.

— Господин Киракис?

— Ей сега ще дойда — отвърна той тихо.

Бавно остави слушалката и отново погледна портрета. Баща му беше мъртъв. Когато майка му почина, тя се притесняваше кой ще се грижи за него, когато нея я няма.

Сега вече тя щеше да го стори.

ГЛАВА 12

Александър се надяваше да укрие от медиите вестта за смъртта на баща си, докато направи необходимото, за да върне тялото в Гърция, където да го погребат. Искаше да бъде сам, да мине през съответните процедури, необезпокояван от никого. Можеше да разчита поне на десетина души сред подчинените си, които да се погрижат за нещата вместо него, но предпочиташе лично да свърши всичко. Смяташе, че го дължи на баща си.

За жалост журналистите веднага надушиха новината. Тълпи репортери се струпаха пред болницата „Мемориал“. Следващите три дни го следваха неотлъчно: докато минаваше през болезнената процедура да избере ковчег и да уреди формалностите по транспортирането на трупа до летището. Причакваха го пред Олимпик тауър, а в мрачната студена петъчна сутрин, когато се готвеше да отпътува за Атина, го последваха до летище „Кенеди“. Снимаха ковчегата, докато го поставяха в частния самолет. Александър ги гледаше със свъсени вежди, неспособен да прикрие гнева си. Обръщаха ли се към него, отказваше всякакви коментари. Ако преди презираше журналистите, сега направо ги ненавиждаше. Нямаха ли елементарно възпитание? Защо не го оставят на мира в този тъжен момент, питаше се той, качвайки се в самолета. Защо превръщаха последното завръщане на баща му в Гърция в сензация? Нима нищо — дори смъртта — не е свято за тях?

Самолетът набра скорост по пистата и започна да се издига във въздуха. Александър отпусна седалката и затвори очи. Чувстваше се изтощен. През последните дни не се спря. Работеше бързо, за да остави всичко в офиса наред и да подготви пренасянето на тленните останки у дома, на острова. Съзнаваше, че няма да е в състояние още дълго да продължи с подобно темпо. Намираше се на ръба на нервно изтощение. Сега, най-сетне на път, откри, че се предава на потребностите на съзнанието и на тялото си. Докато се унасяше, се запита как ще преодолее формалностите на атинското летище. Никак

не беше сигурен дали ще съумее да се изправи пред журналистите, без да загуби контрол.

Погребаха Константин Киракис на острова, до Мелина и Дамян. Александър реши да не посещава мемориалната служба в Гръцката ортодоксална църква в Атина — последната почит, отдадена от приятелите и деловите партньори на баща му. Не допусна някой да присъства на погребението на острова. На всички даде ясно да разберат, че сега островът е негово владение и желае да бъде сам там. Не приемаше посетители и в седмицата след погребението не отговаряше на никакви обаждания. Дори прислужниците рядко го виждаха. Всяка сутрин ставаше преди зазоряване и не закусваше. Напускаше вилата, без да съобщава нито къде отива, нито кога ще се върне. Часове наред се разхождаше по плажа или из резервата. Случваше се да язди или да обикаля острова с някой от джиповете на баща си. Чувстваше се неспокоен и не можеше да спи. Хелена изрази загриженост за здравето му, но Александър твърдеше, че е добре.

— Просто имам да премисля доста неща — обясняваше той.

Това беше истината. Не желаше да остане в Гърция след погребението, но съзнаваше, че е наложително. Чакаше го толкова много работа. Следващата седмица предстоеше четенето на завещанието на баща му в кабинета на атинските му адвокати. Чакаха го документи за подпис, имаше да взема решения. Беше безсмислено да лети до Ню Йорк веднага след погребението и да се появи отново в Гърция след по-малко от две седмици.

Един ден след езда откри, че Перикъл Караманлис го чака в библиотеката.

— Какво правиш тук? — попита Александър хладно, хвърли камшика върху бюрото и свали ръкавиците. — Дадох ясно да се разбере, че не желая да виждам когото и да било в момента.

— Тревожех се за теб — отвърна лекарят тихо. — Искях лично да се убедя, че си добре.

— Изключително трогателно! А сега, след като се увери колко съм добре, си върви. — Александър изобщо не опита да прикрие презрението си. — Каж ми, докторе, винаги ли си така съвестен по отношение на пациентите си?

Караманлис го изгледа.

— Никога не съм мислил за теб само като за пациент, Александър. Мислех, че го знаеш. Родителите ти бяха мои много близки приятели години наред.

Неспособен да се въздържа повече, Александър се обърна гневно към него:

— Защо не ми каза, че баща ми умира, докторе?

Караманлис си пое дълбоко въздух.

— Изрично ми забрани да го споделям с когото и да било. Особено с теб.

— Независимо от това трябваше да се обърнеш към мен — настоя Александър. — Трябваше да ми кажеш през какво минава.

Гневът бе изписан по лицето му и ясно се долавяше и в тона.

— Много добре съзнаваш, че бе невъзможно, Александър — отвърна Караманлис строго. — Би било грубо нарушение на лекарската клетва.

— Не ми пробутвай подобни глупости за медицинската етика! — срязва го Александър. — Хич не ме интересуват свещените клетви...

— Сигурно, но като лекар аз съм обвързан с тази етика — напомни Караманлис. — Баща ти недвусмислено настояваше нито ти, нито някой друг да узнае какво е състоянието му.

— Имах това право — упорстваше Александър. — Негов син съм. Само аз бях останал от семейството му.

— Убеждавах го да ти каже — направи опит да се защити лекарят. — Обясних му, че не е редно да го премълчава, че и без това криеше доста неща от теб...

Изведнъж млъкна.

Тъмните очи на Александър се присвиха подозрително.

— Преди да почине, докато бях при него в болницата в Ню Йорк, татко спомена нещо подобно. Било време да се сложи край на тайните и лъжите. Ти знаеш какво е имал предвид, нали?

Пристъпи крачка напред.

Нервността на Караманлис беше очевидна.

— Не. Знам само, че винаги е желал да ти спести ненужни притеснения. Затова и не споделяше някои неща, като болестта например — обясни той с леко потреперващ глас. — По същия начин се държеше и с майка ти, неизменно се стараше да я защити, или поне

така изглеждаше. Мелина добре го познаваше... Не се подвеждаше лесно...

— Според мен лъжеш — прекъсна го Александър безцеремонно. — Знаеш повече, отколкото си готов да ми кажеш.

— Абсурд! — Към предишното притеснение в тона на лекаря вече се долавяше и гняв. — Познаваш Константин Киракис по-добре от всички. Трябва да ти е пределно ясно, че той никога не се доверяваше на когото и да било.

Александър рязко се извърна.

— Всичко това е безсмислено — обяви той. — Не ти вярвам. Никога няма да ми кажеш онова, което искам да знам. С идването си тук си губиш времето, а и моето. Искам да си идеш. Незабавно.

— Аз... — Караманлис млъкна — схвана колко е безполезно да настоява. Тръгна, но на вратата се спря. Отвори уста да каже нещо, отказа се, обърна се и излезе от стаята.

Александър удари силно по стената с юмрук. Изглежда не се справи както трябва. Лекарят отказа да говори, но със сигурност знаеше нещо.

Какво ли криеше Караманлис?

През май Александър се върна в Ню Йорк. Следващата година и половина се посвети изцяло на целта си да разшири и укрепя корпорацията. Лично се запозна с всеки аспект на тази дейност. Подробно проучи компаниите, които желаше да присъедини. Непрекъснато пътуваше. Прекара няколко седмици в автомобилен завод в Германия; наблюдаваше и разпитваше и ръководителите, и работниците на поточната линия. Посещаваше рекламна агенция в Лондон, за да научи как текат кампаниите, как се оповестяват управленските решения пред широката публика. Запозна се с работата на голяма авиокомпания в Париж, за да разбере как се ръководи този бизнес и какви недостатъци има в мерките за безопасност по летищата. В Монреал посети компютърна компания. В Рим — производител на фармацевтични изделия. В Япония — телевизионна мрежа.

— Образовам се повече, отколкото в Харвард — сподели той пред Джордж Прескът.

При необходимост от съвет винаги се обръщаше към специалисти. Ако попаднеше на въпрос, чийто отговор не знае, не се срамуваше да вдигне телефона и да попита някого. Не бе необичайно да се появи ненадейно при адвокатите на корпорацията или в ранните сутрешни часове да изненада президент на голяма манхатънска банка, за да обсъдят евентуално сливане, да зададе въпроси относно финансирането или данъците. Ако се нуждаеше от техническа информация, търсеше известен специалист в съответната област. Проучваше въпросите задълбочено, интересуваше се и от най-малките подробности. И помнеше отговорите.

Веднъж Джордж му подхвърли, че се опитва да стане специалист по всичко.

— Не е необходимо, Александър. Винаги можеш да си наемеш експерти.

Александър само се изсмя.

— Каква доверчива душа си, приятелю! Смяташ ли дори за миг, че ще поверя на други важни дела, без да съм наясно какво точно става в собствената ми корпорация? Само глупак би постъпил така, когато има толкова много да губи. Ще наема, естествено, специалисти, но е редно да имам познания, за да съм наясно какво точно правят.

Джордж го изгледа изпитателно.

— Какво всъщност желаете, Александър? — попита той накрая.

— Всичко. Искам да притежавам света — бе простишкият отговор.

Джордж се засмя.

— Ако някой знаеше как да постигне това... — подхвана той.

Александър се усмихна.

— Прояви търпение, приятел. Ще ти покажа как става.

— Малко по-наляво — посочи Мередит на работника, който се мъчеше да закачи портрета на Елизабет. — Да, така. Отлично!

— Слава богу! — отдъхна си мъжът и слезе от стълбата. — Нужен ли съм ви за нещо друго, госпожице Кортни?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Това е всичко.

— Винаги на вашите услуги. — Сгъна стълбата и спря, за да погледне портрета. — Била е истинска красавица.

Мередит кимна.

— Така е.

— Гледах последния й филм — сподели мъжът и отнесе стълбата до вратата. — Беше страхотна. Жалко, че почина.

— Наистина — съгласи се Мередит и му отвори вратата. — Отново благодаря за помощта.

— Няма защо — отвърна той и махна за довиждане.

Като затвори вратата след него, тя се обърна и се огледа. Моето убежище, помисли си доволна. Истински дом — най-послед!

Първият й апартамент, който пренае от колежка от Ай Би Ес, се намирал в долната част на Ийст сайт и се оказа прекалено малък. Представляваше студио в привична жилищна сграда, но кухнята бе колкото пощенска марка — така я описваше пред колегите си, — а в банята едва успяваше да се обърне. Обеща си, още докато разопаковаше багажа, да се премести веднага щом открие онова, което я устройва. Преди месец Кейси Риналди, друга колежка от Ай Би Ес, й спомена за свободен апартамент в нейната сграда на Седемдесет и първа улица и Уест енд авеню. Кейси я свърза с управителя на сградата и Мередит подписа договора в деня, в който видя апартамента.

Седмици наред работеше през свободното си време, за да го превърне в желаното от нея кътче. Сега вече приключи и бе напълно доволна от резултата. Апартаментът беше просторен, модерен и обзаведен в подчертано женски стил. Във всекидневната, решена в нюанси на бледосиньо и бяло, имаше диван и кресла — меки и удобни. За спалнята избра розово и бледомораво. Втората спалня превърна в кабинет и го обзаведе с два шкафа за книги и бюро с плъзгащ се плот, което откри в антикварен магазин.

Сега наистина имам чувство за дом, помисли си тя и погледна портрета на Елизабет и Дейвид. Несъзнателно напъха ръце в джобовете на сивите си вълнени панталони. Откакто бе напуснала Калифорния, мечтаеше за място, което да нарече свой дом, и най-послед го намери. Но ще заличи ли той празнотата в душата ми, запита се тя. Все още изпитваше болка от раздялата с Ник. Горчивината, която усети при последната им среща, бе така силна, както и през онази сутрин в Малибу. Обеща си това никога повече да не се случва. Никой мъж

нямаше да я нарани като Ник, защото никой нямаше да получи този шанс. Няма да позволи на никого да се доближи толкова до нея.

Имаше работата си и това трябваше да ѝ стигне.

В студен сив следобед в средата на декември Мередит наблюдаваше от прозореца в кабинета си на деветия етаж на сградата, където се помещаваше Ай Би Ес, движението по Петдесет и втора улица долу. Мъж в костюм на Дядо Коледа стоеше на оживения ъгъл и раздаваше лакомства на струпалите се около него деца. Мередит се усмихна. Обожаваше Коледа в Ню Йорк. Тук празничната атмосфера се различаваше съществено от онази на Западния бряг. Спазваха се повече традиции, имаше сняг... Напомняха ѝ за някогашните коледи у дома...

Върна се при бюрото. На стената зад гърба ѝ висяха поставени в рамки отзиви от вестници, в които я споменаваха или цитираха, корици на списания, в които се разказваше за нея — това бяха резултатите от успеха ѝ като съавтор на „Светът във фокус“. Погледна ги, сякаш ги виждаше за пръв път. „Ню Йорк таймс“, „Нюзуик“, „ТВ гайд“, „Мис“, „Уоркинг уоман“... Беше се превърнала в една от изявените, ако не и най-изявената новинарка в Ай Би Ес. В дни, когато се чувстваше добре, това я изпълваше с гордост; в дни, когато не се чувстваше така добре, ѝ носеше утеха. Беше успяла.

Потънала в мисли, едва дочу лекото почукване на секретарката ѝ, която отвори вратата. Мередит вдигна глава.

— Какво има, Синди?

— Получих отговори на поканите ти към бизнесмени за новата серия интервюта. — Младата жена влезе в кабинета. — Президентът на „Ексон“ прие. „Лий Йакока“ са склонни, но вероятно ще възникнат проблеми при уточняване на удобното за тях време. На Браун от „АТТ“ не му е възможно. Александър Киракис е склонен да обмисли поканата, но иска да говори с теб, преди да ни даде зелена светлина.

Мередит кимна.

— Странно защо никак не съм изненадана? — запита се тя на глас.

— Вероятно защото никога не се е оставял на разположение на медиите — подсказа ѝ Синди.

— Какво? А, да... — промърмори Мередит, изведнъж осъзнала, че секретарката вероятно е взела думите ѝ като отправени към нея.

— Да звънна ли? — поинтересува се Синди.

Мередит поклати глава.

— Не. Аз ще му се обадя. Но благодаря — отвърна Мередит, продължавайки да преглежда списъка.

Синди излезе. Тогава Мередит се върна към спомена за последната си среща с Александър Киракис. Така и никога не взе интервюто, което ѝ бе обещал. Бог знае какво ще трябва да направя сега, за да го получа, помисли си тя, леко развеселена. Наистина ли обмисляше, или се държеше като човек, който се сърди? Толкова неща се промениха от онази среща! Сега Александър Киракис оглавяваше борда на директорите на „Киракис корпорейшън“, а тя водеше популярно из цялата страна новинарско предаване. Само едно оставаше непроменено — решимостта на Мередит да направи интервюто, което си бе наумила.

Прелисти бележника върху бюрото и откри номера му. Посегна към телефона. Докато набираше, се замисли за трите срещи с Александър навремето, как я ухажваше в Лос Анджелис, макар да знаеше, че тя живее с Ник. Какво ли щеше да стане сега, когато е свободна?

След второто позвъняване се обади женски глас.

— Добър ден! „Киракис корпорейшън“ — поздрави тя с лек британски акцент.

— Александър Киракис, ако обичате.

Мередит се настани по-удобно в стола.

Оставиха я да изчака известно време. После се чу друг женски глас:

— Кабинетът на господин Киракис.

— Бих искала да разговарям с него — обяви Мередит делово. — Обаждат се Мередит Кортни от Ай Би Ес.

Последва пауза.

— Един момент. Ще видя дали е свободен.

Наложи се отново да изчака. Облегна се и разсеяно забарабани с молива по бюрото.

В Световния търговски център Александър преглеждаше най-новите доклади, получени от съгледвачите му — мъже и жени, разпратени по четирите краища на земята в търсене на потенциални възможности. Обсъждаше ги с Джордж Прескът, който обикновено ги проучваше внимателно един по един, преди да ги предложи за разглеждане.

— Какъв е графикът ти за следващата седмица? — поинтересува се Александър.

Джордж сви рамене.

— Нищо кризисно. Няколко съвещания, конференция в Сиатъл по сделката за дървообработващата фабрика...

— Зачеркни всичко — прекъсна го Александър. — Искам да отлетиш за Сингапур. Ще представляваш корпорацията при наддаванията на офертите за търсене на нефт в морето около Ява.

Джордж седеше в кресло близо до бюрото, а изсечените му черти бяха само частично огрени от слънчевата светлина. Прокара ръка през гъстата си пясъчноруса коса, докато премисляше чутото.

— Сигурен ли си, че искаш да се замесиш в тази история? — попита той накрая. — Чух...

— Прочетох всички доклади от геоложките проучвания — прекъсна го Александър, докато седеше. — Данните са обнадеждаващи.

— Не се и съмнявам — отвърна Джордж бавно. — И аз се запознах с някои от докладите. Ако са точни, там долу трябва да има толкова огромно количество нефт, че човек да го смуче със сламка.

— И въпреки това проявяваш резерви — подхвърли Александър.

Джордж кимна.

— Говорим за непредвидими територии — напомни той. — Все едно да играеш на руска рулетка. Отиваш и купуваш дялове, а после в някоя неизвестна индонезийска провинция избухва революция и национализират дяловете ти. Не ми се нрави. Прекалено рисковано е.

— Естествено — съгласи се Александър. — Всяко заслужаващо внимание начинание крие риск, нали? — Замълча замислен. — Пресметнах рисковете и след като ги съпоставих с потенциалните печалби, реших, че си заслужава да се опита.

— Ти взимаш решенията — отвърна Джордж, леко примирен. — Кога да тръгна?

— Понеделник сутринта рано ли ти е?

— Устройва ме.

Секретарката на Александър звънна по интеркома.

— Господин Киракис, на телефона е Мередит Кортни. От Ай Би Ес. Да ѝ кажа ли, че не сте свободен в момента?

Александър се усмихна.

— Не. Помоли я да изчака. — Обърна се към Джордж. — По-късно ще приключим обсъждането.

Джордж кимна и му се усмихна многозначително.

— До по-късно — прие той, изправи се и излезе.

Миг след това лампичката върху телефона на Александър светна. Той вдигна слушалката и се облегна на стола.

— Здравей, Мередит! — поздрави ведро. — Очаквах да се обадиш...

ГЛАВА 13

— Тези току-що пристигнаха за теб, Мередит. — Синди внесе в гримьорната на третия етаж на телевизионния център огромна кристална ваза с дузина червени рози. — Тук ли да ги оставя, или да ги занеса в кабинета ти?

— Занеси ги — нареди Мередит и без дори да извърне глава, подаде на секретарката си списък с телефонни номера и писма, които да разпрати същия ден.

— Няма ли поне да погледнеш от кого са? — учуди се Синди.

— Какво...

Мередит се обърна и застина при вида на розите. Нямахше смисъл да поглежда картичката. Знаеше кой ги изпраща. Все пак измъкна картичката от пликчето и прочете: „С нетърпение очаквам тази вечер. А.“ Усмихна се пресилено, докато я препрочиташе. Явно никога не се отказва, помисли си тя. Бе приела поканата за вечеря, но ясно даде да се разбере, че срещата е чисто делова — да обсъдят интервюто.

— Някой те харесва — изкоментира Синди ухилено.

— За жалост — промълви Мередит мрачно.

— Защо за жалост?

— Дълга история — отвърна Мередит уклончиво и седна на гримьорския стол. Напъха голяма бяла салфетка в яката си, за да запази роклята при гримирането. Докато фризьорката сваляше затоплените ролки от косата ѝ, гримьорката дооформи лицето ѝ. В това време Бари Матлок, секретарката на продуцента, ѝ подаде лист. — Това ли е всичко за анонса на предаването? — попита Мередит.

— Ти какво предлагаш?

Мередит се замисли и започна да нахвърля бележки по гърба на листа.

— Как ти звучи това: „Джесика Шери говори за новия си разтърсващ документален роман. Ще ви предложи Втората част от серията си интервюта със съпруги на политици. Тони Кориган ще ни

разкаже за последната вълна от тероризъм в Европа. Това и още теми, в «Светът във фокус».

Погледна въпросително, а Бари сви рамене.

— Харв вероятно ще го одобри — призна тя. — Ще отскоча до горе и ще...

Когато отвори вратата, режисьорът Кент Мейсън почти се сблъска с нея.

— Бързо — подкани той задъхано. — С какво е облечена Мередит днес? — Погледна към нея и разпери отчаяно ръце. — Бежово! Господи... Няма да има никакъв контраст!

Извърна се и изчезна.

— Винаги се държи, сякаш е на ръба на криза — отбеляза Мередит засмяна.

Бари направи гримаса.

— Държи се така, откакто е постъпил в Ай Би Ес — обясни тя. — Все бърза, сякаш се е отправил към вечността и разполага само с десет минути, за да стигне до там.

Мередит погледна часовника на стената. Щеше ѝ се фризьорката да приключи. До излизане в ефир ѝ оставаха двадесет минути. Синди мълчаливо четеше издиктуваните от Мередит писма, с които канеше бъдещи участници в предаването.

Следобед ѝ предстоеше да проведе поне още десетина телефонни разговора и да отговори на два пъти по толкова. Трябваше да обмисли и бъдещите си интервюта, какъв подход да избере, какви въпроси да зададе. Продължаваше да пише само голяма част от материалите, както постъпваше и когато работеше в Лос Анджелис. И докато си на тази вълна, рече си тя, по-добре измисли нещо, с което да впечатлиш Александър Киракис довечера.

В този момент Кент Мейсън отново се появи на прага.

— Напълно съм готов, Мередит — обяви той трескаво, сочейки часовника си. — Десет минути и си на живо!

— Добре!

Мередит стана енергично и махна със замах салфетката от брадичката си, а фризьорката отчаяно се опитваше да прибере няколко непокорни кичура.

Пет минути по-късно записа анонса на предаването с колегата си Коул Ричардс — привлекателен сговорчив мъж около четиридесетте,

бивш кореспондент на „Асошиейтед прес“. През следващите десет минути сновеше между кабинета си и бюрото пред камерите, а екипът на предаването постоянно носеше съобщения и бележки. Когато наближи времето за появяване в ефир, секретарката ѝ я придружи до студиото.

— Кого искаш за „Лица от новините“ — принц Чарлз или главатаря на наемниците в Северна Африка? — попита Синди.

— Принц Чарлз, ако успеете да намерите кадри. Той би привлякъл по-голяма публика — отвърна Мередит.

Синди кимна.

— Преди женитбата си бе почти толкова популярен сред жените, колкото и Александър Киракис — подметна тя весело.

Думите на момичето я жегнаха. Защо се тормозеше, че е имало толкова жени в живота му, запита се Мередит. Какво ѝ пука?

Прогони тези мисли от главата си и прегледа излъчените сутрешни новини. Докато се настаняваше пред камерата до Коул Ричардс, се съсредоточи върху едно-единствено нещо — предаването.

Мередит седеше до тоалетката в спалнята и нанасяше блясък върху устните си. Спря, за да разгледа отражението си в огледалото, и се усмихна. Доста труд полагаш за мъж, който не те интересува, скъпа, смъмри се тя. Кое точно у него те кара да вървиш против собствената си природа?

Стана и отиде до дрешника. Поразмисли и избра семпла тъмносиня рокля — елегантна, но не провокираща. Трябва да внимава — не бива да изглежда предизвикателно, когато е с Александър, защото той и без това не се нуждае от особено окуражаване. Облече роклята, обу обувките — черни, с високи токчета — и се върна при тоалетката. Извади кутията с бижута от чекмеджето и взе наниз сиви перли и подходящи обици. Докато ги слагаше, спря за момент. Нещо не беше съвсем наред. Косата! За да подхожда на семплата кройка на роклята, събра косата си на кок на тила и я закрепил с няколко големи фиби. Така е по-добре, прецени тя и се погледна за последен път в огледалото.

Позвъняването на входната врата прекъсна мислите ѝ. Погледна часовника. Точно седем и половина. Пристига на минутата, отчете тя

на път към вратата. Беше предложила да се срещнат в ресторанта, но той не прие: „Баща ми ме е учил, че джентълменът взема дамата от дома ѝ.“

Отвори. За пореден път остана поразена колко дяволски привлекателен е Александър. Беше облечен в тъмносин костюм, бяла копринена риза и вратовръзка на светлосиви и черни райета. Непокорен кичур от черната му коса падаше небрежно върху челото, а усмивката му сякаш стигаше чак до невероятните му черни очи.

— Винаги ли си така точен? — попита Мередит непринудено, пропускайки го да влезе в апартамента.

— Почти. Направил съм резервация за осем часа.

— В такъв случай разполагаме с малко време. Искаш ли питие, преди да тръгнем? — попита тя.

— Да, с удоволствие.

Мередит отиде до малкия бар в другия край на стаята.

— Бяло вино?

Той кимна и погледна портрета на Елизабет и сина ѝ. Жената от картината бе невероятно красива. В бялата рокля с дълбоко деколте напомняше на южняшка красавица от времето на американската гражданска война. Детето поразително приличаше на нея; сякаш беше нейно умалено копие. Нещо у жената се стори странно познато на Александър, имаше чувството, че я е виждал.

— Коя е? — попита той.

Мередит му подаде чашата.

— Името ѝ е... било Елизабет Уелдън-Райън. Била е голяма звезда в края на четиридесетте.

Александър се обърна да я погледне.

— Звезда? Филмова звезда?

Мередит кимна.

— Заедно със сина ѝ загинали по време на снимките на последния ѝ филм — обясни тя, припомняйки си Том Райън и разговорите с него.

— Значи детето е нейно?

— Да. Казвал се Дейвид. Бил е четиригодишен, когато е умрял.

— Изглежда ми позната — рече Александър. — Да, определено ми се струва, че я познавам отнякъде.

Мередит поклати глава.

— Съмнявам се. — Бавно отпи от питието. — Мъртва е от тридесет години.

— Тогава сигурно съм гледал някои от филмите ѝ — заключи Александър. — На острова имаме кинозала. Майка ми обожаваше американските филми.

— Възможно е. Или си виждал нейни снимки из Щатите. Все още много се говори за нея.

Александър погледна часовника, сякаш внезапно откъснал се от вцепенението.

— Време е да тръгваме. Тази вечер движението е по-тежко от обичайното.

Мередит кимна.

— Ей сега.

Отиде до спалнята да вземе чантата си.

Когато се върна, той отново стоеше вторачен в портрета.

— Харесаха ли ти розите? — любопитства Александър.

Седяха на маса близо до четвъртият басейн в „Четири сезона“. Големият триетажен ресторант бе пълен до краен предел, а в облицованото с мрамор фоайе посетителите, чакащи да се освободи маса, се възхищаваха на огромната, изрисувана от Пикасо завеса. От прозорците на салона Мередит виждаше светлините на стъклените небостъргачи от другата страна на улицата. Бавно отпиваше от чашата с бяло вино.

— Много са красиви — призна тя предпазливо, — но нали помниш, че се споразумяхме да говорим само делово?

— Разбира се — сговорчиво откликна той. — Просто се опитвам да се държа кавалерски. Една красива жена заслужава красиви рози.

Тя го изгледа изпитателно. Нямахше никакви извинения, никакви двусмислени намеци. Леко се усмихна. Независимо от противоречивите чувства, които събуждаше у нея, тя започваше да усеща с пълна сила забележителния му чар.

— Следя кариерата ти — подметна той.

Погледна го, без да успее да прикрие изненадата си.

— О! — бе единственото, което можа да произнесе.

— Впечатлен съм. Допада ми стилът ти — сподели той усмихнат.

— Благодаря!

От самото начало Мередит бе наясно, че интересът на Александър към нея е по-скоро личен, отколкото професионален. Губиш си времето, помисли си тя наум. Въпреки това нямаше как да не признае, че е най-привлекателният, чаровен и впечатляващ мъж, когото бе срещала. Ала добре знаеше за репутацията му на женкар. Няма да допусне да я омайва! Той иска едно-единствено нещо от жените, напомни си тя. Мъж като Александър Киракис може да те унищожи.

Въпреки всичките си резерви обаче се чувстваше спокойно в неговата компания и вечерта страхотно ѝ допадна. Обсъдиха интервюто. Той я разпитваше за работата ѝ и изглеждаше истински заинтригуван от отговорите ѝ, развесели я със забавни случки от пътуванията си, разказа ѝ за някои причудливи обичаи по света, за разни кулинарни куриози, на които се бе натъквал. Държеше се, сякаш в помещението нямаше друг, освен нея. Колкото и да се ласкаеше от подобно поведение, Мередит изпитваше и известно смущение. Искаше да се покаже като завършен професионалист, но той никак не я улесняваше. Наблюдаваше я и ѝ се усмихваше точно както в „Залата на дъгите“. Почти не бе докоснал хрупкавата патица с праскови в чинията си и въобще не си даваше труда да прикрие възхищението си от нея. Заинтригуван е, това е всичко, реши Мередит. Просто съм жена, която не си пада по него.

Излязоха от ресторанта и той предложи да изпият по още едно питие някъде.

— Знам място, където ще поговорим на спокойствие и ще се отпуснем, докато пием най-хубавото вино в Манхатън.

— И къде е това? — попита тя.

Очите му се впиха в нейните.

— В Олимпик тауър.

Когато влязоха, апартаментът беше тъмен.

— Прислугата се е оттеглила за нощта — сякаш прочел мислите ѝ, обясни Александър, поемайки палтото на Мередит. Докато той събличаше връхната си дреха, тя влезе в притъмнената всекидневна. Оказа се точно каквато си я представяше: елегантна, подчертано модерна и в определено мъжки стил. Като се започне от тапицираните с черна кожа диван и кресла до гълъбовия мокет, масичките от стъкло и хром, великолепните огледала, които отразяваха величието на

Манхатън нощем, помещението бе точно такова, каквото можеше да се очаква при Александър Киракис: разкош и загатната мощ. От прозорците Манхатън блещукаше като отворена кутия с бижута, а светлините се простираха докъдето поглед стига. Същата гледка се отразяваше в огромните огледала на стената отсреща и създаваше чувството, че са заобиколени от проблясващи диаманти. Усети присъствието на Александър, когато застана зад гърба ѝ.

— Красиво е, нали? — попита той непринудено.

— На човек му секва дъхът — призна тя.

— Както ти правиш с моя.

С бързо движение ръцете му я обгърнаха и притиснаха нейните. Усети устните му върху шията си, когато той започна да я целува.

— Не... — опита се да възрази.

— Не се съпротивлявай — промълви той с дрезгав глас. — Остави го да се случи между нас, Мередит. Химията... съществува от мига, когато се срещнахме. Според мен и ти я долови.

— Не — повтори тя, стараяйки се да звучи решително.

Определено я объркваше. Опита се да се отскубне, но той се оказа прекалено силен, а и очевидно възнамеряваше да я държи здраво. Накрая, събрала всичката си воля и сила, тя се отскубна от прегръдката му. Отстъпи бързо, преди той да я хване отново.

— Трябваше да се досетя — възнегодува Мередит.

— Съвсем наясно беше какво ще стане. — Тя поклати глава. — Така е — настоя той. — Не съм прикривал желанието си към теб. Привличаш ме от първия миг, когато те видях.

Обърна се към него разгневена.

— Защо...

Устните му се впиха в нейните и тя отново се озова в прегръдките му. Съпротивлява се само миг. После се отпусна и започна да отвърща на целувките, макар да не го желаше. Той махна фибите от косата ѝ, която се посипа по раменете. Прокара пръсти през нея, без да спира да я целува с копнеж. Най-сетне се отдръпна и ѝ се усмихна.

— Видя ли? Оказах се прав — промълви той тихо.

Тя само поклати глава, защото не можеше да се довери на гласа си.

— Остани при мен тази нощ, Мередит — прошепна той. — Двамата... да се любим... Ще бъде вълшебно.

— Не. — Отново отстъпи назад. — Дойдох тук да говорим за интервюто, не за друго.

— Лъжеш сама себе си. Твърдиш, че отношенията помежду ни са само делови, но тялото ти казва друго. Искам да те любя и съм убеден, че и ти го желаеш. Да не мислиш, че не го усетих, когато те държах до себе си? Ти не се съпротивляваше.

Тя отново поклати глава.

— Нищо подобно!

Той се усмихна търпеливо.

— Според мен не е така.

— Трябва да си вървя.

Трепереше от гняв, но и от объркване.

— Не те ли интересува интервюто ти?

Направо го зяпна.

— Ти какво — подхвана тя предпазливо, — да не би да очакваш да легна с теб, за да направя интервюто?

Той свъси вежди.

— Обиждаш ме — промълви Александър тихо. — Едното няма нищо общо с другото... като се изключи, че използвах интервюто, за да те накарам да дойдеш тук. Ти и аз, Мередит, рано или късно, ще станем любовници, независимо дали ще получиш интервюто. Предопределено е да стане...

— Трябва да си вървя — повтори тя и взе чантата си.

Александър я последва, настоя да ѝ помогне да облече палтото си.

— След като си решила да си вървиш, ще те изпратя до вас.

— Не. Ще се прибера сама.

— Шофьорът ми ще те откара.

— Ще си взема такси.

— Няма да го допусна.

В тъмнината очите му се впиха в нейните. Импулсивно се наведе напред и отново я целуна нежно, като я опря във вратата. Мередит се стегна — искаше да потисне пробудилото се у нея сексуално влечение, когато се намираше в прегръдките му, и се мъчеше да си наложи да не отвръща на ласките му. Когато Най-послед я пусна, отново се взря в очите ѝ и прошепна:

— Помисли си колко вълшебно може да бъде и за двама ни.

Тя се отдръпна.

— Нямам никакво намерение да се превръщам в поредното ти случайно романтично завоевание — заяви тя високомерно.

Той докосна косата ѝ.

— Ти? Никога. Не мога да ти го обясня, но го усетих още първия път в Лос Анджелис. Нима ти не го усети?

— Точно това искам да ти кажа — срязва го тя.

Отскубна се от него, отвори вратата и излезе. Дълго след като изчезна с асансьора, Александър продължаваше да се взира в коридора и да се усмихва. Ще видим, помисли си той, ще видим.

ГЛАВА 14

В кабинета си в Световния търговски център Александър с интерес наблюдаваше как Мередит интервюира енергичен американски сенатор за „Светът във фокус“. Страшно му допаднаше нейният прям и напорист стил при задаване на въпросите. Ни най-малко не го щадеше. Александър имаше чувството, че тя е прекалено талантива, за да прави спокойни, неангажиращи интервюта. По-добра щеше да е във вечерния новинарски екип. Усмихна се, изучавайки лицето от телевизионния екран. Невероятно фотогенична! Не беше за вярване — дори за него, — че толкова красива жена е и тъй непреклонна. Макар да минаха две седмици от нощта, когато тя го заряза в апартамента му, нито ден не минаваше, без да помисли за нея. Съпротивата ѝ не само довъзпламени желанието му. Искаше я повече, отколкото бе искал която и да е жена.

С надписите по екрана предаването ѝ свърши. Александър взе дистанционното и изключи телевизора. Тежък махагонов капак автоматично се плъзна над големия екран. Остана за миг неподвижен, загледан в телефона върху бюрото. Щеше му се да ѝ се обади, да ѝ каже какво мисли за интервюто и да я покани на вечеря, но знаеше какъв ще бъде отговорът. По-добре да изчака тя да го потърси — беше убеден, че рано или късно ще се случи. Помежду им все още имаше недовършени неща. Интервюто, помисли си Александър и се усмихна. Запита се какво ли ще каже тя, ако разбере, че за него то е не по-малко важно, защото представляваше част от плана му да промени обществения си имидж. Но да караме поред, реши той.

Първо му предстоеше да промени имиджа си в нейните очи.

Харв Петерсън, главният продуцент на „Светът във фокус“ — висок, към шестдесетгодишен мъж със силно обветрено лице и рядка сивкава коса, — бе отразявал навремето Корейската война от фронтната линия като вестникарски кореспондент. Имаше остър глас

и маниери като на сержант от морската пехота. Заемаше впечатляващ кабинет с орехова ламперия на десетия етаж на телевизионния център.

Мередит влезе в кабинета, питайки се защо я вика и толкова ли е важно, че не търпи отлагане. Съобщението му с дебели печатни букви гласеше „При първа възможност“.

— Сядай, Мередит — покани той с нехарактерна любезност.

Тя кимна и се настани удобно.

— Какво е чак толкова спешно, Харв?

Той пристъпи направо към въпроса.

— Чух, че се готвиш да вземеш ексклузивно интервю с Александър Киракис. — Запаля пура и се облегна на стола. — Според мълвата двамата сте в доста приятелски отношения: вечеря в „Четири сезона“, цветя...

Мередит го погледна учудено.

— Знаеш за това?

Той се ухили.

— Тук новините се разпространяват бързо. В края на краищата занаятът ни е такъв, дори когато става дума за някой от нашите редици. Особено тогава, бих добавил.

— Слуховете, опасявам се, са силно преувеличени — върна му топката Мередит. — Съжалявам, ако ще разочаровам всички.

— Не излизате ли заедно?

— Не бих казала — отвърна тя. — През последните години съм се срещала с него три пъти — за кратко. А вечеряхме в „Четири сезона“, за да обсъдим вероятността да направя интервюто. Това е всичко.

— И то е повече, отколкото други са постигнали досега.

— Но едва ли гарантира, че интервюто ще бъде дадено.

— Някакъв шанс обаче съществува, нали?

— Винаги има шанс. Но Александър Киракис е човек, на когото не бих заложила много — отвърна тя развеселено тв. — Прекалено непредвидим е.

Ако той го разбере някога, ще превърне живота ѝ в ад.

— Този път ще се наложи да дадеш повече от себе си — подметна Петерсън.

Тя го погледна озадачено.

— Какво значи това?

— Ако направиш интервюто, ще се отрази доста благоприятно върху кариерата ти — обясни Петерсън. — От есента нататък телевизионната компания смята да пусне ново предаване в най-гледаното време. Изградено е изключително на интервюта. Ще се казва „Манхатънски наблюдател“. Ще бъде седмично едноминутно предаване, съсредоточено върху политика, бизнес и други сериозни въпроси. Интервютата ще бъдат по-задълбочени от тези, които взимаш сега. Искат да се представят световни лидери и други влиятелни личности, които или живеят тук, или посещават Манхатън.

— Александър Киракис не е политик...

— Не, но никой не може да отрече, че е един от най-могъщите мъже в света — напомни той. — „Киракис корпорейшън“ е толкова голяма, че само като започне някоя делова операция в дадена държава, може да тласне цялата национална икономика... или да я срути.

— Какво точно се стараеш да ми кажеш по заобиколен начин? — попита Мередит предпазливо.

— Ти си кандидат номер едно за водеща на предаването и направо ще получиш работата, ако успееш да вземеш интервюто с Киракис — отвърна Петерсън и тръсна пепелта от пурата в големия пепелник в край на бюрото. — Обществена тайна е колко ненавижда медиите. С него е по-трудно да се свържеш, отколкото с Пентагона. Хвани го и ще отстраниш всичките си съперници за водещата новото шоу.

— Добре, Харв, схванах посланието ти — увери го Мередит и се изправи. — Нищо не гарантирам, разбира се, но той все пак обеща да премисли. Ще говоря отново с него.

Докато се връщаше към кабинета, в душата ѝ се надигаше гняв. Несправедливо е професионалното ѝ бъдеще да зависи от капризите на мъж, който желае едно-единствено нещо от нея.

Мередит пресичаше оживената улица, за да влезе в една от сградите на Световния търговски център, изпълнена с мрачни предчувствия за предстоящата среща. Молеше се само да не ѝ личи, колебанията ѝ да останат скрити за него. Струваше ѝ се, че Александър притежава чувствителността на най-съвършената радарна техника и почти винаги улавя настроенятията и мислите на другите. На

този етап Мередит нямаше представа какво да очаква. Изненадващо лесно се свърза с него, той разговаряше любезно, макар и делово, но прие да се срещнат в кабинета му.

— Мога ли да ви помогна? — попита момичето на рецепцията.

— Мередит Кортни от Ай Би Ес — представи се тя. — Имам среща с господин Киракис в десет часа.

Момичето се поколеба за миг, после се пресегна към един от телефоните на бюрото и натисна бутон.

— Госпожица Кортни е тук, за да се види с господин Киракис — съобщи тя. Последва кратка пауза. — Да. Добре. — Остави слушалката и погледна Мередит. — През онези врати. Тръгвате по коридора и в дъното завивате наляво. Очаква ви.

— Благодаря!

Лесно откри кабинета на Александър. Посрещна я главната му секретарка Стейси Харкорт.

— На господин Киракис му се наложи да излезе за малко, но разпореди да ви въведе и да ви съобщи, че всеки момент ще се появи.

Мередит кимна. Погледна гравираната сребърна плочка на стената до вратите със сложна дърворезба: „Александър Киракис — президент на борда на директорите.“ Самата тя би добавила още нещо, но не беше подходящо за публично огласяване.

Секретарката отвори вратите и я въведе в кабинета. Оказа се доста голям и по-впечатляващ, отколкото очакваше. На двете външни стени имаше прозорци от пода до тавана, а махагонова ламперия покриваше вътрешните. Вдясно от бюрото имаше вградени шкафове за книги, а в центъра им — голям телевизионен екран и видео уредба. Бюрото му представляваше солиден блок от черен махагон, а столът с висок гръб беше тапициран със сива кожа. Зад бюрото се намираше плот с телефони, които го свързваха с офисите на корпорацията по цял свят: два червени телефона, интерком и компютърен терминал. Диван и няколко кресла — тапицирани със същата сива кожа като стола — бяха поставени в различни части на помещението. В далечния край се виждаше добре зареден бар в красив античен шкаф. На стената над него висеше огромен портрет на Константин Киракис.

След известно време Мередит започнала се пита какво го задържа. Погледна часовника си. Десет и половина. Секретарката му каза, че веднага ще се появи, а ето че чака вече половин час. Размърда

се на стола и погледна очаквателно към вратата. Дали наистина са го извикали, или нарочно я кара да чака? Тя имаше уговорена среща за обяд — с друг потенциален гост на предаването, — но знаеше, че ако си тръгне, без да се срещнат, може и да не получи втори шанс. Нуждаеше се от Александър повече, отколкото някога ще допусне той да узнае. Ще седи и ще чака, независимо колко време ще отнеме.

В единадесет и петнадесет двойните врати се отвориха и Александър влезе усмихнат.

— Добро утро! — поздрави той с познатия си плътен глас и се настани зад бюрото. — Радвам се да те видя отново, но — честно казано — съм изненадан.

Огледа я, впечатлен от гълъбовосивия ѝ костюм, и отново ѝ се усмихна.

— Защо? — попита Мередит съзнателно хладно. — Все пак между нас останаха някои недовършени делови въпроси. — Забеляза как я гледа и се досети какво си мисли. — Пък и обеща да ми дадеш интервю.

Очите ѝ безстрашно се впиха в неговите.

— А, да... Интервюто — промърмори той сговорчиво. — Мислех, че си се отказала.

— От къде ти хрумна подобна идея? — изненада се тя.

— От две седмици не си ми се обаждала. Откакто ме заряза — напомни ѝ той. — Тогаваш беше доста ядосана, доколкото си спомням.

— Не и неоснователно — подметна Мередит предпазливо. — Но не съм тук да обсъждам личностните ни противоречия. Дойдох да разбера дали ще приемеш да направя интервюто и ако си съгласен, да уговорим среща, за да уточним подробностите.

Той я изгледа изпитателно.

— Какъвто и да съм, Мередит, аз съм и човек, който спазва думата си. Ще получиш интервюто, но... при определени условия, разбира се.

Погледна го подозрително.

— Какви условия?

— Искам да видя предварително всички въпроси, които възнамеряваш да ми зададеш, както и какви теми ще обсъждаме — поясни той. — Отказвам интервю на живо. Ще бъде записано и аз трябва да го видя и одобря, преди да се излъчи.

Наведе се напред, постави лакти върху бюрото и сплете пръсти.

— Доста очакваш.

— Това са условията ми — отвърна той протичко. — Или приемаш, или не.

Смята да направи нещата възможно по-трудни, помисли си тя.

— И ако приема? — попита Мередит на глас.

— Тогава ще се срещнем отново. Очаквам да ми предоставиш списъка на темите.

— Вече съм го приготвила — заяви тя. — Съставих го, когато за пръв път възникна възможността за това интервю.

— О! И в теб ли е?

Тя поклати глава.

— Реших да изчакам, докато бъде сигурно, че ще приемеш.

Александър кимна.

— Какво ще кажеш да го обсъдим по време на вечеря?

— Не — отвърна Мередит бързо. — От цялата тази история ще излезе нещо единствено ако поддържаме само професионален контакт. Никакви романтични вечери, никакви последни питиета. Делови отношения — и толкова. И за предпочитане — тук, в този кабинет. Според мен така и двамата ще си спестим доста проблеми.

Той забарабани с молив по бюрото, без да откъсна очи от нея.

— Опасявам се, че вече възниква един проблем. Графикът не ми позволява да се срещна с теб в редовните работни часове. Ако желаеш да направиш интервюто, налага се да бъде във време, удобно за мен.

— Разбирам — отвърна тя сухо. — Нови условия.

Погледна го с блеснали от гняв очи. Ненавиждаше го, задето така я води за носа.

Той се усмихна.

— Ако се притесняваш от светски срещи или да си насаме с мен заради случката в апартамента ми, искам да те успокоя — подхвана той търпеливо. — Никога не съм обладал жена против волята ѝ и не възнамерявам да започвам сега.

Мередит го изгледа изпитателно, но си замълча. Очевидно си играеше с нея и тя събра цялата си воля, за да удържи гнева си.

— Както схващам нещата, настояваш за строго професионални отношения. С други думи, след като запишеш интервюто и то се излъчи, няма да се видим повече. Прав ли съм?

Тя се позабави да даде отговор:

— Да.

Той кимна.

— Така да бъде, щом ти го желаеш. — Погледна я въпросително. Тя мълчеше и той продължи: — Относно интервюто ще разполагаш с пълното ми сътрудничество, стига да се изпълнят условията ми.

— Не виждам никакви затруднения.

Беше сигурна, че Петерсън няма да възрази да му покаже интервюто преди излъчването.

Той продължи да я гледа, после понечи да каже нещо и отвори уста, но се отказа. Седяха в неловко мълчание, което продължи сякаш цяла вечност. В един момент Мередит не издържа.

— Ако няма какво друго да уточняваме, си тръгвам. Имам и друга среща. Вече закъснявам.

Той кимна.

Тя бавно се изправи.

— Ако си свободен в сряда вечер, да се срещнем тогава?

Александър кимна отново.

— Ще ти се обадя — обеща той.

— Чудесно.

Едва в асансьора Мередит си позволи да се замисли какво точно стана в кабинета. Очакваше той да създава трудности, очакваше дори да е ядосан. Но определено не допускаше подобно развитие на нещата: Александър съвсем ясно даде да се разбере на какво се надява — за какво настоява — в замяна на интервюто, но същевременно прие да го даде. Не само се съгласи, но и обеща пълно сътрудничество. Защо, запита се тя. Беше изпълнена с подозрения.

Каква игра играеше той всъщност?

През следващите седмици Александър и Мередит се срещнаха няколко пъти, за да разговарят за интервюто. Макар че се виждаха в най-елегантните ресторанти на Манхатън, първоначално отношенията им напомняха въоръжено примирие. Разговорите протичаха трудно и напрегнато. Почти по всички въпроси имаха различно мнение. Все пак в резултат на това общуване постепенно се отпуснаха и дискусиите станаха по-приятни. Александър се държеше очарователно и

внимателно, но никога повече не я покани в апартамента си след вечеря, дори не намекна за подобно нещо. Държи се като безупречен джентълмен, оцени Мередит, отърсвайки се от всичките и подозрения. От мен единствено се е искало да му покажа, че интересът ми е строго професионален. Откри, че започва истински да го харесва.

Точно както свирепите студени зимни ветрове най-после отстъпиха пред обещанията на задаващата се пролет, така и враждебността между Александър и Мередит се превърна в нарастващо взаимно възхищение и привързаност. Сексуалното напрежение, неизменно витаещо помежду им, продължаваше да се долавя, но и двамата се бяха научили да се справят с него и го бяха приели. За Мередит това означаваше да признае — само пред себе си, разбира се, — че Александър силно я привлича, макар да не възнамеряваше никога да предприеме стъпка в тази посока. За Александър означаваше да държи физическите си страсти под контрол и да потиска желанието си, докато си проправяше път в тази донякъде объркваща връзка.

В началото на април дойде официалното съобщение от президента на Ай Би Ес Остин Ферис, че от есента започва ново предаване — „Манхатънски наблюдател“ с водещ Мередит Кортни. Той оповести, че три откъса от новото шоу ще бъдат излъчени в ефир през юни, юли и август, а от септември предаването ще стане седмично и именно тогава Мередит официално ще напусне „Светът във фокус“. Ще я замести Кейси Риналди, в момента редовен сътрудник на предаването. Остин Ферис потвърди още и слуховете, че първото предаване на „Манхатънски наблюдател“ ще бъде с Александър Киракис, което вече се подготвя.

— Започна се — обяви Мередит на Александър, докато вечеряха в „Залата на дъгите“. — Журналистите, които се занимават със светската хроника, ще решат, че сме в разгара на страстна връзка.

Александър я погледна. Дори на притъмнената светлина черните му очи сякаш сияеха.

— Това притеснява ли те? — попита той и облегна вилицата си върху ръба на чинията.

— Отначало да — призна тя. — Не ми харесваше идеята всички да си мислят, че съм спала с теб, за да получа интервюто.

— А сега? — попита той и допи виното в чашата.

— Вече развих нещо като имунитет — отвърна тя с кисела усмивка. — Май свикнах.

Той се ухили.

— Никога не съм те смятал за жена, която се притеснява какво мислят другите за нея — сподели той леко развеселен.

— По принцип е така — съгласи се тя. — Но когато се захванах с този занаят, когато започнах да изграждам кариерата си... Да кажем, че ми се случиха някои неща, които ме накараха да заема отбранителна позиция.

— Разкажи ми по-подробно — подкани той.

— Не е важно.

— Очевидно е, иначе нямаше да продължава да те тормози. — Пресегна се през масата и хвана ръката ѝ. — Ти май още продължаваш да не ми вярваш, Мередит, нали? — попита той нежно.

— Доверието няма нищо общо. Всичко е история и едва ли би заинтересувало друг, освен колега, попаднал в същото положение.

— Грещиш. — Впи очи в нейните. — Аз наистина се интересувам.

Тя се поколеба за миг. Даде си сметка, че интересът му е искрен, и заговори. Откри, че му разказва нещо, което никога не бе споделяла с друг, и дори докато говореше, се питаше защо го прави. Изреждаше какви проблеми и пречки се е налагало да преодолява, изграждайки кариерата си; с какъв скептицизъм от страна на колегите си мъже се е сблъсквала; каква ревност и съперничество са проявявали някои жени. Докато говореше, в очите на Александър забеляза единствено търпеливо разбиране.

— Имаме повече общо помежду си, отколкото си представяш — заключи той. — И аз съм преодолявал доста пречки и множество предразсъдъци.

Погледна го изненадана.

— Ти?

— Не е лесно да си син на Константин Киракис — обясни той простичко.

— Според мен това само би направило живота по-лек.

— В някои отношения вероятно да. Наистина израснах с доста привилегии. Докато не станах официално президент на „Киракис“, всичко, което притежавах, ми беше давано — изрече той тихо. —

Личното ми богатство е наследено. Дори президентското място в „Киракис корпорейшън“ приех по право. — Поклати глава. — Давам си сметка, че за мнозина това изглежда идеалното положение, достойно за завист, но аз открих, че с привилегиите идва и натискът.

— Какъв натиск? — учуди се Мередит.

— Главно, че постоянно ме сравняват с баща ми и непрекъснато ми напомнят, че лежа на неговите лаври. Това, наред с някои други неща, създаде враждата между мен и медиите и тя се бе превърнала в кървава разправа. — Направи пауза. — Това е една от причините да дам съгласие за интервюто.

Мередит го изгледа въпросително, несигурна дали го е разбрала правилно.

— Обмислях как да подобря отношенията си с медиите и съответно — имиджа си пред обществото, когато дойде твоето предложение — обясни той. — Запознат съм с предаването, естествено. А и съм гледал някои от твоите интервюта. Харесаха ми...

— Почакай — прекъсна го Мередит, без да прикрива изненадата си. — Използвал си ме, така ли?

— Сърдиш ли се? — попита той със закачливи пламъчета в очите.

Мередит се засмя. Същевременно с радост бе готова да го удуши.

— Щях да съм бясна, ако всичко не е толкова смешно! — обяви тя. — Ние двамата сме си лика-прилика, нали? Аз те използвам, за да напредна в кариерата си, и се притеснявам да не се отметнеш от интервюто, а през цялото време ти си използвал мен и предаването, за да промениш имиджа си! Винаги съм смятала, че добре преценявам хората, досещам се какво се върти в главата на обектите ми, но ти напълно ме подведе. Наистина ме надмина, Александър.

— Съмнявам се — отвърна той небрежно.

— Дори сега не знам какво се върти в главата ти, какво всъщност целиш искаш?

Александър само се усмихна.

Мередит прекоси пълното с хора фоайе на телевизионния център на Ай Би Ес, махна на дежурния от охраната и излезе през тежките врати към западна Петдесет и втора улица. Спря, за да вдъхне от

свежия нощен въздух, и вдигна яката на синьото си палто. Тръгна към лимузината на ъгъла, предполагайки, че е колата на телевизията, която ще я отведе вкъщи. Изведнъж задната врата се отвори и се появи Александър.

— Добър вечер! — поздрави той с ослепителна усмивка.

Застина на място.

— Александър... Какво правиш тук? — попита тя, но той я обгърна с ръце и така бързо я пхна вътре, че не ѝ остана време да протестира.

— Дойдох да те отвлека — обяви с необичайно весел тон и се настани до нея. — Дойдох да те отведе в закътано романтично скривалище, където никой никога няма да ни открие.

— Говори сериозно — смъмри го Мередит и се засмя.

— Сериозно говоря — настоя той, затвори вратата и даде знак на шофьора да потегли.

— Къде отиваме? — поиска да узнае тя.

— Днес следобед имах съвещание на западна Петдесет и втора и ми хрумна да те отведе вкъщи.

— Но аз имам кола на разположение... — започна тя.

Той само поклати глава.

— Погрижих се да я освободя — увери я той.

— Но...

— Прекалено много възразяваш — отбеляза той леко развеселен, докато колата бавно си пробиваше път по „Бродуей“. Когато наближиха „Таймс скуеър“, Мередит хвърли разсеян поглед към неоновите светлини на рекламните, проблясващи сякаш отвсякъде, и към боклуците, които вятърът вихреше. — Не искам да те тревожа, Александър — подхвана тя бавно, — но вървим в погрешна посока.

— Нима? — попита той и си придаде невинен вид. — Е, след като и без това сме попаднали тук, се сещам за едно местенце, изключително тихо и уютно, където да вечеряме.

— И да обсъдим интервюто? — попита тя усмихната.

— Естествено — съгласи се той с кратко кимване.

През последните няколко седмици вечеряха заедно почти всеки ден. Тя го придружи при откриването на изложба в престижна галерия на „Медисън авеню“ и тогава той настоя, че имал да обсъди нещо важно с нея. „Важното“ се оказа предложението да вземе операторския

си екип и да заснемат на летище „Кенеди“ частния му самолет — наскоро придобит Боинг 747. Вътрешността, сподели той, бе дело на топдизайнер, който го бе превърнал в летящ палат. Спазваше обещанието си да поддържа професионална дистанция помежду си, за което тя бе настояла в началото. Или поне се стараше да го прави. Защото продължаваше да я желае. Желаше я повече от всякога. Мередит се питаше колко от привличането се дължи на постоянния ѝ отказ да му се отдаде сексуално, докато сума жени с готовност биха станали негови любовници.

Погледна го сега, седнал в тъмната кола до нея, и установи, че я очарова колкото и първия път, когато бяха заедно в „Ла белла фонтана“. Откри още, че е толкова нащрек спрямо него, както в „Залата на дъгите“, и толкова привлечена, колкото на мача по поло. Александър Киракис, заключи тя, е мъж загадка, която сякаш няма разрешение. Би го оприличила на великолепен диамант — хладен и полиран на повърхността, искрящ и огнен във вътрешността. Мередит се запита дали някога истински ще го опознае, дали ще стигнат толкова далеч.

— Е, какво ще кажеш? — наруши той мълчанието. — Ще вечеряме ли заедно?

Тя се усмихна.

— Не съм облечена за вечеря — възрази Мередит. — Трябва да се преоблека...

— Няма нужда — увери я той. — Изглеждаш чудесно.

Тя пак се усмихна.

— Благодаря, но наистина не съм облечена подходящо — настоя тя. — Ако не възразяваш...

Александър се усмихна и вдигна ръце, сякаш се предава.

— Добре.

Направи знак на шофьора и му даде адреса на Мередит.

— Няма да се бавя — обеща Мередит, когато влязоха в апартамента ѝ. Остави чантата си върху дивана и свали палтото. — Направи си питие. Вече знаеш кое къде е.

Той кимна.

— Спокойно. Не бързам.

Да вечерям, довърши той наум.

Тя изчезна в спалнята, а Александър отиде до бара и си наля бренди. Вдигна чашата до устните си и се загледа замислено в портрета на актрисата и детето ѝ. От една страна, той го интригуваше, от друга — го безпокоеше, но не успяваше да си обясни причината. Все още не го долавяше, но нещо у нея му се струваше странно познато. В някои отношения му напомняше Франческа. В други приличаше на някои от жените, с които се бе запознавал през годините. Вероятно това бе обяснението. Беше от типа жени, които винаги го привличаха. До появата на Мередит. Беше тъмна, знойна, величествена. Продължи да се взира в портрета, без да разбира какво точно го тревожи.

— Нещо не е наред ли?

Сепнат, Александър се извърна. Мередит стоеше на няколко крачки зад него и изглеждаше още по-красива.

— Какво? — попита той леко смутен.

— Нещо не е наред ли? — повтори тя.

Той се усмихна, трогнат от нейната загриженост.

— Вече не.

— Винаги ли вървиш по този начин? — попита Мередит леко задъхана, докато се стараяше да не изостава от Александър, който крачеше с големи забързани крачки.

Когато ѝ звънна тази съботна сутрин, за да я попита дали желае да се разходи с него, тя нямаше никаква представа, че трябва да преброди целия Манхатън пеша.

— Не — призна той. — Не го правя толкова често, колкото би ми се искало. — Пресегна се и я хвана за ръката.

— Понеже ми се налага да прекарвам дълги часове затворен в офиса, приветствам всяка възможност да прекарам деня — или поне следобеда — навън.

Нищо чудно, че е в такава добра форма, помисли си Мередит. Само професионален атлет би издържал да следва темпото му.

— Отскачам до къщата си в Лонг Айленд, когато мога — сподели той. Бяха спрели пред витрина на галерия на „Медисън авеню“ да се възхитят на стъклена скулптура.

— Конете ми за поло са там, а аз трябва да тренирам по-често. — Извърна се към нея. — Един ден — скоро — ще те отведа там.

Мередит само се усмихна. Ако някой друг ѝ го бе казал, щеше да го отмине като случайно подмятане, но понеже думите бяха на Александър, тя знаеше, че е обещание, което възнамерява да спази.

Тръгнаха на север по „Медисън авеню“, стигнаха до Петдесет и девета улица и поеха на запад към Сентрал парк. Навлязоха в парка и Александър погледна заплашителните сиви облаци, изпълнили небето. Предричаха гръмотевични бури, но той нямаше никакво намерение да позволи перспективата за лошо време да наруши плановете му да прекара деня с Мередит.

— Скоро трябва да спрем да обядваме — погледна той часовника си. — Къде да отидем?

— За мен няма значение — отвърна тя ведро, защото истински се забавляваше. — Според твоето настроение.

Той се обърна, усмихна се и за миг се изкуши да ѝ каже за какво точно има настроение. Посегна и я хвана за ръка. После бързо я пусна. Не още, смъмри се той наум.

— „Плаза“ е наблизно. Да отидем ли там?

— Звучи ми чудесно.

Минаха край езерото.

— Май е най-добре да побързаме — отбеляза Мередит, хвърляйки разтревожен поглед към мрачното небе. Протегна ръка и усети първите капки дъжд. — Започва да вали.

— Не е страшно — успокой я Александър.

Дари го със скептична усмивка.

— Сигурен си, така ли? — попита тя, изпълнена със съмнение.

— Абсолютно.

В този момент капките се превърнаха в порой. Мередит прихна.

— Какво точно твърдеше?

Александър се ухили, а в тъмните му очи се мярнаха дяволски пламъчета.

— Казах, че май наистина ще вали и е редно да се отправим веднага към „Плаза“ — отвърна той с престорено достойнство.

Хвана я за ръка и хукнаха край езерото. Докато стигнаха югоизточния край на парка, вече валеше като из ведро. Все още хванати за ръце, тичаха към „Плаза“. Спряха едва при бетонните

стъпала към главния вход. Спогледаха се: и двамата бяха подгизнали до кости. Започнаха да се смеят неудържимо.

— Смееш ли да влезеш вътре в този вид? — попита Александър.

— По-скоро въпросът е дали ще ни пуснат — ухили се Мередит.

— Разбира се.

Вирна величествено глава и пристъпи по-близо до нея, за да направи място за двамата пиколо, натоварени с куфари, извадени от бял ролс-ройс на входа.

— Сигурен ли си? — подразни го Мередит.

— Абсолютно.

— Кога за последен път чух тази дума? — попита тя престорено сериозно.

Пристъпи напред, но залитна. Александър се пресегна и я хвана за лактите, за да я задържи да не падне. Очите им се срещнаха и двамата останаха така известно време. В следващия миг внезапно и импулсивно Александър вдигна ръка, хвана я за брадичката и поднесе устните си към нейните. Отначало се целунаха нежно, а после — в недвусмислен порив — той я обгърна с ръце. Тя жадно отвърщаше на целувките му. И двамата забравиха напълно за любопитните погледи на портиерите на „Плаза“ и на случайните минувачи.

Скоро, помисли си Александър. Съвсем скоро.

— Доколкото схващам, баща ти е имал огромно влияние върху твоя живот — заключи Мередит по време на обяда.

Слава богу, дрехите й вече започваха да изсъхват! Имаше чувството, че всички в ресторанта ги зяпат.

Александър се усмихна.

— Той имаше най-важното влияние върху живота ми — уточни Александър без колебание. — Майка ми непрекъснато твърдеше — и то без особено удоволствие, ако трябва да съм честен, — че татко е започнал да ме подготвя да го наследя от деня, в който съм се родил. Тя често се оплакваше, че не съм имал истинско детство. Твърдеше, че гледа на корпорацията като на свое царство, а на мен — като наследник на трона.

— Трудно ти е било, предполагам — прояви съчувствие Мередит. — Малко дете да носи такова огромно бреме.

Александър поклати глава.

— Никога не съм се замислял по въпроса, защото не знаех нищо друго — призна той. — Брат ми починал точно преди да се родя и аз съм бил следващият наследник. Всъщност последният. Майка ми не можела да има повече деца. — Бодна от салатата. — Откакто се помня, знаех, че един ден ще заема мястото на баща си като председател на борда на директорите. Колкото и да е странно, но дори като много млад очаквах този ден с нетърпение.

— Значи никога не си имал чувството, че тази роля ти е била натрапена, така ли? — попита Мередит и отпи от чашата си.

— Ни най-малко. Просто бях роден за това. Никога не съм го поставял под въпрос. Бях готов да направя всичко, за да е доволен баща ми. Помня една нощ — бях малък, едва ли повече от седемгодишен — се примъкнах долу в кабинета му, докато мама и той бяха отишли някъде на вечеря. Седнах зад бюрото му и се постарях да си представя какво ли е да съм на негово място. — Засмя се. — За жалост съм заспал там.

Мередит също се засмя.

— И какво стана?

— Когато се върнали, татко влязъл в кабинета и ме намерил. Не се ядоса. Напротив — развесели се. Подметна нещо в смисъл, че трябва да намери подходящо място за мен в някои от офисите си и ме отнесе горе. Помня, че си мислех колко е силен, колко искам да приличам на него.

В очите му се появи странно изражение, но Мередит не успя да го определи.

— Били сте много близки — предположи тя.

Александър кимна.

— Бяхме, докато не се преместих в Щатите. Май никога не ми го прости — сподели той с въздишка. — Искан да работя с него, но и не се виждах в неговата сянка. Знаех, че по този начин никога няма да се докажа.

— И той трябва да е бил наясно — обади се Мередит.

— Осъзна го, но едва преди смъртта си. — Александър се замисли. — Аз обаче така и не разбрах защо толкова възразяваше против идването ми тук. Сякаш някаква лична причина — дори несвързана с бизнеса — го тласкаше да ме задържи в Гърция.

Мередит свъси вежди.

— Чувството ми е познато.

Александър я погледна учудено.

— И ти ли си имала властен баща?

Смехът ѝ не прозвуча весело.

— От най-лошия вид — промълви тя. — Той не разполагаше нито с пари, нито с власт. Използваше ролята си на човек, който се труди, за да изхранва семейството си и така да контролира съпругата и децата си. — За пръв път го споделяше на глас с някого и това ѝ навя болезнени спомени за живота, на който отдавна бе обърнала гръб. — Израснах в малко градче в средните щати. Място, където половината хора са роднини помежду си и всеки знае всичко за останалите.

Александър леко се усмихна.

— Точно както някои от селата в Гърция.

И Мередит се усмихна, но не ѝ беше весело.

— Баща ми беше строителен работник. Случваха му се доста премеждия. — Тя си припомни колко много нощи се бе прибирал късно; нощи, когато малкото момиченце бе стояло до прозореца и бе плакало от страх да не би нещо лошо да се е случило на тати и дали той въобще ще се върне вкъщи. — Бяхме изключително близки. Бях любимката на татко. Докато не пораснах.

— Какво се промени тогава?

— Аз се промених, за голямо разочарование на баща ми — отвърна Мередит, като си играеше разсеяно със салфетката. — Когато започнах да мисля за себе си, нещата се промениха. Татко не обичаше никой да му противоречи. Последваха конфликти. Някои от тях — грандиозни. А когато навърших петнадесет, претърпя злополука, остана инвалид и се наложи да се пенсионира. Пропи се и нещата тръгнаха от зле към по-зле.

Александър мълчеше. Чакаше я да продължи.

— Когато пиеше, ставаше язвителен. Най-накрая избягах. Отидох да живея при леля — сестрата на майка ми — в Чикаго.

Дори сега споменът беше болезнен. Колко години минаха? Четиринадесет? Петнадесет?

— Връщала ли си се вкъщи? — попита Александър.

Тя кимна.

— Три години след като напуснах... За погребението на татко — промълви тя. В тона ѝ се долавяше съжаление. — Получил масиран сърдечен удар. Мама каза, че всичко приключило съвсем бързо. След това затворих вратата за миналото си. Обещах си никога да не живея по този начин и винаги да се грижа за себе си.

— Значи — обади се Александър, поемайки дълбоко въздух, — и двамата доста сме държали на бащите си, макар взаимоотношенията ни с тях да са били трудни.

— Така излиза — промълви Мередит тихо.

Александър се пресегна през масата и обви ръцете ѝ със своите.

ГЛАВА 15

Александър прелистваше разсеяно докладите върху бюрото си и не успяваше да се съсредоточи. Имаше доклади за евентуално присъединяване към корпорацията, договори чакаха неговия подпис, финансови отчети се нуждаеха от незабавното му внимание. До телефона му имаше списък от обаждания, на които да отговори. Беше разпоредил на секретарката да не го свързва с никого, за да навакса необезпокояван с работата си, но до момента не бе отметнал нищо. Мислеше единствено за Мередит, за промяната в отношенията им. Накъде отиваха, запита се той. През последните няколко месеца си задаваше все този въпрос. Какво бъдеще ги чака?

Стана и започна да крачи нервно напред-назад из кабинета. Никога досега не бе изпадал в подобно положение, а и никога не бе предполагал, че ще попадне. През последните месеци Мередит определено придоби голямо значение за него и никой не бе поизненадан от това развитие на нещата от самия Александър. Отначало тя представляваше само предизвикателство: красива и същевременно интелигентна жена, която сякаш ни най-малко не се интересуваше от него. Той се залови да промени мнението ѝ, да я накара да го желае толкова силно, колкото и той я желаше. Планът му не успя. Тя продължаваше да не се предава, но той започваше да си мисли, че се влюбва в нея. Когато бяха заедно, се чувстваше по-щастлив от когато и да било. Тя го разбираше, взаимно се разбираха. Тя представляваше огледалното му отражение, второто му его, *Жената*, която мислеше, че никога няма да намери. Ако само успее да я накара да проумее...

Позвъняването по интеркома наруши мислите му. Отиде до масичката и натисна бутона.

— Категорично дадох да се разбере, че не желая никой да ме безпокои, Стейси — заяви той раздразнено.

— Да, сър, но Джералд Дезмънд звъни от Рим. Твърди, че е изключително важно.

Александър се поколеба за миг.

— Добре, свържи ме — съгласи се той накрая.

— Да, сър.

Александър вдигна слушалката.

— Какво има, Джералд?

— Интересува ли те още приобщаването на „Манети моторс“? — попита гласът от другата страна.

Това вече прикова вниманието на Александър. Интересът му към „Манети моторс“ не бе тайна за никого. Преди три години — тогава още не беше председател на „Киракис“ — бе хвърлил око на автомобилния производител, базиран в Италия. Винаги бе гледал на тази компания като на ценна придобивка за корпорацията, но така и не успя досега, защото ставаше въпрос или за купуване, или за сливане.

— Знаеш, че продължава да представлява интерес — отвърна той.

— И аз така си помислих. Слушай, говори се, че Карло Манети има нужда от значителни капитали, и то веднага — осведоми го Дезмънд. — Взел е няколко големи заема от римски банки. И още — бил направил страхотен нов модел. Щял да прогони всичко друго от улици те, но са му нужни пари, много пари, за да даде ход на проекта.

— Разбирам.

— Все още не е съгласен нито да продава, нито да се слива, но ако изиграеш картите си добре, ще го купиш, без дори да се усети — предложи Дезмънд. — Възможно ли ти е да отскочиш до Рим?

— Моментът сега не е подходящ.

— Тогава защо не изпратиш някой друг. Поговори с Карло. Ако все още не е склонен да те допусне, подкрепи проекта му анонимно. — Последва дълга пауза. — Според мен би имал по-голям успех пред него лично, но щом като няма начин...

Александър се замисли. Отдавна чакаше точно такава възможност. Взе решение.

— Ще летя за Рим утре сутринта — заяви той. Тази вечер трябваше да говори с Мередит.

Мередит се прибра вкъщи напълно изтощена. Свиквай, увещаваше се тя, влизайки в тъмния си апартамент. През следващите два месеца ще имаш доста работа — ще водиш вече две предавания

вместо едно. Погледна часовника върху бюрото. Осем и половина. Провери секретаря за съобщения. Нищо спешно.

Взе душ и облече бродирана червена копринена роба, която си купи, докато снимаше част от „Светът във фокус“ в Япония миналата година. Извади от хладилника малко студено пилешко, сирене и плодове. Тъкмо се настани на дивана с чинията и телефонът иззвъня. Вдигна го след второто позвъняване.

— Ало?

— Мередит, Кейси се обажда. Заета ли си?

— Разбира се. Имам страхотна среща с остатъци от пиле — подметна тя шеговито. През последната година Мередит и Кейси доста се бяха сприятелили. — Какво става?

— Преглеждах материалите, които ми даде днес следобед — потенциалните интервюта за следващите предавания — и ми се ще да обсъдя някои неща с теб. Вкъщи ли ще бъдеш?

Мередит се поколеба за миг.

— Да. Ела.

— Чудесно. Ще бъда при теб след около двадесет минути, става ли?

— Тук съм.

Бавно остави слушалката. Беше от редките вечери, когато не си беше взела работа за вкъщи. Искаше да се отпусне и да си легне рано. Е, тази идея отпада, помисли си тя.

Приключваше с вечерята, когато на вратата се звънна. Кейси подрани, рече си тя и стана. Свали предпазната верига и отвори вратата.

— От къде звънна? От магазина на ъгъл...

Вдигна поглед и видя Александър.

— Добър вечер, Мередит! — поздрави той усмихнат.

Тя леко се засмя.

— Взех те за друг — обясни тя и отстъпи, за да му направи път.

— Явно. — Прекоси стаята и се обърна с лице към нея. — Очакваш ли някого?

Тя кимна и затвори вратата.

— Кейси Риналди. От есента тя поема „Светът във фокус“. Трябва да обсъдим някои неща.

— Тогава няма да стоя дълго — увери я той.

— Сядай. Да ти предложи ли нещо? Вино или...

Той поклати глава.

— Налага се да замина за Рим по работа.

— О! — Мередит замълча. — Кога?

— Излитам сутринта. Вероятно ще отсъствам седмица или повече. Исках да те видя, преди да тръгна.

Тя кимна. Той определено щеше да ѝ липсва. Преди пет месеца щеше да наблюдава с радост как отлита за Рим и да се надява, че ще остане там. Сега обаче откри, че въобще не ѝ харесва той да замине.

— Дойдох да те поканя да ме придружиш.

Тя се извърна да го погледне.

— Как ли пък не! — подметна привидно непринудено.

— Сериозно говоря. Била ли си някога в Рим?

Тя се усмихна.

— Не, но...

— Ще ти хареса. Рим е известен с това, че отвлича сърцата...

Тя кимна. Там той ще се чувства съвсем у дома, помисли си тя. Седна до него на дивана.

— Няма начин да се вдигна и да замина за Рим. Просто не е възможно.

— За нас всичко е възможно, Мередит — увери я той съвсем сериозно. — Ти и аз можем да го направим възможно.

Тя се усмихна.

— Нямах раздразнителен продуцент, с който да се съобразяваш — напомни му тя. — Представям си само как звънвам на Харв Петерсън и му съобщавам, че ще замина с теб за една седмица в Рим. В момента в службата е пълен хаос. Нагърбих се да водя две предавания едновременно и помагам на Кейси да се подготви. С всеки изминал ден Харв се интересува все повече от популярността на предаванията. — Мередит поклати глава. — Ако поискам да отсъствам седмица точно сега, дори няма да успея да повтора някои от думите, които ще използва.

— Кажи му, че е част от новото ти предаване. Вземи оператор и снимай в Рим — предложи той.

Тя го погледна.

— За всичко си помислил, така ли?

— В момента мисля само как бихме могли да прекараме известно време заедно — отвърна той. — Станахме така близки през последните месеци, Мередит...

— Вярно е. И затова аз пък смятам, че точно сега е подходящо известно време да сме разделени.

Погледна я изненадано.

— Защо?

— Нещата помежду ни се промениха толкова много — прошепна тя. — И за двама ни е добре да помислим, да решим накъде искаме да вървим от тук нататък.

— Смятам, че и двамата знаем накъде отиваме.

— Знаем накъде сме се запътили, но това ли е, което искаме истински?

— Аз искам точно това — отвърна простиичко той.

— Не съм толкова сигурна. Засега.

Гледаше я изпитателно.

— Какво чувстваш в момента? — попита Александър.

— Объркана съм — призна тя. — Да, държа на теб повече, отколкото бих желала, но...

— Защо повече, отколкото би желала?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Имаше доста нередни неща помежду ни — напомни му тя. — Вярно, всичко това вече е минало... — Пое си дълбоко въздух. — Струва ми се, че искам да кажа: страх ме е да не се обвържа прекалено.

— Защо се страхуваш?

— Защото може да не се получи нищо — отвърна тя честно. — Работих здравата, за да изградя кариера, да стигна там, където съм днес. Работата ми изисква голяма част от времето ми...

— Не ти казвам да се откажеш от това — прекъсна я той внимателно. — Но то не може да представлява целия ти живот. Никой не го знае по-добре от мен.

— Професионалният живот и на двама ни е толкова наситен, изисква толкова много време... — подхвана тя.

Постави ръце на раменете ѝ.

— Напразно се безпокоиш — увери я той. — У теб първо ме привлече амбицията ти, тя е едно от нещата, от които се възхищавам най-много. Ти си силна, а аз съм познавал малко силни жени в живота

си. Не виждаш ли? Така си приличаме... Ако сме заедно, ще бъдем още по-силни.

Мередит леко се засмя.

— Понякога ме плашиш — призна тя. — Действаш прекалено бързо. Все едно съм попаднала в окоето на ураган. Нужно ми е време...

Той помълча и после кимна. Изправи се и си закопча палтото.

— Вероятно си права.

Тя го изпрати на вратата, където той отново се обърна към нея:

— Помисли какво ти казах, *matia moi* — помоли той. — Помисли накъде отиваме от тук нататък.

Импулсивно се наведе и я целуна нежно. Нито тя, нито той забелязаха Кейси, която ги зърна на излизане от асансьора. Дискретно сви в чупката на коридора и изчака Александър да си тръгне.

Мередит се отдръпна рязко, изплашена да не стигнат прекалено далеч.

— Най-добре е да тръгваш — промълви тя.

Той постави ръце на раменете ѝ.

— Сигурна ли си, че точно това искаш?

Тя само кимна.

— Добре.

Тръгна си и докато стигна до асансьора, не се обърна. Вратите се затвориха, той изчезна и едва тогава Кейси се появи от скривалището си.

— Откога си там? — попита Мередит с усмивка.

— Достатъчно дълго — увери я Кейси и влезе в апартамента. — Знаеш ли, на живо е още по-привлекателен, отколкото на снимките.

— Така е.

Кейси изгледа многозначително робата на Мередит.

— Когато ви видях двамата на прага, ми се стори, че преча на нещо.

— Нищо подобно.

— На мен ми изглеждаше точно така — настоя Кейси.

— Между нас няма нищо — увери я Мередит. — Просто ме целуна, това е всичко.

— Ха-ха! — изсмя се Кейси. — Слушай, след като аз долових електричеството отдалеч, значи и ти си го уловила. Беше толкова силно, че би захранило Манхатън да свети цяла година.

— Той има богат опит да омайва жените.

— И разбирам защо. Трябва да има закон мъжете да не са толкова привлекателни.

Мередит се ухили и затвори вратата.

— Внимавай, Кейси — предупреди тя, — да не те омагьоса.

— Така ли? Ти добре се справи.

— Има номер — обясни Мередит привидно сериозно. — Никога не го гледам право в очите.

Кейси помълча за малко.

— Слушай, щом не си станала от леглото, значи си смятала да си легнеш. Ако не искаш да работим тази вечер...

— О, не — отвърна Мередит разсеяно. — Ако трябва да ти кажа истината — появяваш се в съвсем подходящ момент. Имам нужда нещо да откъсне мислите ми от... други въпроси. — Направи пауза. — Почти бях забравила, че ще идваш.

Кейси се ухили.

— Да, мъж като него, предполагам, е в състояние да те накара да забравиш доста неща.

— Александър няма нищо общо — настоя Мередит. — Просто забравих, това е всичко.

— Сигурно — отвърна Кейси скептично. — Защо просто не си признаеш, че си луда по него?

Мередит не отвърна. Докога ще отричам, запита се тя.

Рим

В света на бизнеса отдавна гледаха на Карло Манети като на колос. Беше интелигентен и агресивен мъж, започнал почти както Константин Киракис: в началото имал само една мечта и свирепа амбиция. Целта на Манети била да стане най-големият производител на коли в Италия. По време на следването си в колежа се издържал, като работел в две фабрики за сглобяване на мотоциклети, а после станал инженер в голям завод за производство на коли. Там напредвал бързо и след няколко години го издигнали до вицепрезидент. Преди двадесет години се отказал от сигурността на този пост, за да създаде собствена компания. Вложил всичките си спестени пари в една идея — спортната кола „Ринегато“, която го направила заможен мъж. Сега той

бе точно онова, което винаги бе мечтал да бъде: най-големият и най-добрият. Италианците го наричаха *che si a fatto de sa* — човек, постигнал всичко сам. Беше вдовец с една дъщеря, която — както Александър разбра — учила рисуване в Училището за изящни изкуства в Париж.

От три години Александър се интересуваше от заводите на Манети в Рим, Милано и Флоренция. Манети се справяше много по-добре от автомобилните заводи на „Киракис“ в Германия и Англия, затова Александър гледаше на италианските предприятия като на ценна придобивка за корпорацията си. Предложи две оферти, но Манети ги отхвърли категорично — заводите му не били за продан на никаква цена, нямал желание да се превръща в част от империята „Киракис“. Отказите не обезсърчиха Александър. Карло Манети, като всички други хора, имаше цена. И Александър все някога щеше да разбере каква е тя.

— Е, синьор Киракис, упорит мъж си — засмя се Манети, докато разговаряха по време на обяд. — Възхищавам ти се. Преследваш до дупка онова, което желаш. Разбираемо е защо се радваш на такива успехи. — Отпи голяма глътка вино. — Но този път настойчивостта няма да ти помогне. Както вече съм споменавал: Манети не продава заводите си на никаква цена. Нито сега, нито когато и да е.

— Не става въпрос да продаваш, Карло — увери го Александър. — Ще продължиш да бъдеш президент на „Манети моторс“. Ще имаш и място в борда на директорите на „Киракис“.

— Та това е все едно да продам! — изръмжа Манети. — Няма аз да ръководя нещата. Не, синьор, изключено!

Александър понечи да каже нещо, но спря. Млада висока жена с изящна фигура приближаваше към тяхната маса. Беше оставила дългата си гъста черна коса да се спуска свободно покрай източеното ѝ лице. Александър се изправи, но Манети остана седнал, ухилен до уши, когато я видя.

— Донатела — поздрави я той топло. — Как ме откри?

— Секретарката ми каза, че ще обядваш тук — отвърна тя и се наведе да го целуне по бузата. Обърна се и се усмихна на Александър. — *Buon giorno!*

— *Buon giorno, signorina*^[1] — отвърна Александър и се усмихна ласкаво на красавицата.

— Синьор Киракис, това е дъщеря ми. Донатела, запознай се със синьор Александър Киракис.

— Радвам се най-после да ви видя, синьор Киракис — откликна тя на английски със силен акцент. — Слушала съм толкова много за вас.

— Удоволствието е мое, синьорина — увери я Александър.

— Моля, наричайте ме Дона. Донатела е прекалено официално, а „синьорина“ ме кара да се чувствам възрастна.

— Дона — прие той. — Баща ти ми разказа много за теб.

Тя се обърна към Манети.

— Какво си му разказвал за мен, татко? — попита с глезен тон.

— Нищо, което да не отговаря на истината — отвърна Манети, без да прикрива гордостта си. — Че си красива и талантива млада жена и един ден ще бъдеш прочута художничка.

Тя отново се обърна към Александър.

— Не бива да вярвате на всички таткови думи — подхвърли тя небрежно. — Той е... Как да кажа... предубеден.

Александър издърпа стол за нея. Манети поръча ново вино за всички, но Александър забеляза, че Донатела Манети почти не докосна чашата пред себе си. Докато ги гледаше двамата заедно, прецени, че всичко чуто е вярно. Ако Манети наистина има някаква слабост, то това е дъщеря му. Старият негодник бе като мека глина в ръцете ѝ. Александър се смееше вътрешно, наблюдавайки как Манети се мръщи сърдито на младите мъже, които ѝ се усмихваха, когато минаваха покрай масата им. Едва ли някой мъж ще посмее да я докосне, помисли си Александър. Манети е готов да убие всеки, който би опитал да направи нещо повече от ръкостискане с нея.

— Още колко ще останеш в Рим? — попита Донатела.

— Тръгвам утре — отвърна Александър. — Чакаат ме няколко неотложни задачи в Ню Йорк. Ще ми бъде изключително приятно, ако двамата ми правите компания за вечеря в „Пергола“.

Манети поклати глава.

— Моите извинения, но вече имам други планове. Среща... Изключително важна среща — обясни той.

— Аз съм свободна и с радост ще дойда — вметна Донатела бързо.

Александър се поколеба за миг. Представяше си как Манети ще приеме факта той да прекара цяла вечер сам с дъщеря му. Представяше си и какво ще си помисли Мередит, ако се разчуе в светските хроники. Някои репортери успяваха да превърнат и най-невинната среща в нещо подозрително. А от друга страна, нямаше как да се измъкне, без да я обиди.

— Не знам... — сумтеше Манети.

Очевидно се чувстваше неловко от идеята неговата невинна и наивна дъщеря да прекара вечерта сама с мъж като Киракис. Александър долови бащинската загриженост и се развесели. Да не би Манети да се притеснява, че той ще се опита да съблазни дъщеря му? Нали би изложил на риск мисията си? Манети нямаше от къде да знае, но Александър не би докоснал Донатела дори да не предстояха преговори за сливането. Не желаше да прави нищо, с което да загуби Мередит, а личният му живот все някак се прокрадваше във вестниците.

— Моля те, татко — не спираше Донатела. — Няма нищо нередно да вечерям със сеньор Киракис, особено в такова препълнено заведение като „Пергола“.

— Няма от какво да се притесняваш, Карло — обади се и Александър. — Дона ще бъде в пълна безопасност, все едно се намира в прегръдките на майка си.

— Майка ѝ е мъртва — възнегодува Манети.

Очевидно не бе доволен, дъщеря му да се прехласва по Александър.

— Татко, ненавиждам да стоя сама вкъщи, докато ти си на делова среща — обяви Донатела и глезено се нацупи. — Ще бъде приятно да прекарам вечер извън къщата, която си превърнал почти в затвор с подсилени мерки за сигурност.

— Хора в нашето положение трябва винаги да са предпазливи, Донатела — отбеляза баща ѝ строго.

— Моля те, татко, нали ще ми позволиш?

Тя въобще нямаше намерение да се предаде.

Манети, неспособен да откаже нищо на дъщеря си, най-после склони.

— Е, добре. — Обърна се към Александър. — Ще се погрижиш да се прибере вкъщи, нали? Мога ли да ти имам доверие?

— Напълно.

— За мен дъщеря ми означава повече от собствения ми живот — обяви Манети с предупредителни нотки в гласа. — Поверявам я на грижите ти тази вечер. Не злоупотребявай с доверието ми, иначе ще съжаляваш.

— В никакъв случай няма да те подведа, Карло.

Александър хвърли поглед към Донатела. Тя се усмихваше.

— Той е упорит негодник, но рано или късно ще приеме. — Александър отнесе телефона в другия край на стаята, настани се на дивана и разхлаби вратовръзката си.

— Винаги става така.

— Звучиш доста уверено — отбеляза Мередит.

— Познавам Манети. А и знам колко тежко е финансовото му състояние, далеч по-лошо, отколкото признава — обясни той лаконично. — Нужни са му пари. Разбираш ли, Мередит, Карло Манети е извървял дълъг път. Започнал е от нищо и е изградил империя, но има една основна слабост. Адски се страхува от бедността. Не би издържал да претърпи финансов крах.

— Просто ми се ще всичко вече да е приключило — призна тя. — Липсваш ми.

— Не повече, отколкото ти на мен. — Нямахше думи, с които да й сподели колко му липсва наистина. Откакто бяха разделени, той започна да си дава сметка колко важна е тя за него всъщност. — Ще ме посрещнеш ли на летището, когато се върна?

— Само ми кажи кога.

— Ще ти изпратя телеграма.

— Ще бъда там — отвърна тя и се засмя.

Господи, колко обичаше нейния смях!

— Ще ми се да говорим още, но не ми е възможно — сподели той. — Имам среща.

— С Манети ли? — попита тя.

Александър се поколеба само за миг.

— С някой изключително близък до него — отвърна той.

— Тогава няма да те задържам. Лека нощ, Александър!

— Лека нощ, *matia mou!*

Когато слушалката щракна, го осени нещо, което закъсня да сподели с нея. Притисна слушалката към устните си и затвори очи.

— Обичам те — промълви тихо.

„Пергола“ в Хилтън на „Виа Кадола“, бе един от най-известните ресторанти в света. Разположен на най-горния етаж на хотела, той предлагаше панорамен изглед към Рим. Силно осветеният вход бе украсен с две озъбени порцеланови пантери. Стъклени стени прозорци, приглушено осветление, модерни картини и акценти от блестящи бронзови и сребърни украшения придаваха неповторим стил на обстановката. Храната беше отлична, но Александър подозираше, че ресторантът се радва на популярност заради отпускащото въздействие, което оказва.

— Сякаш съм принцеса от приказките — заяви Донатела по време на вечерята. — Отдавна исках да се запозная с теб, а ето че прекарваме цяла вечер заедно.

Александър се чувстваше развеселен. Тя бе така млада, невинна. Колко такива като нея са останали на света, запита се той. Повечето загубваха невинността си в ранна възраст. Но пък малцина от тях имаха бащи като Карло Манети.

Донатела непрекъснато бърбеше щастливо: разказа му за детството си, за ученето из женските манастири в Рим — оприличи ги на затвори, — за взаимоотношенията с баща си — никога нищо не ѝ отказвал, — за Париж.

— Винаги ми е било трудно да говоря с младите мъже там — сподели тя. — Затова ме смятаха за надута. Много рядко ме канеха да излизам.

Александър се усмихна търпеливо.

— Млада красива жена като теб? — попита той.

— Вярно е — настоя тя. — Ти си първият мъж, който проявява истинско внимание към мен. Като изключим татко, разбира се.

Пресуши чашата с вино и погледна Александър с очакване.

— Май стига толкова, Дона — предложи той и не напълни чашата ѝ отново.

Виждаше, че започва леко да се напива. Тя свъси вежди.

— Говориш като баща ми. Моля те, позволи ми да се забавлявам поне веднъж.

— Не ти е нужен алкохол, за да се забавляваш.

— Не, но ми е нужно да се отпусна. — Облегна се на рамото му и се усмихна. — Разбираш ли: готвя се да те съблазня, Александър.

Неволно се засмя. Не си дава сметка какво говори, помисли си той. Пила е прекалено много. Прегърна я през раменете покровителствено.

— Май е време да те отведе вкъщи — реши Александър.

В този момент ненадейно се появи фотограф и ги снима. Тъпи папараци, помисли си Александър разгневен. Скочи и се развика, докато двама служители на ресторанта прогонваха нахалника.

— Още не ми се прибира — заяви Дона инатливо, докато Александър ѝ помагаше да се изправи на крака. — Рано е. Искам да съм с теб.

— Прибирам те — не отстъпи Александър и я задържа по стълбите, докато се насочваха към чакащото ги такси.

---

[1] Buon giorno, signorina — Добър вечер, госпожице (итал.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Александър стоеше до прозореца и наблюдаваше движението по „Виа Венето“. Колите вече задръстваха улицата. Рим, прецени той, е единственият град в света с обременен трафик, който наистина съперничи на Манхатън. Ще се наложи да тръгне рано, ако иска да стигне до летището навреме. В далечината видя гъсти черни облаци да приближават града. Предричаха тежки гръмотевични бури. Потисна прозявка, закопча ризата си и посегна към златните ръкавели. Не спа добре. Дълго лежа буден и размишлява. Вечерта, прекарана с Донатела Манети, го накара да осъзнае по-болезнено колко му липсва Мередит. Беше влюбен, вече не се съмняваше... Тя се оказа права — и двамата се нуждаят от време да помислят, да изяснят чувствата си един към друг. Времето, през което не бяха заедно, му отвори очите. Да, желаше я, но още повече искаше да се ожени за нея! Щом се върне в Щатите, ще ѝ направи предложение, а ако тя му откаже, няма да се отчайва — ще продължи да настоява, докато тя в крайна сметка осъзнае, че са предопределени един за друг. Долавяше колебанията ѝ, но това щеше да се промени. Усмихна се. Никога не се бе смятал за търпелив човек, а какво постоянство проявяваше сега! Не бе допускал, че може да бъде сантиментален, а с нея се държеше така романтично, и то от самото начало! И въпреки това минаха месеци, преди да осъзнае, че е влюбен в нея. Погледна телефона. Чудеше се дали да не ѝ звънне, за да ѝ съобщи, че се прибира вкъщи, при нея. Посегна към слушалката, но се отказа. Не, ще се въздържи. Искаше да я изненада. Всичко, което желае да сподели, ще ѝ го каже лично. Тя трябва да разбере колко е сериозен и колко държи на всяка своя дума.

Докато колата си пробиваше път през задръстването, Александър обмисляше как ще признае на Мередит, че я обича. Искаше тази вечер да е специална и направо да замае главата ѝ. Тази вечер, реши той, ще бъде паметна и за двамата.

Идеята му хрумна, когато шофьорът, за да избегне най-тежкото задръстване, сви по „Виа Национале“ — оживена търговска улица. Минавайки край малък бижутериен магазин, Александър се сети, че при посещенията си в Рим баща му често се отбиваше тук, за да купи подарък за майка му. Магазинът се славеше с колекцията си от редки, уникални бижута — точно каквото му трябваше.

— Спри! — нареди той на шофьора.

— Нещо не е наред ли, синьор?

— Не — увери го Александър и слезе още преди колата да е спряла напълно. — Изчакай. Няма да се бавя.

В магазина нямаше никакви клиенти. Огледа съкровищата в огромните витрини. Възхити се от впечатляваща изумрудена гривна. В този момент от задната стаичка се появи млад продавач.

— Buon giorno — поздрави той. — Мога ли да ви помогна?

Александър посочи гривната и попита колко струва:

— Двеста хиляди лири — отвърна младежът.

Премисли за миг. Гривната беше красива, но не точно онова, което търсеше.

— Всъщност търся пръстен — обясни той. — Нещо по-различно, специално.

Лицето на продавача грейна.

— А, да... Май разполагам с точно такова нещо. Ето тук.

Александър го последва до витрината в другия край на магазина. Спря пред колекция от най-необичайните пръстени, които бе виждал някога: с диаманти, рубини, изумруди, сапфири — все в уникални форми и модели. Всичките бяха красиви и изключително скъпи. Започна да ги оглежда. Поклати глава.

— Не. Тук няма това, което търся.

— Бих ви помогнал, синьор, стига да ми обясните какво точно желаете — предложи продавачът с приветлива усмивка.

— И аз не съм напълно сигурен — промърмори Александър бавно. — Но ще го позная, ако го видя.

Продавачът се замисли.

— Интересува ли ви декоративна карфица? — попита той. — Току-що пристигна от Индия. Нещо много красиво, много специално. Ако желаете да я видите...

— Да.

— Отзад е. Ще я донеса.

Докато чакаше продавачът да донесе бижутото, Александър се разходи из магазина и се възхити на прекрасните скъпоценни камъни. Именно тогава нещо привлече вниманието му. Приблужи се да го разгледа по-отблизо. Беше най-красивата огърлица, която някога бе виждал.

Продавачът се завърна с карфицата.

— Ето я, синьор...

Александър го спря.

— Колко струва? — попита той и посочи огърлицата.

— Шестстотин и петдесет хиляди лири.

— Мога ли да я видя?

Продавачът извади колието от витрината и го постави върху парче черно кадифе.

— Уверявам ви без никакво колебание, синьор, че това е най-красивото бижу в цял Рим. То е почти на двеста години. Камъните са несравними.

— Изумителна е — съгласи се Александър и я разгледа по отблизо.

Сапфирите имаха цвета на очите на Мередит.

— Това е специална огърлица, синьор... Сигурно е за някой специален човек — предположи продавачът.

— Опаковайте я — прекъсна го Александър и извади чековата си книжка.

През прозореца на боинга Александър наблюдаваше дълбоките сини води на Атлантическия океан. Докъдето поглед стигаше, не се виждаше нищо друго, освен вода. Колко измамно гладко изглежда на повърхността, помисли си той. Съвсем като очите на Мередит: така спокойни и сини на пръв поглед, прикриващи огнената ѝ природа. Колко пъти се бе взирал в тези очи и се бе опитвал да си представи какво точно мисли тя, какво чувства?

Извади малката кожена кутия от джоба на самото си и бавно я отвори. Огърлицата лежеше върху тъмносиньо кадифе. Повдигна я и я огледа от различни страни под ярката слънчева светлина, нахлуваща през прозореца. Преди година, ако някой му бе казал, че ще заплати

такава сума за подарък на жена, щеше да му се изсмее в лицето. Но след като срещна Мередит Кортни, всичко се промени. Тя представляваше точно това, което винаги бе търсил у една жена. Най-после разбра какво е да си влюбен, истински влюбен. Искаше да ѝ покаже тази любов. Да я накара и тя да го обича повече от всичко друго на този свят. Сега вече знаеше, че ще направи всичко — абсолютно всичко, — за да ѝ докаже колко много я обича. Чувстваше се на седмото небе от щастие. Парите не означаваха нищо за него, ала най-после да се влюби, да постигне онова, което винаги бе смятал за невъзможно, бе нещо, което наистина нямаше цена.

Сега разбираше колко се е заблуждавал през цялото време. Говореше, че я желае, че копнее за нея, че двамата са подходящи един за друг; беше се опитвал да я възбуди физически. Но никога — нито веднъж — не ѝ каза магическите думи — че я обича. Не бе сигурен, че до снощи и той самият го знаеше. Усецането бе прекрасно и екзалтиращо и той нямаше търпение да го сподели с нея.

Лимузината на телевизията спря пред блока и Мередит слезе, а портиерът се втурна да поеме тежкото ѝ куфарче. Направи му знак, че не е нужно.

— Всичко е наред — увери го тя. — Ще се справя.

Той задържа вратата, за да мине.

— Щом като сте сигурна, госпожице Кортни...

— Сигурна съм. — Усмихна му се вежливо. — Но ти благодаря, Чарли.

Прекоси фойайето до асансьорите и се качи на дванадесетия етаж. Денят се оказа крайно изтощителен и тя се чувстваше уморена. Започваше да усеща напрежението от воденето на две предавания едновременно. Макар да правеше „Светът във фокус“ всекидневно и почти винаги на живо, установи колко по-трудно е „Манхатънски наблюдател“ — това бе нейното предаване и за него отговаряше единствено тя. Тази вечер не искаше нищо друго, освен да хапне съвсем леко, да си вземе гореща вана и да си легне рано. Чакаше я обаче пълно куфарче с бележки, изрезки и снимки — трябваше да ги прегледа, за да се подготви за предстоящото интервю с Александър. Усмихна се. Как ѝ се искаше да прекара една вечер с него сега! Той

беше в Рим и с всеки изминал ден тя установяваше колко много ѝ липсва; липсваше ѝ повече, отколкото допускате, че е възможно. Звънеше ѝ всяка вечер — обикновено късно — и говореха с часове. След това Мередит лежеше будна и се опитваше да усмири емоциите ей. Осъзнаваше, че започва да се влюбва в него. Не знаеше обаче дали е възможно двамата да имат съвместно бъдеще.

Влезе в апартамента, остави куфарчето до вратата, пусна чантата си върху стола и си съблече палтото. Седна на дивана и докато прослушваше съобщенията от телефонния секретар, си събу обувките. От Александър нямаше нищо — нито телеграма, нито обаждане. Вероятно няма да се прибере тази вечер. Сигурно ще ѝ се обади по-късно.

Позвъняването на вратата прекъсна мислите ѝ. Отиде да отвори.

— Телеграма за госпожица Мередит Кортни — обяви униформеният куриер.

Подписа се на разписката, взе плика и затвори вратата. Разкъса плика и бързо прочете телеграмата.

„Пристигам на Кенеди в 22:45 точка Един час престой до отлитане за Монреал точка Колата ми ще бъде пред блока ти в 21:30 точка Трябва да те видя точка Много важно точка

С обич Александър“

Мередит остана загледана в телеграмата. Беше я подписал „с обич“. Никога не бе споменавал тази дума; не го направи дори вечерта, когато се опита да я съблазни. Явно не я използваше често. Щом прибъгваше до нея сега, когато се налага да лети до Канада, все едно по каква причина... Изведнъж осъзна, че независимо от усилията си, независимо от решимостта си да не допусне да се случи, наистина се е влюбила в Александър. А и той е влюбен в нея. Сега вече няма връщане назад, помисли си тя. Тази вечер трябва да му кажеш, че го обичаш, да му покажеш, че го обичаш!

За майска вечер беше необичайно студено. Мередит седеше в притъмнената лимузина и наблюдаваше напрегнато как частният самолет на „Киракис корпорейшън“ — рулира на пистата. Щом вратата се отвори и Александър се появи на върха на стълбичката, тя взе решение. Разполагаха само с час, но трябваше да сподели с него мислите и чувствата си.

Излезе от колата и тръгна към самолета, докато Александър слизаше по стъпалата. Когато стъпи на пистата, двамата се затичаха почти едновременно и се прегърнаха. Целунаха се — отначало нежно, а после с настойчивост, която заплашваше да загубят контрол. В прегръдките на Александър Мередит имаше чувството, че дълбоко в душата ѝ се е отприщил бент, и тя позволи на всички толкова дълго задържани емоции да я залее. И Александър откри непознати дотогава чувства: изпитваше копнеж да е близо до нея — копнеж, който нямаше нищо общо с физическото влечение.

Най-после Мередит наруши тишината.

— Липсваше ми — прошепна тя и нежно прокара пръсти по лицето му, както слепец търси път в тъмнината.

— И ти на мен. — Отново я целуна. — Толкова, колкото и очаквах да ми липсваш.

Хванати под ръка, се отправиха към колата. Той задържа вратата, а после се настани до Мередит.

— В телеграмата споменавах, че било спешно. Защо трябва да отидеш в Монреал още тази вечер?

Той свъси вежди.

— В офисите на корпорацията е избухнал пожар. Властите подозират умишлен палеж — отвърна мрачно. — Трябваше да летя директно от Рим за Монреал, но исках да те видя... макар и за час.

— Радвам се, че си решил така — сподели тя нежно.

— Тръгнах от хотела рано, но летището беше затворено поради лошото време. Докато чаках, се обадох в офиса и Джордж ми съобщи за пожара. — Поклати глава. — Кроях такива прекрасни планове за тази вечер, за нас двамата...

— Всичко е наред — увери го тя. — Ще разполагаме с достатъчно време, когато се върнеш.

— Ела с мен — предложи той. — Имаме толкова неща да си кажем...

— Ще ми се да можех, но няма да стане — отвърна тя. — Никога не съм била толкова натоварена, колкото сега. Да се вдигна и да замина посред нощ...

Той кимна.

— Разбирам, но от това не ми става по-леко. — Притегли я към себе си. — Мисля само колко силно желая да съм с теб... Особено сега. — Погледите им се срещнаха. — Мередит, обичам те...

— Обичам те...

Изрекоха думите едновременно. Продължиха да се гледат, смаяни от силата на емоциите си, а после отново се прегърнаха.

— Мога и да не отида до Монреал — обяви той между целувките.

— Както и аз бих могла да забравя за предаването утре — едва промълви тя, останала без дъх. — Но и двамата сме наясно, че не бива.

— Бих могъл да изпратя Джордж...

Не довърши, а започна да я целува по врата. Тя прокара ръце през косата му.

— Няма да стане. Те имат нужда именно от теб.

Тайно обаче се надяваше той да не тръгва тази вечер...

— Бих могъл да пътувам сутринта — прошепна той дрезгаво. — Или да те любя тук... и сега...

Тя се отдръпна рязко, защото не бе сигурна дали говори сериозно.

— Чакахме толкова дълго. Един ден едва ли...

Запечатана устата ѝ с целувка.

— Аз чаках дълго. Прекалено дълго...

Обгърна врата му с ръце и силно се притисна към него.

— Ще бъда тук, когато се върнеш. Ще те чакам — обеща тя.

— Няма да ти позволя да се отметнеш от дадената дума — шеговито я заплаши той.

— Изключено е вече да се отървеш от мен, дори да искаш.

Той бръкна в джоба на палтото си и извади кожената кутийка.

— Купих това за теб в Рим. Докато го гледах във витрината, то сякаш каза всичко, което никога не съм изрекъл. Създадено е за теб.

Погледна го за миг, пое кутията и я отвори. Остана смаяна от великолепно то колие. Макар да бе привикнала с изискани бижута —

сега притежаваше доста и все хубави — и макар диаманти и сапфири вече да не ѝ правеха кой знае какво впечатление, огърлицата я порази.

— Антика е — обясни Александър. — Най-малко на двеста години.

Извади бижутото и го постави на врата ѝ.

— Никога не съм виждала нещо толкова красиво — прошепна Мередит.

— Аз пък съм виждал — убедено заяви той и потърси устните ѝ в тъмнината.

Когато започнаха да се целуват отново, кутията падна на пода.

Мередит мислено се помоли следващите четиридесет и осем часа да минат бързо.

Лист хартия с три написани реда стоеше вече цяла сутрин на бюрото ѝ. Чаша кафе — изстинало и недокоснато — се мъдреше в единия край на бюрото. Купчина писма все още не бяха отворени. Мередит, застанала до прозореца, се взираше навън, но не виждаше нищо. Стискаше в ръка брой на списание „Пийпъл“ от миналата седмица, отворено на страницата със снимка на Александър в римски ресторант. До него седеше красива млада жена — Донатела Манети, дъщерята на италианския автомобилен магнат Карло Манети. Двамата се усмихваха, изглеждаха щастливи и погълнати един от друг. Дяволите да те вземат Александър, помисли си Мередит разгневена. Приятно ли ти бе да ме правиш на глупачка? Малката ти игричка — да ме накараш да се влюбя в теб — достави ли ти удоволствие? Това ли е начинът ти да ми го върнеш, задето в началото те отблъснах? Колко забавно трябва да ти се е сторило всичко!

— Господи, как можах да съм такава глупачка? — запита тя на глас и хвърли списанието на пода.

Потъна в стола и извади познатата кожена кутия от чекмеджето. Отвори я бавно и дълго съзерцава огърлицата, припомняйки се вечерта, когато ѝ я подари. Беше най-щастливата вечер в живота ѝ. Най-после призна истинските си чувства, сподели, че го обича. Беше напълно готова да му се отдаде. През онази вечер щеше да се люби с него, ако не се налагаше да отлети за Монреал. Най-сетне той щеше да получи онова, което всъщност желаше от нея.

Мередит се стараеше да не заплаче, колкото и да ѝ беше мъчително. Той не го заслужава, повтаряше си тя. Но и не бива да го виня изцяло, призна тя. Грешката е толкова негова, колкото и моя. Аз съм виновна, че се държах като глупачка. Допуснах да ме заплени. Не биваше да го правя! Знаех що за човек е. Какво ли не бях чувала за него.

Прилоша ѝ, докато мислеше как е допуснала да се размекне, чарът му да я покори, евтините му любовни слова да я зашеметят. Любовни слова! Беше готова да прихне. Той наистина не прощава и не забравя, мина ѝ през ума. Отказах му първия път, когато се опита да ме отведе в леглото, и той си отмъсти, като ме накара да се влюбя в него. Защо изобщо го послушах?

На прага се появи секретарката ѝ.

— Мередит, Александър Киракис е на първа линия...

— Кажу ми, че ме няма.

— Твърди, че е спешно.

— Няма ме! — избухна Мередит сприхаво.

Синди я зяпна.

— Ами интервюто? Забрави ли крайния срок...

— Нищо не съм забравила! Ще се обадя, когато съм готова да разговарям с него... за интервюто — процеди тя през зъби. — Дотогава не съм тук, когато звъни!

В Световния търговски център Александър даде една от редките си пресконференции, за да обяви официално, че корпорацията е на път да влезе в сферата на ядрените проучвания. Разказа за новия атомен център в района на пустинята Моджав в южната част на Калифорния. Защити назначаването на доктор Бари Марчуд — един от водещите световни специалисти по атомна енергетика — и отхвърли упреците, че евентуално би се захванал с разработването на атомни оръжия. Призна, че подобна възможност не е изключена, но отказа по-нататъшни коментари по темата.

— Е, пак го постигна — подметна Джордж развеселен докато се връщаха към офиса на Александър след пресконференцията. — Утре ще бъдеш на първа страница на всички вестници по света. Отсега

виждам заглавията: „Киракис насърчава надпреварата в ядрените оръжия.“

Александър вървеше мрачно смълчан. Джордж го погледна. Откакто се върна от Монреал, през цялата седмица Александър бе в странно настроение. Джордж споделяше безпокойството му от вероятността за умишлен палеж в офисите там, но му се струваше, че нещо друго терзае Александър по-дълбоко; значително по-дълбоко. Бе като бомба със закъснител. Човек никога не знаеше кога ще избухне Александър. Реши да го остави насаме с грижите му. Още повече че ясно демонстрираше нежелание да обсъжда личните си въпроси, а Джордж отлично знаеше колко е безполезно да настоява. Извини се и се оттегли в своя кабинет.

Секретарката посрещна Александър на вратата.

— Специален куриер донесе пакет за вас, господин Киракис. Оставих го на бюрото.

— Благодаря, Стейси — промърмори той разсеяно.

Влезе и затвори вратата. Разопакова пакета и видя малката кожена кутия от Италия. Отвори я внимателно и се загледа в колието. Тя му го връщаше. Нямаше бележка, нищо, просто му го връщаше. Беше така близо най-последно да я направи своя съпруга, да осъществи лелеяната си мечта, а онази проклета снимка в „Пийпъл“ унищожи всичко. Сега вече никога няма да успее да си върне Мередит. Побеснял, замахна и стовари купчина листа върху пода. Направо трепереше. Все пак си наложи да се овладее и взе решение. Натисна бутон на интеркома.

— Стейси, след няколко минути излизам. Днес следобед няма да се връщам.

— Къде мога да ви откроя, ако се налага? — попита тя.

— Никъде!

Мередит прекоси бързо претъпканото фоайе и излезе през вратите към Петдесет и втора улица. Вън брулеше такъв силен студен вятър, че с усилие запази равновесие. Целият май месец времето беше шантаво — един ден валеше дъжд, следващият се оказваше студен и ветровит.

Не беше предвидено лимузината да я чака тази вечер. Щеше да вземе такси, за да отиде на пазар. Много вечери прекара затворена в апартамента си. Нямаше търпение веднъж завинаги да остави последните няколко седмици зад гърба си.

Забеляза лимузината, паркирана на ъгъла, едва когато вратата се отвори и Александър излезе, за да ѝ препречи пътя.

— Добър вечер, Мередит!

Погледна го, в очите ѝ имаше гняв.

— Беше добра досега — отвърна тя хладно.

— Редно е, мисля, да поговорим. Важно е... И за двама ни.

— Нямам какво да ти казвам.

— Но аз имам — настоя той.

— Не желая да го чуя.

— Става въпрос за интервюто — уточни той, защото тя понечи да се отдалечи.

Мередит спря на място и се обърна.

— Какво? — попита тя лаконично.

— Не мислиш ли, че е време да го запишем? — Облегна се на колата. — Крайният ти срок съвсем приближава, нали?

— Загрижеността ти е трогателна. Но те уверявам, не съм забравила крайния срок. Ще се свържа с теб, когато съм готова за записа.

— Добре е да поизбързаш — подметна той. — В края на месеца няма да бъда в града.

— По работа ли заминаваш?

Той поклати глава.

— Този път за удоволствие. Един от редките случаи, когато си го позволявам.

— Как се казва тя? — попита Мередит с леден тон.

Александър свъси вежди.

— Няма жена — отвърна той тихо. — В събота ще играя поло в Саутхамптън. Ще отсъствам седмица или по-дълго.

— Тогава ще уредя да направим записа, след като се върнеш — реши Мередит.

— Хрумна ми, че ще е интересно за предаването да запишеш поне част от мача — сподели той.

Тя помисли за миг.

— Вероятно. Ще ти съобщя какво съм решила.

Той кимна.

— Нещо друго? — попита тя.

— Да — заяви той. — Обичам те.

Направи се, че не го е чула, и обяви:

— Трябва да вървя. Ще се обадя, ако реша да заснема мача.

Александър се загледа как тя изчезва в тълпата. Не се опита да я спре. Знаеше, че няма да успее. Но не се предаваше, въобще не се предаваше. Бе използвал интервюто, за да се съберат, а сега ще го използва, за да си върне Мередит.

ГЛАВА 17

Облегната на колата, Мередит наблюдаваше с мощен бинокъл развоя на мача по поло, а операторът на Ай Би Ес заснемаше играта. Тя прецени колко очарование и какво въздействие ще окажат няколко клипа от мача в предаването ѝ, да не говорим за новата гледна точка, от която ще бъде показана агресивната амбициозност на Александър, но въпреки това беше склонна да се откаже от репортажа.

Не искаше да е тук. Не го бе виждала от вечерта, когато той я издебна пред службата. Знаеше, че ще се виждат често, докато не приключи с интервюто, но ѝ се искаше веднага след това да забрави, че въобще го е познавала.

Мередит не беше познавач на полото — всъщност след като засне онзи мач в Лос Анджелис, за пръв път гледаше играта — и въпреки това благодарение на разговорите с Александър вече разбираше какво точно се случва на терена. Изглежда като гладиатор в схватка, помисли си тя, докато го наблюдаваше през бинокъла. Яздеше скопен дорест кон, по-едър от конете на останалите играчи. Сети се, че ѝ беше говорил за предпочитанията да язди бързи коне, по-големи от типичните за играта понита. Винаги играеше преден пост — основен нападател — и подбираше конете според бързината и способността им да реагират на волята на ездача. Първа и втора позиция са нападатели, трета и четвърта — защитници, припомни си Мередит. На онези от първа им е нужна мощ и бързина.

Александър приемаше играта точно толкова сериозно, колкото и бизнеса си, и изискваше от конете и отбора си толкова много, колкото и от помощниците си в корпорацията. Захласната от вълнение, Мередит наблюдаваше как той замахна и запрати топката по полето, сякаш изстрелваше ракета. Защитникът на противниковия отбор — мъж, когото Александър веднъж описа като „експерт в играта“, — се сблъска с коня на Александър. Мередит трепна.

Полото, помисли тя, хвърляйки за миг поглед към трибуните, наистина е игра за богати хора. Жените от публиката до една бяха в

елегантни маркови тоалети, а мъжете изглеждаха като слезли от страниците на модни списания. Играта, от своя страна, представляваше борба за надмощие между смелостта и интелекта, игра за най-добрите атлети. Изискваха се контрол, смелост и пресметнатата дързост. Това, хрумна ѝ изведнъж, определено е игра за Александър. Той просто е роден за нея.

Играта продължи да се развива бързо и ожесточено. Александър успя да нанесе няколко успешни удара и да парира доста топки на противника. Стратегията му и проявената енергия на терена бяха сравними единствено с поведението му на обигран светски мъж, както и бе известен, помисли си тя мрачно. Добре виждаше през бинокъла стегнатите челюсти и войнствено свъсеното чело бе готов да се изправи пред всякакъв противник. Направи ѝ впечатление с какво ожесточение се бореше и участваше в играта — нещо типично за него и във всяко друго начинание. Единствената му цел бе победата. Беше роден шампион. Съчетано с маниера му да предвижда и да властва го правеше практически непобедим.

Радостни възгласи от трибуните известиха края на играта. Осемте играчи се оттеглиха към границата на терена. Мередит свали бинокъла и с любопитство проследи как връчват на Александър огромна сребърна купа. Даде знак на оператора да спре да снима. В този момент Александър вдигна поглед и я видя. Скочи бързо от седлото и с леки стъпки се отпрати към нея. Мина през тълпата, като водеше коня след себе си. Приближавайки телевизионната кола, свали каската си. Под нея гъстата му черна коса бе разчорлена и влажна от пот.

— Радвам се да те видя — поздрави той усмихнат. — Но трябва да призная и че съм изненадан.

— Защо? — Очите ѝ дръзко се впиха в неговите. — Все пак правя предаването си, нали?

— Разбирам. — Замълча за момент. — Е, тогава се надявам да не си била път напразно.

— Не съм — усмихна се тя хладно. — Заснехме доста материал.

— Значи скоро ще си тръгвате, така ли?

— Веднага след като приберем оборудването.

Той се поколеба за миг.

— Искам да поговорим насаме, Мередит — изрече той, понижил глас.

— За интервюто ли?

— За нас.

— Няма „нас“. Вече не съществува. А и започвам да мисля, че никога не го е имало.

— Не го вярваш ни най-малко, както и аз — парираща я той.

— Казах каквото мисля.

Обърна се и си тръгна.

Той я сграбчи за ръката.

— Но аз не съм — повиши той глас. — Налага се да чуеш каквото съм решил да кажа. Е, ще говорим ли насаме, или да го съобщя тук и сега?

Загубила за момент самообладание, тя се поколеба. Познаваше го достатъчно добре — той не блъфираше. А тя нямаше никакво желание да обсъждат личните си взаимоотношения пред оператора или който и да било друг.

— Добре — прие тя накрая. — Къде и кога?

— Веднага. Ела с мен.

Мередит погледна оператора.

— Прибирайте. Ако не се върна, докато се пригответе — тръгвайте.

Той ѝ кимна.

В ледено мълчание Мередит и Александър се отправиха към конюшните. Плувнал в пот, конят на Александър крачеше бавно след тях с наведена от изтощение глава. Александър се извърна и ласкаво погали животното по шията.

— Днес следобед не бях особено нежен със Спартак — отбеляза той. — Добре е да го оставя на спокойствие за ден-два на пасбището. — Влязоха в конюшната и той подаде юздите на младо конярче. — Хубаво се погрижи за моя приятел — нареди той.

— Да, господин Киракис.

Тръгнаха по дългия широк коридор между боксовете на конете. Раздразнени от шумните им стъпки, някои животни цвилеха тихо и неспокойно се раздвижиха. Александър вървеше напред с обичайната си бърза гъвкава походка към сектора на неговите коне. Провери ги един по един, за да се увери, че са се погрижили добре за тях, и им

раздаде по няколко бучки захар. Мередит остана изненадана от нежността, с която се отнасяше към животните.

— Хадран ще излезе от строя за известно време — сподели Александър. — Тази сутрин се нарани. Не било сериозно, но няма да го яздя, докато не възстанови отличната си форма. А Цезар днес беше в лошо настроение. Внимавай... Не е чудно дори да се опита да те ухапе. Скоро предстои да пенсионирам Атила. Годините му напредват...

— Не ме доведе тук, за да ми разказваш за конете си — пресече го Мередит с досада. — Казвай каквото си намислил и да приключваме. Пътят до Манхатън е дълъг. Нямам време за губене.

Той се усмихна.

— Гневът ти би трябвало да ме стимулира — отбеляза той непринудено. — Все пак гневът е за предпочитане пред безразличието. Поне изпитваш някакво чувство към мен, макар не онова, което бих искал.

— Доставя ли ти удоволствие да ми се присмиваш?

Внезапно лицето му застина в сериозно изражение.

— Не — отвърна той честно. — Цялата тази история въобще не ми харесва. Никак не съм доволен, че не желаяш да се виждаш и да говориш с мен. Както и че не ми даваш възможност да ти обясня за проклетата снимка!

— Не ми дължиш никакви обяснения — рече тя хладно.

— Всички онези неща, които си казахме онази вечер на летището... Вече нищо ли не значат за теб?

— Значеха прекалено много. Но очевидно не и за теб.

Той пристъпи напред и плъзна длани по раменете ѝ.

— Отидох в Рим, за да се срещна с Манети. Запознах се с дъщеря му на един обяд. — Говореше тихо. — Поканих и двамата на вечеря. Карло имаше ангажменти, но дъщеря му прие. Нямахме как да се измъкна, без да я обидя.

— Не изглеждаш особено нещастен на снимката.

— Дона Манети е много млада и неопитна — продължи той. — Прилича на оранжерийно цвете. Увлече се като ученичка по мен...

— Не прилича много на ученичка — изсмя се Мередит пресилено.

— Остави ме да довърша. Естествено, пихме вино на вечерята, но тя попрекали. Когато ни заснеха, бе доста отнесена. Опитвах се да я убедя, че трябва да я изпратя.

— До чия къща? — попита Мередит саркастично.

— Не съм спал с нея, Мередит.

— Няма значение дали си го сторил, или не.

Съзнателно избягваше погледа му — не желаше той да види болката в очите ѝ.

— Нима?

Тя не отвърна.

— Погледни ме, Мередит — настоя той. — Погледни ме ми кажи, че наистина няма значение, че не те интересува. Кажи ми, че породилото се помежду ни преди това не означава нищо за теб.

Тя вдигна глава.

— Добре — гневно подхвана тя. — Има значение! Искам да ме обичаш, както аз те обичам!

Очите ѝ се впиха в неговите — двамата стояха втренчени един в друг. Той се наведе и нежно я целуна. Мередит се отдръпна и го погледна отново.

— Бях толкова сигурна, че те познавам.

— Познаваш ме по-добре от всеки друг — увери я той и отново започна да я целува.

— Чувствам се като молец, прелетял прекалено близо до пламъка на свещ — промълви тя.

Усмивката му беше тъжна.

— Въпросът е кой от двама ни е молецът и кой — пламъкът.

— Не искам да се опаря отново.

— Дай ми шанс, Мередит. Дай шанс на двама ни — настояваше той. — Ще се получи. Ние сме родени един за друг.

— И аз някога мислех така.

— Имам къща наблизо — неочаквано смени темата той. — Възнамерявах да остана до края на седмицата. Ела с мен. Дай ми възможност да ти докажа, че любовта ми към теб е истинска.

— Не мога... Чакат ме задачи... свързани с предаването...

— И аз имам задачи — увери я той, — но първата ни задача е да бъдем заедно.

— Опитай се да обясниш това на продуцента ми — въздъхна тя уморено.

Александър се замисли за миг.

— Обади му се, когато пристигнем — предложи той. — Кажи му, че съм разрешил да заснемеш интервюто в Саутхамптън, защото ще бъде там през седмицата. Да изпрати операторски екип в четвъртък или петък. Така ще прекараме насаме няколко дни.

— Не знам...

Погледна я право в очите.

— Обичам те, Мередит. Не желая да те загубя.

— Нямам други дрехи, нито...

— В селото има магазини.

Тя се поколеба за миг.

— Ти май имаш отговор за всичко, а?

— За всичко — обяви той и взе ръцете ѝ в своите, — освен за единственото, най-важното за мен.

Къщата на Александър в Саутхамптън, разположена насред десет акра внимателно поддържани морави с изглед към Атлантическия океан, се оказа елегантна постройка с петнадесет спални — всичките с високи тавани и френски прозорци. Ако трябва да се изброяват „подробностите“ — както се изрази той, — редно беше да се отбележат широката тераса, обърната към имението, плувният басейн, сауната, винарската изба, солариумът с овален покрив и салонът за музика. Зад къщата се намираха конюшните за конете му за поло и помещенията за прислугата. Мередит с изненада установи колко много се различава вътрешното обзавеждане тук от изчистения модерен интериор в апартамента му в Олимпик тауър. Мраморните камини във всекидневната, библиотеката и главната спалня, украсените с витражи прозорци, дърворезбата по стълбището и декоративните греди в някои от помещенията напомняха за друга епоха. В пълна хармония с тях бяха меките удобни столове и дивани, многобройните, добре аранжирани антики и картини от импресионистите по стените. Стенният часовник в библиотеката — поне стогодишен — отмерваше съвсем точно времето.

— Обичам да си представям, че винаги мога да се оттегля тук — отбеляза Александър, докато Мередит се разхождаше из библиотеката и се възхищаваше на антиките и картините. — Бягам тук, ако реша да изчезна от напрежението на Манхатън или просто когато ми се иска да остана сам.

Мередит го погледна и се усмихна.

— Странно, не съм допускала, че си човек, който би си позволил да е откъснат от работата си за дълго — подхвърли тя.

— Обикновено не го правя — увери я той. — Но открих, че дори най-посветените на работата си имат нужда да се оттеглят от време на време, да си подарят малко отдых. Отначало, когато оглавих борда на „Киракис“ — а и преди това, — се опитвах да превърна корпорацията в мой живот. Убеждавах се, че тя е всичко, което искам, от което се нуждая.

— Но се е оказа, че не е така — заключи Мередит.

— Никога не се получава така — отвърна той с уморена усмивка. — Да, корпорацията е изключително важна за мен. Тя ми принадлежи по рождение, наследство е от баща ми. Но сега вече съм наясно, че е невъзможно да бъде същността на целия ми живот, точно както и твоята кариера не може да бъде всичко за теб. — Наля чаша вино и ѝ я поднесе. — Ще ти хареса. От собственото ми лозе е.

— Значи се занимаваш и с винопроизводство? — изненада се за пореден път Мередит.

— Притежавам замък в Южна Франция. В Кот дьо Рон. За жалост напоследък не успявам да оставам там, колкото бих желал. Обикновено отскачах всяка година по време на гроздобера. Доставяше ми удоволствие да работя в лозята.

Мередит се разсмя неволно.

— Извинявай. Просто ми е трудно да си представя как изглеждаш, зает с каквато и да било физическа работа.

— Намирам го за изключително забавно. — Допълни чашата ѝ с вино. — Бях малък, едва четиринадесетгодишен, когато баща ми се сдобил с лозята. Винаги съм имал особена слабост към Франция — наследено е от майка ми, предполагам — и затова с охота оставах там. Мама се ужасяваше, като ме гледеше как работя в лозята, но на мен ми доставяше удоволствие, а татко твърдеше, че така ще натрупам опит. Оказа се прав.

— Вероятно и двамата много ти липсват — предположи Мередит.

Александър кимна.

— Когато ги загубих, започнах да осъзнавам колко е важно да имаш семейство, да си с някого, с когото да споделяш всичко.

Мередит го погледна в очите и неволно потръпна. Дали е от виното, запита се тя, или от начина, по който я гледаше. Усети, че поруменява, но нямаше сили да спре това.

— Всеки има нужда от някого — промълви тя и замълча, преднамерено избягвайки погледа му.

Той забеляза празната ѝ чаша.

— Още вино?

Тя поклати глава.

— Започвам леко да се замайвам. А и става късно...

Александър кимна.

— Прости ми, *matia mou*. Толкова ми е приятно, че загубих представа за времето. Уморена ли си?

— Малко — призна тя.

Той се усмихна.

— Ела... Ще ти покажа стаята ти.

Ярка слънчева светлина, нахлуваща през огромните прозорци, събуди Мередит на следващото утро. Седна в леглото, протегна се и погледна античния часовник върху тоалетката. Наближаваше пладне. Запита се дали Александър още спи.

Някой тихо почука на вратата. Преди Мередит да отговори, влезе прислужница.

— Госпожице, аз съм Даниел — представи се тя със силен френски акцент. — Мосю Киракис разпореди да видя как сте, да питам какво желаете за закуска и да ви предам, че тези пакети са за вас. — Посочи към куп кутии върху близкия стол. — Дрехи, които ще са ви необходими. Надявам се размерът да е точен.

Мередит не успя да скрие учудването си.

— Благодаря! — изрече бързо тя.

— А закуската, госпожице?

Замисли се за момент. Нямаше особен апетит тази сутрин.

— Нещо леко — реши тя. — Например кроасан с масло, конфитюр и кафе.

— Да, госпожице. — Жената се обърна да излезе.

— Даниел — извика я Мередит. — Александър... господин Киракис... стана ли вече?

— Да, госпожице. Той стана рано. Призори отиде в конюшната — уведоми я Даниел. — Каза да го потърсите там, след като закусите.

Мередит кимна.

— Непременно.

— Тук ли да ви сервирам закуската, или ще слезете долу? — попита Даниел.

Мередит я погледна дружелюбно.

— Ще слеза, благодаря.

Отвори една по една кутиите и прегледа съдържанието им. Джинси, панталони, памучни ризи, дори бричове за езда. И всичко точно по нейните размери. Усмихна се. Той наистина мисли за всичко.

Избра джинси и розова риза. Докато се обличаше, се опита да си спомни откога не се е качвала на кон. Дали ще язди така добре, както някога?

Съвсем скоро ще разбере, помисли си тя.

Намери Александър в корала, възседнал великолепен дорест кон. Изглеждаше доста по-различно от безупречно облечения председател на директорския борд на „Киракис корпорейшън“. Сивите му панталони бяха напъхани във високи черни ботуши за езда, а ръкавите на бялата памучна риза — навити почти до лактите. Вятърът развяваше черната му коса. Мередит никога не го бе виждала толкова спокоен.

— Добро утро! — поздрави тя и се качи на оградата. Обърна се и й се усмихна: Добър ден, мила! Добре ли спа?

— Твърде добре, бих казала — уточни тя и се настани удобно на най-горната греда. — Но виждам, че ти не си губиш времето.

— Свикнал съм да ставам рано, независимо в какъв час съм си легнал. — Дръпна юздата на темпераментния кон. — Ще пояздиш ли с мен?

— С удоволствие.

— Яздила ли си някога?

Мередит се засмя.

— Там, където отраснах, не е ясно кое научавах първо: да яздиш или да ходиш. Много вода изтече оттогава, но съм чувала, че не се забравя.

— Щом си сигурна — прие той. — Конете ми са доста темпераментни. За мен кон и жена без темперамент не са привлекателни.

Тя го изгледа многозначително.

— Изглежда се опитваш да ми подскажеш нещо, а?

— Ти как мислиш?

— Че си доста прям.

Александър направи знак на едно от конярчетата.

— Оседлай Аполон за госпожица Кортни.

— Да, сър.

Момчето се отдалечи, а Александър се обърна към Мередит.

— Госпожица Кортни — повтори той тихо, та само тя да го чуе.
— Но няма да е за дълго така.

Щом се качи на седлото, Мередит се върна към уменията си да язди с изненадваща бързина. Почти бе забравила колко обича това занимание. Тя и Александър часове наред се разхождаха на коне из имението и завършиха с буен галоп по брега на океана. После слязоха и поведоха конете по плажа, отдадени на удоволствието от уединението си и прекрасната гледка. Мередит бе доволна, че дойде, че му даде възможност да ѝ обясни какво е станало. Вярваше му, защото така ѝ се искаше и защото сега вече бе убедена, че наистина я обича.

— Именно затова реших да купя този имот — обясни той, докато се разхождаха по белия пясък на плажа. — Точно така съм си представял къщата. А когато видях и плажа само на петстотин метра... Страшно ми напомня плажовете на моя остров в Гърция. Просто трябваше да притежавам това имение. Отдавна не съм се връщал на острова, но все по-често откривам колко ми липсват спокойните години от детството и юношеството ми, прекарани там. Когато за пръв път минах през тези врати... — Посочи към къщата. — Щом зърнах плажа, сякаш се прибрах у дома.

— Знам какво изпитваш — увери го Мередит. — Докато живееш в южната част на Калифорния, винаги се разхождах по плажа призори, плувах в океана, вдишвах солените пари във въздуха...

— Когато живееше с Ник Холидей ли? — прекъсна я Александър, загледан в океана. — Възнамеряваше ли да се омъжиш за него?

Тя го погледна сепнато.

— Не.

Александър взе парче дърво и го хвърли на няколко метра пред тях.

— Вероятно си го обичала.

Мередит се поколеба за миг.

— Да — промълви тя. — Някога. Но после нещата между нас се объркаха и...

Не завърши изречението.

— Липсвало ти е желание да се захващаш с друг — заключи той.

— Дълго време нямах никакво желание да бъда с някого — призна тя. — Но сега разбирам... че съм грешила.

Александър спря и се обърна с лице към нея.

— Много съм доволен да го чуя. — Гледаше я настойчиво в очите. — Искам аз да съм твоето бъдеще, Мередит. И искам ти да си моето. Няма да ми е лесно да се състезавам с някого от миналото ти.

— В миналото ми няма никого, Александър.

Взе я в прегръдките си и устните им се срещнаха. Мередит обгърна врата му с ръце и се притисна по-силно, за да откликне на страстта, която винаги се бе таила между двамата.

— Нямах представа, че ще е толкова студено.

Мередит се протегна върху големите възглавници пред камината — само тя осветяваше помещението, — за да се потопи в топлината.

— Понякога вечерите са студени дори по това време на годината.

Александър донесе бутилка „Дом Периньон“ с две чаши и седна до нея на пода.

При вида на бутилката тя се усмихна.

— Победата ти в мача ли празнуваме?

— Не — отвърна той тихо. — Празнуваме себе си... Това, че сме тук заедно.

Отваряше бутилката, без да откъсва очи от нейните. Тапата изведнъж изхвърча и шампанското заля и двамата. Мередит погледна

измокрената си копринена блуза, полепнала по гърдите ѝ.

— Току-що изхаби цяла бутилка първокласно шампанско — обяви тя поруменяла.

— Напротив — засмя се той. — Много ти отива.

Втречиха се един в друг, обзети от усещането, че се любят с очи. Той се приближи бавно, разкопча блузата и я смъкна от раменете ѝ. Отдолу Мередит беше гола. Целуна я нежно, отпускаяки я внимателно върху възглавниците. Бавно облиза капките шампанско, стичащи се между гърдите ѝ; само на моменти вдигаше глава, за да я целуне отново. Устните му не се откъсваха от топлата стегната кожа на тялото ѝ, от щръкналите зърна на гърдите, по които прокара език. Продължи да вдига глава от време на време, за да я целува.

— Обичам те — прошепна той, докато дърпаше надолу ципа на джинсите ѝ, за да ги смъкне. — Остави ме да ти покажа колко много те обичам...

— О, да! — едва промълви тя. — Люби ме, Александър...

Разкопча ризата му и се залови с колана на панталоните, а в това време устните му търсеха нейните, разгорещени от желание. Тя го погали по косата, докато той си играеше с гърдите ѝ. Ръката му се плъзна между краката ѝ и я докосна предпазливо. Телата им се преплетоха върху възглавниците — и двамата се възбуждаха с целувки и ласки. Мередит плъзна ръка между телата им и напипа набъбналия му член. Първоначалното ѝ нежно галене ставаше все по-страстно. Той легна по гръб, стенойки от удоволствие — възбудата му нарастваше и ставаше почти непоносима.

— Наистина те обичам — прошепна тя. — Отне ми дълго време да го осъзная, но... много те обичам.

Сведе лице към неговото и го целуна с копнеж. Той отново я докосна между краката и я доведе до оргазъм с ръка. Тя се претърколи по гръб, все още потреперваща от възбуда, и той проникна в нея. Веднъж попаднал вътре, започна да се движи по-бързо, по-настойчиво, а бедрата ѝ се вдигаха нагоре в стремеж да го пресрещне. Усети как той потрепери при своя оргазъм и точно тогава тя стигна до втори. Стаята се завъртя пред очите ѝ, когато той се отпусна върху нея, и макар че едва дишаше, отново я целуна.

Дълго време лежаха неподвижни. Александър, заровил лице в шията ѝ, нашепваше ласкави думи. Най-сетне се изправи на лакти и я

погледна в лицето, огряно от светлината на загасващия огън.

— Никога не съм любил досега... — прошепна той и отметна кичур от лицето ѝ. — До тази вечер никога не съм любил истински. Не съм си представял, че има такава разлика между секса и любовенето.

По лицето и в блясъка на тъмните му очи се четеше удивление от новооткритите чувства. Никога не си бе представял, че подобни емоции са възможни. Сякаш животът му не бе напълно завършен, докато тя не се превърна в част от него. Тя го научи да се смее. Дотогава той не осъзнаваше, че е способен да го прави. Тя го караше да мисли за нещо друго, освен за бизнеса, да се наслаждава просто на факта, че е с нея.

— И аз — сподели Мередит нежно, наслаждавайки се на усещането да го докосва.

Никога не бе допускала за възможно да изпита подобна радост в ръцете на известен с похожденията си сред жените мъж като Александър Киракис, но тя бе открила една част от него, за която никой не подозираше. В прегръдките му се чувстваше понесена от такива силни емоции, от които дъхът ѝ секваше. — Всички тези пропуснати месеци... — прошепна тя. — Колко жалко...

Той се засмя.

— Опитвах се да те убедя, любов моя, но ти си доста упорита понякога. — Целуна я по челото, по върха на носа, по устните. — Но сега вече няма значение. Заслужаваше си да изчакаме, нали?

— Определено.

Погледна го със сияещи очи.

Той я прегърна и зарови лице в шията ѝ.

— Ще ми се да те държа така завинаги и никога да не те пускам...

На следващото утро Мередит се събуди и откри, че Александър лежи зад нея, прегръща я и нежно целува тила ѝ. Тялото му бе плътно прилепнало към нейното. Почти не помнеше как снощи я отнесе на ръце горе. Любиха се отново и отново, а когато и двамата вече останаха без сили, той я пренесе в спалнята си и заспаха прегърнати. Това бе най-невероятната нощ в живота ѝ.

— Добро утро! — промълви той. — Събудих ли те?

— Не знам — отвърна тя полушеговито. — Това ли се опитваше да сториш?

— Само от половин час.

Тя се обърна да го погледне. Той се надигна на лакът и ѝ се усмихна.

— Нощта — промълви Мередит — бе като невероятен, красив сън. Почти се страхувах да се събудя.

Александър продължаваше да се усмихва.

— Беше самата действителност, уверявам те. — Целуна я нежно. — Буден съм от зори. Лежа и се мъча да измисля поне една причина да не се връщаме в Манхатън. — Докосна косата ѝ. — Никога не съм бил суеверен, но сега ме е страх да те върна вкъщи, за да не разруша магията.

Мередит го целуна.

— Нищо не е в състояние да развали магията — увери го тя. — Дори да искаш, вече не можеш да ме загубиш. Обичам те.

Той отметна чаршафите и я разголи. Ръката му бавно се плъзна по гърдите ѝ, а езикът му нежно докосваше чувствителните места по шията.

— Защо да не останем тук още седмица? — прошепна той и прокара ръка по щръкналите ѝ зърна. — Само още една седмица...

— Ще ми се — промълви тя едва-едва; възбудата ѝ нарастваше с всеки миг. — Но е изключено. Чака ме предаване...

Той сведе глава към едната ѝ гърда и нежно я засмука. После отново се надигна на лакът и я целуна по устните.

— Толкова ли няма кой да те замести за една седмица?

— Незаменима съм — отвърна тя ухилена.

— Знам, но все ще се намери някой да води предаването ти — промърмори той ѝ плъзна ръка между краката ѝ.

— Не... Или...

Започна да стене от удоволствие.

— Ще намерят някого, естествено — настоя той.

Отново прилепи устни към нейните.

— Бих могла да кажа, че не ми е добре... Или че обмислям някои детайли за предаването...

Той се ухили.

— Или че се запознаваш по-подробно с обекта на интервюто си.

— Да — прошепна тя зашеметена от копнеж. — Но няма да им съобщя колко добре всъщност съм те опознала...

— Надявам се. — Целуна я отново и се отдръпна. — Все пак такива неща не се обсъждат публично по национална телевизия.

— Така е — съгласи се тя и протегна ръце към него.

Той ѝ се изплъзна и се насочи към гърдите ѝ, корема, бедрата. Бавно си проби път към венериния ѝ хълм. Мередит потрепери от вълнение, когато той разтвори срамните ѝ устни ѝ започна да ближе клитора ѝ. Почти веднага изживя небивал оргазъм, защото усещаше възбуда още от мига, когато той я събуди с целувки. После Александър проникна в нея и стигна до края. Във върховния миг на освобождаването цялото му тяло се напрегна. След време се поуспокои, прегърна я силно и я целуна по шията.

— Имаш ли представа как ми действаш? — промълви той.

— Да, защото ти правиш същото с мен — увери го тя. Притисна се силно — не искаше да се откъсне от него.

— Защо не останем тук цяла седмица, без да излизаме от стаята? — предложи той.

— Звучи божествено — отвърна тя и го погали по косата.

— Не мога да си представя да не си до мен, Мередит.

Изненада я настойчивият му тон.

— Няма — обеща тя. — Никога няма да те изоставя.

— Не ми е достатъчно. — Вдигна се на лакът и я погледна в очите. — Искам да ти се врека. Както и ти на мен. — Тя го погледна изпитателно и го изчака да продължи. — Желая да се оженя за теб, Мередит. Искам да станеш моя съпруга.

— Ще се наложи да облечеш това. — Александър подаде на Мередит един от копринените си халати, изваден от дрешника. — Твоите дрехи са разпръснати по пода долу.

Мередит седна в леглото и отметна косата от очите си. До този момент не се бе замислила как снощи набързо разхвърлиха дрехите си, а когато той я отнесе горе, оставиха след себе си бъркотията. Взе халата.

— Ще ми се да бях видяла изражението на прислужницата, когато е влязла в библиотеката сутринта — изхили се тя. — Или е

свикнала с подобни гледки?

Той се обърна — лицето му беше сериозно.

— Не съм водил тук никога никого... досега — изрече тихо.

Мередит стана от леглото, облече халата и завърза широкия колан на талията си. Прекоси стаята, застана до него и го обгърна през кръста.

— Сигурен ли си, че желаш да се обвържеш в брак? — попита тя игриво. — Няма ли да ти е жал да зарежеш навиците си на плейбой? Една женитба определено ще промени начина ти на живот.

— Имам всичко, което желая или ми е нужно — теб — увери я той. — А колкото до навиците ми на плейбой, ще ги изоставя без ни най-малко съжаление, *matia mou*. Ти си единствената жена за мен.

Ръцете му се плъзнаха по шията ѝ към косата. Вдигна ръка и оправи непокорен кичур. Целуна я с копнеж.

Тя се отдръпна и се усмихна.

— Най-добре е да отида да се облека.

Той я погледна развеселен.

— Халатът ти стои чудесно — отбеляза Александър. — Но ти би изглеждала красива с всичко... или без нищо...

Мередит му прати въздушна целувка.

— Няма да се бавя — обеща тя.

Прекоси коридора до своята стая. Докато взимаше душ и се обличаше, мислеше за всичко станало. Александър настояваше да се оженят веднага. Ясно изрази желанието си. Но въпреки нетърпението си да се омъжи за него, Мередит не би се отказала от традиционна сватба с цялата ѝ церемониалност. Ще мина под венчило само веднъж, мислеше си тя, и искам да запомня завинаги този ден.

Взря се в отражението си в огледалото — изуми се от образа си. За една нощ се беше превърнала в съвършено друга жена. Лицето ѝ сияеше от страст, очите ѝ грееха, скулите ѝ руменееха. Все издайнически признаци за влюбена жена, помисли си тя. След нощта, прекарана в бурен секс, лицето ѝ бе необичайно оживено.

Следващите три дни минаха бързо, несравнимо по-бързо, отколкото им се искаше. Бяха безкрайно изненадани от откритието, че въобще не бързат да се върнат към обичайния си начин на живот, който

водеха в Манхатън. Отдадени един на друг и на новооткритата си любов, не мислеха за света извън пределите на убежището им в Саутхамптън. От нощта, когато се любиха за пръв път, започнаха да се наслаждават на идиличен живот, който нямаше нищо общо с бесния ритъм в Манхатън. Прекарваха всеки миг заедно. Правеха дълги разходки, говореха, споделяха мечти, изследваха дълбините на душите си. Плуваха в океана и се любеха по плажа на лунна светлина. Яздеха всяка сутрин, а понякога и надвечер. Обядваха на терасата, а вечеряха под светлината на свещи в изисканата трапезария. След вечеря изгасваха осветлението и слушаха музика пред лумтящия в камината на библиотеката огън, Александър, откри че Мередит, обожаваше класическата музика. Притежаваше не само огромна колекция от записи, но и съвършена уредба, която възпроизвеждаше музиката, сякаш се изпълняваше на живо. Вечерите неизменно завършваха със секс на пода пред камината, а после Александър я отнасяше до спалнята си, където заспиваха в прегръдките си.

Мередит намираше у Александър всичко, което искаше, от което се нуждаеше. Беше привлекателен, чаровен и богат, но това беше само външната представа. Той проявяваше изключителна нежност, привързаност и разбиране, оказа се и неочаквано романтичен, както и страхотен любовник. Беше първият мъж, който я обичаше безрезервно и не се опитваше да я промени. Не само приемаше амбициите ѝ, но и ги насърчаваше. Самият той го подчерта: жена без темперамент не го привличаше. Нещата са прекалено хубави, за да са истински, мислеше си тя опиянена.

Рано в петък сутринта пристигна екипът на Ай Би Ес да заснеме интервюто и останалите кадри за предаването. Докато подреждаха оборудването в библиотеката, Мередит се качи горе да види защо се бави Александър. Намери го пред голямото огледало в спалнята — оправяше си вратовръзката.

— Първо искат да заснемат външните кадри.

Тя влезе в спалнята и затвори вратата.

Извърна се да я погледне.

— До момента никога не съм допускарал хора от медиите в имението, да не говорим за къщата — сподели той. — Сега го правя единствено за теб.

Тя прекоси стаята, застана до него и го хвана за ръце. Целуна го нежно по бузата.

— Знам, че не ти допадаше идеята да направим записа тук — прошепна тя. — Съзнавам, че прие само и само да прекараме още време заедно.

— И да осигуря успеха на предаването ти — подчерта той.

— И да ме убедиш, че наистина се обичаме.

Очите им се срещнаха. Изражението му беше сериозно.

— Направи нещо за мен — помоли той тихо.

— Каквото поискаш — увери го тя без колебание.

Обгърна я с ръце.

— Ожени се за мен този уикенд, преди да се върнем в Манхатън — прошепна той дрезгаво. — Не желая да чакам нито секунда повече.

— Нито пък аз — допълни тя весело. — Е, не може да се каже, че само чакаме, нали?

Екипът засне имението: следваше Александър и Мередит в конюшните, по моравата, в къщата. Пред камерата Александър показа на Мередит конете си за поло и разказа защо е купил имението.

— Предаването ще стане страхотно! — сподели Мередит в една от паузите. — Поиска да промениш обществения си имидж и ще го постигнеш. Когато се излъчи хората ще видят част от теб, за която никога не са подозирали!

Заснеха самото интервю в библиотеката. Мередит убеди Александър какво предимство за него е да сподели как се е чувствал в сянката на легендарния си баща да понася напрежението и неудобствата непрекъснато да го сравняват с него. Съзнаваше, че подобен изключително личен подход ще затрудни затворен човек като Александър, а обсъжда интимните си чувства пред камерата, но същевременно не се съмняваше в ефекта, така желан от него. Пред света щеше да се покаже човешкия облик на мъж, смятан буквално за непобедим.

Ако друг журналист вземаше интервюто, подобно обсъждане би било изключено — Мередит го съзнаваше отлично. Но понеже бяха любовници и той й имаше доверие, му беше по-лесно да се разкрие, да говори пред камерата толкова дълбоко интимни неща.

Приключиха със записа късно следобед. Мередит обичаше да заснема интервюта, но този път изпита не по-малко облекчение от Александър, докато двамата наблюдаваха как телевизионната кола се отдалечава. Обърна се към него и обвини врата му с ръце.

— Докъде бяхме стигнали, когато ни прекъснаха така безцеремонно? — попита тя игриво.

— Май обсъждахме сватба.

Той я прегърна силно и тя го целуна.

— Мислех си за това — започна Мередит бавно. — Какво ще кажеш да вдигнем официална сватба?

Погледна я с подозрение.

— Преведи ми — помоли той предпазливо.

— Прекрасна и романтична церемония. Празненство само с най-близките ни приятели. Може да я направим дори навън... Тук например — предложи тя. — Да се оженим това лято... Най-късно през август.

За миг я изгледа изпитателно.

— Явно много държиш на това, а?

Тя кимна.

— Такова събитие се случва веднъж в живота.

— Добре — прие той, макар и неохотно. — При едно условие.

— О, вечно готов да преговаря — пошегува се Мередит. — Е, какво е условието?

— Да заживеем заедно отсега. Да се нанесеш в апартамента ми, щом се върнем в Манхатън — обяви той категорично.

Тя се засмя и отново го целуна.

— Само се опитай да се отървеш от мен.

Мередит стоеше до прозореца в кабинета си и разсеяно наблюдаваше движението по Петдесет и втора улица. Току-що бе прегледала записа от интервюто с Александър. Готовият продукт се оказа по-добър от очакваното. Мъжът, от когото бе взела интервю, нямаше почти нищо общо с онзи, чието име фигурираше в редица скандални заглавия през последните няколко години. Мъжът от интервюто беше друг — тя го опозна и се влюби в него: силен, амбициозен, могъщ, привикнал към невероятното си богатство. Но той

също бе нежен и състрадателен, с невероятна гордост, с отношение към семейната чест и традиция; мъж, който независимо от положението и могъществото си бе изключително човечен, земен. Усмихна се. Александър ще остане доволен.

И двамата получиха от интервюто много повече, отколкото очакваха. Той търсеше ефективен начин да промени отношението на широката публика към себе си, тя — да направи интервюто на годината, което да даде тласък на кариерата ѝ. Но и двамата откриха нещо далеч по-важно: откриха се един друг. Независимо от конфликтите и препятствията, изпречили се между тях, Мередит осъзна, че взаимното им привличане е започнало в „Залата на дъгите“ от момента, когато той я взе в прегръдките си. Ако вярваше в съдбата, Мередит щеше да приеме, че връзката им е била предопределена. Но тя знаеше, че не е така. В техния случай Александър бе режисирал съдбата им, той бе направил нещата възможни.

Любовта им бе коренно различна от любовта ѝ с Ник. С Ник всичко беше нежно, спокойно и стабилно, а с Александър — страст, невъздържан секс и почти телепатична комуникация. Тя и той се сливаха като две звезди във вселената. Сега, когато разполагаше с време да разсъждава, ѝ се струваше, че всъщност никога нямаше да устоят на привличащата ги сила. Нещо ги теглеше един към друг; нещо невероятно по-силно от човешките представи. С Александър животът беше вълнуващ, енергичен и непредвидим. Дълбоко в сърцето си Мередит знаеше, че няма нещо, което двамата да не успеят да постигнат.

Излезе от кабинета и тръгна по дългия коридор към студиото на „Манхатънски наблюдател“. Отваряйки тежката врата към тъмното в момента студио, погледна часовника. Девет и половина. Представа нямаше, че се е застояла толкова дълго. Беше изостанала с кореспонденцията си и откакто се върна от Саутхамптън, се бореше да навакса. Въобще не беше забелязала и кога Синди най-после е решила да се прибере. Наоколо се мяркаше само някой и друг дежурен техник.

Мередит заопипва в тъмнината — намери ключовете за лампите и изведнъж ярка светлина заля студиото. Започна да прескача навити кабели и жици — придвижваше се между камерите към мястото, където щеше да седи докато води предаването. Остана впечатлена от тъмносивия мокет, тапицираните в синьо кресла, великолепия нощен

изглед към Манхатън. Пристъпи към платформата и се загледа в специално поставените в студиото пана с черно-бели фотоси: официален портрет на председателя на борда на директорите в кабинета му; шампионът по поло, яхнал любимия си кон; на палубата на яхтата му „Дионис“; баща и син — последната снимка на Константин Киракис преди смъртта му през 1982 година. Мередит се изпълни с гордост, докато гледаше засмяното лице на играча на поло. Мислеше си за онзи ранна вечер след мача в Саутхамптън.

Той се оказа прав: заедно те бяха далеч-далеч по-силни.

„Прозорци към света“, зашеметяващо заведение високо над Манхатън, се намираше на сто и седмия етаж в едната от сградите на Световния търговски център. Заградени отвсякъде със стъкло, множеството салони за хранене, зали и сепарета предлагаха незабравима гледка към града, ширнал се във всички посоки. Панорамата отвън си съперничеше единствено с прекрасния интериор. Умелото съчетание от златно, бежово и розово, многобройните огледала, бронзовите украшения и дърворезбите бяха богато украсени с цветя и зеленина. Наоколо сновяха келнери в бели униформи и златни еполети. През обедните часове великолепната зала бе частен клуб, но вечер се превръщаше в ресторант и бе отворена за всеки желаещ да се наслади на гледката и на превъзходната кухня.

Макар Мередит да бе вечеряла тук много пъти, откакто живееше в Ню Йорк, дъхът ѝ продължаваше да секва както първия път, когато дойде. Сега, седнала срещу Александър в един от салоните, тя установи, че ѝ е невъзможно да забелязва друго, освен откритото възхищение в сияещите му тъмни очи. Колко време мина, откакто мъж бе в състояние да я накара да се почувства така, само като я гледа? Зачуди се как въобще се е съмнявала в любовта му. Сервитьорът донесе бутилка „Дом Периньон“ и две кристални чаши.

— Тази вечер ще празнуваме — обяви Александър. Продължаваше да се диви как тя успява да изглежда все по-красива с всеки изминал ден. Във вечерната рокля с дълбоко деколте и колието, което ѝ купи в Рим, беше наистина неотразима. Косата ѝ се спускаше свободно по раменете, както той обичаше. Мередит се усмихна.

— И какво точно празнуваме този път?

Откакто се върнаха от Саутхамптън, всяка вечер празнуваха нещо. Предната вечер например отбелязаха три седмици съвместен живот.

— Себе си, както обикновено — отвърна той с дяволита усмивка.

Сервитьорът постави чашата пред нея. Тя посегна, но се спря. Вътре имаше съвсем малко шампанско.

— Ще ми налеете ли още...

Млъкна, защото в този миг го съзря: на дъното на чашата лежеше най-красивият пръстен, който някога бе виждала — голям син сапфир, заобиколен с диаманти. Украсата по широката платинена халка повтаряше формите на колието. Извади го от чашата и погледна Александър.

— Невероятен е! — възкликна тя.

— Годежният ти пръстен — обяви той сияещ. — Прочети надписа.

От вътрешната страна бяха гравирани думите „Сега и завинаги“. Тя се усмихна. Съвсем в стила на Александър: лаконично и прямо. Не успяваше да откъсне очи от бижутото.

— Никога не съм виждала подобен пръстен — призна тя тихо.

Той се усмихна, а черните му очи блестяха.

— Не би могла. — Пое лявата ѝ ръка. — Уникат е. — Взе пръстена и го наниза на пръста ѝ. — Като теб, *matia mou* — страшно красив и уникален.

Тя погледна пръстена, после отново Александър и усети как очите ѝ се навлажняват. Обичаше го повече, отколкото си бе представляла.

Когато вечерта се върнаха в апартамента му, го чакаше спешно съобщение.

— От Мустафа Кафир от офиса на корпорацията в Истанбул — обясни той на Мередит. Погледна часовника. — Налага се да му се обадя.

— Сега? — изненада се Мередит.

Той свъси вежди.

— Трябва да е важно, щом ме е търсил вкъщи по това време — отвърна той. — В Истанбул е почти осем сутринта. Щом Кафир е в службата толкова рано, значи не търпи отлагане.

Мередит се насили да се усмихне.

— Започвам да свиквам — увери го тя и го целуна леко по бузата. — Но не се бави, става ли?

— Само колкото е необходимо — обеща той.

Тя отиде в спалнята и запали лампата на нощното шкафче. Съблече се бавно, наметна бяла копринена роба и вдигна косата си. Отметна чаршафите и спусна тежките тъмносини завеси.

Мина боса по дебелия бял килим до резбованата врата към банята. Обикновено някоя от прислужниците пълнеше великолепната, вкопана в пода мраморна вана, но тази вечер Мередит го направи сама. Беше късно и прислугата се бе оттеглила в помещенията си. А и желаше да е насаме с Александър, когато приключи разговора. Искаше тази вечер да е специална и за двамата. Не всеки ден човек се сгодява.

Свали робата и я закачи на една от големите бронзови куки на вратата. Обожаваше усещането, когато пристъпваше боса по тъмносиния килим, придвижвайки се гола към бледосивата мраморна вана. Потопи се в уханните мехурчета, отпусна глава върху синята сатенена възглавница в единия край на ваната и се наслади за пореден път на заобикалящото я великолепие: от огледалата по стените до добре поддържаните палми в еднакви бели саксии; от древните статуи покрай двете страни на помещението до огромната тоалетка с позлатено огледало и идеално осветление — всичко загатваше за несметното богатство на Александър. За пръв път от години се хвана, че мисли за малката семпла спалня в скромната къща, където израсна. Семейството ѝ не беше бедно, но не беше ѝ богато. Мередит никога не се задоволи да се чувства само уютно. Дори като съвсем малка нещо дълбоко в душата ѝ изискваше повече. Сега се сбъдваха всичките ѝ мечти: успех, богатство, признание, мъж, когото истински обича. Сякаш светът ѝ принадлежеше. Наистина ли щеше да притежава всичко това?

Излезе от ваната и взе голяма мека кърпа от закачалката с вградено отопление. Избърса се внимателно и отново облече робата. Върна се в спалнята, махна фибите и остави косата си да се разпилее свободно по раменете; разреса я енергично. Погледна към часовника на нощното шкафче. Минаваше полунощ. Александър вероятно още говореше по телефона. Угаси украсената със сребро и кристал лампа и отиде до прозореца. Разтвори леко завесите и се загледа в

проблясващите светлини на Пето авеню. Тяхното царство, както Александър го наричаше шеговито. И като го гледаше сега, май беше вярно. Градът им принадлежеше. Светът лежеше в краката им. Усещането бе божествено, но я накара да се замисли. Някога попита Ник — струваше ѝ се, че оттогава е минала цяла вечност — възможно ли е човек наистина да притежава всичко и да успее да го задържи? Погледна пръстена на ръката си и се сети за надписа. „Сега и завинаги“. Ако е възможно някой да притежава всичко, което желае, то това беше вярно за нея и Александър.

В този момент усети силните му ръце върху раменете си.

— Свърза ли се с Истанбул? — попита тя все така загледана в блещукащите светлини, приличащи на съкровища.

— Да. — Той също погледна пръстена. Сапфирът напомняше синьо-бяло пламъче в тъмнината. — Харесва ли ти?

— Обожавам го. — Обърна се с лице към него. — Но не толкова, колкото обожавам теб.

Той ѝ се усмихна и нежно я помилва по лицето.

— Знам какво бих искал да направя. — Прегърна я силно. — Открих го през последните няколко седмици.

— О? — Погледна го въпросително. — И какво по-точно?

— Да овладеей мощта на любовта. — Заигра се с кичур от косата ѝ. — Това без съмнение е най-силното нещо на този свят.

Тя обгърна врата му с ръка и отпусна глава върху рамото му.

— Да не се опитваш да ми съобщиш, че за теб съм по-важна от цялата ти империя? — попита игриво.

Той се усмихна.

— Да — отговори без миг колебание. — Не съм допускал, че някога ще направя такова признание пред когото и да било, но е така. По-важна си.

Тя го целуна по врата.

— Толкова много те обичам, че от време на време се плаша. — Сгуши се по-близо. — Искан ми се винаги да сме заедно, никога да не се налага да се разделяме.

— И аз си мислех същото. — Нежно я погали по главата. — Но за жалост ще се случи съвсем скоро.

Тя го погледна стресната.

— За какво говориш?

— Успокой се — засмя се той на реакцията ѝ. — В четвъртък ще летя до Лондон. Има ли начин да се откъснеш от телевизионните си задължения и да дойдеш с мен?

Тя се поколеба за миг. Страшно ѝ се искаше да го придружи, но не можеше. Не и този уикенд. Ангажиментите ѝ я задържаха тук.

— Изключено. В петък се налага да отскоча до Далас. Ще преговарям с евентуален гост на предаването.

— Защо не го отложиш с няколко дни? Щом свърша съвещанието, ще си прекараме чудесно в Лондон.

— Ще ми се, но е невъзможно — настоя тя. — Уговорката ми е отпреди седмици. Ако отложи срещата, ще се забавя много.

— Колко време ще бъдеш в Далас?

— Връщам се в неделя.

Той се усмихна.

— Чудесно! И аз се връщам в неделя. Трябва да си планираме романтична среща.

— Където и да сме, ще бъде романтично, стига да сме заедно — отвърна тя простиичко.

Александър я притисна силно.

— Не искам да се разделям с теб дори за една вечер — прошепна той.

От прозореца на апартамента в лондонския хотел „Дорчестър“ Александър наблюдаваше красивия изглед към Хайд парк. Денят се оказа дълъг и изморителен, но срещата премина изключително успешно. Обикновено ден с добре приключили преговори щеше да го зарадва, но тази вечер не беше така. Мислеше за Мередит: колко му липсва, колко желае да е с нея. Засмя се — ситуацията му се стори комична. С колко жени бе прекарвал в миналото, а после се бе разделял? Колко пъти си бе тръгвал от жена, без да помисли повече за нея? Взимаше която си иска, при това той поставяше условията. Можеше да се ожени за всяка от тях и да води безгрижно съществуване, без тя да му пречи. А се влюби в самостоятелна и амбициозна жена, мотивирана в кариерата си не по-малко от него; жена, която не бързаше да сключат брак, макар ясно да се разбираше колко го обича, а в живота ѝ нямаше друг, освен него. Тя очевидно

никога нямаше да се превърне в така наречената идеална съпруга на голям бизнесмен, ала той предсещаше, че животът му с нея винаги ще бъде вълнуващ, непредсказуем и неизменно ще му носи удовлетворение. За Александър, за когото жените отдавна бяха престанали да бъдат тайна, Мередит се оказа пълна с изненади. Беше интелигентна, красива и решителна. Силно го интригуваше нейната независимост и самоувереност, но преди всичко го впечатли неподозиранията ѝ уязвимост. А особено го привличаше добре потулваната чувствителност, която се отприщи вечерта в Саутхамптън. Мередит беше сложна личност. Все още му бе трудно да приеме като едно цяло хладнокръвната журналистка и страстната жена, с която делеше леглото си. На телевизионния екран тя имаше присъствие, беше ловка и винаги попадеше точно в целта. В светските кръгове зашеметяваше с изтънчената си елегантност, проявяваше се като отлична домакиня и владееше изкуството да води разговор. Но останеха ли насаме, ставаше огнена и страстна, невъздържана в секса, откликваща на желанията му. Яздеше майсторски, на тенис корта се оказа достоен противник. Когато я изведе на лов, не очакваше, че до него крачи човек, който не само умее да държи пушката, но е и доста точен стрелец. Откри също колко тънко познава света на бизнеса. Напоследък в леглото често говореха за компании, които той искаше да присъедини към корпорацията, или обсъждаха възникнал делови проблем. Александър, който се доверяваше на малцина мъже — дори сред висшия ешелон на „Киракис корпорейшън“, — установи колко му е лесно да споделя с Мередит. Тя ще бъде превъзходна съпруга, помисли си той, и чудесна майка.

Мередит седеше в лимузината и напрегнато наблюдаваше как частният реактивен самолет със синьо-бяла украса спира на пистата на летище „Кенеди“. Вратата се отвори и Александър се появи почти светкавично. Махна, когато я зърна, и се спусна така бързо по стълбата, че Мередит се изплаши да не падне. Втурна се към него, прегърна го и залепи устни на врата му.

— Имаш ли представа колко ми липсваше? — запита той дрезгаво, без да я пуска от обятията си.

— Колкото ти ми липсваше на мен ли?

Целуна го жадно.

— Тези четири дни ми се сториха като четири години — прошепна той и я погали по косата.

Хванати за ръце се отправиха към паркираната кола. Александър помогна на Мередит да се настани на задната седалка и седна до нея.

— Не съм правила резервация за вечеря. Не бях сигурна за какво ще имаш настроение.

— За теб — прошепна тихо и я прегърна. — В настроение съм единствено за теб.

Тя се засмя.

— Не си ли гладен? — попита тя невинно.

— Умирам от глад — увери я той и я гризна по ухото.

Тя се засмя. Шофьорът подкара колата.

Александър я пусна само колкото да натисне бутона, за да се вдигне стъклото между предната и задната седалка.

— Сега вече нито ни чува, нито ни вижда.

Той плъзна нетърпеливо ръце по тялото ѝ.

— Най-добре веднага да се прибираме вкъщи — предложи Мередит игриво. — Опасно е мъж в твоето състояние да броди по улиците на Манхатън.

— Не ми се чака, докато стигнем вкъщи — изрече той, докато устните му търсеха нейните в тъмнината.

Мередит обрамчи лицето му с ръце и го целуна с настойчивост, съперническа на неговата. Ръцете му се плъзнаха надолу по леката ѝ лятна рокля. Зърната на гърдите ѝ щръкнаха при допира му и по тялото ѝ пробяга великолепно усещане, когато той пхна ръка под полата ѝ и започна да я гали по вътрешната страна на бедрото.

— Не... — прошепна тя. — Не тук...

— Желая те... сега...

— И аз... Но... Може би... — Бавно се отдръпна. Очите ѝ сякаш грееха в тъмнината. — Хрумна ми нещо по-добро.

Той се усмихна и отново посегна към нея.

— И какво точно си намислила? — попита той предразполагащо.

— Ще ти покажа.

Тя се плъзна на пода на колата и започна да го люби, да го гали и целува, докато той не простена. Тя също започна да стене заедно с него и продължи да се движи, докато не усети цялото му тяло да потръпва.

Мередит крачеше енергично по коридора към студиото на „Манхатънски наблюдател“, а секретарката едва я догонваше и си водеше бележки.

— Изпрати бележка на Харв Петърсън с подробности за идеите ми относно отразяването на ревютата на европейските модни дизайнери — нареди Мередит на Синди. — И изпрати писмата, които подготвихме вчера.

— Вече го направих — увери я Синди. — Нещо друго?

— В момента не се сещам за нищо. — Мередит стигна до студиото.

Под ръководството на режисьора Стефан, Мейси и двама души от екипа сваляха огромните фотоси на Александър от подиума. Сега тук щяха да окачат материали за следващия интервюиран. Мередит се спря да погледне снимката на Александър като председател на директорския борд. Снимката му правеше чест, но Мередит прецени, че Александър би излязъл великолепно на всеки фотос.

— Какво да правим с тези, Мередит? — попита Стефан. — Вероятно ще искаш да ги задържиш.

— Точно така — кимна Мередит и стъпи на платформата. — Да ги отнесат в кабинета ми.

Стефан се обърна към двамата мъже:

— Хайде, момчета. — Посочи вратата. — Ще ви покажа пътя.

Мередит се настани в стола и прегледа записките си, докато Синди отиде за кафе. Толкова е тихо, помисли си Мередит. Няма нищо общо с времето, когато се снима. Тогава осветлението е включено с пълна сила и навсякъде сноват хора, за да са сигурни, че всичко тече гладко. Въобще не приличаше на деня, когато заснеха началните кадри на интервюто ѝ с Александър.

— Очаквах да те открия тук.

Мередит вдигна сепната глава и забеляза Кейси на прага.

— Здравей, Кейс — поздрави тя с уморена усмивка.

Напоследък постоянно се разминаваме.

— Е, така поне постовеите ни са сигурни. Никой няма да ни уволни: робите ги продават.

Мередит се усмихна.

— Толкова ли е тежко?

— Още повече — увери я Кейси, качи се на платформата и седна на празния стол. — Как е животът на върха?

Мередит я погледна озадачено.

— Говоря за теб и Александър.

Мередит се засмя.

— Ще ти кажа, когато разбере — отвърна тя.

— Какво значи това? — попита Кейси изненадана.

— Значи, че ако Александър и аз не бяхме решили да заживеем заедно, сега едва ли щяхме да имаме много време да се срещаме. Знаеш ли колко е трудно да организираш сватба с натоварени графици като нашите? Вече два пъти променяме датата! Готова съм да се откажа от всичките ни намерения и да отида направо в кметството.

Кейси се засмя.

— Не те виня, че искаш да се изфукаш с голяма сватба — призна тя усмихната дяволито. — Ако аз се женех за мъж като Александър Киракис, сигурно щях да искам същото.

Мередит се усмихна. Загледа се в една от снимките на Александър, облежната на стената. Не се фукам, помисли си тя.

Просто реализирам мечта, за която не съм мислила, че е възможно да се случи в истинския живот.

ГЛАВА 18

Докато гледаха заедно специалното предаване, Мередит се гушеше до Александър на тапицирания с черна кожа диван. Беше запозната с окончателния вариант и сега я интересуваше повече неговата реакция, а не толкова какво излъчват по телевизията. Наблюдаваше лицето му, докато той се гледаше замислено на екрана, и се опитваше да разбере какво точно се върти в главата му и какво изпитва. Не бе упражнил правото си да види материала преди излъчването му, а остави всичко в нейни ръце.

— Е, как го намираш? — попита тя накрая, загубила всякакво търпение.

Обърна се към нея усмихнат.

— Инстинктът ти е невероятно точен. Впрочем знаех си, че така ще се окаже. Не съм разочарован.

В действителност беше изключително доволен. Самото интервю, съпровождащите снимки, кадрите от мача по поло, обиколката из имението в Саутхамптън и заснетото в офисите на „Киракис корпорейшън“ в Световния търговски център се сливаха в едно цяло и създаваха съвършено различна представа от така популярната досега в обществото за начина му на живот. Определено контрастираше с репутацията му на плейбой, с която мечтаеше да се раздели.

— Не си разочарован? — Тя се надигна и го погледна. — Само това ли ще кажеш? Очаквах малко повече ентузиазъм...

Той се засмя.

— Справила си се чудесно, любов моя — увери я той. — Дори баща ми щеше да е доволен, ако беше тук да го види.

— Смяташ ли, че ще подобри имиджа ти?

Тя искрено се интересуваше от отговора му.

— Ако това не го стори, съмнявам се, че друго би успяло — отвърна той уверено. — С изключение, може би, на сватбата ни...

Тя се отдръпна и се престори на ядосана.

— Значи затова искаш да се ожениш за мен — за да промениш общественения си имидж! Да ти послужи като защитник пред обществеността, човек, който да ти придаде почтен вид.

Александър се засмя.

— Знаеш, че не е така — изръмжа той и я придърпа по-близо до себе си. — Искам да се оженя за теб, защото те обичам. Това е единствената причина и никога не я забравяй.

Устните му жадно се впиха в нейните. Мередит обгърна врата му с ръце и се притисна към него, отвърщайки на целувките му. Над рамото ѝ той зърна портрета на Елизабет Уелдън-Райън, окачен над пианото. Защо му изглеждаше така позната?

— Три седмици? — изненада се Мередит. — Какво ще правя в Париж три седмици?

Харв Петерсън се облегна на стола и запали пура.

— Не беше ли твоя идеята да направиш предаване за новите модни дизайнери? — напомни той. — Ще се получи още по-добре, ако прекараш три седмици в Париж: ще правиш интервюта, ще огледаш всички есенни колекции на младите изгряващи звезди.

Мередит кимна бавно, съобразявайки какво всъщност предлага Петерсън. Прав беше: идеята бе нейна. И щеше да се получи страхотно предаване. В края на краищата колко често средният американски зрител има възможност да надникне в ослепителния свят на водещите френски дизайнери? Колцина имат възможност да посетят пищните есенни ревюта?

— Кога трябва да тръгна? — осведоми се тя предпазливо.

— Понеделник рано ли ти е?

— Понеделник?

— Виж, вече съм уговорил пътуването. — Петерсън се зарови в хартиите по бюрото и измъкна разпечатка от графика. — Според Бари между някои от ревютата има по цяла седмица. Първото е след седем дни. Ако тръгнеш по-късно от понеделник, ще го пропуснеш.

Тя отново кимна.

— Наистина ли смяташ, че са нужни три седмици за цялата тази работа — включително интервюта и всичко друго? — попита тя, докато преглеждаше връчените ѝ от него листове.

— Ако имаш късмет — отвърна той. — Знаеш как действа законът на Мърфи, опре ли работата до заснемане на материал.

— Няма защо да ми го напомняш точно на мен.

Мередит извъртя очи нагоре.

— Май не си склонна да отидеш, а? — попита той, доловил неохотата ѝ.

— Искам, разбира се! — възкликна тя. — Просто времето... Тук имам други задачи.

— Не се притеснявай за „Светът във фокус“ — успокои я той.

— Мислех за друго — призна тя.

Петерсън кимна и загаси пурата.

— Сватбата ти — досети се той.

Мередит го погледна и свъси вежди.

— С нашите графици е почти невъзможно Александър и аз да правим каквито и да е планове. Засега само обявихме намерението си пред медиите.

Петерсън се усмихна.

— Напоследък е трудно човек да разтвори вестник или списание и да не прочете за годежа ви. Ти се превърна в истинска сензация — отбеляза той. — Разбирам затрудненията ти, Мередит, но откровено казано, не виждам как да се откажем от идеята за предаването, ако продължаваш да искаш да го осъществиш, разбира се.

Тя кимна.

— Добре — прие с въздишка. — Тръгвам следващата седмица.

Мислеше за задачата, докато се връщаше в офиса си. Предаване за новите имена в света на международната мода лежеше на сърцето ѝ, откакто предложи идеята преди три месеца. Как ще съобщи на Александър, че ще прекара следващите три седмици в Париж?

— Ще ми се да не се налагаше — говореше тя, докато вървяха през препълнения с хора терминал на летище „Кенеди“ — но не мога да откажа. В края на краищата предаването го водя аз и идеята е моя.

— Разбирам — отвърна той мрачно, забил поглед право напред в тълпата. Дори не правеше опит да прикрие гнева си. — Само едно не ми е ясно: защо трябва да стане точно сега и защо ще продължи три седмици.

— Вече го обсъдихме — напомни Мередит уморено. — Ще снимам есенните ревюта на най-нашумелите имена в бизнеса. За да

успешно, се налага да тръгна сега.

— И ще трае три седмици?

Никак не му се вярваше, че това са реални срокове.

— Ревютата не са всеки ден. Нали помниш колко повече време отне заснемането на предаването за теб?

— Тогава беше различно — не се предаваше той. — Снимките бяха по различно време и на различни места. Невъзможно беше да се заснеме за няколко дни или дори за седмица.

— Точно така. И в момента съм в подобно положение — уточни тя. — Някои от ревютата са през ден-два, но между други има цяла седмица. — Хвана го за ръката, спря и го погледна в очите. — Страшно ми е неприятно, че ще бъдем разделени. Ако имаше как да осъществя това предаване по друг начин, щях да го направя. Мисля, че си наясно.

Гледа я в продължение на няколко секунди и кимна. Бръкна в джоба си и извади ключ, който сложи в ръката ѝ.

— Не съм в състояние да дойда, но искам да съм сигурен, че добре ще се грижат за теб, докато си в Париж — заяви той и впи очи в нейните.

Тя погледна ключа в ръката си, после отново Александър. Усмиваше му се провокативно.

— Това предложение ли е, или нареждане?

Всъщност разбираше, че той не ѝ дава избор.

— Това е ключът за апартамента ми на авеню „Фош“.

— Но, Александър...

— Никакво „но“, *matia moi*. — Усмихна се. — Вече те смятам за своя съпруга. Апартаментът е толкова твой, колкото и мой.

Тя замълча за момент, съобразявайки колко е безсмислено да спори с него.

— Добре — прие накрая. — Щом поставяш въпроса така, как да откажа?

— Не можеш и дори не се опитвай. — Хвана ръката ѝ и я стисна. — Уредил съм да имаш кола и шофьор на разположение. Ще те посрещне на летище „Дьо Гол“ и ще бъде с теб през целия ти престой в Париж.

— Но от службата вече уредиха пътуването! — възрази тя.

— Нека екипът се възползва от това — прекъсна я той нежно, но настойчиво. — Ти ще използваш моята кола и моя шофьор, за да съм сигурен, че си в добри ръце.

Тя го изгледа нежно, а после го целуна.

— Съзнаваш ли колко ми е трудно да ти кажа „не“?

Той я прегърна през раменете.

— Искам да го направя невъзможно за теб — отвърна той с хитра усмивка.

Мередит се засмя.

— Определено си поел по правилния път — увери го тя и затърси паспорта си из чантата, защото наближиха митницата. — Е, тук май ще се сбогуваме...

Александър поклати глава.

— Идвам с теб... до самолета — уточни той.

Тя го погледна леко изненадана. Понечи да попита как го е уредил, но се отказа — вече познаваше Александър. Той успяваше да постигне всичко, което желае — беше достатъчно да натисне съответните бутони в подходящия момент. Връзките и възможностите му не преставаха да я смаяват.

— Трябва да призная, че си пълен с изненади.

Спря се и подаде паспорта на униформения служител, който го погледна и ѝ го върна. Александър само се усмихна.

— Най-хубавото тепърва предстои, *matia tou* — обеща той.

Ню Йорк

Сам в офиса си в Световния търговски център, Александър прелистваше разсеяно докладите по бюрото. Определено не успявам да се съсредоточа върху деловите въпроси днес, помисли си той. Мередит отсъстваше вече близо три седмици. Предната вечер бе казала, че се прибира в петък.

— Ще те посрещна на летището — обеща той. — А после ще те отвлека в някоя църквичка в провинцията, където ще се оженим веднага.

Мередит се бе засмяла, защото си мислеше, че се шегува, но той говореше съвсем сериозно. Копнееше да се ожени за нея в мига, щом се върне от Париж. Не желаше да чака нито ден повече.

Издърпа чекмеджето и извади малка кутия от тъмносино кадифе. Отвори я и се загледа в двете венчални халки вътре. Мередит ги избра: семпли платинени халки с гравирани инициали. Доставиха ги предишния ден. Той не ѝ го каза по телефона. Възнамеряваше да я изненада, когато я посрещне на летището.

Усмихна се, защото си припомни разговора с Джордж сутринта. През последната седмица се държеше особено рязко със сътрудниците си и Джордж, смилил се над тях, предложи разрешение на проблема:

— Защо просто не отлетиш за Париж? Грабни я, заведи я на някой усамотен остров и се оженете там. Тя няма да устои на нещо толкова романтично. Жените обожават подобно поведение и съм готов да се обзаложа, че Мередит не прави изключение.

При тези думи Александър остана сериозен, но колкото повече се замисляше, толкова по-верни му се струваха. Заинтригува го идеята да я грабне, да я отведе в някое затънтено романтично местенце, където да се оженият набързо. Къде обаче? Замисли се. Само едно място на света отговаряше на условията, едно място му гарантираше пълно уединение. Взе решение и посегна към телефона, за да се свърже с Джордж.

— Ела в кабинета... Веднага.

Пет минути по-късно Джордж стоеше пред него угрижен.

— Какво има? Да не би сделката „Хамънд — Транскон“ да се разпадна? Говорих с Чък Хамънд тази сутрин и...

Александър го прекъсна.

— Не става дума за делови въпроси... Поне не такива, каквито си ги представяш — обясни той и посегна за куфарчето си. — Заминавам за известно време и ти ще ме заместваш, докато отсъствам. Ще ти се обаждам, но никой няма да може да се свърже с мен.

Облече си сакото.

Джордж го изгледа поразен.

— Не те разбирам... — подхвана той смаян. — Къде... За колко време заминаваш?

— За месец. Възможно е и за по-дълго.

Александър взе кутийката с халките от чекмеджето.

— За месец! Къде, за бога, отиваш?

— На сватба — обяви Александър и тръгна към вратата.

— На сватба ли? Чия...

Александър се ухили.

— Моята. Благодарение на теб, приятелю.

Бързо излезе от кабинета, докато Джордж го наблюдаваше смаян.

Някъде към два след полунощ частният самолет на Александър кацна на летище „Дьо Гол“. Посрещна го френски чиновник, бързо го преведе през митницата и го придружи до паркираната лимузина. Тридесетте минути с кола до Париж се сториха на Александър цяла вечност, макар да бе изминавал същото разстояние много пъти и при по-натоварено движение. Седеше на задната седалка, взираше се в нощта, но не виждаше нищо. Мислеше за Мередит и колко ще се изненада да го види. Нямахше представа, че той идва. Нарочно не ѝ съобщи, защото искаше да ѝ направи сюрприз. Погледна часовника си. Три и петнадесет. Усмихна се. Непременно щеше да предизвика смайване. Бръкна в джоба и извади малката кутия. През целия полет от Ню Йорк до Париж бе размишлявал. Знаеше какво точно ще направи, къде ще я отведе. Знаеше къде и кога ще се оженят. Щеше да бъде красива сватба — незабравима и за двамата. Както и меденият месец, който им предстоеше.

В три и половина колата влезе в подземния гараж на жилищната сграда. Александър не изчака шофьорът да му отвори вратата. Слезе и се затича към асансьорите. Нетърпеливо се качи, а когато пристигна на етажа, отключи и влезе в потъналия в мрак апартамент. Отиде в голямата спалня, където Мередит спеше непробудно. Свали сакото си и го метна върху облегалката на един от столовете в стил Луи Х, прекоси тихо стаята и коленичи на пода до леглото. Наведе глава и нежно я целуна — тя отвори очи и скочи сепнато.

— Александър — промълви тя, разпознала лицето му. — Как...

— Не задавай глупави въпроси — привидно строго я смъмри той и отново я целуна. — Просто ми покажи колко си щастлива, че ме виждаш.

— Наистина съм щастлива — прошепна тя и обви ръце около врата му. — Наистина съм страшно щастлива...

Отметна чаршафите и я взе в прегръдките си.

— Толкова много ми липсваше — промълви той, докато телата им се притискаха в лумналата страст.

Ръцете му я възпламеняваха. Тя се вкопчи в него и разкъса копчетата на ризата му, нетърпелива да го съблече. Той се засмя, изхлузи нощницата през главата ѝ и я хвърли настрана. После трескаво свали дрехите си и ѝ се нахвърли. Ръцете и краката им се преплетоха, а телата им сякаш се сляха от пламъка на взаимното желание. После дълго лежаха прегърнати. Единственият шум в стаята бе от неравномерното им дишане.

— Не знам какво те е прихванало, за да зарежеш всичко и да пристигнеш тук — наруши тишината Мередит, — но съм доволна, че си го направил.

— Не издържах далеч от теб — призна той и я погледна в очите. — Неопишимо ми липсваше. Не можех да търпя нито секунда повече. Трябваше да съм с теб.

— Щях да си бъда вкъщи в петък — промълви тя нежно и се сгуши още по-плътно в него.

— Никой от нас няма да си е вкъщи в петък — заяви той сериозно.

Изгледа го въпросително.

— Не раз...

— Не казвай нищо. Просто ме изслушай. — Тонът му не търпеше възражения. — Мислих, мислих и реших, че чакахме прекалено дълго.

— Александър, досещам се накъде биеш, но не...

Постави пръст върху устните ѝ.

— Не разбираш, *matia tou* — съгласи се той нежно. — Ти нямаш избор. Отвлечена си. — Погали я по бузата. — Утре напускаме Париж — продължи той, — но не се връщаме в Ню Йорк. Заминаваме за Гърция.

ГЛАВА 19

— Харв, ти си като кисела краставица! — възнегодува Мередит.

Презокеанската телефонна връзка беше отвратителна, но не се налагаше да чува ясно продуцента си, за да долови негодуванието му по повод намерението ѝ да отсъства цял месец. Колкото и да бе странно, на Мередит не ѝ пукаше. В момента искаше единствено да бъде с Александър и най-после да стане негова съпруга.

— Имаш отговорности тук, ако случайно си забравила — напомни ѝ Петерсън.

Дори при лошата връзка гневът му се изливаше силно и ясно.

— Нищо не съм забравила — увери го тя. — Но ти май забравяш, че имам и друг живот, освен работата ми в Ай Би Ес.

— Хайде престани! — изръмжа Петерсън. — Знам, естествено, че имаш и личен живот, особено когато го афишираш така широко. Господи, всички таблоиди в града коментират темата! — Замълча и си пое дълбоко въздух. — Виж, Мередит, не те осъждам. Но просто сега не е подходящият момент...

— Подходящият момент ли? — Мередит се изсмя дрезгаво. — Харв, такова нещо се случва на жена веднъж в живота. Ако извади късмет! Не съм го планирала. Да не би да е ваканция? Александър е зарязал всичко, за да долети тук. Щом той е изоставил всичките си отговорности...

— Изглежда не разбираш...

— Не, Харв. Ти не разбираш — прекъсна го тя грубо. — Ще се омъжвам. Ще се върна на работа. В момента не знам точно кога, но ще ти съобщя допълнително.

— Мередит, не можеш просто...

— Дочуване, Харв. Ще поддържам връзка.

Усмихната самодоволно, тя остави слушалката и отиде на терасата при Александър. Той се бе облегнал на парапета и гледаше замислено към улицата. Обърна се с лице към нея, когато тя приближи.

— Как го прие?

Усмихна му се и го прегърна през врата.

— Нека се изразя така: възможно е да бъда без работа, когато се върна в Ню Йорк. Разстроен е меко казано.

— Винаги можем да купим телевизията — предложи той.

Мередит се засмя и го целуна.

— Бъди сериозен — смъмри го.

— Сериозен съм — увери я той и я целуна по челото. — Корпорацията вече притежава телевизионни мрежи във Франция и Япония. Още една в Щатите ще бъде чудесна придобивка.

— Благодаря за вота на доверие — пошегува се тя. — Значи такова е мнението ти за мен: единственият начин да остана телевизионна журналистка е съпругът ми да купи телевизионната мрежа, така ли?

— И двамата сме наясно, че не е така. — Отново я целуна. — Не си се разколебала, нали?

— За нищо на света! — отвърна тя. — Ти започна, затова ще се ожениш за мен!

— Ще го направя — прие той и я притисна по-близо. — И то колкото е възможно по-скоро.

— Още не си ми казал къде ще ходим през медения месец. И защо ще продължи четири седмици.

— Къде ще ходим, *matia moi*, е изненада — отвърна той усмихнат. — А ще трае месец, защото желая да съм насаме с теб по-дълго.

— Как ще оцелее корпорацията без теб толкова време? — попита тя и прокара пръсти през разрошените му коси.

— Джордж ще съумее да държи нещата под контрол, а аз ще му се обаждам от време на време. Но той няма да има връзка с мен. Не искам никой да ни безпокои.

— Ти, любов моя, си направо невероятен! — заяви тя усмихната.

— Ти също. — Очите им се срещнаха. — Още една причина, поради която трябва да сме заедно.

Александър отказа категорично да съобщи на когото и да било къде заминават и какво планират. Не приемаше и идеята на Мередит да каже на Харв Петерсън за предстоящия им брак, но съзнаваше, че тя е права. Не биваше да изчезне за месец без никакво обяснение. Петерсън, както и Джордж, знаеха, че ще се женят, но никой не бе

наясно точно къде или кога. Александър успя да убеди Мередит да не споделят с други планове си.

Напуснаха Париж посред нощ — отново по настояване на Александър. Така, твърдеше той, е по-малко вероятно да събудят подозренията на репортерите, които сякаш ходеха по петите им през деня. Частният им самолет кацна на летище „Елиникон“ в Атина в четири сутринта. Чакаше ги лимузина, за да ги отведе в Пирея — там щяха да се качат на „Дионис“ и да отплават за острова. Мередит не спираше да се удивлява на Александър: за съвсем кратко време да уреди толкова много неща. Впрочем не беше чудно — Александър винаги изпипваше нещата.

Лимузината спря на кея в непосредствена близост до закотвената яхта. Екипажът в бели униформи застана мирно и изчака Александър да качи бъдещата си булка. Докато минаваха по рампата, капитанът Никос Катаподис ги приветства с „добре дошли“. Говореше бързо на гръцки по пътя към главната каюта.

Щом капитанът излезе, Александър я взе в обятията си и нежно я целуна.

— Редно е да те разведа наоколо — прошепна той и зарови пръсти в косата ѝ, без да спира с милувките, — но предпочитам да останем тук.

Тя с охота отвърна на ласките му.

— Заклучи вратата — промълви тихо. — Ще ме разведеш по-късно.

Той се усмихна, но не каза нищо. Пусна я, колкото да заключи вратата, за да не ги безпокоят, и отново я взе в обятията си.

— Фантастична е! — възкликна Мередит възторжено, докато прекосяваше моравата към къщата заедно с Александър. — Многократно съм се опитвала да си я представя, но това надхвърля всичките ми фантазии.

— Татко я построи за мама — обясни Александър и я прегърна свойски през раменете. — Трябваше да е място, достойно за кралицата, за каквато той я смяташе. — Мълчаливо поеха по каменните стъпала към главния вход. В един момент той наруши

тишината: — И както е при всички монархии, трябва да има приемник, затова доведох моята кралица тук.

Преди да влязат, спряха, за да се целунат отново. Хелена бе събрала цялата прислуга във вестибюла да посрещнат бъдещата булка. На Мередит ѝ стана забавно, особено след като Александър я обяви за своя кралица, а прислужниците я гледаха, сякаш наистина е кралска особа. Хелена ѝ направи силно впечатление и вирайки се в ниската, набита сивокоса гъркиня, се опита да си я представи като гувернантка на Александър, който е тичал по петите ѝ. Зачуди се какво ли ще бъде тяхното дете.

— Всичко около венчавката е уговорено — съобщи Хелена. — В момента приготвят параклиса.

— Отлично! — зарадва се Александър. — Значи няма да се налага да чакаме, нали?

— Разбира се — увери го Хелена без капка колебание. — Всички са наясно колко е важен моментът за теб.

— Радвам се. Благодаря, Хелена.

— За какво говорихте? — попита Мередит, докато се изкачваха по витото стълбище.

— Ще разбереш, *matia moi*. Съвсем скоро при това.

Мередит не бе виждала такава спалня: цялата във всевъзможни нюанси на синьо и зелено, тя представляваше просторно помещение с дебели килими, меки тъкани, големи прозорци от пода до тавана, зад които се виждаше голям балкон с изглед към Егейско море. Завеса в бледозелено и синьо се спускаше край великолепно легло с балдахин, застлано с ръчно изработени ленени чаршафи и тъмносини пухени завивки. Тапицерията на столовете също беше тъмносиня. Банята бе подобна на онази в апартамента на Александър в Олимпик тауър, само че още по-голяма, с бяла мраморна вана и бели мебели на фона на бежови нюанси. Във всички ъгли се виждаха бухнали папрати и палми.

— Лесно е да се разбере защо толкова обичаш това място — обади се Мередит, застанала на балкона, възхитена от панорамната гледка. — Ако аз бях израснала в подобно кътче, трудно щях да се разделя с него.

— Нямам време да оставам на острова, колкото бих желал — призна Александър, също загледан към морето. Обърна се към нея. — Сигурно ще доведем децата си тук един ден.

Венчалната церемония се състоя в топъл летен ден по залез-слънце в разположения на висока скала над морето малък варосан параклис. Мередит, в семпла бяла копринена рокля, принадлежала някога на Мелина Киракис, бе разпуснала по раменете гъстата си руса коса, украсена със ситни портокалови цветчета, каквито бяха закачени и върху ревера на тъмносиния костюм на Александър. Двамата стояха пред олтара. Мередит погледна Александър и видя, че тъмните му очи сияят на светлината на свещите.

— Невероятно красива си — прошепна той. — Щастлива ли си колкото мен в момента?

Тя само кимна — не посмя да се довери на гласа си.

Пред тях брадатият свещеник запя и започна да реди препоръки към младата двойка. От традиционната церемония пропуснаха само едно: старата византийска фраза „Жените трябва да се страхуват от мъжете“. И Александър, и Мередит я сметнаха за неподходяща.

Александър избра своя личен пилот Джеймс Удхил за кръстник. По време на церемонията той стоеше зад тях и държеше свързаните с дълга бяла панделка изящни корони, украсени с бели цветя. Три пъти ги размени над младоженците, преди да ги сложи на главите им. Извади халките и ги сложи на безименните пръсти на левите им ръце. После поднесе бокал от чисто злато. Александър го целуна и го подаде на Мередит — тя направи същото; тогава двамата отпиха от виното в него. Хванаха се за ръце, а свещеникът, поел свободната ръка на Александър, ги накара да обиколят три пъти олтара. С това церемонията приключи. Под дъжд от ориз и листа на рози, разпръсквани от Хелена — единствения гост на тържеството — Александър целуна булката. Най-после тя стана негова съпруга.

По традиция гръцката сватба е голямо семейно тържество и пиршеството след церемонията понякога продължава с дни. Но понеже Александър и Мередит предпочетоха съвсем интимна венчавка, решиха да я отпразнуват само двамата с хайвер и шампанско в обширната им спалня.

— Съжаляваш ли, че не вдигнахме тържество с много гости? — попита Александър, докато стояха на балкона под осеяното със звезди лятно небе, за да допият шампанското.

Мередит положи глава на рамото му и се усмихна замечтано.

— Никак — увери го тихо и го прегърна през кръста. — Нищо не би било по-красиво или по-романтично от сватбения ни ден. Не бих искала да е протекъл по какъвто и да е друг начин.

Той я погледна закачливо.

— Питам се дали да се любиш със съпругата си е по-различно, отколкото с любовница?

Тя се усмихна.

— Има само един начин да проверим. — Отдръпна се, хвана го за ръка и го отведе в спалнята. Взе чашата от ръката му, постави я до своята на нощното шкафче и го целуна силно. — Винаги съм знаела, че първата ми брачна нощ ще е нещо специално — прошепна тя и разхлаби вратовръзката му, — но никога не съм си представяла, че ще е чак толкова специална.

— Нито пък аз — отвърна той.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ, по рамото. Бавно свали ципа на роклята и ръката му се задържа за миг върху голия ѝ гръб. Свлече роклята до кръста и оголи гърдите ѝ. Погали ги нежно и стисна леко зърната. Приплъзна ръце по роклята, която падна на пода. Ръцете му описваха бавни кръгове по бедрата и хълбоците ѝ, докато тя свалеше с треперещи пръсти ципа на панталона му.

— Люби ме... — прошепна настойчиво.

— Имай търпение, *matia moi* — промълви той и отново започна да я целува по шията.

Постави я да легне върху леглото и се доразсъблече. Намести се отгоре ѝ, подпрян на ръцете си; целуваше я неспирно, а устните му сякаш бяха навсякъде. Тя го докосна и го възбуди с ръка. Той се претърколи по гръб и я придърпа върху себе си. Светлината огряваше лицето ѝ. Тя имаше усещането, че телата им се сливат в разгорещеното им желание. Любиха се сякаш за първи път. Превърнаха се в едно цяло — увлечени от пламъка на своята любов, се сляха и физически, и емоционално. Прекалено изтощени, за да помръднат, лежаха прегърнати, говориха и кроиха планове за медения си месец. Испитваха ненавист към деня, когато трябваше да се върнат към нийоркската действителност.

Александър заспа, но Мередит дълго лежа будна. Внимателно, за да не го събуди, стана, наметна халата и излезе на балкона. Облегната

на перилата, гледаше разсеяно към морето. Протегна ръка и дълго и замислено сезира във венчалната си халка. Платината проблясваше на лунната светлина. Не сънуваше, всичко бе истина. Те бяха женени.

Тя беше госпожа Александър Киракис.

Прекараха седмица на острова. През деня яздеха, разхождаха се по белите пясъци на плажовете, плуваха в морето. Плаваха с лодка и обхождаха резервата с дивеч. Вечер се хранеха сами на балкона и се наслаждаваха на самотата, а после се любеха до късно през нощта. Мередит бе убедена, че островът е едно райско кътче на земята.

— Който не вярва, че съществуват райските градини, трябва да дойде тук — сподели тя вечерта, преди да заминат. — Ще ми се да останем завинаги.

— Скоро ще ти омръзне — усмихна се той снизходително. — Ти не можеш да живееш дълго време спокойно.

Напуснаха острова на борда на „Дионис“ в ранните утринни часове. Този път той разведе Мередит из цялата яхта, започнала плавателния си път като канадска фрегата. Константин Киракис бе похарчил седем милиона долара, за да я превърне в плаващ дворец. Белият плавателен съд разполагаше с място на борда за два хидроплана, моторни лодки и платноходка, редом с множеството спасителни лодки. Специална уредба поддържаше температурата на басейна с прясна вода само няколко градуса по-ниска от тази на въздуха, та гостите да се чувстват приятно освежени, когато се потопят. Дъното на басейна направо смая Мередит. Мозайката представляваше сцена от гръцката митология с Дионис в средата. В кабинета на Александър имаше радиотелефон с четиридесет линии, късовълнов предавател и какво ли още не, за да има възможност да движи бизнеса си дори когато е в морето. Четири дизелови генератора осигуряваха постоянен поток от електричество, което задвижваше всичко на борда.

Самите каюти бяха изключително луксозни. Вратите бяха с японски лак, а камините — облицовани в лазурно синьо. Прочут френски художник бе автор на великолепните стенописи в трапезарията. Световноизвестни дизайнери се бяха погрижили да обзаведат каютите по вкуса на Мелина Киракис. Главната каюта бе

най-впечатляваща: антики, ценни картини, скулптури, тежки красиви тъкани, мебели от черен махагон хармонираха елегантно със синьо-зеленикавите цветове в помещението.

— От цялата яхта тази каюта ми харесва най-много — сподели Мередит.

— И слава богу, защото ще прекарваме тук по-голямата част от времето си.

Впуснаха се в продължителен круиз из Средиземно море. Спираха където им хрумне. Първо слязоха в Рим. Разхождаха се по улиците, наслаждаваха се на величието на Вечния град, хранеха се в ресторанти на открито посещаваха музеи. Мередит откри, че съпругът ѝ има слабост към италианското ренесансово изкуство. Той дебнеше да задоволи всяка нейна прищявка. Харесаше ли бижу или рокля на някоя витрина, не се колебаеше да го купи; проявеше ли желание да види нещо специално, той мигом го уреждаше.

— Ще ме разглезиш — предупреди го тя.

— А ти ме правиш щастлив — отвърна той.

След Рим поеха с кола за Венеция, Милано и Портофино. Качиха се отново на борда на „Дионис“ в Портофино и отплаваха на юг към Сардиния. Отседнаха в привлекателна вила с камина във всяка стая. Леко примитивните мебели подхождаха чудесно на интериора. Ръчно тъканите пердета и разноцветните теракотни плочи са от острова, обясни Александър, както и картините, окачени по стените. Понеже нямаше прислуга, Мередит се впусна да готви, а Александър — трогнат оцени усилията ѝ и я наблюдаваше с усмивка.

— Никога няма да станеш известен главен готвач, скъпа — констатира той след поредния ѝ неуспешен опит, — но няма значение. Ако търсех добра готвачка, щях да се оженя за такава.

По-често се хранеха в очарователно ханче в градчето. Липсваше какъвто и да е блясък, нямаше кристални полилеи, но Мередит с изненада откри, че на Александър му е по-приятно там, отколкото в най-изисканите европейски ресторанти. Танцуваше с нея на малкия дансинг и играеше на стрелички с местните жители — те откриха в негово лице сериозен противник. Изглеждаше спокоен и сякаш истински се забавляваше. Мередит откри нови странности у човека, за

когото се омъжи. Винаги напускаха ханчето малко след полунощ, отиваха във вилата и се любеха под пухените юргани, докато огънят лумтеше в каменната камина в спалнята. Нощите бяха необичайно хладни за август, но Мередит така и не забеляза, защото сексът винаги я сгриваше. Сгриваше я и я оставяше напълно задоволена.

Качиха се на „Дионис“ в Каляри; три дни плаваха спокойно из Средиземно море, после слязоха в Монте Карло. Два дни се забавляваха в казиното и поеха с кола към Ница, Антиб, Кан и Сен Рафаел. Стигнаха до Сен Тропе. Без никакви затруднения Александър получи най-люксовия апартамент в най-елегантния хотел на градчето.

— При всяка нова спирка гледката става все по-прекрасна — възкликна Мередит, загледана в Средиземно море от прозореца на спалнята.

Александър се усмихна и започна да разкопчава блузата ѝ.

— Възможно е — съгласи се той. Целуна я и свали зелената ѝ копринена пола. — Но нищо не е по-красиво от онова, което виждам в момента...

Сутринта се разходиха из градчето и Мередит се изненада колко е малко. До началото на 50-те години Сен Тропе било спокойно рибарско селце, научиха те. Тогава извънредно богати хора били привлечени от очарованието му. Именно те и знаменитости от цял свят го превърнали в един от най-модните курорти на земното кълбо. Старите къщи, застроени нагъсто, почти нямаше накъде да се разширяват. В резултат на това Сен Тропе все още беше такъв, какъвто го бяха виждали и описвали френски художници и писатели, но само през есента, когато и последните туристи за сезона си отидат.

Александър и Мередит ходеха с колела до привлекателните плажове. Мередит се смя много на забележката на Александър, че колкото повече се отдалечавали от градчето, толкова по-разголени хора виждали. Разгледаха малък антикварен магазин, позираха на уличен художник, който им нарисува удивително добър портрет с въглен. Разхождаха се по кейовете и наблюдаваха как пристигат и тръгват лодки, а слънчевата светлина танцуваше върху водата.

Докато пиеха пастис на терасата на едно кафене, Мередит си даде сметка колко безпогрешен е инстинктът на Александър: двамата

се нуждаеха точно от това. Никога не го беше виждала толкова спокоен. По време на медения им месец той бе загърбил изцяло огромните си отговорности и сега това бе изписано върху лицето му, личеше и в поведението му. Мередит не се изненада от драстичната промяна. В Ню Йорк той водеше далеч по-стресиращ и напрегнат живот от нейния. „Киракис корпорейшън“ обсебваше почти цялото му време. Колко пъти си бяха тръгвали от ресторант посред вечеря, защото някой го бе открил, за да му съобщи за криза, която изискваше незабавната му намеса? Дори в Саутхамптън невинаги успяваха да се откъснат от външния свят. Беше започнала да мисли, че никога няма да постигнат истинско уединение, и сега не ѝ се искаше тази идилия да свърши.

— О, само като си представя, че трябва да се връщаме... — сподели тя.

Александър се облегна на стола и се усмихна снизходително.

— Искаш ли да останем още месец?

— С удоволствие — отвърна тя без колебание. — Но ако не съм в Манхатън до средата на септември, Харв Петерсън вероятно ще пусне Националната гвардия по петите ми. Нямах представа колко раздражителен става, когато предаванията му не се движат по график.

Той въздъхна примирено.

— Е, идеята беше чудесна... докато изглеждаше осъществима.

Допи питието и даде знак на сервитьора да му донесе още едно.

След кратко мълчание Мередит попита:

— Какво си замислил за днес следобед?

— Нищо. Оставям на теб да избереш. Защо?

— Ходил ли си някога на гледачка?

Той я погледна шокиран, после се развесели.

— От къде ти хрумна?

Тя се усмихна.

— Просто съм любопитна, това е. — Направи пауза. — Когато се връщаме от плажа, на едно местенце извън града забелязах надпис — реклама на гадателка.

Изгледа я подозрително.

— И искаш да отидеш?

— Ще бъде забавно.

Той замълча.

— Е, добре. Защо не? — рече той накрая и сви рамене.

Бунгалото се намираще в покрайнините на Сен Тропе. Беше малко и изглеждаше поне на двеста години. Не особено прилежно изрисуваният надпис на прозореца оповестяваше директно: „МАДАМ РОЗ — ПРЕДСКАЗВА ЩАСТЛИВО БЪДЕЩЕ“. Мебелите в малката приемна, оскъдно осветена от поставени тук-там свещи, бяха вехти, но преливащите се ярки цветове на очевидно стария голям ръчно изработен килим на пода бяха изключително красиви. В средата на стаята дълга червена ленена покривка скриваше краката на правоъгълна маса. В двата ѝ края бяха поставени свещи в изящни свещници.

— Май няма никой — отбеляза Александър тихо. — Къде ли са?

— Сигурно отзад заравят трупове — предположи Мередит.

В този момент, влачейки крака, влезе дребна, прегърбена съсухрена жена. Беше облечена в традиционни цигански дрехи, а голям черен шал покриваше главата ѝ — виждаше се само изпитото ѝ, силно набръчкано лице. Направи им знак да седнат и също се настани до масата. Погледна Александър, после Мередит. Тъмните ѝ очи се върнаха на Александър и тя го изучава поне десет секунди.

— Да видя ръцете ви — подкани тя на френски с изненадващо властен за такава стара жена глас.

Александър погледна Мередит и постави ръце на масата.

— С дланите нагоре — обясни жената.

Той обърна длани. Тя се наведе и присвила очи, се загледа в ръцете му. Погледна го и кимна. Пресегна се към едно чекмедже и извади пакетче, увито в синя копринена кърпа. Разгъна я внимателно и извади тесте карти Таро. Избра една карта и я постави в средата на масата.

— Това ще бъде твоята карта — обясни тя. — Кралят на меча. Кралят е много силен, мощен. Той има добър приятел, но и силен враг. — Подаде му тестето. — Разбъркай ги, та картите да доловят вибрациите ти. И винаги ги бъркай от ляво на дясно. Това е изключително важно.

Александър потисна усмивката си. Разбърка картите според указанията и ги подреди на три купчинки върху масата. Старицата взе десет карти от първата купчинка и постави първата върху Краля на

меча. Похлупи я с втората. После подреди останалите карти във формата на кръст. Погледна Александър.

— Съсредоточи се — каза тя тихо. — Мисли само за въпроса, от чийто отговор се интересуваш.

Александър кимна леко; лицето му изразяваше лек скептицизъм. Мередит наблюдаваше мълчаливо. Беше заинтригувана.

Мадам Роз внимателно разгледа картите.

— Имаш проблеми, нали?

Александър поклати глава.

— Независимо че си богат и с влияние, в близко бъдеще ще се сблъскаш със сериозни финансови проблеми — продължи тя, без да откъсва очи от картите. — Ако си умен и действаш предпазливо, ще триумфираш. Ще преживееш доста бури. Спокойствието ще настъпи... срещу известна цена.

Александър погледна към Мередит. Тя седеше като замаяна.

— Кралицата на меча заема позиция, която е свързана с твоето минало — продължи старата циганка. — Олицетворява се от красива тъмна жена със силно присъствие. Има ли такава жена в миналото ти?

Мередит се усмихна многозначително.

— Може да я всяка от стотиците — подметна тя весело.

Александър я стрелна с поглед.

— Носи огромна мъка в сърцето си — продължи мадам Роз. — Много е нещастна. Онези, които обича, са били откъснати от нея и ги дели много време и голямо разстояние.

Александър поклати глава, но не каза нищо. Тя не бе познала. В миналото му нямаше такава жена.

— Рицарят на меча — продължаваше да нарежда циганката — представлява млад мъж от недалечното минало. Той е смел, дързък, но и доста буен; разкъсва го вътрешно противоречие. Да не си ти това като младеж?

Александър я погледна, но отново си замълча. Очевидно жената е чела клюкарските колони.

— Тази карта — посочи тя — говори за влияние, което е на път да се появи в живота ти. Става въпрос за влиятелен мъж, който може да се окаже и опасен. Трябва да си предпазлив и да не приемаш помощ от него, колкото и да ти предлага. Привидно ще се държи като приятел,

но зад него има коварство и измама. Иска да открадне онова, което ти принадлежи по право.

Александър се постара да сдържи усмивката си. Старата жена определено знаеше как да каканиже врели-некипели.

— Ще има доста проблеми във връзка с твои общи дела с този мъж — предупреди циганката. — Той ще оспорва завещание или наследство. — Вдигна очи да го погледне. Пламъкът на свещта осветяваше старото ѝ лице, а тъмните очи изглеждаха необичайно блестящи и живи. — Скоро ще предприемеш дълго пътуване. Ще посетиш места и ще откриеш неща, за които не си подозирал. — Погледна Мередит. — Това е Кралицата на жезъла. Твоята карта. Трябва да стоиш до него, защото през идващите месеци единственото стабилно влияние в живота му ще бъде взаимната ви любов. Много е важно да го направиш.

Мередит отметна коса от лицето си. Имаше нещо призрачно в това място, в тази жена и предсказанията ѝ. Изпита безпокойство. Не вярваше на гадателки, но все пак старицата я плашеше.

— Императорът заема мястото, което управлява крайното решение — продължи мадам Роз. — Трябва да си изключително внимателен, ако не искаш да те измамят. Бори се да си възвърнеш контрола, но внимавай, защото е налице сериозна опасност да те наранят, ако се впуснеш във физическа схватка с противника си. — Помълча и се изправи на стола. — Би било крайно неразумно от твоя страна, ако не обърнеш внимание на предупрежденията, мосю. Символите на картите са изключително силни.

Александър кимна, но пак не каза нищо. Бръкна в джоба и извади пари да плати на старата жена. Погледна Мередит.

— Искаш ли да опиташ и ти? — попита той.

Мередит поклати глава.

— За един ден видях достатъчно от бъдещето — отвърна тя.

Мередит не говореше френски така добре като Александър, но бе разбрала повечето от предсказанията.

Той кимна за пореден път, стана, каза на безупречен френски нещо на циганката и поведе Мередит към вратата. Навън прихна да се смее.

— Нали те предупредих, че тази работа с врачуването е чиста измама?

След този коментар помогна на Мередит да се качи в колата.

— Нищо ли не позна? — полюбопитства тя.

Той се усмихна.

— Ти как мислиш? — попита Александър и се настани зад волана.

— Според мен не остана впечатлен.

— Малкото налучкани факти може да е научила от всеки вестник или списание — сподели той, докато караше към хотела. — За опасния враг беше чудесно хрумване, това ѝ признавам. А колкото до тайнствената тъмнокоса жена от миналото ми... — Отново прихна. — Те май са любим образ на всички гадателки. Всеки мъж има една красива тъмнокоса жена в миналото ся, а всички жени ще се влюбят в красив мургав мъж.

— Защо не? — престори се на засегната Мередит. — С мен се случи.

— Нямахме нужда от гадателка — възрази той. — Ако си спомняш, предрекох съвместното ни бъдеще в деня, когато се видяхме за пръв път.

— Така беше. — Направи пауза. — Сигурен ли си, че не става въпрос за някоя от онези екзотични жени, когато беше безгрижен ерген?

— Жена, разделена от онези, които обича, от дълго време и на голямо разстояние? — Засмя се. — Такава жена няма.

— Възможно е да не знаеш...

Той се обърна и я погледна загрижено.

— Измъчва ли те това, *matia mou*? Миналото ми, имам предвид.

— Нямах да съм човек, ако не ме измъчваше — призна тя. — Но се уча да се справям.

— Няма друга — увери я той. — Вече не.

ГЛАВА 20

Александър и Мередит напуснаха Сен Тропе и се отправиха с кола по брега към Марсилия, после поеха на север по Рона към Арл и Авиньон. Спряха за няколко дни в замъка на семейство Киракис на двадесет километра североизточно от Авиньон.

— Знаеш ли, постоянно се мъча да си представя как си работил тук заедно с работниците — не се стърпя Мередит да подкачи Александър при една разходка из лозята. — Колкото и да се старая, не те виждам отдаден на физически труд. — Погледна го дяволито и добави: — Освен в леглото, разбира се.

— Зла жена — обяви той с дрезгав глас и я притисна към себе си. — Не си ли наясно с разликата между труд и удоволствие?

Тя обгърна врата му с ръце.

— Би трябвало. Достатъчно дълго вече съм с теб.

Напуснаха замъка с намерението да не се отбиват никъде до Лион, където имаха предварителна резервация за една вечер в хотел „Роял“, но и двамата не очакваха мистрала — студения, сух и особено силен вятър, който често вилнее из долината на Рона. Поради силния вятър Александър на няколко пъти почти загуби контрол над колата и накрая и двамата решиха, че е неразумно да продължават.

— Ще останем в Монтелимар, докато вятърът утихне — каза той на Мередит. — Тук има великолепен замък превърнат в хотел „Император“. Само четиридесет стаи. Много уютен и уединен. Ще отседнем там.

— Често ли се случват такива неща? — попита Мередит, все още замаяна от силния вятър.

— По-често, отколкото жителите на долината биха искали — отвърна той. — Разправят, че когато мистралът вилнее, жителите по долината на Рона беснеят.

Мередит продължаваше да се впечатлява колко спокойно и непринудено Александър се разбираше с всеки, с когото контактуваше. Сега го наблюдаваше как безгрижно бърби на безупречния си френски

с хотелиера мосю Роже Льотре и очарователната му съпруга и остана с впечатлението, че са приятели от дълги години.

— Отсядал съм тук много пъти — обясни Александър, докато ги отвеждаха към стаята. — Мосю Льотре има удивителния талант да предразполага всички гости да се чувстват уютно, сякаш са у дома си. Дадох ми стаята, където обикновено отсядам. Номер петнадесет. Дъщерята на мосю Льотре — красивата млада жена на рецепцията — май ме смята за суеверен, защото винаги искам тази стая.

Мередит спря за миг да се възхити на старинните прозорци с витражи.

— Накъдето и да погледна, виждам все картини от живота на Наполеон — изкоментира тя. — По прозорците, портретите по стените...

Александър се засмя.

— Хотелът е кръстен на него. Императорът е отсядал тук четири пъти — все в тази стая — с четири различни любовници.

Влязоха в стаята; той даде щедър бакшиш на пиколото и затвори вратата.

— А ти? — шеговито попита Мередит. — Колко любовници си водил тук?

— Само теб, *matia moi*. — Взе я в прегръдките си. — Преди винаги съм идвал сам. С изключение на веднъж...

— И кой беше с теб тогава?

— Майка ми — отвърна той ухилен. — Беше по време на първото ми пътуване из южна Франция, когато бях на четиринадесет.

— Обзалагам се, че дори тогава си очаровал всички госпожици — предположи тя и го целуна по носа.

— Бях по-скоро стеснителен недодялан младеж.

Тя го целуна отново — този път по устните.

— Много ми е трудно да го повярвам.

— Хммм... Значи репутацията ми е далеч по-лоша, отколкото си давам сметка — промърмори той.

Прегърна я силно и я погледна с дяволит блясък в тъмните очи.

— Е, защо не престанеш да се съпротивляваш и не покажеш, че репутацията ти наистина е заслужена? — подразни го тя.

Той се усмихна многозначително.

— Не се сещам какво друго бих направил с по-голямо удоволствие.

Мистралът продължи три дни, като през последните два и валя проливно. Докато изчакваха бурята да премине, Александър и Мередит не излязоха от хотелската стая. Когато огладняваха, а това не се случваше често, искаха да им сервират в стаята. На четвъртата сутрин дъждът спря и вятърът се укроти значително. Когато Мередит се събуди, Александър — вече облечен — стоеше до прозореца и наблюдаваше изгрева.

— Спря ли? — попита Мередит, седна в леглото и притегли чаршафа, за да се покрие.

Тръсна глава, за да отметне коси от лицето си.

Той кимна и се обърна към нея:

— Добре е да тръгнем рано. Пътят до Париж е дълъг.

Тя се усмихна и протегна ръце към него.

— Изглеждаш разочарован.

Александър прекоси стаята и седна на леглото.

— Не бих се оплакал, ако бе продължило още няколко дни. — Целуна я нежно. — Принудителното ни затворничество тук ми допадна.

Очите ѝ се впиха в неговите.

— И на мен — призна тя тихо. — Но и двамата знаем, че не може да продължава вечно, скъпи.

Той се насили да се усмихне.

— Както винаги си права, мила. И въпреки това не ми е лесно да се разделя с идиличния ни живот тук.

— Животът ни винаги ще бъде идилия, стига да сме заедно — обеща тя. — А колкото до романтичните бягства, които така майсторски уреждаш, разполагаме с време до края на живота си да ги реализираме.

— За пръв път дойдох тук, когато бях на дванадесет — разказваше Александър на Мередит, докато се разхождаха по брега на Сена във вечерния здрач. — Майка ми беше болна и не ѝ позволяваха да пътува сама. При всяко желание да пътешества баща ми винаги я съпровождаше. После пораснах и започнах да го замествам, ако имаше

неотменими ангажименти. — Спряха да се възхитят на изключително красивия мост Александър — най-впечатляващия от мостовете над Сена; насладиха се и на гледката към Гран и Пти Пале срещу Инвалидите. — Мама обичаше всичко във Франция — продължи Александър. — Предаде тази своя обич и на мен. От всички градове, които съм посещавал по света, Париж остава моят любим град.

Спря за миг, бръкна в джоба си и извади монета, която хвърли във водата. Мередит го погледна въпросително, но си замълча.

— Старите навици трудно се забравят — подметна той непринудено. — Така правехме с мама — също като туристите, които винаги хвърлят монета във Фонтана Ди Треви в Рим. Та тогава, при първото ми идване тук, тя ми каза, че ако хвърля монета в Сена и си пожелае нещо, то непременно ще се сбъдне. Никога не ѝ споделих, че не вярвам. Просто го правех, за да ѝ доставя удоволствие. Продължавам да го правя по навик и защото — поради някаква налудничава причина — ми създава усещането, че съм по-близо до духа ѝ.

— Що за човек беше тя, Александър? — попита Мередит, доловила желанието му да говори за майка си.

— В много отношения приличаше на теб — отвърна той с тъжна усмивка. — Силна, енергична, решителна. Беше невероятна жена — красива и женствена, — но и изключително смела. Въпреки състоянието си водеше пълноценен щастлив живот. Мама беше от оцеляващите. Никога не бе имала собствена професия — дъщерите на аристократите трябва само да са красиви и културни, — но когато по време на войната баща ми я оставил в Ню Йорк, за да постъпи в Кралския гръцки флот, именно тя ръководила корпорацията от Ню Йорк, взимала главните решения и му докладвала при всяка възможност. Доста сериозно постижение за жена без никакъв опит в бизнеса, освен ако човек не приеме, че да си госпожа Константин Киракис си е работа само по себе си.

— Разбирам — промълви Мередит бавно. — Майка ти е била богатото момиче, оженило се за бедното момче, и двамата живели щастливо и честито до края на живота си.

Александър кимна. Облегнат на парапета, той замислено гледаше водата.

— В началото семействата на мама и на татко сякаш били от различни планети. Нейното се родеело с почти всички кралски особи в Европа. Притежавали огромно наследство. Мама имала прислужнички за всичко. Дори я обличали, ако пожелаела. Татко бил съвсем друго нещо.

Син на пристанищен хамалин, тринадесето дете в семейството, израснал по доковете на Пирея. Никога нямали достатъчно пари и храна, та да стигне за всички. Съществуването им било постоянна битка за оцеляване. Когато децата се бият за последната трохичка, нещо става с тях. Това е начин на живот, който или пречупва духа на човек, или го бута да се стреми нагоре. Татко се оказал боец. Искал да получи повече и го направил.

— Като теб — отбеляза Мередит.

Александър я погледна и се усмихна.

— Моите битки в миналото бяха от друго естество — уточни той непринудено. — Никога не съм водил битка за оцеляване, макар на моменти да ми се е струвало, че се боря за живота си.

Тя го прегърна.

— Никога няма да те оставя да се бориш сам, скъпи — увери го Мередит. — Винаги ще бъда до теб, през цялото време.

Той я притегли още по-плътнo към себе си.

— Ти си онова, което винаги ми е било нужно...

— Но вече съм до теб — прошепна тя.

Още преди самолетът на корпорацията да кацне на „Кенеди“, новината за тайната женитба на Александър Киракис и Мередит Кортни бе стигнала до медиите. Репортери и фотографи, струпали се при портата, очакваха нетърпеливо завръщането на младоженците от медения месец. Но Александър отдавна си бе изработил шесто чувство да долавя присъствието на папараците — преди още да ги бе зърнал, знаеше, че ще ги причакат на слизане от самолета.

— Готова ли си да се изправиш лице в лице с глутницата? — попита той, докато се спускаха заедно по стълбичката.

— Да се изправя лице в лице с тях ли? — засмя се Мередит. — Забрави ли, че съм една от тях.

— Не и този път, любов моя — напомни ѝ той. — Днес си тяхна плячка.

— Сигурно, но след толкова време, прекарано от другата страна на микрофона, знам как да се справя с тях — отвърна тя уверено.

Посрещна ги официален представител на летището и се извини за неудобството, което журналистите създават. Съпроводи ги до друга част на летището — там бързо минаха през митническите формалности — и после ги заведоха до паркираната лимузина, заобиколени от малък взвод бодигардове. Миг преди колата да потегли, журналистите ги догониха, заобиколиха автомобила и затрудниха изтеглянето им. Докато бавно си пробиваха път през тълпата, проблясващите светкавици на фотоапаратите заслепиха Мередит. Журналистите крещяха въпроси, викаха имената им, настояваха за изявление и снимка. Тя се премести по-близо до Александър, който я прегърна, за да я предпази. Той не откликна на молбите им за изявление и остана непреклонен. Най-сетне колата задмина тълпата и се насочи към изхода.

— От къде ли са разбрали? — ядосваше се Александър. — Само двама души знаеха за намерението ни и бяха предупредени да мълчат. Вероятно твоят продуцент...

Мередит се усмихна уморено.

— Не, Харв не би го направил — увери го тя. — Но ще се изненадаш с какви източници разполага добрият репортер. — Отпусна глава на рамото му. — Хотелски служители, сервитьори, дочули част от разговор по време на вечеря, продавачи в магазини...

— Или стара циганка врачка от Сен Тропе?

Беше средата на декември. В студената сива сутрин почти нищо не се виждаше през високите от пода до тавана прозорци в кабинета на Александър в Световния търговски център, но той не го забелязваше. Дори сега, три месеца след като се върна от меден месец, още не намогваше да се справи с натрупалата се писмена работа по време на отсъствието му. Всеки ден се срещаше с Джордж — обсъждаха докладите, договорите, евентуално разрастване на корпорацията. Докато го нямаше, Джордж се бе справил чудесно.

— В бъдеще ще работим много по-плътно заедно — довери му Александър. — С облекчение виждам, че като се измъкна за малко, оставям корпорацията в добри ръце. Да ти призная, ще ми се от време на време да се покриваме с Мередит и никой да не ни безпокои по делови въпроси.

Джордж се ухили.

— Следващия път обаче ме предупреди навреме, става ли? Веднага щом замина, се сблъсках с някои проблеми. Ако се взреш по-внимателно, ще забележиш няколко сребърни нишки сред златните.

Прокара ръка през пясъчнорусите си коси. Александър се засмя.

— Давам ти дума: никакви внезапни женитби повече!

Джордж запали цигара.

— Мередит е в командировка, нали? — попита той и дръпна от цигарата.

— За няколко дни. — Александър свъси вежди и докато говореше, завъртя разсеяно платинената халка на пръста си. — За втори път, откакто се върнахме. Искане да вземе някакво важно интервю. — Стана и заобиколи бюрото, за да се приближи отново до прозорците, но не забеляза мъглата навън. — Видя ли новия брой на списание „Пийпъл“?

Лицето на Джордж засия.

— Статията за младоженците ли? — Ухили се. — Много е ласкава. Мередит май успя да промени имиджа ти повече, отколкото бяха очакванията и на двама ни.

Александър се усмихна.

— Когато се ожених за нея, най-малко мислех за промяната на имиджа — призна той и погледна снимката на съпругата си в сребърната рамка върху бюрото.

— Сигурно, но дори да беше предварително планирано, едва ли щеше да е по-успешно — обърна му внимание Джордж. — Кралската двойка на Манхатън — нали така ви наричат сега? Императорът и прекрасната му съпруга. Откакто се оженихте, за вас писаха шест от основните издания. Публиката е във възторг. Забравила е всичко за миналото ти. Страшно им допада романтиката; гледат на теб и Мередит като на любовната двойка на десетилетието. Направо съвременна приказка.

Александър поклати глава, но продължаваше да се усмихва.

— Защо ли не те направих вицепрезидент и директор на отдел „Връзки с обществеността“?

— Приемаш го пренебрежително, но съпругата ти е истинска ценност, Александър. Изключително важна. Възползвай се от това — посъветва го Джордж.

— Да се възползвам? — повтори Александър леко развеселен. — Точно това правя.

— Разбираш какво имам предвид — настоя Джордж. — Излизайте по-често сред хора, посещавайте всички благотворителни балове, които така старателно избягваше в миналото. Не пропускайте нито едно важно място.

Александър се засмя.

— Определено не възразявам да показвам съпругата си — отвърна той непринудено, — но както самият ти вече каза: сватбата подобри имиджа ми. Защо да си правя труда...

— Защото по-важните клечки от международната делова общност продължават да гледат на теб като на неблагонадежден, безскрупулен, студенокръвен негодник — отговори Джордж честно. — Страхуват се от теб.

Александър се обърна да го погледне. По лицето му сияеше усмивка.

— Това ме устройва — съобщи той очевидно доволен. — Нека оставим нещата такива.

Рим

Карло Манети се тревожеше. Съдбата, някога така благосклонна към него, сега му бе обърнала гръб. Напоследък бизнесът не вървеше; всъщност не можеше да е по-зле. Продажбите на тъй популярните доскоро спортни коли на Манети бяха спаднали драстично. Пресата направо заяви черно на бяло, че Манети е загубил дарбата си да превръща всичко в злато като „цар Мидас“. Повечето хора считаха твърдението за пресилено, но самият Манети бе склонен да се съгласи.

Наложи се да предприеме крайни мерки. Затвори заводите за монтаж на колите във Верона, Флоренция и Неапол и остави хиляди италианци без работа. Намали производството — и персонала — в останалите заводи в Рим и Милано и направи съкращения дори в

управителния съвет на компанията. С течение на времето, вместо да се подобрява, положението продължи да се влошава и Карло Манети започна да се чувства като осъден, който чака да го качат на електрическия стол. Продължаваше обаче да поддържа фасадата си. Заставаше усмихнат пред bankerите си, макар че дълговете му към тях се увеличаваха с всеки изминал ден, — защото съзнаваше колко е важно да излъчва оптимизъм за бъдещето на затъналата в проблеми компания. Публично пред репортерите твърдеше, че затрудненията му са само временни, нищо „повече“. Обаче пиеше прекалено много и спеше малко. За дни се състаряваше с години. Държеше се раздразнително и нетърпеливо. Дъщеря му, която го познаваше по-добре от всеки, се разтревожи, но при всеки опит да поговори с него той веднага я срязваше.

Последното му пътуване до Милано му вдъхна надежда за икономическото възстановяване на „Манети моторс“. Автомобилните му инженери — най-добрите в Европа — бяха сътворили нова спортна кола, за която предричаха, че ще надмине дори ползвалата се с невероятен успех „Ринегато“ и по продажби, и по популярност. Както и самият Манети трябваше да признае, тя беше великолепно возило с невероятно привлекателен дизайн. Манети се изпълни с ентузиазъм, но и се тревожеше на глас, че производството ѝ ще бъде скъпо и следователно самата кола щеше да излезе с висока цена на пазара.

— Разбира се, синьор Манети — съгласи се един от младите инженери, — но предвижданията са тя да се превърне в емблема за хора с определен статус. Като ферарито или ролс-ройса. Всеки, който се мисли за велик, ще иска да я притежава.

— Сигурно — съгласи се Манети бавно, — но същевременно това ще изисква големи капиталовложения от моя страна, нали?

— Естествено, щом произвеждате автомобил от подобен клас, синьор — посочи другият инженер разумно. — Но ще си изплати вложението, убедени сме.

— Ще помисля — обеща Манети. — Сега не е най-подходящият момент, както и вие си давате сметка, но ще го обмисля.

— Едва ли ще има по-добър момент, синьор — възрази първият инженер. — Имате финансови затруднения, нали. Тази кола ще ви измъкне от тях.

Манети свъси вежди. Финансови затруднения бе меко казано.

— Ще помисля — повтори той. — Ще ви се обадя след около седмица.

Карло Манети никога нямаше да признае, но с всяка фибра на тялото си усещаше, че оцеляването на компанията му, собственото му оцеляване, зависят от успеха на този нов модел.

Само да успее да намери парите, за да го свали от чертожната дъска и да го покаже в изложбените салони...

Ню Йорк

Водата бе топла и уханна, а огромната мраморна вана преливаше от мехурчета. Мередит се облегна върху рамото на Александър и с наслада отпи от изстуденото „Дом Периньон“. Това, реши тя, вероятно е най-приятният начин да се отпуснеш след изтощителен ден. Поднесе чашата към устните му.

— Още шампанско, скъпи? — попита тя.

Той поклати глава.

— Пих достатъчно за тази вечер — отвърна тихо.

— Нещо ти е повече от достатъчно, но не съм сигурна, че е шампанското — отбеляза тя и го погледна загрижено. — Искаш ли да поговорим какво точно те тормози?

— Днес беше дълъг ден, *matia mou*. Дълъг и изключително труден — сподели той. — Без големи кризи, но с купища дребни проблеми, които възникват едновременно. И сякаш това не ми стига, та един от моите хора в Рим ми се обади по повод Карло Манети. Компанията му е изправена пред сериозни проблеми, а италианската преса не го оставя на мира и вини мен за положението му. Така съм бил замислил да му отнема компанията. — Усмиваше се уморено. — Иронично е. Карло и аз сме съперници от доста години. В едни други времена вероятно щях да прибегна до коварен план, за да получа контрол над компанията му — по-скоро да се докажа, не заради друго. Но това... За пръв път го чух днес.

— Карло Манети — повтори Мередит бавно и изведнъж се сети. — Богатият италиански авто магнат със сексапилната дъщеря като ученичка, която си пада по тебе.

— Падаше — поправи я Александър.

— Кое те кара да смяташ, че те е забравила? — попита Мередит шеговито. — Не беше кой знае колко отдавна.

Смехът на Александър не бе особено весел.

— Повярвай ми, скъпа, единственото, което Дона Манети изпитва към мен в момента, е дълбока омраза — увери я той. — Никога няма да забравя как ме изгледа онзи път, когато я изпратих до къщи след епизода в ресторанта. Ако ме питаш, беше готова да ме убие. Така се стараеше да бъде прелъстителка, а аз се държах към нея като към дете, каквото си е.

— Това още не означава, че не те желае, любов моя — обясни Мередит с разбиране и го погали по бузата. — Колкото и да ти се сърдех заради нея, никога не съм преставала да те желая.

— А в момента? — попита той тихо.

Очите им се срещнаха.

— В момента ли? Желая те повече от всякога — отвърна тя искрено.

Той се усмихна, взе чашата от ръката ѝ и я постави встрани. После я прегърна и жадно я целуна. Тя се облегна върху стената на ваната, почувствала се в безопасност в обятията му, докато той разпалваше пламъка на страстта ѝ. Телата им се сляха. Александър я погледна. Лицето ѝ беше без грим, а дългата ѝ коса лепнеше по главата и шията. Гледката напълно го опияни.

Дори в този момент тя бе най-красивата жена, която бе виждал.

Макар преди женитбата Мередит да се радваше на известна лична слава, тя бързо откри колко се е променил социалният ѝ статус, откакто стана госпожа Александър Киракис. В най-добрите магазини на Манхатън преди ѝ оказваха специално отношение, даваха ѝ най-добрите маси в ресторантите — но само ако имаше резервация. Дрехите ѝ от модни дизайнери бяха безплатни, ако ги носеше по време на предаванията си. А сега хората сами идваха при нея. Дизайнери от Ню Йорк, Париж и Рим изпадаха в екстаз, когато тя проявяваше интерес към техен модел. Уреждаха проби в часове, удобни за нея. Някои от тях изработиха тоалети специално за нея. Желаяше ли нещо от някой по-престижен магазин в Манхатън, беше достатъчно секретарката ѝ да звънне, за да ѝ донесат въпросния артикул в

Олимпик тауър. Когато пътуваха с Александър, във всеки хотел, където отсядаха, тя получаваше внимание, равно на оказаното нему. Александър се наслаждаваше да я глези. Поне веднъж месечно агент на някои от първокласните бижутерски магазини в града пристигаше в апартамента с голяма колекция пръстени, гривни, огърлици и обици и бе достатъчно Мередит само да се възхити от нещо, за да го притежава. Разполагаше с повече бижута, отколкото би могла да носи; дрешник с кожени палта и друг — с размерите на предишната ѝ спалня, — пълен с дрехи, обувки и аксесоари.

Но както Александър отбеляза веднъж, с привилегиите дойде и напрежението. През годината, откакто се омъжи за Александър, тя откри, че често го защитава пред хора от международните бизнес среди, които гледаха на него като на безскрупулен партньор, а на бизнес маниерите му — като на неетични. Опитваше се да е дипломатична всеки път, когато някой го нападеше заради предполагаемото му участие в делата на Манети в Рим. На всички критики отговаряше, че е лична работа на съпруга ѝ как да ръководи делата на „Киракис корпорейшън“. Тя не го съветва как да преговаря, а той не ѝ казва как да води предаването си.

Колкото и да бе странно, даде си сметка Мередит, седнала пред тоалетката в спалнята им, никой никога обаче не споменаваше някоя от бившите му любовници. Нито пък подмятаха пред Александър за връзката ѝ с Ник Холидей навремето. Остави четката за коса и погледна замислено портрета на Елизабет и Дейвид, който висеше в спалнята. Питаше се дали да не го премести отново, този път в някоя от гостните, където Александър едва ли ще го вижда така често. Той видимо се чувстваше неудобно. Отначало сякаш бе заинтригуван, но думата „объркан“ като че ли изразяваше по-добре състоянието му. Да не би Елизабет да му напомня за някоя от тъмните страстни жени от миналото, чудеше се тя. Съмняваше се дали някога щеше да узнае. Той категорично отказваше да го коментира.

Цюрих

Огромното разрастване на дейността на „Киракис корпорейшън“ в Швейцария принуждаваше Александър да търси финансова помощ от външни източници. Наложиха се да уреди среща с шестима членове

на швейцарски банков консорциум, за да обсъди плановете си и да ги убеди — както се надяваше — да подкрепят проектите му. Макар че срещата бе уговорена преди седмици и Мередит възнамеряваше да пътува с него, служебни задължения я принудиха да промени плановете си в последната минута. Александър отлетя сам за Цюрих с надеждата да си осигури необходимите заеми и да се върне възможно по-бързо в Ню Йорк, но без да е сигурен, че ще постигне и двете без компромис.

Първоначалният замисъл беше срещата да се състои в неговите офиси на „Рамищрасе“, но Александър се погрижи да не е там, когато bankerите пристигнат. Възнамеряваше да закъснее. Спомни си един мъдър съвет от баща си: „Не им давай възможност да видят колко го желаш, Александър. Те са като пирани. Надушват кръвта ти, страха.“ Прецени, че десетминутно закъснение ще го охарактеризира като отговорен, но не безкрайно нетърпелив, затова изчака точно толкова, преди да се яви в офиса. Тези хора са ми необходими, повтори си той, докато се качваше сам с асансьора, но не бива да им позволя да разберат това.

Влезе в заседателната зала, спря за миг, плъзна поглед и видя недоволните изражения на петимата мъже вътре. Извини се за закъснението.

— Говорих по телефона с мой сътрудник в Истанбул — обясни той. — Вие, естествено, сте в течение, че правя проучвания за нефт в морето на Ява.

Всички кимнаха.

— Защо поискахте да се срещнете с нас, господин Киракис? — попита един от мъжете и така огласи общото любопитство.

Александър се усмихна непринудено.

— Според мен трябва да сте наясно.

— Нали не възнамерявате да настоявате за заем? — обади се друг от bankerите.

— Точно това имам предвид. — Александър направи пауза. — Има ли някакъв проблем?

— Не, разбира се — увери го същият мъж. — Просто в миналото „Киракис корпорейшън“ винаги се е самофинансирала и...

— Поправка: обикновено се е самофинансирала — прекъсна го Александър вежливо. — Но не когато планираме значително

разширяване на дейността, какъвто е случаят сега.

— Разбирам.

Александър огледа мъжете.

— Мнозина от вас познаваха баща ми, нали? — попита той. — От време на време вероятно сте имали общи делови преговори.

Трима от мъжете кимнаха.

— Щом сте го познавали, знаете, че той беше брилянтен бизнесмен — отбеляза Александър. — Именно той превърна „Атина Маритайм“ в най-големия търговски флот в Източното полукълбо, а сега вече и в света. „Киракис корпорейшън“ се роди от успеха на „Атина“, както ви е добре известно. Петрол, диамантени мини, автомобили, самолетостроене...

— Привлякохте вниманието ни, господин Киракис — прекъсна го един от мъжете нетърпеливо. — Всички определено сме заинтригувани да разберем какво сте намислил. Накъде точно биете?

— Искам разширяване. В голям мащаб. — Очите на Александър бавно се местеха от човек на човек, сякаш ги изучаваше старателно. — Господа, когато заех мястото на баща ми като председател на борда на „Киракис корпорейшън“, активите й в Европа, Северна и Южна Америка, Азия и Африка възлизаха грубо на деветстотин милиона швейцарски франка. Днес те са по-близо до четиринадесет милиарда.

Банкерът отново се намеси:

— Всички сме наясно с впечатляващото досие на „Киракис корпорейшън“. Но знаем също, че обикновено е успявала да се самоиздържа финансово — добави той.

— В миналото постъпвахме така при всяка възможност. — Очите на Александър сияеха като полирани оникси. — Но за да се осъществи замисленото от мен разширяване, са ни необходими няколко големи заема. И естествено всяка банка, която предложи помощта си, може да очаква да е водеща за корпорацията при бъдещи трансакции.

Сред групата се разнесе шумен шепот и мъжете започнаха да кимат един след друг.

Сега вече ги залови! Александър почти надушваше възбудата им.

— Възнамерявам да се разширя не само в Швейцария, но и в цяла Европа. Така както постъпих в Съединените щати. Смятам да включа и нови дейности, непробвани от баща ми.

— Например? — попита един от мъжете.

— Доста от дейностите, които сега разработваме в Щатите: строителство, недвижими имоти. Възнамерявам да купя или построя хотели, жилищни комплекси, курорти. — Направи пауза. — Бих искал също да проуча възможностите за въвеждането на атомна енергетика тук, в Швейцария, и в родината си. Работата в американския ни институт дава обнадеждаващи резултати. Обмисляме дали да не се захванем и с разработването на слънчева енергетика. Всички ще се съгласите, надявам се, от какво значение в момента са енергийните източници. Набавянето на енергия е остър проблем и той трябва да бъде решен.

Отново всички кимнаха.

— За да го постигнем, трябва да се направят задълбочени проучвания, а за да се осъществят, са нужни капитали. — Александър долови ентузиазма им и изпита удоволствие. Време е да изиграе козовата си карта, реши той. — Атомно оръжие — произнесе с почтителен тон.

— Бомби ли? — попита един от мъжете.

— Приходи — поправи го Александър. — Невероятни приходи. Доктор Бари Марчуд, директор на атомния ми изследователски център в Щатите, е един от водещите световни специалисти. Скоро „Киракис корпорейшън“ ще се гордее, че притежава най-големия в света частен институт за ядрени проучвания и той ще бъде под негово ръководство. — Петимата мъже го слушаха внимателно и Александър продължи: — Ако се осъществи планът ми, след три години, господа, се очаква приходите на „Киракис корпорейшън“ да се увеличат трикратно. Ние няма да престанем да се разрастваме и естествено, ще са ни нужни заеми от водещи банки.

— Естествено — съгласиха се всички присъстващи.

— Ще имате нужда от доста големи заеми — отбеляза един от bankerите.

— Съвършено вярно — призна Александър. — Но предвид мащаба на проекта, който ви представям, не смятам искането за неразумно.

— Ще го обсъдим и ще ви се обадим — увери го един от мъжете.

— Не се бавете много — предупреди Александър, подготвяйки блъфа си. — Не бих искал да ми се наложи да заемам пари в Щатите.

При тези думи банкерът трепна, все едно му нанесоха физически удар.

— Ще изчакате ли двадесет и четири часа?

— Двадесет и четири часа — прие Александър. Изобщо няма да им отнеме толкова време, помисли си той уверено.

За миг банкерът изгледа Александър изпитателно. Бе познавал Константин Киракис тридесет години и на няколко пъти бяха работили заедно. Определено беше динамичен бизнесмен. Но и синът си го биваше. Едва тридесетгодишен, Александър Киракис имаше поведението и увереността на човек с дългогодишен опит зад гърба си. В негово присъствие банкерът се чувстваше неудобно, защото младият мъж бе така дяволски самоуверен!

Александър стисна ръцете на всички поред.

— Простете, че се налага да се разделим така бързо — подхвърли той. — Довечера имам среща в Париж и трябва веднага да тръгна.

Излезе и ги остави зяпнали след него.

Във великолепна вила на тридесет километра северозападно от Цюрих Юлиус Хауптман седеше сам в изисканата, облицована с дъб библиотека. Домашната прислуга бе получила указания: не биваше да го безпокоят по никакъв повод. Седеше в тъмнината и мислеше за срещата, която се провеждаше в офисите на „Киракис корпорейшън“. Александър Киракис не знаеше — и никога не биваше да узнае, — че Хауптман е част от консорциума; мълчаливият шести член. Хауптман съзнаваше колко предпазливо трябва да действа. Би било грешка да подценява Александър. Беше млад, но блестящ, не пропускаше нищо и се очертаваше като опасен съперник. От самото начало Хауптман си даваше сметка, че докато се занимава с този човек, е необходимо да проявява изключително внимание. Ако възбуди подозренията на Александър, младият мъж ще застане нащрек. А това би преобърнало изцяло нещата.

Хауптман запали старинната бронзова лампа в края на бюрото и извади от горното чекмедже голяма тетрадка, подвързана в зелена кожа. Бавно започна да прелиства страниците, изучавайки всяка от изрезките вътре, сякаш ги виждаше за първи път. В действителност ги

бе гледал много пъти и знаеше съдържанието на тетрадката наизуст: беше пълна със снимки и изрезки за Александър Киракис. Не минаваше ден, в който хер Хауптман да не разгледа съдържанието или да не мисли как ще унищожи Александър Киракис, така както той е унищожил преди години всичко важно за него.

Извади малка изрезка от женевски вестник с дата 16 февруари 1980 година. Кратката бележка не се появи на дърва страница само заради мощта на Александър Киракис, но за Хауптман тя представляваше най-значителната част в цялата тетрадка. Това бе причината за всичките му действия и му служеше като двигател вече от пет години. Дори сега, когато взе изрезката с треперещи пръсти и отново я прочете, в сивите му очи се появиха сълзи. В краткия материал се съобщаваше за смъртта на студентка от Женева, обесила се в хотел. Не се споменаваха подробности защо е посегнала на живота си и кой стои зад това, но Хауптман знаеше подбудите ѝ. Докато е жив, няма да забрави сутринта, когато женевските полицаи го заведоха да идентифицира тялото. В съзнанието си виждаше как е висяла от тръбата на душа в малката баня и все още помнеше предсмъртната ѝ бележка. Чувстваше се наранен и изпълнен с омраза, която бе на път да го унищожи. Не искаше обаче да умре, преди да отмъсти за тази безсмислена смърт по свой начин.

Александър Киракис ще заплати за онова, което стори на любимата му Мариан.

ГЛАВА 21

В кабинета си Мередит седеше зад бюрото и замислено гледаше снимка на Александър. Леко почукване по вратата я изтръгна от унеса ѝ. Главата ѝ се стрелна нагоре.

— Влез!

Вратата се отвори със замах и Кейси внесе огромен кашон.

— Пристигна за теб, докато бях долу. От Лос Анжелис е. — И стовари кашона върху бюрото на Мередит. — Разписах се и реших да ти го кача. Човек не знае колко се мотаят онези от Вътрешна поща. — Отпусна се на стола и отметна от лицето си кичур от тъмночервената си коса.

Мередит разряза дебелите лепенки с нож.

— Чаках го. — Отвори кашона и прегледа съдържанието. — Надявах се да пристигне преди срещата ми с Харв утре следобед.

— Свързано ли е с всичките ти пътувания напоследък до Западния бряг?

Кейси посочи кашона.

— В известно отношение — отговори Мередит уклончиво.

Беше пристигнало всичко. Чудесно. До едно време се питаше дали Кей ще успее да намери каквото трябва. Този кашон, заедно с няколко други, които опакова, когато напускаше къщата на Ник, стояха на склад през последните четири години. Взе една черно-бяла снимка и я разгледа внимателно. После я показа на Кейси.

— Познаваш ли тази жена?

Кейси се изправи на стола и не прикри изненадата си:

— Елизабет Уелдън-Райън! Заради нея ли са пътуванията до Лос Анжелис, срещите с Харв...

Мередит кимна усмихната.

— Преди години, докато все още работех във филиала на Ай Би Ес в Лос Анжелис, се запознах със съпруга ѝ Том Райън. Той е дал първоначален тласък на Ник в кариерата — подхвана тя, приседнала на края на бюрото. — Когато Ник ни запозна, ми хрумна да направя

документален филм за семейство Райън — как са се срещнали, как той е подпомагал кариерата ѝ, триумфът ѝ като актриса...

— И да приключиш с истината за събитията около Елизабет и сина ѝ по време на снимките на последния ѝ филм — завърши вместо нея Кейси.

— Точно така. — Мередит се замисли за момент. — Първоначално идеята никак не въодушеви Том Райън, но най-после го убедих да ми сътрудничи. — Разказа на Кейси как Райън избягвал да ѝ се доверява, как се наложило постепенно да го предразположи и как е бил на път да се срещнат вечерта, когато загинал в катастрофа по крайбрежната магистрала. — Телевизията се отказа от филма, защото нямах ясен финал.

— А сега ще успееш, така ли? — любопитства Кейси.

Мередит сви рамене.

— Определено възнамерявам да опитам — отвърна тя и разсеяно се заигра с молива. — Все си мисля, че има някой някъде — освен самия Том Райън, — който ще ми каже какво е станало по време на снимките на онзи филм. Все някак ще успея да открия човек, запознат с истината и склонен да говори с мен.

Кейси се изправи.

— Желая ти късмет. Имам чувството, че ще ти е нужен.

— Май си права — промълви Мередит под нос.

Лозана

Жалко, помисли си доктор Анри Гудрон тъжно, загледан в пациентката си. Била е толкова млада, така прекрасна и с обещаващо бъдеще! Каква ужасна загуба! Тази жена е притежавала всичко: младост, красота, успех, добър брак, красиво дете — и то ѝ е било отнето наведнъж в една трагична нощ...

Нощта, когато са ѝ съобщили, че синът ѝ е мъртъв. Доктор Гудрон, един от най-уважаваните психиатри в Швейцария, беше високоетичен специалист. Никога не би си позволил да се обвърже емоционално с пациент. Но тази жена представляваше нещо специално. Всичко у нея го възхищаваше: животът ѝ, трагичното ѝ минало, бляскавата кариера, как се бе откъснала от неприемливата действителност. Още когато съпругът ѝ я доведе в клиниката преди

тридесет години — тогава именно я видя за пръв път, — разбра, че е по-различна. Току-що бе приключил докторската си дисертация и административният директор му предложи да поеме нейния случай. В началото прекарваше дълги часове с нея, опитваше се да пробие бариерата, да установи контакт, но след време се наложи да се примири: каквото и да кажеше, каквото и да направеше, тя не реагираше. Никога не престана да се грижи за нея, да ѝ осигурява възможно по-голямо удобство. И така щеше да постъпва до края на дните ѝ. Следеше персоналът да полага съответните грижи, да ѝ обръщат по-специално внимание; обличаха я в красивите дрехи, които съпругът ѝ носеше, правеха прически на гъстите ѝ черни коси, извеждаха я на дълги разходки по моравата, когато времето позволяваше. През пролетните и летните месеци лично той ѝ носеше свежи цветя от градината на съпругата си и при всеки удобен случай прекарваше с нея — говореше ѝ, сякаш тя ще го чуе или разбере. Опита се да внуши на съпруга ѝ да не я посещава — имаше предвид, че Том Райън все още хранеше надеждата тя да се оправи, а не му беше приятно да наблюдава страданията на клетия човек.

— Е, Елизабет — въздъхна той, — ще ми се някак да проникна до съзнанието ти. Ще ми се — как го казвате вие, американците, — да се вмъкна в главата ти.

Английският е толкова неромантичен език, помисли си той неодобрително; толкова неподходящ за жена, която буквално излъчва романтика дори сега, в тъжното си състояние. Погледна я и изпита дълбоко състрадание.

Отдавна никой не бе идвал при нея. При посещението си, преди да си отиде от този свят, последните думи на Том Райън бяха: „Доктор Гудрон, защитавайте я. Не позволявайте никога те да я видят.“ Лекарят реши, че за него те са журналистите. Райън положи огромни усилия да я предпази от всички, които биха се опитали да експлоатират трагедията ѝ. Сега доктор Гудрон изпитваше угризения, защото никога не бе споменал пред Том Райън за другия мъж, който я посещаваше; онзи, който настояваше личността му да се запази в пълна тайна. Първия път — само няколко месеца след постъпването ѝ в клиниката — Гудрон едва не го отпрати, ала човекът прояви искрено съчувствие към Елизабет. Лекарят остана изненадан от познанията му за процесите в дълбините на човешкото подсъзнание. Известно време

дори се питаше дали и онзи мъж не е лекар. Разреши посещенията и ги запази в тайна, защото поне първоначално вярваше, че мистериозният непознат е в състояние да помогне на Елизабет.

Но със сърцето си Анри Гудрон вече знаеше — трезво, рационално и съвсем реалистично, — че това никога няма да настъпи. За да стане, би трябвало да се случи чудо. Да се възроди мъртвото ѝ дете.

Гърция

Мерedit стоеше на балкона пред спалнята и се опиваше от великолепието на залеза над Егейско море. От медения си месец не бяха идвали на острова — все не им оставаше време — и почти бе забравила колко е красив. Нашият частен рай, помисли си тя, замаяна от романтиката, витаеща във въздуха наоколо. Беше доволна, че Александър настоя да избягат от бесния ритъм на живот в Ню Йорк и да празнуват годишнината си тук. Напоследък какво ли не им се случи. Имаха потребност да се махнат, да прекарат известно време заедно.

Прибра се в стаята и легна с малката, подвързана с кожа книга, която бе пъхнала в един от куфарите, без да казва на Александър. Дневникът на Елизабет. Том Райън ѝ го даде точно преди смъртта си. Не го беше поглеждала, откакто погребяха Том. Усмихна се. Александър я принуди да обещае, че по време на това пътуване няма да мисли за работа. Ставало въпрос за тяхна годишнина и той желяел цялото ѝ внимание. В миналото, когато успяваха да се откъснат за няколко дни или седмици, той се дразнеше, че помъква половината си офис. Но този път тя чувстваше, че е в правото си. Александър беше долу в библиотеката и разговаряше по телефона с Джордж. Полагаха ѝ се няколко минути да почете.

Потънала в дневника, Мерedit не забеляза кога е влязъл Александър, кога е затворил вратата и е седнал на леглото до нея. Целуна я леко по челото и тя го погледна сепнато.

— Толкова ли бързо приключи с Джордж? Нямахте много за обсъждане. — Погледна книгата в ръцете ѝ. — Какво четеш?

— Дневника на Елизабет Уелдън-Райън.

— Интересен ли е?

— Изключително.

Очите на Мередит блеснаха.

Александър взе книгата от ръцете ѝ и я постави на нощното шкафче.

— Не сме дошли тук нито да четем, нито да работим.

— А ти какво правеше в библиотеката? Светски живот ли водеше? — пошегува се тя.

— Просто проверявах как вървят нещата. А сега, понеже приключих, до довечера искам да си единствено моя. — Усмихна се. — Всъщност за цялата нощ. Време е да си поговорим.

— Звучи сериозно — отбеляза тя.

— Така е. — Очите му срещнаха нейните. — Когато се оженихме, ти даде ясно да се разбере, че не си готова да градиш семейство. Тогава го приех.

— А сега? — попита тя колебливо, досещайки се накъде бие.

— Е, мина само една година, скъпа моя — продължи той тихо. — Положих усилия да проявя търпение, но се надявам да стана баща, докато съм още млад, за да се радвам на децата си.

— Александър, аз... — подхвана тя.

Той постави пръст върху устните ѝ.

— Недей — промълви той. — Не казвай нищо засега. Само си помисли колко ще бъде хубаво скоро да имаме бебе. — Смъкна тънката презрамка на бледосинята ѝ копринена нощница и наведе глава да целуне гладката златиста кожа. — Това ще направи брака ни съвършен, *matia tua*. Съвършен.

Свали нощницата и оголи гърдите ѝ. Тя се отпусна върху възглавниците, а устните му се плъзнаха по топлата мека кожа. Потрепери от възбуждане, когато той прокара език по зърната на гърдите ѝ. Погали го по главата.

Сигурно има право, помисли си тя.

Ню Йорк

Минаха три седмици, но Мередит все още не бе решила дали е готова да роди дете. На деликатния натиск на Александър отвърна с твърдението, че желае деца не по-малко от него, но за тези неща е нужно време. Беше се посветила почти изцяло на историята на красивата и завършила трагично Елизабет Уелдън-Райън. Впрегна

екипа си да издирят човек, свързан с производството на последния филм на Елизабет; някой, който е бил на снимачната площадка при злополуката с Дейвид Райън; някой добре запознат с това, което е станало с Елизабет след смъртта на сина ѝ.

Мередит разпореди на секретарката си да помести обява във „Варайъти“ и в по-големите национални списания и вестници, с цел да издири информация за такъв човек.

— Ще привлечем всички откачалки в страната, но се налага да го изтърпим — каза тя на Синди.

Повечето сведения се оказаха безполезни и водеха до задънена улица. Някои бяха автентични, но така и не съдържаха информацията, необходима на Мередит. Колкото повече работеше по материала, толкова повече се изнервяше. Том Райън добре бе опазил тайната си; прекалено добре. Около смъртта на Елизабет и сина ѝ цареше конспиративна тишина.

— Нищо чудно никога да не откриеш какво се е случило с нея — мърмореше секретарката на Мередит един следобед, докато двете преглеждаха новопостъпилите сведения. — Мъртви са и са погребани преди тридесет години. Колкото по-дълго пазиш една тайна, толкова по-лесно е да продължиш да я пазиш.

Мередит кимна и свъси вежди. Самата тя го знаеше отлично.

Синди отвори поредния плик. Извади писмото и се зачете. Отначало разсеяно, но постепенно се заинтригува. Пресегна се и докосна рамото на Мередит. Очите ѝ не се откъсваха от листа.

— Я виж това — предложи тя.

— Какво е?

— Виж сама.

Мередит хвърли бърз поглед по редовете, но се върна към началото и се зачете по-внимателно. Авторът, Уилям Маклоски, твърдеше, че по време на последния филм на Елизабет Уелдън е бил помощник-оператор. Вече бил пенсионер и живеел в Чикаго, но още разполагал със заснет материал от филма, отпаднал по време на монтажа. Твърдеше, че когато се случила трагедията, бил на снимачната площадка. За доказателство към писмото прилагаше две стари пожълтели снимки от вестник: едната на Елизабет и други актьори в костюми от филма и сценичен грим; другата — на Елизабет, съпруга ѝ и сина им. На гърба и на двете бе написано с молив: *26 юли*

1953 година. Четири дни преди злополуката с Дейвид Райън, пресметна Мередит, спомняйки се разказа на Том.

— Изнеси другите, Синди — посочи тя купчината писма върху бюрото. — Нашият господин Маклоски е написал и телефонния си номер. Мисля да му се обадя.

Разговаря с Уилям Маклоски близо час и в крайна сметка остана с убеждението, че човекът не лъже.

— Харв Петерсън е на съвещание цял следобед. Не успях да се свържа с него — обясни тя на Синди, когато си тръгваше вечерта. — Звънни утре рано на секретарката му да предаде, че няма да съм в офиса.

— Къде отиваш? — попита Синди.

— В Чикаго.

— С удоволствие ще ви помогна, стига да е по силите ми, мадам Кортни, макар от обявата да не разбрах съвсем точно каква информация търсите. — Уилям Маклоски, висок слаб седемдесетгодишен мъж с оредяваща сива коса и обветрено лице, седеше срещу Мередит във всекидневната на дома си в Чикаго. — Кафе?

— Да, ако обичате. — Мередит извади от чантата си портативния магнетофон, който винаги носеше. — От писмото ви става ясно, че сте участвал в заснемането на последния филм на Елизабет Уелдън.

— Точно така, мадам.

Подаде ѝ чаша.

Тя пое кафето и бавно го разбърка.

— Знам как е загинал синът ѝ — изрече тя бавно. — Но как е умряла Елизабет? Удар ли е получила? Или инфаркт?

Маклоски се почеса по главата замислено.

— Опасявам се, че нямам ясен отговор на този въпрос — призна той. — Разбирате ли, мадам Кортни, Елизабет Уелдън изпадна в шоково състояние. Четирите дни преди потвърдението за смъртта на сина ѝ се оказаха голямо изпитание за нея. Момчето беше паднало в онзи стар кладенец — не знам защо собствениците не са ги заринали, та да не се случват подобни неща — и в продължение на четири дни работихме редом с мъжете от селото в опит да го извадим. На

четвъртия ден се наложи да се предадем. Имаше някакъв лекар — не си спомням името, някакво трудно за произнасяне чуждо име. Той твърдеше, че няма начин момчето да е оцеляло долу толкова дълго. Когато съобщиха на Елизабет, нещо в съзнанието ѝ сякаш се прекърши. Тя изпищя един-единствен път. Приличаше на вой на ранено животно. После се строполи на пода. Повече никога не проговори, доколкото се знае. Седеше и се взираше в пространството с безизразен поглед като зомби. Не говореше, не разпознаваше никого... Дори съпруга си. Сякаш не разбираше какво става наоколо.

— Не я ли отведоха в болница? — попита Мередит.

Маклоски поклати глава.

— Там, където снимахме, си беше едно село. Трудно е да се говори за някакво медицинско обслужване. Съпругът ѝ уреди да я откарат в болница на няколкостотин километра. Надяваше се там да ѝ окажат истинска медицинска помощ. Никой от екипа не я видя повече — припомни си той. — Нейната роля вече беше заснета, но имахме да правим още снимки на терена — със статистите и така нататък. След това чухме, разбира се, какви ли не истории, но нищо не беше сигурно: била получила удар, един ден сърцето ѝ било спряло. Най-натрапчива обаче беше мълвата, че се е самоубила. При дадените обстоятелства никога не съм го изключвал.

Погледна Мередит и сви рамене.

Тя не успя да прикрие изненадата си. Само за самоубийство не беше мислила.

— Господин Маклоски, сигурен ли сте, че е умряла? Не е ли жива още, в някоя частна болница, да речем?

Той свъси вежди.

— Всичко е възможно, предполагам. Но ние, от екипа си мислехме, че е мъртва — обясни той тихо. — Том Райън се върна в Щатите сам, мадам Кортни. Смяташе се, че я е погребал в Европа. А и изглеждаше вероятно. Докато беше жива, тя искаше да е близо до сина си. Защо да не ѝ е позволил да бъде близо до детето и в смъртта?

Мередит кимна бавно.

— В цялата тази история едно нещо винаги е било мъгляво, господин Маклоски — сподели тя. — Известно е, че филмът се е снимал в Гърция, но къде по-точно?

Маклоски отвърна без колебание:

— В селцето Йоанина.

ГЛАВА 22

Мередит седеше по средата на леглото в поза лотос, със затворени очи и клюмнала напред от изтощение глава. Александър, коленичил до нея, нежно масажираше напрегнатите мускули на врата и раменете ѝ.

— И пътуването ти до Чикаго явно се оказа задънена улица, а? — попита той, сваляйки презрамките на тъмносинята ѝ нощница от раменете, за да продължи да масажира гладката кожа.

— Не съвсем — отвърна Мередит, отпуснала се под нежните му пръсти. — Господин Маклоски не знае къде или как е умряла Елизабет — и дали наистина е умряла, — но ми каза нещо, което ми се губеше досега.

— Какво по-точно?

Вече му бе разказала цялата история, както я знаеше, и той бе на мнение, че доста от подробностите не водят до никъде.

— По време на злополуката са снимали в Гърция — продължи Мередит. — Дейвид Райън загинал в някакво селце Йоанина. Чувал ли си за него?

— Разбира се! Малко градче на около девет часа път с кола от Атина — отговори незабавно Александър. — Ние — по-скоро корпорацията — притежаваме имоти там. Баща ми ги купил наскоро след края на войната. Тогава Йоанина било все още село. Татко мечтаел един ден да го превърне в курортно селище. Купил земята, докато била съвсем евтина — възнамерявал да строи хотели. За жалост проектът не се осъществил. Хората му така и не успели да изкопаят кладенците, необходими за водоснабдяването на хотелите. Правили сондажи на няколко места и постоянно се сблъскали с един и същи проблем: неизменно се натъквали на подземни пещери.

— Пещери?! — изненада се Мередит.

— Характерни са за района — обясни Александър и продължи да масажира раменете ѝ. — Накрая татко се отказал от целия проект. По онова време имал по-важни дела: здравето на брат ми се влошавало, а

мама отново била бременна. Налагало се да си стои вкъщи. След като разпоредил да засипят старите кладенци, та да не падне някое дете от селото, напуснал Йоанина.

Мередит се сети за разговора с Маклоски: „Не знам защо собствениците не са ги заринали, та да не се случват подобни неща“.

— Има ли вероятност да е отдал земята под наем за други цели? — попита тя и извърна глава да го погледне. — Възможно ли е шахтите да не са били засипани и нещо подобно да се е случило на негова земя?

— Предполагам. Представа нямам — отвърна Александър. — Смяташ баща ми за виновен за случилото се с детето на тази жена ли?

— Не точно, но ако кладенците не са били засипани, както той е разпоредил... — Пак го погледна. — Дейвид Райън е умрял в Йоанина през юли 1953 година. Паднал в недовършен артезиански кладенец. След четири дни загубили надежда да го извадят жив. Умрял там. Помисли си: баща ти е имал поне два недовършени кладенеца в онези имоти. Дейвид Райън е умрял в кладенец в Йоанина. Ти самият каза, че било малко село. Каква е вероятността двете неща да са се случили едновременно?

— Но татко е разпоредил да се заринат кладенците! — настоя Александър.

— Но дали са го направили? Знаеш ли със сигурност? — попита тя.

— Представа нямам — отвърна той честно. — Узнах за Йоанина едва преди три години, след смъртта на татко. Никога не го е обсъждал с мен. Сигурно защото се е оказал голям провал.

— А ти от къде разбра? — попита Мередит, изпълнена с любопитство.

— От Фредерик Казомидес — отвърна Александър. — Сега е старши вицепрезидент и управлява офисите ни в Гърция. Още по онова време е бил в корпорацията и ме осведоми за всичко. — Замълча и се замисли. — Винаги съм предполагал, че татко не говореше за онова време, понеже е бил болезнен период в живота му: войната току-що е свършила, Дамян умираше, мама била на прага на пореден спонтанен аборт...

— Има ли начин да разберем дали филмът е бил сниман наблизко? — заинтересува се Мередит. — В такъв случай има шанс да

пробия тази конспиративна тишина най-сетне.

— Ако се пазят архивите — отвърна той. — За теб това е изключително важно, нали?

— Определено.

— Нямам предвид като елемент от предаването ти — уточни той; за момент спря да масажира гърба ѝ. — Според мен доста си се увлякла по историята. Прав ли съм?

Тя се поколеба, а после кимна.

— Направо е влудяващо. Представи си мозайка, от която липсват половината парчета — обясни тя.

— Изглежда става въпрос за нещо по-дълбоко — настоя той. — Според мен държиш на тези хора, които всъщност никога не си виждала — жената и детето — и мъжа, когото си познавала за кратко. Терзаеш се какво се е случило с тях и защо.

Тя кимна.

— Да... Терзая се — призна тя накрая. — Познавах Том толкова, колкото той бе склонен да допусне някой да го опознае. Харесвах го. — Направи пауза. — Определено ми се иска да направя пробив с този материал. Но като се изключат очевидните причини, ми се ще да знам, че всички те най-после са намерили покой.

Той наведе глава и я целуна по рамото.

— Сигурен съм, че ако някой успее да го направи, това ще си ти — прошепна той.

Тя го погали по косата.

— Знаеш ли: не мога да си представя какво значи да загубиш дете, особено при подобна трагична злополука — промълви тихо. Той престана да я целува и вдигна глава. — Александър, искам бебе... Рано или късно... — сподели тя. — Искам няколко деца... наши!

— Вече се чудех — обгърна я с ръце и я целуна нежно — дали някога ще ме дариш със син.

— С огромна любов — увери го тя. — Твой син. Колко прелестен ще бъде с твоите тъмни коси и черни очи...

— Или момиченце — русо и синеоко като теб.

— Знам колко искаш да имаш син...

— Защо да не започнем да работим по въпроса още сега? — предложи той напористо и я бутна на леглото, за да му е по-удобно да свали нощницата ѝ.

Тя се усмихна.

— Веднага ли? — попита тя с дяволита усмивка.

— Няма по-подходящ момент от настоящия.

На следващата сутрин Мередит отиде рано в офиса и прегледа всички бележки, прослуша разговорите с Том Райън и Уилям Маклоски, разгледа изрезките, снимките и статиите. Прегледа и албумите със спомени на Елизабет. Нима пропускам нещо, питаше се тя. Остави химикалката върху бюрото и разтърка слепоочия, за да прогони пулсиращата болка в главата. Чувстваше раздражение. Колко време посвети на този материал преди пет години, пък и сега, а продължава да има усещането, че си удря главата в стената! Сякаш всички участници се бяха заклели да мълчат и старателно да опазят тайната. Но каква е тя?

Рим

— През последните шест месеца синьор Манети е сключил няколко големи заема — обясни банкерът на развален английски. — Той, както съм ви споменавал и преди налива капитали в новата спортна кола. За жалост с всеки изминал ден задлъжнява все повече и повече. Бизнесът на този човек запада, но той не може или не желае да приеме този факт.

Мъжът, седнал от другата страна на бюрото, се усмихна замислено. Време е да заложи капана, помисли си той. Отне му месеци, но си заслужаваше. Най-после държеше Карло Манети — и Александър Киракис — така, както искаше. Не бе истински заинтересован да унищожи Манети, но италианецът се оказа идеалната пионка. Чрез него ще дискредитира Александър Киракис, ще опетни златния ореол, който си е създал. Чрез Манети ще приведе плана си в действие, а това ще доведе до срив в империята Киракис.

— Трябва незабавно да изискате заемите си от Манети — заяви той на глас. — Веднага.

Банкерът го погледна объркано.

— Но, синьор... Той не е в състояние да плати... — запоена да заеква мъжът.

— Не ви питам дали е в състояние да се издължи — сръза го мъжът безцеремонно. — Искам само да му кажете, че сега е моментът да го направи. Не съм ли ясен?

— Тъъ... Да, синьор... — отвърна италианецът, все така объркан. — Съвършено ясен сте.

Банкерът имаше усещането, че този мъж не се интересува от парите, а изпитва желание за мъст спрямо Манети.

— Да разчитам ли, че няма да има нови отлагания? — попита мъжът ледено.

— Да, да, синьор. Няма да има.

Мъжът се усмихна.

— Чудесно. Ще ме уведомите, щом това стане, нали?

Изправи се излезе от кабинета, без да погледне назад. Разтревоженият италианец остана зяпнал след него.

Карло Манети нямаше представа какво го е сполетяло. Всичко се завихри така бързо, че когато разбра какво става в собствената му компания, вече беше прекалено късно. „Господи! — простена мислено той, докато напускаше кабинета си. — Разорен съм!“ Посвети почти целия си съзнателен живот да изгради „Манети моторс“, а сега всичко се срива. Сякаш стана изведнъж, но Манети все още възприемаше действителността достатъчно реалистично и съобрази, че това е внимателно и продължително планиран акт, осъществен от единствения човек, който открай време мечтаеше да го погълне.

Ни най-малко не се съмняваше кой стои зад пъкления план за неговото унищожение. И все пак как Александър Киракис бе успял да го постигне? Кого е шантажирал, кого е подкупил? Колко му е струвало да приведе в действие своето отмъщение? Александър винаги бе искал компанията му, но Манети никога не бе допускал, че ще стигне дотук. Едва сега осъзна какъв опасен враг е Киракис.

Ирония на съдбата, помисли си той. Стоеше и гледаше великолепната сграда от стъкло и стомана, олицетворение на дългогодишната му мечта, свидетелство за неговата посветеност и решителност. Имаше време, когато го смятах за мъж на честта, независимо от нашето съперничество, продължаваше да разсъждава той. Сега, напускайки, изпита дълбока тъга, сякаш по принуда

изоставя любим брат, който е в беда. Чудеше се къде ще отиде, какво ще прави. Не можеше да се прибере вкъщи, беше изключено. Донатела е там, а нямаше сили да се изправи пред дъщеря си. Все още не. А дали някога щеше да има? Как да се прибере и да каже на детето си, че са разорени и Александър Киракис най-после е победил? А ако тя е чула новината по телевизията? Има ли смелост да признае дори пред дъщерята, която толкова много обича, че най-после е победен? Не, още не. Отби се в най-близкия бар и реши да се напие.

Почти на зазоряване най-после стигна до вилата в Порто Ерколе. Донатела го чакаше.

— Татко! — възкликна тя облекчено, когато го видя да пристъпва през стъклената врата. — Толкова се притеснявах за теб... — Спря, защото вече бе достатъчно близо до него и усети дъха на алкохол. — Татко, ти си пиан!

— Да, пих — отвърна той бавно, докато слагаше палтото си върху кованите перила на стълбището. Дрехата се плъзна и падна на пода. Той не забеляза, но дори и да беше видял, нямаше никакво желание да я вдигне. — Така се притъпява болката.

— Болката? Татко, не разбирам... — Пое подадения от него вестник. Заглавието бе повече от красноречиво: „МАНЕТИ СЕ СРИНА“. — *Dio mio?*^[1] — възкликна Донатела. — Как...

— Нашият стар приятел Александър Киракис — изфъфли Манети, изкачвайки се по стълбището.

Донатела го гледаше втрещена. Ще заплати за това, помисли си тя с горчивина. Александър Киракис ще плати заради онова, което стори на баща ми.

На следващия ден Манети спа почти непробудно. Когато най-после отвори очи, дъщеря му внесе в спалнята поднос с храна и настоя да хапне.

— Не е хубаво да гладуваш, татко — вайкаше се тя, докато наливаше еспресото. — Изпий това. Ще ти избистри главата.

Той седна. Слепоочията му пулсираха.

— Не съм сигурен дали съм готов, мислите ми да се избистрят — призна той, но отпи от кафето. — Снощи пих, защото исках да забравя.

— И помогна ли ти?

Той сви рамене.

— Поне за известно време.

— Заслужава ли си мъките?

Манети поклати глава.

— Свърши работа само за вечерта. Не си струваше нито усилията, нито парите. — Продължи да отпива от горещото кафе. — А и ми причини това ужасно главоболие. — Не му позволявай да направи това с теб, татко — заяви тя решително. Подбираше думите си внимателно и го дебнеше дали ще хапне нещо. — Винаги си бил боец, от онези, които оцеляват. Длъжен си да отвърнеш на удара.

— О, Донатела, все още си такава идеалистка! Вероятно прекалено много съм те пазил в миналото — промълви той с тъжна усмивка. — Наистина отвръщам на удара. От месеци се браня с всички сили. Но нещата приключиха. Загубих играта. Няма причина да продължа да се боря.

— Невъзможно е! — възкликна тя разгневено.

— Приеми го — промълви той уморено. — Всичко приключи.

— Не, татко! — настоя тя упорито. Не е приключило! В никакъв случай още не е!

Донатела Манети, обезпокоена от състоянието на баща си, се погрижи да не остава сам повече от няколко минути. Никога не го бе виждала такъв: преbledнял, обезверен. Ако преди се тревожеше, че баща ѝ ще посегне на живота си, сега тази мисъл я ужасяваше. Стараеше се да прекарва повече време с него, но ако нямаше възможност, държеше Маргарита — единствена от домашната прислуга, останала във вилата, — да е при него. Напоследък той рядко излизаше, така че беше лесно да го държи под око.

— Чувствам се като затворник — мърмореше Манети, когато Донатела настоя да го придружи по време на неколнократните му разходки до Порто Ерколе. — Прекалено съм стар за бавачка.

Не знаеше какво да му отвърне. Обожаваше баща си и ѝ беше страшно неприятно, че се налага да го третира като проблемно дете, но не виждаше друга възможност.

— Обещавам ти, татко, че нещата ще се оправят в най-скоро време — говореше тя.

Не минаваше ден да не проклина Александър за случилото се; не минаваше ден да не се закани, че ще си отмъсти.

Обзет от безнадеждност, Карло Манети изпадна в дълбока депресия. След дълги години на победи сега се оказа, че не може да губи. Бе тотално съсипан, направо го довършиха. За жалост поражението бе единственото нещо в живота, което Карло Манети отказваше да приеме. Виждаше само един път пред себе си.

Осъзна какво трябва да направи.

— Татко, ядеш колкото врабче — отбеляза Донатела, докато го наблюдаваше как ровичка из храната с вилицата. — Насили се да хапнеш. Иначе ще се разболееш.

— Какво значение има вече?

Гласът му звучеше вяло.

— Огромно — настоя тя упорито. — Не бива да се предаваш, татко. Трябва да си силен, ако ще се бориш с Александър Киракис.

— Не е възможно — промълви той уморено. — Откажи се, Донатела. Не си в състояние да победиш този мъж в собствената му игра. Само ще се нараниш.

— А ти какво ще предприемеш, татко? Да не си намислил да умреш от глад? — попита тя.

— На този етап не мисля нищо, Донатела. Абсолютно нищо — отвърна той равнодушно. Стана от стола. — Искам да остана малко насаме. Ако пазачите ми не възразяват, разбира се.

В погледа му към Донатела и Маргарита се четеше обвинение.

Донатела го изчака да излезе от трапезарията. Най-после Маргарита наруши мълчанието.

— Според мен баща ви има нужда от лекар, синьорита — промълви тя тихо.

Донатела се обърна към нея.

— Май съм съгласна с теб — промърмори тя.

Револверът лежеше върху бюрото. Преди да го вземе. Манети го гледа дълго и замислено. Няма да е толкова лесно, колкото очакваше; не е толкова смел, колкото си представяше. Да умреш от собствената си ръка е твърде мъчително.

Разгледа оръжието внимателно — така хирург оглежда инструмент, който би спасил живот. Ала инструментът в ръката на

Манети бе предназначен за смърт. Някога държеше оръжие в къщата само като средство за защита; сега вече нямаше какво да защитава. Беше ограбен — при това законно — и беше безсмислено да се съпротивлява повече. Александър Киракис се оказа прекалено умен за него. Манети дори не бе подозирал какво ще го връхлети.

Вдигна оръжието с трепереща ръка. Как казваха японците? Да запазиш самообладание? Той, Карло Манети, щеше да напусне този свят точно както се бе появил — като беден селянин. Но щеше да възвърне достойнството на предците си. Гордостта му щеше да остане ненакърнена, както си беше редно. Повтаряше си в обърканото си съзнание, че така ще спаси Донатела, и дори си вярваше.

Когато притисна дулото до дясното си слепоочие и натисна спусъка, последните му мисли бяха устремени към дъщеря му.

---

[1] Dio mio — Боже мой (итал.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Рим

Лимузината намали ход и спря пред сградата с офисите на „Киракис корпорейшън“. Щом Александър слезе, репортери и фотографи — всички жадни да докажат връзката между него и самоубийството на Манети — го нападнаха.

— Господин Киракис, кажете...

— Сеньор, това свързано ли е с намерението да придобиете компанията на Манети...

— Хер Киракис, сега, когато Карло Манети е мъртъв, ще...

— Мосю Киракис, смъртта на Манети ще повлияе ли върху вашето...

— Погледнете насам, сър...

— Ще направите ли изявление...

— Само още една снимка, сеньор...

Джордж Прескът, на крачки зад Александър, им направи знак с ръка да ги оставят на мира.

— Без коментар — заяви той твърдо. — Без коментар.

Влязоха в сградата и охраната тутакси зае позицията да попречи на журналистите да влязат. Качиха се с експресния асансьор до офисите на Александър на осемнадесетия етаж. Предстоеше да се проведе специално съвещание с ръководителите на италианските клонове и правителствени представители, бързащи да си измият ръцете от изпадналата във финансово затруднение компания на Манети. Обърна се към Джордж:

— С колко време разполагаме?

— Подрашили сме — уведоми го Джордж, след като погледна часовника. — Ще пристигнат след около час.

Александър свъси вежди.

— Ще бъда в кабинета. Извикай ме, когато пристигнат.

— Разбира се.

Угрижен, Джордж проследи как Александър влиза в кабинета и затваря вратата. Откакто узна за самоубийството на Манети, се намираше в странно състояние. Целият свят го обвиняваше за смъртта на италианския автомобилен магнат, макар Александър да нямаше нищо общо с влошените финанси на компанията. Джордж не се съмняваше, че Александър истински съжалява за смъртта на Манети, и сметна за най-добре да го остави насаме. Съзнаваше колко трудно би било да общува с него в този момент.

Седнала пред огледалото, Донатела Манети прикрепваше деликатния дантелен воал върху черната шапка с широка периферия. Чувстваше се като вдървена, сякаш част от нея умря заедно с баща ѝ. Сега, изучавайки отражението си в огледалото, ѝ се струваше, че от там я гледа непозната. Лицето ми е като на стара жена, помисли си тя. Очи, видели прекалено много насилие, устни, забравили какво е усмивка. Определено не е лице на млада жена.

Сети се един библейски израз и започна да си го повтаря: „Око за око... Око за око...“ Но ще ѝ бъде ли това достатъчно някога, запита се тя. Не, изкрещя поразената ѝ душа. Александър ще плати за стореното, татко, закле се тя.

Журналистите превърнаха погребението на Карло Манети в медиен цирк. Като гладни хищници обсадиха Донатела, а тя не се откъсваше от постоянния си компаньон Лука Агрети; вкопчи се в него като изгубило се изплашено дете. Те кръжаха неспирно край нея, снимаха я, заслепяваха я със светкавиците си. Тя се опита да закрие очи, но се оказа безполезно. Най-сетне се обърна гневно към тях, наруга ги и настоя незабавно да я оставят на мира.

— Мислите само за хонорарите си! — изкрещя тя. — Не проявявате никакво съчувствие, никакво състрадание към моята загуба. Баща ми е мъртъв и Александър Киракис е виновен за това! Идете да преследвате него! Щом пресмятате в какъв тираж ще се продадат вестниците ви, ако отпечатате сензация, идете при убиеца на баща ми, защото той е онзи, дето само не постави пистолета до слепоочието му и не дръпна спусъка!

Във всички световни вестници се появиха снимки: бледа и съсипана, Донатела Манети стои над отворения гроб на баща си и хвърля шепа пръст върху ковчегата.

Журналисти от всевъзможни издания се впуснаха да правят спекулативни прогнози за действията на младата красива наследница след смъртта на баща ѝ. „Киракис корпорейшън“ в Щатите щеше да поеме „Манети Мотърс“, но тя си оставаше заможна жена, защото баща ѝ се бе погрижил да направи вложения на нейно име, които нямаха нищо общо с компанията му. Никой от репортерите, които следяха погребението, нито фотографите, които изпитаха на гърба си пълната сила на нейния гняв, не бяха в състояние да си представят какво се върти в главата ѝ, докато младият католически свещеник отслужваше на латински церемонията край гроба.

Саутхамптън

Александър се оказа прав, помисли си Мередит, докато го наблюдаваше как отново се готви да нанесе поразяващ удар с топката на терена за поло. Човек трябва да е изцяло посветен на играта, за да бъде от водещите играчи. Мередит се усмихна. Имаше хладен ум и гореща кръв — две предпоставки за поло, които той притежаваше по рождение. През двете години, откакто живееше заедно с Александър, тя научи доста за играта, оказала се сред най-големите му страсти. Вече не помнеше колко пъти бе изпадала в ролята на жена на човек, „обсебен от полото“, докато Александър гледаше безспир записи на стари мачове, наблюдаваше противниците си в действие, внимателно изучаваше конете и индивидуалния им стил на игра, претегляше силните и слабите им места, мислено планираше бъдещата си стратегия. Никога не отиваше на мач, без предварително да разработи план на играта. Знаеше колко добър е отборът му, ала никога не допусна грешката да прояви прекалена самоувереност. Александър играеше за победа и очакваше същото от своите съотборници.

Колко мача бе спечелил през последните две години, запита се Мередит сега. Откакто се ожениха, Александър прекарваше по-малко време в офисите си, отпускате се по-често, посвещаваше повече часове на терените за поло. Тази година смяташе да играе и в Палм Бийч. Участваше в мачове извън страната единствено когато Мередит

можеше да го придружи. Сега течеше втората година от онзи мач, благодарение на който се събраха след проявената от нея ревност и недоверие. Мередит се усмихна. Беше убедена, че не е възможно да го обича повече, отколкото през първата им любовна нощ, но се оказа слаба в прогнозите. Сега чувстваше как любовта им се засилва с всеки изминал ден.

Мачът свърши и трибуните избухнаха в ръкопляскания. Мередит се изправи и отиде при съпруга си. Той вече държеше купата. Целуна го за победата и почти не забеляза фотографите, които запечатваха мига на триумфа му.

— Дано вече са направили достатъчно снимки, та да започнат да пишат и за друго, а не само за бизнесделата ти — засмяно отбеляза Мередит в колата на път към къщата.

Александър се замисли за момент.

— Щеше ли да те притеснява, ако аз стоях зад финансовите проблеми на Манети? — попита той накрая.

Тя го погледна истински смаяна.

— Знам за предателствата и двойните игри в големия бизнес много преди да се запозная с теб. Твоите делови въпроси са твоя работа. Те нямат нищо общо с нас, с чувствата ни един към друг. Ти си мой съпруг. Обичам те и съм до теб, каквото и да се случи.

Усмихна ѝ се и я хвана за ръката. Самоубийството на Манети стана причина да си спомни за друго време от живота си — отдавна не бе мислил за него, но никога нямаше да го забрави. Мередит бе разумна и преди всичко прагматична. Съзнаваше, че бизнесът си е бизнес и няма нищо общо с брака им. Приемаше историята с Манети.

Но какво ли би си помислила за Мариан Хауптман?

— Ясно — Том Райън не желаше да говори какво се е случило със съпругата му в Йоанина. Но според мен има и още нещо. То именно не ми дава мира — разсъждаваше на глас Мередит, докато се разхождаше с Александър по плажа. — Инцидентът е забулен в особено мълчание. Там са били шепа хора, но дори и да знаят истината, мълчат. Не ме напуска чувството, че или са им платили да си държат устите затворени или са ги заплашили.

Александър се усмихна и я прегърна.

— Ако са им платили да мълчат и ти ги откриеш, просто им предложи по-висока цена — посъветва я той. — Но ако са ги заплашили, както предполагаш, нещата коренно се променят. Трудно би купила някого, който рискува да загуби нещо повече от пари.

Тя го погледна и видя как мекият вечерен бриз роши косата му.

— От личен опит ли говориш?

— Винаги съм смятал, че всеки си има цена — призна той, загледан в осеяното със звезди небе. — Но цената невинаги се изразява в долари.

— Но защо някой ще им плаща, за да мълчат, или ще ги заплашва? — продължаваше да се чуди Мередит. — Какво толкова важно би принудило човек да стигне до там?

— Райън вероятно е искал да защити паметта на съпругата си, имиджа ѝ — предположи Александър.

Мередит поклати глава.

— Не — възрази тя убедено. — Познавах Том Райън. Не обръщаше внимание на клюките и предположенията относно инцидента. Едва ли се е интересувал кой какво мисли. Самият той също не бе склонен да говори по въпроса.

— Кой друг би имал мотив случилото се да не се разчуе? — запита се Александър. — Защо на някой друг, освен на Райън, би му пукало какво е станало в Йоанина?

— Представа нямам. — Мередит поклати глава. — На пръв поглед излиза, че Том е искал всичко да е скрито-покрито. Но репортерският инстинкт ми подсказва, че тук се крие и друго. Не само инцидентът, довел до смъртта на Дейвид и Елизабет, е забулен в тайнственост, а нещо много по-голямо. Някой — не непременно Том Райън — е упражнил доста натиск и е пръснал маса пари — или и двете, — за да прикрие истината.

— В твоята уста звучи направо злоещо — подметна Александър.

— Вероятно — отвърна Мередит сериозно. — Но не е изключено да съм по следите на нещо твърде по-сериозно, по-сложно.

Александър не каза нищо. Самият той търсеше отговор на собствения си въпрос, свързан с Йоанина: каква беше връзката на баща му — ако имаше такава — с разигралата се там трагедия?

Ако разполагаше с този отговор, сигурно би помогнал на Мередит да открие каквото търси.

— Честито! — поздрави Джордж в понеделник сутринта още от прага на офиса на Александър, влезе и седна. — Вчера в новините видях клипове от мача.

Александър се усмихна.

— Този път победата не беше чак толкова лесна — призна той.

— Мен ако питаш, противникът ти нямаше никакъв шанс — сподели Джордж несприлюдено и извади цигара от златната си табакера.

— Спортните журналисти имат свой поглед какво да покажат — отвърна Александър. — Излъчваха само най-интересните схватки. — Погледна бележките си. — Каква ти е програмата за следващите една-две седмици?

— Нищо съществено, като се изключат регулярните съвещания с персонала.

— Отложи ги — разпореди Александър. — Трябва ми човек да отиде в Калифорния за среща с доктор Марчуд. Интересува ме как напредват нещата с института за изследване на атомната енергия. Напоследък възникнаха някои проблеми — предимно финансови. Редно е да отида аз, но в момента няма начин да се откъсна, затова ти, приятелю, си логичният ми избор.

— Лесна работа — увери го Джордж. — Ще се погрижа секретарката да отложи съвещанията.

— Кога ще тръгнеш?

— Утре добре ли е?

— Отлично.

Джордж излезе и Александър разтвори италианския вестник, който му бе изпратил негов човек от Рим. На трета страница имаше снимка на Карло Манети с дъщеря му от по-щастливи времена. В статията Донатела Манети обвиняваше Александър и „Киракис корпорейшън“ за самоубийството на баща си. Твърдеше, че зад уговарянето на крупните заеми, направени от Манети, стои Александър и по този начин го е подготвил за „падане“. В едно отношение беше права: някой е уредил Манети да получи големи заеми, а после — когато италианецът е бил затруднен — е поискал

парите да бъдат върнати незабавно. Александър прецени какви огромни усилия беше положил този някой, та нещата да изглеждат сякаш „Киракис корпорейшън“ е в дъното на цялата работа. Карло Манети бе само пионка за човека, който преследваше Александър Киракис.

Кой беше той?

Кицбюел, Австрия

На терасата на хотел „Тенерхоф“ самотен мъж преглеждаше сутрешния вестник, докато приключваше със закуската. На трета страница имаше снимка на Карло Манети и статия за последствията от самоубийството му. Препрочитайки краткия материал, по устните му заигра усмивка. Вероятно би изпитал състрадание към опечалената дъщеря на Манети, ако моментът не бе така подходящ, а поведението на Манети не отговаряше така пълно на плановете му. От вестника широката публика щеше да разбере, че стремежът на Александър Киракис към власт е вече унищожителен.

Спря се на страницата, където подробно се описваха намеренията на „Киракис корпорейшън“ да се залови с ядрена енергетика — така институтът за атомна енергия щял да преодолее временните си финансови затруднения. Мъжът свъси вежди. Не биваше да го допуска. Ядрената енергетика означаваше много пари, а многото пари биха позволили на Киракис лесно да превъзмогне затрудненията в други сфери на бизнеса си.

Трябваше да ги спре.

ГЛАВА 24

— Все ми се струва, че пропускам нещо, че не виждам очевидното. — Мередит седеше на леглото и преглеждаше записките си за Елизабет Уелдън-Райън. Беше късно след полунощ, но тя не се чувстваше изморена. През последните няколко седмици разследването ѝ носеше единствено разочарования и съмнения, но сега бе готова да го поднови с нова решителност. — Само да разбере докъде е стигнала след Йоанина.

На леглото до нея Александър се надигна и се подпря на лакти.

— Още е жива — това ли си мислиш? — попита той истински заинтригуван.

Мередит кимна бавно.

— Да, смятам го за възможно — призна тя. — Маклоски ясно си спомня: когато ѝ съобщили за детето и тя разбрала, че вече няма надежда, припаднала, но не било нито удар, нито инфаркт, а нервен срив, емоционален стрес. После някои от филмовия екип я е видял; била е жива.

— Може да е умряла по-късно — допусна Александър.

— Но е възможно да е още жива — не се предаваше Мередит, готова да се хване за сламка.

— Събитията имат повече от тридесетгодишна давност — напомни той и прокара ръка през косата си. — Дори да е била жива тогава, защо сега да не е мъртва?

— Всичко това се е случило отдавна наистина, но днес би била на шестдесет — отвърна Мередит и остави бележника настрана. — Какво и пречи да си живее... някъде?

— И какво ще направиш, за да я намериш? — заинтересува се Александър. — Ще пратиш отряд по дирите ѝ? Ще обиколиш всички клиники за душевно болни в Европа? Том Райън се е върнал сам от Европа? Ако съпругата му е била жива, трябва да я е оставил някъде, континентът е голям, скъпа, а задачата — прекалено тежка, за да я реши сама жена.

— Не е точно така — възрази Мередит. — Том Райън беше изключително богат. Ако е оставил съпругата си в институт за душевно болни, ще е нещо представително и от най-добрите. Това значително стеснява мащабите.

— Щом е искал да я защити, да я скрие от журналистите, сигурно е бил предпазлив — разсъждаваше Александър. — Човек първо ще я потърси в елитните болници.

— Не и ако са я смятали за мъртва — напомни му Мередит.

— Ако хипотезата ти е вярна, най-голяма е вероятността да я е настанил в някоя частна швейцарска клиника — подхвърли той. — Дори да се свържеш с тях, съмнявам се, че ще ти дадат информация. Обикновено не говорят за пациентите си. А ако тя въобще не е в болница? За човек с пари е лесно да купи вила, където да я настани с квалифициран персонал да се грижи за нея.

Мередит поклати глава.

— Не ми се вярва Том да е постъпил така. Положително ѝ е осигурил възможно най-добрите грижи. Познавах го, скъпи. Човекът бе готов да брани тайната си на всяка цена. Не би рискувал. Особено когато е ставало въпрос за нея.

Александър помълча няколко минути.

— Йоанина сякаш е прокълнатата земя — обади се той по някое време.

Тя го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Поколеба се за миг, но сподели:

— Като дете, почти на годините на малкия Райън, нашите ме завели в Йоанина. Баща ми имал някаква работа там. Тогава за пръв и единствен път съм ходил там. Станала някаква злополука. Бил съм наранен и за малко да умра.

— Какво се е случило? — попита Мередит озадачена.

Александър свъси вежди.

— Там е работата, че не знам — отвърна той. — Бил съм много малък. Нямам спомен от злополуката, а родителите ми никога не говореха за нея. Поне не пред мен.

— Тогава как си разбрал?

— Един път чух мама да говори с Хелена. Строго я предупреждаваше никога да не ми казва колко сериозна травма ми е

причинило преживяното. Лекарите от атинската болница „Кифисия“ смятали, че на подсъзнателно ниво съм го изтрил от паметта си. И сигурно е така, защото до ден-днешен не знам какво е станало. Като дете, а и по-късно, имах ужасни кошмари. Винаги съм смятал, че са свързани със злополука, макар да нямам никакъв спомен за такава. Виждах образи от друга епоха и изпитвах ужасното чувство, че съм погребан жив. Някога се чувствах страшно напрегнат в асансьори и затворени пространства, но с годините се научих да го преодолявам.

Мередит го погали по ръката.

— Защо никога не си ми говорил за това? — попита тя нежно.

Той свъси вежди.

— Досега не съм го споменавал пред никого. Никога не ми е било лесно да говоря за тези неща. Не обичам тъмните петна в мозъка си, въпросите без отговори; трудно ми е да призная, че съм загубил пет години от живота си. Нямам никакъв спомен какво ми се е случило в Йоанина, нито какъв е бил животът ми преди това.

— Мнозина не си спомнят толкова назад — успокои го Мередит. — Бил си малък...

— Повечето си спомнят нещо: човек, място, любима играчка — прекъсна я Александър. — А аз не помня нищо. Не е нормално.

— Каза, че си чул майка ти да говори за това с Хелена сети се Мередит. — Тя знае ли?

Александър поклати глава.

— Стана моя гувернантка, когато бях на седем — близо две години по-късно. Мама я предупреди да не ми казва, а ако желае да продължи да работи за тях, никога да не го споменава пред баща ми.

— Защо не? — попита Мередит.

Александър отново поклати глава.

— Ако са били на ръба отново да загубят дете, за тях, предполагам, е било голяма травма. Дамян вече е бил мъртъв, а мама е имала зад гърба си няколко спонтанни аборта. Бях единственото дете, което щяха да имат. Мама не можела да рискува с нова бременност. А що се отнася до баща ми — бил съм не само последният му шанс да е баща, но и единствената му надежда да има наследник за империята Киракис.

— Разбирам защо си бил толкова скъп на родителите си — отбеляза Мередит разнежена.

— Да. Тъжно е мъж и жена да искат деца толкова силно като тях, а да се налага да се примирят, че няма да имат повече. — Ръката му се плъзна по плоския ѝ корем. — Лично аз желая голямо семейство.

— Просто искаш да ме видиш дебела — пошегува се тя.

— Не дебела, а пищна. — Целуна я нежно. — Смятам, че ще бъдеш още по-красива.

Устните му докоснаха шията ѝ, докато сваляше нощницата ѝ.

Мередит го обгърна през врата, когато двамата легнаха върху възглавниците. Сети се какво казваше Кейси понякога: „Най-висшият израз на любовта на една жена е да дари любимия си с дете.“ Мередит искаше дете от Александър.

— Налага ли се да заминеш за Турция? — прошепна тя. — Ще ми се да не заминаваш...

— Ще се върна при първа възможност — обеща той, отметна нощницата ѝ настрана и покри тялото ѝ със своето. — При първа възможност...

Истанбул

— В югоизточна Азия има доста размирици, Александър — отбеляза Кафир мрачно. — Опасявам се, че няма да се размине без политическа революция.

Всяка дума на Кафир поразяваше Александър като удар с чук.

— И как точно ще се отрази това на сондажите ни във водите край Ява? — попита той.

Говореше тихо. Седеше до прозореца и гледаше към минаретата в далечината. Кафир свъси вежди.

— Обектите, сегашна собственост на корпорацията, ще бъдат национализирани. Без съмнение ще стане така.

Александър го изгледа.

— Значи ще ги загубим — промълви той бавно. — Какво ме съветваш да предприема?

Кафир сви рамене.

— Решението трябва да вземеш ти, но е добре сега да продаваш, да спасиш каквото е възможно — изрази мнението си той.

— Да спася... — Александър свъси вежди. Сондажите бяха едно от първите му начинания, когато пое ръководството на корпорацията.

Затова му лежах така на сърцето. — Ще помисля — обяви той накрая.

Кафир стисна зъби.

— Не чакай прекалено дълго — предупреди той.

— Ще те потърся отново — обеща Александър. — Имаш там хора, на които може да се разчита, нали?

Турчинът кимна.

— Човек в Джакарта. Англичанин. Имам му пълно доверие.

— Проверил ли си го?

— Естествено — отвърна без колебание Кафир. — Не рискуваме ненужно. Баща ти ми даде този урок преди години.

Александър се насили да усмихне.

— Не съм изненадан. Татко винаги се е впечатлявал от твоята изпълнителност.

— Баща ти беше чудесен човек, Александър.

— Да, да. — Александър седна на ръба на бюрото на Кафир. — Искам да поддържаш контакт с твоя човек в Джакарта. А също и с мен. Всяко ново развитие да ми се докладва веднага, независимо кое време на деня или нощта е. Ясно ли е?

— Напълно — увери го Кафир.

— Чудесно. Ще се чуем. — Стисна ръката на турчина. — Не ме разочаровай.

Тонът му бе непринуден, но в тъмните очи имаше предупреждение, което свари турчина неподготвен.

— Никога — увери той.

Александър се обърна и в стъклата на вратата забележа отражението от угриженото изражение на Кафир. Това го разтревожи.

Ню Йорк

Старинният часовник в кабинета на Александър показваше два след полунощ. Мередит седеше на бюрото му; очите ѝ бяха зачервени от часовете, прекарани в четене и препрочитане на вестникарски изрезки, статии и собствените ѝ бележки. Отказваше да се предаде, макар да беше късно и да се чувстваше крайно изморена. Откакто Александър замина за Истанбул, стоеше до късно вечер и отново преглеждаше материалите за семейство Райън.

Реши, че е време да си ляга. Беше изтощена и от работата ѝ нямаше никакъв ефект. Потисна прозявката си и започна да прибира материалите в кашона. Вдигайки купчина стари пожълтели вестникарски изрезки, нещо хвана погледа ѝ и тя се спря. Една черно-бяла портретна снимка на Елизабет лежеше върху бюрото до поставената в сребърна рамка снимка на Александър с Мередит, направена по време на медения им месец. Нещо в двете снимки я обезпокои. Вдигна ги бавно и ги постави една до друга. Разгледа внимателно лицата на Елизабет и Александър. Двама души от различен свят, време и държава, а такава поразителна физическа прилика! Не беше за подценяване. Направо невероятно: и двамата имаха едни и същи остри, правилни черти, еднакъв цвят на кожата, еднакви тъмни, гъсти коси. Но именно очите впечатляващо черните очи — привлякоха вниманието ѝ. И двамата имаха тъмните, блестящи очи на цигани. Страшно си приличаха... Не, не е възможно. Александър е син на Константин и Мелина Киракис. Синът на Елизабет е мъртъв. Но в съзнанието ѝ отекнаха думи: *„Бил съм опасно наранен и за малко да умра... Родителите ми никога не говореха за това... А що се отнася до баща ми — бил съм не само последният му шанс да е баща, но и единствената му надежда да има наследник за империята Киракис... Не могли да стигнат до него... След четири дни се отказали... Когато ѝ съобщили, тя изпищяла като смъртно ранено животно... Последният път, когато я видели, била жива...“*

Мередит погледна портрета на Елизабет и сина ѝ. Майка и дете с едни и същи черти, с еднакви черни очи, блестящи като полиран оникс. Мислено си представи портретите на Константин и Мелина, окачени във фоайето на вилата им в Гърция, и се сети как на шега бе отбелязала пред Александър: *„Сигурно си подхвърлено дете. Не приличаш нито на нея, нито на него.“* Не, повтори си тя, просто не е възможно.

На следващия ден се обади на Уилям Маклоски в Чикаго.

— Забравих да ви питам нещо — подхвана тя. — Бил сте там, когато Дейвид Райън е починал. Знаете ли случайно къде е погребан?

— Не е — отвърна Маклоски без колебания.

— Не ви разбрах.

— Както ви казах, мадам Кортни, момчето почина в онзи стар кладенец, от където не успяха да го извадят. Дори след като официално обявиха, че е мъртво, така и не извадиха трупа. Тялото не беше намерено.

Берлин

Берлинската криминална полиция арестува мъж. Това бе първият от серията арести, последвани от широкомащабно разследване на незаконни финансови сделки в Германия. Чрез сложни операции бяха укривани, прани, трансферирани и претрансферирани милиарди долари. Полицията провеждаше разследването в продължение на месеци, но първата истинска улика се яви след анонимно телефонно обаждане до централата на Криминалната полиция в Берлин. Механизъм в централата не позволяваше на обаждания се да преустанови връзката, докато специално електронно табло не го освободи. Така полицията засече от къде е обаждането. Нямахме начин да определят самоличността на анонимния доброжелател, но знаеха от къде е.

Номерът беше от сграда с офиси във Виена.

Само след час вестниците разполагаха с новината за арестите. Съобщаваше се, че първият арестуван продължавал да се кълне в своята невинност. Бил натопен преднамерено, били му устроили капан — повтаряше той пред полицията. Не знаел чие е това гнусно дело, но бил така сигурен за заложената клопка, както не се съмнявал в името си.

Мъжът беше старши вицепрезидент в „Киракис корпорейшън“.

Париж

Централата на Интерпол се намираще във впечатляваща сграда от стъкло и стомана и се издигаше над едно- и двуетажните жилищни сгради наоколо. В компютърния център на приземния етаж инспектор Адриан Десан „разговаряше“ с машините, които съдържиха масиви от база данни за тайните на множество хора.

Адриан Десан беше нисък мъж, с леко наднормено тегло, към петдесетте. Ходеше, влачейки крака, сякаш желаше да преодолее

разстоянието с минимално усилие. И говорът му беше бавен и спокоен. Обличаше се небрежно — дрехите му винаги се нуждаеха от гладене. Ала за колегите му, имали привилегията да работят в тясно сътрудничество с него, външният му вид представляваше фрапиращ контраст с невероятния детектив. Десан имаше изключително аналитичен ум и способността да запамятава и най-незначителната подробност, която понякога се оказваше разковничето при особено заплетени случаи. „Задънените“ разследвания изведнъж се разплитаха, когато с тях се заемаше Адриан Десан. Неугледният му външен вид му помагаше, защото мнозина — дори сред заподозрените — го вземаха за глупав или мързелив. Десан бе от онези рядко срещани професионалисти, чиято мисъл бързаше напред и предусещаше каква стъпка трябва да се предприеме. Веднъж попаднал на улика, никога не се проваляше.

Загледан замислено в думите и цифрите върху екрана, Десан се сети за запитване до Интерпол във връзка с арести в Берлин преди три дни. Намирисваше на пране на пари. Поклати глава. Ни най-малко не се съмняваше, че това е връхът на айсберга. Беше убеден, че задържаните са само малка част от международна престъпна мрежа, занимаваща се с незаконни финансови операции из цяла Европа. Когато говори с Валтер Мендлер, главен инспектор от берлинската криминална полиция, остана изненадан как така арестите са били предизвикани от анонимно обаждане. За него бе странно, че берлинските му колеги са разбрали от къде е обаждането, а не са успели да идентифицират кой е позвънил. Не си бяха направили труда да продължат разследването, но Десан прояви любопитство и реши да поразпита тук-там. След няколко дискретни телефонни разговора откри, че сградата с офиси, от където е дошло обаждането, не е отдадена под наем на частно лице, а на корпорация. Несъществуваща корпорация. Офиси във Виена, където никой никога не се е мяркал. Холдингова компания, която очевидно не се занимава с нищо. Никой не знаеше предмета ѝ на дейност, нито кой я контролира. Десан звъня три пъти на номера, който Мендлер му даде, и всеки път попадеше на телефонен секретар. Не остави съобщение. Анонимният мъж, обадил се на берлинската полиция, или бе част от мрежата бизнесмени, заети с пране на пари, или е имал друга причина да иска да скрие

самоличността си. Силно развитите инстинкти подсказваха на Десан, че нещо не е наред и си заслужава да го проследи.

Сред арестуваните в Берлин беше Курт Бадрут, старши вицепрезидент в „Киракис корпорейшън“. Пръстите на Десан заиграха върху клавиатурата. Задаваше въпроси за Бадрут, за мястото му във висшите ешелони на корпорацията. Научи доста интересни подробности.

Бадрут се оказа един от най-добре платените служители в цяла Европа. Притежаваше къща в града и в провинцията, наскоро си бе купил вила на италианската Ривиера. Работеше в корпорацията от двадесет и една години и върху репутацията му на безупречен служител никога не бе имало петно. До този момент. За всичко, разбира се, има първи път, но любопитството на Десан не секваше. Защо именно сега? Защо след години игра по правилата човек с положението на Бадрут ще рискува всичко, за което е работил цял живот? Няма логика. Постоянно се сещаше за думите на Мендлер — Бадрут продължавал да твърди, че е невинен, че му е устроен капан. Възможно ли е, питаше се Десан. Нима Бадрут говореше истината? И ако е така — защо му е устроен капан? Поради каква причина някой иска да го съсипе? Ако Бадрут не лъже, следователно някой го преследва или го използва, за да се добере до друг. На човек най-напред му хрумва, че някой се опитва да подкопае устоите на солидната и просперираща „Киракис корпорейшън“. Доверявайки се на предположенията си — а те рядко го подвеждаха — Десан реши да се запознае по-подробно със случая. За начало си набеляза да разговаря с Бадрут.

На следващия ден отлетя за Берлин.

ГЛАВА 25

В затъмнена прожекционна зала в една от кулите на Световния търговски център неколцина шефове от отдел „Връзки с обществеността“ на „Киракис корпорейшън“ нервно очакваха да пристигне председателят на борда на директорите. Досега Киракис-младши никога не бе гледал предварително рекламните им клипове. Предпочиташе да оставя това занимание във вещите ръце на Джордж Прескът. Александър никога не бе отделял време да одобрява рекламни кампании. Но сега — така се говореше — проблемите, връхлетели наскоро компанията, били събудили интереса му към отдел „Връзки с обществеността“ и той разчитал именно работещите там хора да подобрят имиджа на корпорацията.

За непосветените изглеждаше, че всички несгоди и провали са се случили изведнъж. Напоследък заглавията в „Уолстрийт джърнал“, „Форчън“, „Форбс“ и „Бизнес уик“ бяха неизменно отрицателни. Споменаваха се отделни инциденти: в част от пратките на фармацевтичната компания бяха открити обезболяващи лекарства със съдържание на цианид. Трима души бяха умрели. В института за изследване на ядрената енергия избухна загадъчна експлозия. Единственото хубаво бе, че по същото време не е функционирал никой от реакторите. Революция в Индонезия и угрозата от национализация заплашваше бъдещите сондажи в морето край остров Ява.

Имаше и редица други по-дребни инциденти, до които журналистите — за щастие — не се бяха добрали.

Когато вратата се отвори, всички в залата млъкнаха. Вътре нахлу ярка светлина. Александър влезе, следван от Джордж Прескът и Джеръми Робъртс, директор на отдел „Връзки с обществеността“ и отговарящ за рекламата. Александър кимна на събралите се и седна. Джордж Прескът и Джеръми Робъртс се настаниха до него. Робъртс направи знак да пуснат филма. Екранът почти моментално оживя.

Мълчалив и неподвижен, Александър наблюдаваше кадрите, които трябваше да пресъздадат петдесетгодишната история на корпорацията. Наблягаше се на ролята на „Киракис корпорейшън“ във Втората световна война, на икономическия и технологичен напредък, на плановете за бъдещето. Робъртс не гледаше екрана, а Александър, за да долови какво си мисли младият Киракис. Но лицето на Александър оставаше безизразно, а тъмните му очи не се откъсваха от екрана. Не помръдна, докато филмът не свърши и не запалиха светлините.

— Е? — попита Робъртс напрегнато, неспособен да овладее нервността си.

— Никой няма да гледа такъв боклук — отсече Александър и стана. — Искан да видя филм за плановете на „Киракис корпорейшън“, за бъдещето, за новите хоризонти, които ще покоряваме, а получих урок по история.

— Но господин Киракис... — започна Робъртс.

— Трябва да призная, че съм доста разочарован — продължи Александър.

— Разочарован ли? Знаете ли колко се трудихме над това?

— Очевидно не е било достатъчно — срязва го Александър. В тона му ясно се долавяше недоволство. — Това няма да впечатли широката публика. Дори няма да привлече вниманието ѝ. — Обърна се към Джордж. — Виж какво ще изровиш от минали рекламни кампании. — Посочи с ръка към екрана. — Това, което току-що видях, не желая да бъде излъчвано никога!

— Ще са нужни месеци, за да организираме нова рекламна кампания — обади се Робъртс.

— Не ме интересува колко време е необходимо! — отвърна троснато Александър. — И когато се захванете да работите по новата кампания, добре е да помните, че не искам да се казва на широката публика какво прави корпорацията, а да ѝ се покаже! Искан да видят усилията ни в неразвитите страни, какво сме предприели, за да се реши енергийният проблем, да се видят построените от нас жилищни комплекси в редица страни по света. — Направи пауза. Черните му очи продължаваха да проблясват гневно. — Не желая приказки, господа, а действие. Нека не занимаваме хората с онова, което е още върху чертожните ни дъски, а с онова, което сме постигнали. Искан действие.

— Но, сър, изразходвахме доста време и пари за този филм...

Александър се усмихна ледено.

— Доста неразумно е, Робъртс, да ми напомняш за загубите на човешка енергия и пари. Съветвам те ти и хората ти да започнете да разработвате нова кампания веднага!

Робъртс се поколеба само миг, после кимна.

— Да, сър.

Джери Робъртс и екипа му наблюдаваха мълчаливо как Александър и Джордж напускат прожекционната зала. Всички знаеха за бедите, сполетели корпорацията през последната година, както и че Александър Киракис е под голям стрес. Бяха наясно, че председателят на борда на директорите е енергичен и амбициозен; перфекционист, за когото е трудно да се работи, но никой никога не го бе виждал чак такъв. Когато излизаше от залата, имаше вид на човек, който ще експлодира всеки момент.

— Искам да говоря с теб... В кабинета ми — подметна Александър тихо, докато отиваха към асансьорите.

— Кога?

— Веднага — отвърна Александър. — Намерих разрешение за кризата в югоизточна Азия.

Джордж не успя да скрие изненадата си. Готвеше се да зададе въпрос, но се отказа.

Александър не отвори уста, докато не стигнаха до кабинета.

— Не ме свързвай с никого, Стейси — нареди той на секретарката, влезе и затвори вратата след Джордж. Когато седна зад бюрото, Джордж забеляза, че Александър се усмихва. — Мислех си: „Хамънд — Транскон“, „Баркли — Хауард“, „Патерсън холдинг лимитид“ и „Лоун стар ойл“ вече изразиха интерес да участват. Направиха го почти в деня, когато започнахме сондажите. — Замълча за момент. — Ще дам на всеки от тях по двадесет и пет процента от дяловете.

— Какво? — Джордж го погледна смаяно. Съмняваше се дали е чул правилно. — И на четирите компании? Ако дадеш на всяка по двадесет и пет процента, значи им даваш всичко...

— Не съмсем — уточни Александър. — Възнамерявам да им направя идентични оферти — че съм готов да отпусна двадесет и пет процента. Но ще поискам да не споменават пред никого за

споразумението ни. В замяна всеки ще ми предостави по петнадесет процента от бъдещите приходи от нефтопроизводството.

— Така никой няма да знае, че и останалите са замесени — досети се Джордж.

— Точно така.

— Възвръща ни се първоначалното вложение, плюс солиден процент от приходите им, ако съоръженията не бъдат национализирани — довърши Джордж и запали цигара.

Александър кимна.

Джордж се замисли за миг, преди да обяви: — С други думи, запазваш си всички привилегии без никакви рискове.

Александър се наведе напред и събра длани на бюрото пред себе си.

— Можеш ли да измислиш по-добър начин да се спася — както Кафир се изрази съвсем точно? — попита той, видимо доволен от себе си.

Джордж поклати глава.

— Не, и не мисля, че някой друг би могъл — призна той. — Но има един проблем, разбира се. Ако се разчуе от нашите редици, както се е случвало?

— Обмислих и тази вероятност — увери го Александър. — Затова реших да знаем само ние двамата. Парите трябва да се внесат по банкова сметка в Швейцария.

Джордж изглеждаше впечатлен.

— Май си преценил всичко.

— Да. — Александър взе телеграма от бюрото и я подаде на Джордж. — Консорциумът се вълнува за нашата стабилност — обясни той мрачно. — Заплашват, че ще искат да върнем заемите предварително.

В клиниката в Лозана доктор Анри Гудрон излезе от кабинета си и изкачи стълбището, за да отиде до стаята на Елизабет Райън. Тя изглеждаше както винаги: седеше до прозореца и се взираше невиждащо в пространството. Медицинска сестра решише лъскавата ѝ тъмна коса. Елизабет бе вече наистина сама. Но тя е сама от онази ужасна нощ преди толкова много години, помисли си той.

Ню Йорк

През следващите няколко седмици Мередит продължи разследването си в друга посока. Започна да се връща към миналото на Александър, към живота на Константин и Мелина Киракис. Извади пълните със спомени и снимки стари семейни албуми, които донесоха от Гърция. Водеше дълги телефонни разговори с Хелена и задаваше дискретни въпроси, без да обяснява причините за любопитството си. Съзнателно избягваше всякакво споменаване на Йоанина, защото знаеше, че това мигом ще събуди подозрителността на гъркинята. Научи доста неща. В хода на разследването се сблъска с един объркващ факт: имаше десетки снимки на Дамян Киракис — буквално десетки бебешки снимки, а на Александър нямаше нито една. За Мередит бе странно, че най-ранните снимки на Александър са от петгодишната му възраст. Защо, питаше се тя, няма негови бебешки снимки.

Попита Хелена, но тя не успя да ѝ даде смислен отговор; допусна, че са били неволно унищожени.

— Сигурна съм, че не е важно — успокои я гъркинята.

Но Мередит не смяташе така.

— Няма логика! В семейните албуми от ноември 1948 до септември 1953 има купища снимки, но нито една на Александър. Ако са били унищожени, нямаше ли да стане същото и с всички други от този период?

— Защо не попитате Алекси за това — предложи Хелена в желанието си да помогне.

— Права си — съгласи се Мередит. — Май правя от мухата слон.

— Защо толкова ви интересуват старите снимки? — попита Хелена колебливо.

— Естествено любопитство — излъга Мередит. — Смятаме да имаме деца. Ще ми се да видя как е изглеждал Александър като малък.

— О, беше съвсем нормално малко дете — увери я Хеи се засмя. — Умно и винаги готово за пакости.

Разговорът беше приятен, но не ѝ даде кой знае колко информация. Колкото повече се замисляше, толкова повече растеше увереността ѝ, че между смъртта на детето на Елизабет Райън и

злополуката на Александър в Йоанина има някаква връзка. Всичко пасваше: момчето на семейство Райън е било на четири години, Александър също. И двете злополуки бяха станали в Йоанина и тя бе готова да се обзаложи, че е било по едно и също време. Предполагаше се, че малкият Дейвид Райън е умрял в изоставения кладенец — Александър имаше кошмари, че е погребан жив. Жената от сънищата му е облечена като древна гъркиня, така ѝ бе казал, а по време на злополуката Елизабет Райън бе снимала библейска сцена. Хелена каза, че Мелина Киракис описала нараняването на Александър като „травмиращо“, но не бе споменала повече подробности. Да падне в кладенец за четиригодишно дете е травмиращо; достатъчно травмиращо, че да го лиши от паметта му. Но как е успял Александър да оцелее? А самата Елизабет Райън? Мъртва ли беше, или жива и вероятно скрита някъде на континента? Подозренията на Мерedit се пробудиха от момента, когато за пръв път забеляза силната прилика между Александър и Елизабет; прекалено голяма прилика, за да е случайна.

Няма да му го споменава, преди да открие доказателства.

— Не ме свързвай с никого, докато не ти кажа, Стейси — разпореди Александър и влезе в кабинета. — Не искам никой да ме безпокои.

— Да, господин Киракис.

Александър затвори вратата и пое дълбоко въздух. Идваше от съвещание с борда на директорите. Дяволите да ги вземат, помисли си той сърдито. Трябва да се допитва до мнението им, а са толкова тесногърди! Ако компанията бе останала частна собственост, нямаше да е задължен да отговаря пред когото и да било.

Днес изразиха резерви относно бъдещето на института за ядрени изследвания. Обърнаха му внимание — сякаш той не го знаеше, — че в момента струва доста пари на корпорацията, а и възникваха сериозни затруднения във връзка с федералните закони. Активисти от антиядрени групировки протестираха и изглежда това не бе достатъчно, ами се трупаха и дребни проблеми. Бордът на директорите настоя работата на института да спре, но Александър наложи вето върху това решение.

Седна зад масивното бюро от черен махагон и разтърка слепоочия — молеше се пулсиращата болка в главата да изчезне. Какво ли още ще му се струпа, запита се той. Серии бедствия и злополуки — и то една след друга — сполетяваха глобалните му проекти вече три години. А през последната година темпото се увеличи чувствително. Първо беше пожарът в Монреал. Говореше се, че е умишлен палеж, но никой не го доказа. После дойде фалитът на Карло Манети и самоубийството му. Спекулациите, че е свързан с финансовия крах на Манети, нанесоха значителни вреди на имиджа на корпорацията. Александър не знаеше кой стои зад проблемите на италианеца, но бе убеден, че точно това е била целта: да се опетни имиджът на Киракис. След смъртта на Манети облаците се разсеяха, но започнаха съдебни дела срещу фармацевтичната компания във Франция във връзка с инцидентите с цианида. Появи се подозрението, че Кафир го мами, а бордът на директорите настояваше ядреният институт да се закрие. На Александър му се струваше, че някаква конспирация цели да го унищожи. Онзи, който стоеше зад нея, очевидно бе умен и опасен. Добре си бе научил урока — знаеше точно кои са уязвимите места в неговите проекти. Александър си даваше сметка, че е изправен пред смъртен враг, но нямаше да седи със скръстени ръце и да чака. Щеше да се бори с всички сили.

В гримьорната момичето постави голяма салфетка върху роклята на Мередит, преди да ѝ нанесе фон дьо тен. Кожата ѝ бе така безупречна, че го използваше само пред камерата. Синди седеше в единия край на помещението, четеше на глас графика на Мередит до края на деня и си водеше бележки за задачи през следващата седмица. На прага се появи Лари Кайл, асистент-продуцентът на предаването.

— О, върна се най-после — вместо поздрав каза той. — Сигурно е приятно да отлетиш за някое екзотично местенце, докато ние тук се скъсваме от работа. В това студио сме ти като роби.

— Престани, Лари. — Мередит едва се удържаше да не прихне. — Няма да си разменям обиди с теб. А и имаш късмет, че съм в добро настроение.

Гримьорката приключи работата си и махна салфетката.

— Добро настроение ли? — ухили се Лари. — Значи съпругът ти се е върнал с теб. Винаги познавам кога двамата сте разделени за дълго. Ставаш направо неприятна.

— А ти да не би да си приятен в момента?

Лари Кайл се направи, че не я чува, и се обърна към Синди:

— Нали не си забравила да ѝ съобщиш за лудия, дето се опитваше да се свърже с нея лично?

— Луд ли? — обади се Мередит.

Синди кимна.

— Нищо особено — обясни тя. — Просто един човечец, дето не знае на коя планета е, ако ме питаш. Звъни тук, а когато му кажа, че те няма, отказва да остави съобщение. Просто затваря. На следващия ден — пак същото.

— Е, такава е цената на славата — подметна Кайл подигравателно.

Мередит се усмихна.

— Предупредих ви, че обявите, които пуснахме в списанията, ще примамят всички откачалки от тук до Сан Франциско?

— Не си ли заинтригувана? — попита Синди.

— Трябва ли да бъда? — отвърна Мередит и си наложи да се усмихне.

— Ами, откровено казано, звучи малко странно...

Мередит се засмя.

— Всички са малко странни... И безобидни — отвърна тя уверено.

Но истината бе, че любопитството ѝ се бе събудило.

ГЛАВА 26

Лондон

Инспектор Десан последва полицейския офицер по дългия тесен коридор на моргата. Съвсем ясно долавяше странната, малко призрачна тишина и усети студени тръпки да пробягват по гърба му. Смъртта витае наоколо, помисли си той. Усещаше я почти като физическо присъствие. Полицаят отвори някаква врата и Десан влезе в мрачна, боядисана в сиво стая, опасана с метални шкафове — тук държаха труповете. На тясна метална маса в средата на помещението един труп, изцяло покрит с голям бял чаршаф, беше оставен за разпознаване. Служителят пристъпи напред и откри лицето.

— Това ли е тя, инспекторе? — попита полицаят.

Десан кимна и усети как леко му се повдига.

— Да — отвърна той. — Тя е.

Погледна за последен път лицето на мъртвата жена, преди отново да го покрият с чаршафа. Нямахше съмнение: това е жената, която търсеше от две седмици.

— Как е починала? — попита той.

Служителят свъси вежди.

— Ударила я кола, която изчезнала. Пресичала улица „Глочестър“ недалеч от Хайд парк. Според онова, което чух, шофьорът дори не намалил скоростта.

Десан се обърна към полицая:

— Някой забелязал ли е колата? Марка, цвят? Или регистрационния номер?

Полицаят поклати глава.

— Случило се е късно през нощта. Малцината очевидци са единомудни: всичко станало толкова бързо, че дори нямали време да различат колата. Шофьорът карал бързо...

— Мъж ли е бил? — прекъсна го Десан.

— Начин на изразяване, сър — обясни полицаят.

Десан кимна и попита:

— Сега ли ще уведомите сестра й?

— Да, сър. Веднага.

— Разполагате с телефоните ми в хотела и в Париж — напомни Десан. — Ще ми звъннете, ако има ново развитие, нали?

— По произшествието ли? Естествено.

Французинът гледаше навъсено.

— Това — отбеляза той — съвсем не е случайно произшествие.

В таксито на път за хотела Десан мислеше по случая. Никога не бе виждал Каролин Грейсън на живо, но никак не се затрудни да я разпознае. Снимката ѝ се появи в централата на Интерпол в Париж две седмици по-рано. Тя бе старша секретарка на Дрю Дъглас-Кент, вицепрезидент на „Киракис корпорейшън“ и управител на дейността ѝ в Лондон. Преди три седмици бе изчезнала с дипломатическо куфарче, пълно с поверителни документи. Уведомиха Интерпол, защото се подозираше, че е била замесена в незаконни сделки, довели до арестуването на Курт Бадрут в Берлин. Десан така и никога не повярва на тази версия. Тя бе само секретарка и едва ли е участвала в толкова високоспециализирана и деликатна операция. Дори да е изпълнявала ролята на куриер на Дъглас-Кент — или на друг, — нещо в цялата работа просто не се връзваше. Десан бе разговарял със сестра й — репортерка в Би Би Си. Люси Грейсън Тейлър му съобщи, че Каролин ѝ е телефонирала вечерта, преди да изчезне. Била ужасена, припомни си Люси. Споделила, че съвсем случайно попаднала на нещо, което я изплашило. Не споменала на сестра си за какво точно става дума, но твърдяла, че е изключително важно и че е получавала анонимни заплахи от мъж по телефона. Доверила на Люси, че е взела документите и щяла да ги предаде на властите. Това бил последният разговор на Люси със сестра ѝ. Дипломатическото куфарче обаче не било с Каролин Грейсън при смъртта ѝ, сети се Десан, докато плащаше на шофьора и слезе пред хотел „Роял Уестминстър Касъл“. От друга страна, Люси се кълнеше, че не го е открила и в апартамента на сестра си. Претърсила го най-обстойно, защото се питала какво е било толкова важно, та да убият Каролин заради него.

Десан спря на рецепцията да провери дали има съобщения за него. Нямаше. Качи се в стаята си. Размисли се дали да не провери

какви ги вършат във висшите ешелони на „Киракис корпорейшън“ — разследване, което му се въртеше в главата от шест месеца. Сети се за дългите часове пред компютрите в централата на Интерпол, където изучаваше материалите от разпечатките. Отначало Десан реши да се зарови в делата на „Киракис корпорейшън“ по света, воден от неясно предчувствие. Провери старателно Курт Бадрут и човекът се оказа „чист“ във всяко отношение. Десан прекара седмица в Германия, за да се запознае подробно с банковите досиета и документите в кредитни институции.

До края на седмицата разполагаше с подробен портрет на Курт Бадрут — бляскав и преуспяващ бизнесмен, безупречен във всяко отношение. Нямаше криминално досие, дори не бе глобяван за неправилно шофиране. Близо двадесет и пет години беше женен за дъщерята на германски дипломат и имаха две деца. От четири години издържал любовница, десет години по-млада от него, работила през по-голямата част от живота си като момиче на повикване. Малко неразумно от страна на Бадрут, помисли си Десан, но едва ли представляваше мотив да бъде замесен в нещо, което вероятно ще завърши с дълга присъда за излежаване в затвора. Не. Десан вече не се съмняваше, че го е натопил същият човек, който е бил заинтересован да разкара Каролин Грейсън от пътя си — същият, който стои зад всички проблеми на „Киракис корпорейшън“. Бадрут и Грейсън са просто пионки. Онзи, който дърпаше конците, преследваше далеч по-голяма цел. След изчезването на Грейсън преди две седмици бе насочил вниманието си към „Киракис корпорейшън“. Дълги дни рови в компютрите из цяла Европа и наученото го смая. Корпорацията бе най-големият международен конгломерат — това беше всеизвестно, но Десан бе убеден, че никой — с изключение вероятно на самия Александър Киракис — не знае колко е огромна всъщност империята му. Тя бе като гигантски октопод, чиито властни пипала обгръщаха глобуса. Нямаше бизнес или индустриална сфера, недокосната от нея. Броят на наетите работници и брутна печалба в световен мащаб я правеха по-голяма и мощна от редица държави — наистина завидно постижение за компания, започнала през 20-те години като скромна корабоплавателна фирма.

По време на Депресията геният на Константин Киракис и богатството на тъста му Дамян Катрамопулос спасили клатушкащата

се фирма „Корабни превози Атина“. После Киракис се бе захванал и с други начинания. Фирмата му процъфтявала дори когато войната раздирала Европа и „Корабни превози Атина“ се превърнала в компанията „Атина Маритайм“, върху която по-късно била основана „Киракис корпорейшън“. Константин Киракис бе изградил империята си бавно, но стабилно и без да се сблъсква с особени проблеми. Накрая предал властта в ръцете на единствения си жив син Александър. И именно тогава започваха неприятностите.

Разрастването на „Киракис корпорейшън“ през последните години бе по-голямо, отколкото през всичките петдесет и пет години преди това. Александър Киракис явно беше динамичен бизнесмен, но и човек, който лесно печели врагове. Постигнал доста, ала по пътя се бе сдобил с редица могъщи и опасни противници. Не може да станеш толкова властен и влиятелен, колкото Александър Киракис, без да породии известна враждебност.

Десан премисляше информацията за сериозните проблеми на корпорацията през последните години. А сега една нейна служителка загина при подозрителни обстоятелства.

Десан установи, че за да осъществи разширяването на империята си, Александър Киракис е взел няколко големи заема от група швейцарски банки, които досега не бе успял да погаси. Банкерите го притискаха. Странно, замисли се Десан: шеф на корпоративна империя, изправен пред сериозни проблеми и под натиск да върне големи финансови задължения. Вероятно гледам в грешна посока, допусна инспекторът. Възможно е мишената да не е „Киракис корпорейшън“.

Може да е самият Александър Киракис.

Летище „Шипхол“, Амстердам

В залата седеше мъж и четеше „Интернешънъл хералд трибюн“. На две страници се описваше смъртта на секретарка от „Киракис корпорейшън“ в Лондон. Отново лоши новини. Чудесно, помисли си мъжът, сгъна вестника и го прибра в куфарчето си. Всичко се движи по план. Само въпрос на време, преди...

Ню Йорк

В кабинета си Мередит диктуваше писмо на секретарката. На бюрото пред нея лежеше жълт бележник, изпълнен със записки за предстоящи предавания, евентуални гости и възможни контакти; камара писма чакаха да ги прочете; виждаше се и последният брой на „Мис уъркинг уоман“, с нейна снимка на корицата. Всички материали от проучването ѝ по случая Райън се намираха в кашон на пода вдясно от бюрото ѝ. Докато диктуваше на Синди, и погледът, и мислите ѝ постоянно се насочваха към кашона. Сякаш беше отворила кутията на Пандора и вече бе прекалено късно да я затвори. Връщане назад нямаше. Беше длъжна да открие истината — повече заради Александър, отколкото заради себе си.

Преди седмица проведе дълъг телефонен разговор с администратора на болницата „Кифисия“ в Атина. При нормални обстоятелства щяха да ѝ откажат всякаква информация, защото досиетата на пациентите бяха строго поверителни. Но когато разбра, че говори с госпожа Александър Киракис, човекът обеща да направи всичко възможно и да удовлетвори молбата ѝ. Още повече че през годините и Константин, и Александър бяха правили щедри дарения на болницата. Само година преди смъртта си Константин Киракис бе дал средства да се изгради ново крило, което да бъде наречено на името на съпругата му.

Като начало Мередит поиска информация за Александър. От него знаеше, че навремето, след злополуката в Йоанина, е бил настанен в тази болница. Поне така каза майка му някога на Хелена. Поинтересува се и за една американка, вероятно постъпила там през юли или август 1953 година. Казвала се Елизабет Уелдън-Райън. Маклоски бе споменал на Мередит, че след злополуката взели Елизабет от Йоанина и Том Райън я отвел на място, където да ѝ осигурят подходяща медицинска грижа. Атина бе най-близкият голям град. Ако е била пациентка там — дори за кратко, — това би подсказало на Мередит къде е отведена после, независимо жива или мъртва. „Ако... ако, помисли си Мередит. Прекалено много ако“.

По-силно от когато и да било сега инстинктите ѝ подсказваха, че Елизабет е жива... някъде. И ако успее да я открие, има вероятност да разбули тайните, заровени в Йоанина. Има вероятност да освободи Александър от демоните от миналото. Странно, помисли си Мередит.

Отначало главното за нея беше историята — стремеше се да наруши конспиративната тишина около „смъртта“ на Елизабет Уелдън-Райън, продължаваща вече три десетилетия. Това бе нейната мечта, но сега тя се превръщаше в кошмар. А и историята вече не беше важна. Тя трябваше да разбере какво наистина се бе случило с Александър в Йоанина. Трябваше да разбере дали той е възкръсналият Дейвид Райън — красивото момченце, чието тяло не е извадено от кладенеца. И ако е така — как бе оцелял? И защо Том и Елизабет Райън са били сигурни, че момченцето е мъртво?

— Това ли е всичко, Мередит?

Думите на Синди прекъснаха мисълта ѝ.

— Какво? О, да... Това е всичко засега — отвърна тя разсеяно.

Секретарката я изгледа озадачено, после стана и излезе от офиса. Мередит извади от кашона снимка на Елизабет и я доближи до поставената в рамка снимка на Александър върху бюрото си. Невероятно! Все едно гледаше отражение в огледало.

Мередит внезапно потрепери. Всичките ѝ разследвания водеха към Александър. Сега излизаше, че собственият ѝ съпруг е липсващото парче от загадката, която тя се опитва да разреши от години; очевидната брънка, която ѝ бе убягвала. От едната страна бяха Том Райън и Елизабет Уелдън — златната двойка на Холивуд от времето на златната филмова ера; от другата — Константин и Мелина Киракис — богати, могъщи и със солиден брак. Една династия, прокълната трагично. Разполагали с всичко, освен с единственото, което и двамата желяели най-много — силно, здраво дете; наследник на империята. Мелина Киракис бе преживяла три спонтанни аборта, преди да роди Дамян, умрял на петгодишна възраст. А след това се бе появил Александър. Като отговор на молитвите им. Дете, минало през ужасно изпитание. Беше оцелял, но нямаше спомен какво му се бе случило. Мъж, който до ден-днешен не успяваше да си спомни своето детство. Какво всъщност е станало през онова лято в Гърция, запита се Мередит.

Разтвори тайните от Йоанина и с това разтвори и тайните за миналото на Александър, помисли си тя. Също като кутията на Пандора.

Париж

Посветил се изцяло на задачата да научи възможно повече за Александър Киракис, инспектор Десан предприе редица пътувания из Европа и зададе куп въпроси на компютрите почти във всяка страна. В Гърция посети Бюрото по статистика, Националната банка и Банката за индустриално развитие. В Париж влезе в базата данни на компютрите на „Креди Лион“ и „Ашуранс Насионал“. Прекара известно време в Рим и посети отново Берлин. Събра данни от различни източници в Лондон, Мадрид и Копенхаген. Прегледа архиви на вестници във всички страни. Процесът се оказа дълъг и отне много време, но резултатите си заслужаваха усилията.

Когато приключи, Десан знаеше, че Александър Киракис е роден на 17 ноември 1948 година в Гърция. Според медицинското му досие има една от най-редките кръвни групи: АВ, отрицателна. Не успя да открие акта му за раждане, но се примири, че от време на време дори компютрите правят грешки. Докато стане на осемнадесет Киракис получил образованието си чрез частни учители в имение на остров в Егейско море, собственост на семейството. През 1971 година завършил Харвард — бил първенец на випуска. Беше известно, че младият Киракис обожава да пътува, живее в лукс, харчи много пари по жени и коне за игра на поло, макар и невинаги точно в тази последователност.

Вестниците пишеха постоянно за това. Беше предприемал множество кратки любовни авантюри с някои от най-зашеметяващите жени в света. Преди да се ожени за американската журналистка Мередит Кортни през 1984 година беше издържал близо година гъркиня като своя метреса. Десан откри, че Александър си е създал толкова много врагове в личния си живот — предимно жени, — колкото и при деловите си сделки. Интересно, помисли си детективът. Александър Киракис се оказа по-противоречив от огромната империя, която ръководеше. Корпорацията напоследък понасяше всевъзможни удари, печелеше си лоша слава в медиите, беше принудена да плаща астрономически суми за съдебни процеси, имаше значителни задължения към банки, които започваха да стават нетърпеливи. Може би Александър Киракис бе на ръба на отчаянието, а отчаяните хора правят отчаяни неща. Изглежда бе дошло време да се срещнат лично.

Десан взе следващия полет на „Ер Франс“ до Ню Йорк.

Лос Анжелис

В читалнята на библиотеката един мъж внимателно проучваше от екрана пред себе си данни от микрофилми, достъпни за публиката. Денят се оказа дълъг, но резултатен. Сблъска се с някои трудности, докато набави медицинските досиета, които му възложиха да открие, но накрая успя. Сдобиването с тази информация, помисли си той, означава шестцифрен хонорар.

Представа нямаше кой го е наел. Никога не бе срещал човека, за когото събираше тази поверителна и донякъде деликатна информация. Дори нямаше представа дали работи за мъж или за жена. Винаги контактуваше с посредник: жена, от която получаваше поредната задача. Плащаха му редовно — вноските постъпваха в банковата му сметка. Знаеше единствено, че поръчителят е изключително богат, влиятелен и твърдо решен да остане анонимен.

Но защо този човек се интересуваше толкова сериозно от медицинското досие на дете, умряло преди повече от тридесет години?

Ню Йорк

Александър се бе затворил в кабинета си в Световния търговски център цяла сутрин. Отказваше да се види с когото и да било и не приемаше телефонни обаждания. Опитваше се да се концентрира, но не успяваше. Мередит се оказа права, помисли си той. Стана, отиде до прозореца и се загледа в поемащите към открито море кораби. Наистина бе необходимо да се махне за известно време, да подреди всичко в главата си, да овладее проблемите. Изпита задоволство, че Мередит настоя да заминат за Саутхамптън. Очакваше с нетърпение да прекара известно време насаме с нея, да поговорят на спокойствие.

След два часа му предстоеше среща с неколцина банкери. Не я очакваше с нетърпение и му се искаше да я отложи, но щяха да обсъждат твърде важни въпроси и не биваше да се бави дори ден. Пое дълбоко въздух. Е, поне е последният делови ангажимент, преди да заминат за уикенда.

Изжужаването на интеркома наруши потока на мислите му. Наведе се и ядосано щракна лостчето.

— Стейси, казах, че не желая да ме безпокоят!

— Да, сър, но тук един господин настоява да ви види. От Интерпол е — обясни тя задъхано.

— Интерпол ли? — Какво общо има Интерпол? Поколеба се за миг. — Добре, пусни го.

— Да, сър.

Вратата се отвори и влезе някакъв мъж. Никак не отговаряше на очакванията на Александър: беше нисък, набит, на средна възраст с разрешени коси и бавна, провлечена походка. Прекоси усмихнат кабинета, за да подаде ръка на Александър. Дватамата се здрависаха и той се представи:

— Инспектор Адриан Десан от Интерпол. Удобно ли е да ви задам няколко въпроса?

— Относно какво? — попита Александър нетърпеливо.

— За някои... несполуки в дейността на корпорацията ви — отвърна Десан. — Разрешавате ли да седна? На крак съм от сутринта и съм малко уморен.

Александър кимна, но предупреди:

— Не разполагам с много време. След час-два имам среща в града и...

— Няма да ви задържам дълго — увери го Десан и седна. — Знаете, естествено, че един от вашите висши ръководители е арестуван в Берлин по обвинение, че е извършвал незаконни действия, нали?

— Разбира се.

— Бях в Берлин. Говорих надълго и нашироко с него. Кълне се, че е невинен — подхвана Десан. — И съм склонен да му вярвам.

Александър го изгледа изпитателно.

— Защо?

— Защото смятам, че е бил злепоставен преднамерено. Който го е направил, всъщност се е целил във вас, мосю Киракис.

— Интересна хипотеза, инспекторе — отбеляза Александър предпазливо.

— Според мен е напълно очевидно — продължи Десан и изброи всички злополуки, сполетели „Киракис корпорейшън“ през последните няколко години. Показа на Александър компютърните разпечатки и другата събрана информация по време на разследването си. — Излиза, мосю Киракис, че корпорацията ви се крепи на разклатена основа.

— Да, преживяваме известни затруднения — призна Александър.
— Но това се случва и на най-солидните компании.

— Възможно е. — Десан направи пауза. — Не ви ли се струва обаче странно, че до 1982 година, когато вие оглавихте борда на директорите, делата на „Киракис корпорейшън“ бяха относително спокойни?

— Накъде точно биете, инспекторе?

— Мен ако питате, някой много държи да ви изхвърли от бизнеса завинаги — изстреля Десан направо.

Александър се усмихна.

— Положително мнозина биха го желали — съгласи се той. — Но е малко вероятно да го постигнат.

— Сигурен ли сте?

Александър го погледна.

— Да — отвърна той решително. — Напълно.

Десан затвори куфарчето си и го остави на пода.

— Когато арестуваха Курт Бадрут, мосю, в Интерпол се получи запитване дали е свързан с прането на пари. От самото начало нещо в обстоятелствата около арестуването му не беше наред. Бадрут настояваше, че е бил съзнателно натопен, и аз бях склонен да му повярвам още тогава.

— Защо? — попита Александър. — Казахте същото преди малко. Защо му вярвате?

— А вие не му ли вярвате? — контрира го Десан.

— Вярвам му, естествено — отвърна Александър без никакво колебание. — Но аз го познавам от години. Никога не би направил нещата, за които го обвиняват.

— И аз го познавам — увери го Десан и разказа на Александър за проучванията си около Курт Бадрут. — Убеден съм, че е бил само пионка, мосю Киракис. Истинската мишена всъщност сте вие.

— Аз ли? — Александър направи усилие гласът му да прозвучи спокойно.

Десан му разказа какво бе научил за „Киракис корпорейшън“ и приключи със смъртта на Каролин Грейсън в Лондон.

— Според официалната версия е било злополука — завърши той.

— Но вие не вярвате, така ли? — попита Александър бавно.

— Не. — Десан свъси вежди. — Някой е искал да изглежда като злополука и е свършил добра работа да убеди хората, че е така. Но мен не може да ме подведе. — Замълча за момент. — Настъпвал сте интересите на доста хора, откакто поехте активно юздите на „Киракис корпорейшън“, нали?

Александър се усмихна кисело.

— Когато си в бизнеса, инспекторе, не е възможно да постигнеш голям успех, без да си създадеш някой и друг враг по пътя.

— Но съперниците в бизнеса обикновено не прибягват до убийство, за да спечелят — отбеляза Десан. — Не, мосю Киракис, според мен онзи, който действа, има нещо персонално против вас. Тук съм с надеждата да изразите някои предположения кой може да е.

— Списъкът, опасявам се, е доста дълъг — призна Александър. — Личните ми взаимоотношения са създали почти толкова враждебност, колкото и деловите ми сделки. — Направи пауза и погледна часовника си. — Трябва да вървя. Банкерите не обичат да чакат. Времето е пари — това е философията им. Но ако ми оставите координатите си...

Десан написа телефона на хотела, където бе отседнал.

— Ще бъда тук няколко дни — събщи той.

— Но аз ще отсъствам. Тръгвам утре късно следобед и вероятно ще се върна едва в началото на следващата седмица — обясни Александър.

Французинът посочи картичката, която му бе връчил.

— Телефонът ми в централата на Интерпол в Париж е от другата страна. Ако се сетите за нещо — каквото и да било, — което да е полезно за разследването, моля не се колебайте да се свържете с мен.

— Непременно — обеща Александър.

Неприкрито загрижен, Десан впи очи в Александър.

— Мосю, моля ви не гледайте лековато на въпросите, които обсъждаме — предупреди той. — Ако предположението ми е вярно, вашите бизнес интереси — а и животът ви — вероятно са в опасност.

Дълго след като Десан си тръгна, Александър размишлява върху думите му. Инспекторът си бе свършил работата отлично. Знаеше какво се случва в корпорацията почти толкова добре, колкото и самият Александър. Споделяше теорията на Десан, че нищо не е случайно — всеки проблем, всяка криза са били внимателно режисирани с една-

единствена цел: да го провалят. Зад целия кошмар стоеше умен човек. И изключително опасен.

Александър пое дълбоко дъх. Десан искаше имена; имена на хора, чийто стремеж бе да го унищожат. Едва не се разсмя. Как да посочи от безкраен списък име на човек, готов да го унищожи? Та той дори не знае от къде да започне. Сдоби се с някои изключително мощни врагове в света на бизнеса, а с още повече в личния си живот — бяха не само могъщи, но и несравнимо по-безскрупулни. Всеки от тях имаше и мотиви, и средства да го смаже. Но кой точно — или кои, защото не изключваше вероятността да са се обединили — стоеше зад всичките му грижи?

Кой го ненавижда толкова много, че полага такива усилия да го срине?

— Защо не се откажеш, Лари? — попита Мередит и се засмя, отдалечавайки се от познатия сиво-син декор на „Манхатънски наблюдател“. — В битка на интелекти ти ще си напълно безпомощен!

— Радвам се, че си възвърна чувството за хумор — отбеляза помощник-продуцентът и се размърда на високия стол, от където наблюдаваше Мередит по време на репетицията. — Днес цял ден беше в отвратително настроение.

— Кой на мое място нямаше да е? — попита тя, престорено сърдита. — Прекарвам по четиринадесет часа дневно — а и повече — в тази зоологическа градина. Съпругът ми е в командировка и когато ми звъне, едва си държа очите отворени...

— Ти искаше да си звезда, скъпа — напомни ѝ той дружелюбно.

— Така е.

Мередит тръгна към кабинета си и по пътя се сблъска с Кейси.

— Ако се наложи да работя още един сезон с Лари, ще поискам да ми плащат вредни — оплака се тя. — Подлуди ме по време на репетициите сутринта.

— Подлудява всички — увери я Кейси засмяна. — Свободна ли си на обяд? Има едно страхотно местенце на Тридесет и шеста и Медисън. Защо да не опитаме...

— Изключено. Ще поръчам да ми донесат нещо — прекъсна я Мередит. — Искам да си тръгна от тук довечера в разумно време.

— Александър ли се връща? — попита Кейси.

Мередит поклати глава.

— Ще ми се да беше така — въздъхна тя. — Но работа го задържа в Париж. Представа нямам кога ще си дойде.

Мередит вече приближаваше, когато секретарката ѝ изскочи от кабинета и по лицето ѝ се изписа видимо облекчение.

— Обадох се в студиото. Стефан каза, че вече си тръгнала — подхвана Синди и кимна към вратата. — Вътре те чака куриер. Носи плик за теб.

— Защо не го взе ти? — учуди се Мередит.

Синди поклати глава.

— Имал инструкции да ти го връчи лично. Реших, че е важно.

Мередит кимна. В офиса я чакаше млад униформен куриер. Изправи се и попита любезно:

— Мередит Киракис?

— Да.

— Бихте ли се разписали тук? — помоли той. — Трябва лично да ви го връча.

Тя драсна името си на разписката и пое плика. Куриерът излезе и тя затвори вратата. Щом е толкова важно, за да ѝ го връчат лично, значи не е предназначено за други очи. Взе ножа за отваряне на писма и разряза плика. Вътре имаше един-единствен лист: фотокопие на документ от септември 1953 година. Нямахше придружителна бележка. Впрочем обясненията бяха излишни. Всичко беше от ясно по-ясно. Някой друг се бе ровил в миналото на съпруга ѝ и на Елизабет Уелдън-Райън. Някой друг бе открил истината, доказателството, което самата тя търсеше, за да потвърди връзката между Александър, семейство Киракис и евентуално семейство Райън. Но кой? Кой бе открил следата? Кой знаеше за това? Усети как и последната капка кръв се дръпна от лицето ѝ, докато се взираше в официалния документ от гръцкия съд в Атина. Свидетелство за осиновяване. Осиновяването на Александър.

ГЛАВА 27

Мередит лежеше на леглото и усещаше как главата ѝ пулсира. Щом видя съдържанието на онзи плик, най-лошите ѝ предчувствия се потвърдиха. Наистина отвори кутията на Пандора и освободи всички демони, обитавали миналото на Александър. Защо въобще не се отказа от материала, запита се тя за пореден път; защо не остави миналото — тайните от Йоанина — заровени, както искаха Том Райън и Константин Киракис? Как ще му го съобщя, чудеше се тя и усещаше, че коремът ѝ се стяга на възел.

Погледна листа в ръката си. Макар имената на родителите, отбелязани върху документа за осиновяване, да бяха непознати за нея гръцки имена, тя се досещаше каква е истината. Александър е синът, за когото Том и Елизабет смятаха, че е починал в онзи стар кладенец в Йоанина. Александър е Дейвид Райън!

Как са успели, питаше се Мередит. Как са уредили да получат акт за раждане и документ за осиновяване, без никой да разбере? Дали са го направили, без да събудят нечии подозрения? И какво е струвало на Константин Киракис да скрие истината от света? А и от самия Александър.

Чу стъпки отвън и бързо напъха листа в дамската си чанта, после отново легна. Вратата се отвори и Александър влезе. Спря, изгледа я загрижено за миг, прекоси стаята и седна на леглото до нея.

— Искаш ли да ми кажеш какво не е наред? — попита той с нежни нотки в гласа и я погали по косата.

— Май съм чумава.

Постара се гласът ѝ да прозвучи безгрижно.

Когато преди час влезе в сградата и портиерът я уведоми, че Александър я чака горе, се изплаши как ще застане лице в лице с него, защото той мигом щеше да разбере, че нещо не е наред. Александър инстинктивно долавяше, когато нещо я измъчваше.

— Истината — настоя той твърдо, но проявявайки търпение. — Какво има?

— Сериозно — изглежда съм хванала някакъв вирус — инатеше се тя. — Докато те нямаше, работех по четиринадесет часа на ден, ако не и повече, за да подготвя новите материали за излъчване. Преуморих се, не се хранех добре и се опасявам... Явно е срив.

— Защо не си вземеш един-два свободни дни — предложи той и отметна кичур коса от челото ѝ.

— Ако си взема почивка сега, Харв ще прати полиция по петите ми — усмихна се тя плахо.

— Неговите проблеми са негова грижа. Ти си моя и затова настоявам, *matia moi*. Няма да позволя да се преумориш до смърт.

— Не намираш ли за редно да правиш същото, което проповядваш? — попита тя полушеговито. — Колко пъти напоследък си лягаш доста след полунощ?

— В моя случай е различно и ти го знаеш — отвърна той със свъсени вежди. — Нося отговорност за корпорацията, аз съм Киракис! Преди да стане твърде късно и да бъдат нанесени прекалено много щети, налага се да разбере кой е тръгнал да ме разорява. Съдбата на Ай Би Ес не лежи на плещите ти, макар от време на време да ти се струва така. Настоявам да си вземеш няколко почивни дни. Не желая да те видя как припадаш от изтощение.

Погледна го и почувства, че всеки момент ще се разплаче.

— Обичам те — промълви тя и обгърна врата му с ръце. — Каквото и да стане, както и да ти изглеждат нещата, моля те, никога не забравяй колко много те обичам.

Александър я прегърна силно. Нещо я терзаеше и не беше маловажно, независимо от усилията ѝ да го заблуди. Защо не сподели с него по каква причина е толкова изплашена?

Мередит прочете бавно писмото и го хвърли на бюрото по-скоро раздражена, отколкото ядосана. От клиниката в Лозана, Швейцария, ѝ изпращаха отговор на запитването относно Елизабет Уелдън-Райън — вероятна пациентка в болничното заведение през септември 1953 година. Също като двете предишни писма — от администрацията на институтите в Женева и Давос-Дорф — и това беше официално и не съдържаше никаква информация. Мосю Мишел Буве, административният директор, обясняваше любезно колко иска да ѝ

помогне, но политиката на клиниката била да брани интересите на пациентите. За жалост не бил в състояние да ѝ даде никаква информация, за който и да е пациент; дори не можел да ѝ съобщи имена.

Стана и отиде до прозореца. Коледната украса по улиците подсказваше, че празникът наближава, но тази година Мередит беше далеч от приповдигнатото настроение. Насилваше се да изглежда весела само за да не събуди подозренията на Александър. Винаги така много се радваха на Коледата. Празнуваха по американския календар на двадесет и пети декември, а после втори път — на шести януари, за да спазят традицията, при която бе израснал Александър. Мередит свъси вежди. Вече толкова години той живееше с гръцките традиции и ценности. През целия си живот — поне откакто се помнеше — се мяташе за грък, за син на Константин и Мелина Киракис. Какво ще стане с него, когато му кажа истината, питаше се Мередит.

Влезе секретарката ѝ.

— Мередит, това току-що пристигна за теб. Пише *ЛИЧНО* — поясни Синди и ѝ подаде плика.

Мередит го пое и погледна адреса на подателя — адвокатска кантора в Лос Анжелис. Докато отваряше плика, си даде сметка колко се страхува да разбере какво е съдържанието. Нямахше сили да поеме нова изненада толкова скоро след онази в петък.

Прочете бързо писмото. Къртис Хармън, старши съдружник в кантората, движеше делата на имението на госпожа Райън и фонда, учреден на нейно име. Беше научил за интереса на Мередит относно имота на Томас Райън. Молеше да се свърже с него при първа възможност, за да обсъдят какви грижи се полагат за госпожа Райън от фонда, основан от „Фондация Киракис“ със седалище в Атина. „Фондация Киракис“ ли? Засега не виждаше никаква връзка, но нещата щяха да се изяснят веднага след като разговаря с господин Хармън. Погледна секретарката си.

— Синди, не ме свързвай с никого — нареди тя. — Известно време ще бъда заета.

Синди кимна и излезе.

Мередит звънна в Лос Анжелис. Съобщи името си на телефонистката и Къртис Хармън се обади почти веднага.

— Получих писмото ви, господин Хармън, но трябва да призная — малко съм объркана. Проявявам интерес към имението Райън, но какъв е този фонд?

— Искате да кажете, че не знаете? — изненада се той.

— Не, не знам.

— Госпожо Киракис, през ноември 1953 година „Фондация Киракис“ е учредила фонд в полза на госпожа Райън. Съвсем естествено предположих, че сега го ръководи съпругът ви, понеже Константин Киракис е покойник от няколко години. Корпорацията учреди този фонд, защото господин Киракис — Константин Киракис имам предвид — се чувстваше отговорен за смъртта на детето на госпожа Райън и за злостанното ѝ психическо състояние след злополуката — обясни Хармън.

Не се и съмнявам, помисли си Мередит гневно, но на глас попита предпазливо:

— Какво точно осигурява фондът за госпожа Райън?

— Винаги е покривал всички разходи в клиниката в Лозана, Швейцария — отговори Хармън. — Не знаехте ли?

— Пропуснала съм го — излъга Мередит. — Съпругът ми е оставил фондацията в много добри ръце, но няма време да следи как вървят нещата.

— Естествено. Напълно ви разбирам — обади се той любезно. — Всъщност винаги съм поддържал връзка с доктор Караманлис.

— Сега май той оглавява фондацията — подметна Мередит привидно небрежно.

— Знам, че движи всичко, свързано с фонда — потвърди Хармън, — включително и имението в Бел Еър, където някога са живели семейство Райън.

— Имението ли? — Мередит се обърка. Нали според завещанието на Том Райън къщата остана на грижите на Ник Холидей. — Не разбирам...

— Преди две години фондът я пое от Ник Холидей, който я наследил от господин Райън — уточни Хармън. — Господин Холидей имал известни финансови затруднения по онова време и...

— Защо? — прекъсна го Мередит. — Искам да кажа за какво му е била нужна къщата на фонда?

В главата ѝ се завъртяха всевъзможни мисли.

— Представа нямам, госпожо Киракис — отвърна адвокатът искрено.

— Споменахте, че госпожа Райън е пациентка в клиниката в Лозана, нали?

— Точно така. Доколкото ми е известно, тя е там, от както е постъпила през септември 1953 година.

Мередит се опита да подреди мислите си. Административният директор на болницата „Кифисия“ в Атина ѝ обясни, че Александър Киракис никога не е бил пациент там — което въобще не я изненада при дадените обстоятелства, — но госпожа Елизабет Уелдън-Райън бе прекарала там шест седмици — от 2 август 1953 до 15 септември 1953 година. Всичко започваше да си идва на мястото.

— Госпожо Киракис? — обади се плахо Хармън, опасявайки се да не би линията да е прекъснала.

— Чувам ви — увери го Мередит. — Благодаря, господин Хармън. Много ми помогнахте.

— Ако и друг път съм в състояние да услужа, моля не се колебайте да ме потърсите — предложи великодушно той.

— Непременно.

Тя остави бавно слушалката и се опита да осмисли всичко чуто. Картината се изясняваше, с изключение на едно: как е оцелял Александър, когато всички са го смятали за мъртъв? Някой непременно знае отговора на този важен въпрос. Пое си дълбоко въздух, защото си даде сметка, че е изправена пред най-трудната задача през целия си живот.

Тази вечер трябваше да каже на Александър.

Александър прочете документа няколко пъти мълчаливо. Най-сетне се обърна към Мередит, която го гледеше загрижено.

— От къде ти попадна това? — попита той с напрегнат тон.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Представа нямам. Донесе ми го специален куриер в телевизията. Нямахте съпровождаща бележка, нищо.

— Следователно знае и друг.

— За жалост — промълви тя тихо. — Отначало помислих, че някой го е открил, докато се е опитвал да ми помогне в разследването,

но...

— Чудя се — подхвана той бавно, чувствайки как гневът му расте, — за колко ли други неща са ме лъгали. — Хвърли ужасен документа, сякаш бе влечуго, готово да го ухапе смъртоносно. — Лъжи! Целият ми живот е бил изтъкан от лъжи!

— Не те разбирам.

— Защо никога не са ми казали? — зададе въпроса, сякаш тя можеше да му отговори. — Оставиха ме да вярвам, че съм техен роден син!

— Но за тях ти си бил такъв!

Изглежда я.

— Ти пък от къде знаеш? — попита той ледено. — Никога не си ги познавала. Господи, излиза, че и аз не съм ги познавал! Живях с тях цял живот... откакто се помня, а всъщност не ги познавам.

— Познавам и двамата, Александър — обади се тя търпеливо. — Прекарах месеци да ги опознавам. Започнах да долавям мислите им, усещах емоциите им. Майка ти Мелина е била готова да умре, за да даде баща ти със син.

Той се изсмя мрачно.

— Щеше да е най-добро разрешение на проблема. — Гласът му потрепери. — Да бяха платили на някое младо момиче да износи дете от него. Определено е щяло да им излезе по-евтино от онова, което са предприели. А и щеше да е законно. Не като отвличане...

— Александър... — Мередит се опита отново да вземе думата.

Той поклати енергично глава да й даде знак да замълчи.

— Не, не ги защитавай! — прекъсна я рязко. — Посегна за палтото си. — Имам нужда да остана сам за малко. Отивам да се поразходя.

Обзе я дълбока тъга; не за себе си, не за Александър, а за Константин и Мелина Киракис — бяха дали всичко възможно за детето, което считаха за свой син. Само Господ бе наясно с какво чувство за вина са отишли в гроба.

Той се върна късно. Мередит го чакаше в спалнята. Събра всички материали за Елизабет Райън — искаше да му ги покаже. Никакви лъжи повече, помисли си тя, докато разглеждаше фотографиите. Той и

без това смята, че е бил предаден. Ако ги укривя, ще се обърне и срещу мен.

Когато се прибра вкъщи, Александър нямаше никакво желание за разговори. Опита се да избегне каквито и да било приказки, но Мередит прояви настойчивост. Поиска да му обясни как е научила за уредения от Киракис фонд за Елизабет преди тридесет и три години, как е издирвала фактите, коя е единствената нишка, свързваща семейство Райън с родителите му. Добави, че не знае всички отговори, но не се е отказала.

— Значи... нови тайни — процеди той ледено. — Това само доказва, че човек и цял живот да живее с някого пак не го познава.

— Те са те обичали, Александър. Положително са имали сериозни основания, за да постъпят така — не спираше да му повтаря тя.

— Естествено. На Константин Киракис му е трябвал подходящ наследник за империята му. — Александър не криеше презрението си. — Готов е бил на всичко, за да осигури бъдещето на тази империя. Дори да открадне дете, след като не е бил в състояние да има свое!

— Знаеш, че не е така. И двамата са те обичали. Очевидно е.

Тя не бе сигурна дали той е чул и думичка от аргументите ѝ. Стоеше и гледаше като омагьосан портрета на Елизабет и детето ѝ.

— Защо никога не са ми казали истината? — негодуваше Александър.

Кречеше напред-назад из стаята, а думите му бяха пълни с горчивина.

— Вероятно са ги посъветвали да си мълчат — предположи Мередит.

— Защо? По каква причина?

— Сам призна колко те е травмирала случката — дори си я изхвърлил от паметта си. Ами ако са се страхували, че ще превъртиш, като ти я напомнят?

— Или са се страхували да не си възвърна паметта, защото ще се сетя кой съм и какво са направили с мен! — сряза я Александър. Погледна снимката на Елизабет, която сега държеше в ръцете си. — Какво ли е било за нея — а и за баща ми — да повярват, че съм мъртъв? Какво ли е почувствала, когато са ѝ съобщили, че детето ѝ е умряло?

— Тя не чувства нищо — отбеляза Мередит тихо. — Когато е узнала, че си мъртъв, е изпаднала в особено състояние.

Извърна се да я погледне.

— Значи е още жива?

Мередит кимна.

— В Швейцария, в клиниката в Лозана — уточни тя. — Там е от 1953 година. Оказа се, че „Фондация Киракис“ не само се е грижила за разходите ѝ там, но и за поддържането на имението на семейство Райън.

— „Фондация Киракис“ — бавно повтори Александър, отчетливо изговаряйки думите, сякаш е захапал кисел плод. — Караманлис.

— Какво? — не разбра тя.

— Когато баща ми почина, фондацията премина в ръцете на добрия му приятел и личен лекар Перикъл Караманлис — обясни Александър. — Той има пълен контрол над нея.

— Значи затова не си знаел за този фонд... — изрече тя бавно и усети как парчетата от загадката се наместват в съзнанието ѝ.

Той поклати глава.

— Не, бях в неведение, но се обзалагам, че милият доктор знае всичко. — Спомни си за проведения с Караманлис разговор веднага след смъртта на баща му. — Нещо ми подсказва, че знае всичко. Ако го намеря, ще разбере истината.

— Къде е той сега?

— Нямам представа, но едва ли ще ми отнеме много време да го откроя.

Мередит се безпокоеше за Александър. Струваше ѝ се, че е обсебен от идеята да научи истината, да възстанови някак паметта си. Той не се спираше пред нищо: изпрати свой човек в Лос Анджелис да събере филмите на Елизабет Райън от архивите на „Сентуриън студиос“; прати частни детективи из цял свят, за да открият служителите на баща му, които са били в Йоанина по време на трагедията; проведе куп телефонни разговори и откри Перикъл Караманлис.

— Живее в Рафина — съобщи той на Мередит. — Там разполага с вила, за която несъмнено е платил баща ми... Константин Киракис.

— Ще му се обадиш ли? — попита Мередит загрижено.

— Не. Заминавам за Рафина — отвърна той мрачно. — Когато разговарям с него, искам да го гледам в очите. Искам да съм наясно дали ми казва истината.

— Идвам с теб — обяви тя без колебание.

На следващото утро отлетяха за Гърция.

От Атина до Рафина Александър и Мередит пътуваха с хеликоптер. Кацнаха на хубавата морава пред великолепната вила на Караманлис в средиземноморски стил, с изглед към морето. На слизане от хеликоптера Александър вдигна поглед и видя доктора на верандата, опасваща третия етаж на сградата.

— Знае — съобщи той на Мередит, докато двамата бързаха по моравата, за да се отдалечат от вятъра, който перката на хеликоптера завихряше. — Отнякъде знае и ни очаква.

Във вилата ги въведе момче от азиатски произход и ги съпроводи до голяма стая, богато декорирана в скъпи тъкани в тежки цветове.

— Доктор Караманлис ще слезе всеки момент — обяви момчето и излезе.

— Много е красиво — отбеляза Мередит тихо, обърнала поглед към панорамния изглед на Егейско море през превърнатите в арки прозорци.

— Би трябвало да е — отвърна Александър навъсено. — Мълчанието му, несъмнено, е било добре платено.

Перикъл Караманлис се появи. Беше по-дребен, отколкото го помнеше Александър, и сякаш доста отслабнал. Авторитетът, излъчван някога от силното лице с изсечени черти и остър нос, ясният му глас, увереното поведение, дори начинът, по който се движеше — всичко това бе изчезнало. Докато прекосяваше стаята, изглеждаше крехък. Направи им знак да седнат.

— Радвам се да те видя, Александър — заговори той тихо на английски. — Мина много време.

— Това е съпругата ми Мередит — обади се Александър с ледени нотки в гласа. — Мередит, това е Перикъл Караманлис, изключително добър приятел на баща ми.

Не си даваше труд да скрие презрението си. Караманлис се здрависа учтиво с Мередит и пак се обърна към Александър.

— Разочарован съм, че не си идвал досега тук.
— Нима? — възкликна саркастично Александър.
Караманлис се направи, че не е забелязал тона му.
— Седнете, ако обичате. Нещо за пиене?
— Не желая нищо за пиене. Искам отговори на някои въпроси — рязко го прекъсна Александър.

Седна до Мередит на дивана.

— Разбира се. Какъв е проблемът?

Караманлис се бе настанил срещу тях и продължаваше да се диви колко много прилича младият мъж на Константин Киракис.

— Интересувам се от една американка, актриса — изстреля Александър. — Казва се Райън. Елизабет Уелдън-Райън.

Караманлис трепна, сякаш го удариха. Направи безуспешен опит да прикрие реакцията си.

— Значи я познаваш — констатира Александър.

— Знам за нея, но никога не сме се срещали лично.

— Кажете ми какво знаеш, докторе — подкани Александър със заплашителен тон.

— Не си спомням много... Едно от неудобствата на възрастта. — Гласът на Караманлис потреперваше. — Беше в Гърция да снима филм, ако не се лъжа. Детето й загина при нещастен случай.

— Нещастният случай е станал в Йоанина, нали? — не преставаше с въпросите си Александър.

— Не знам...

— Не може да не си спомняш — настоя Александър. — От Хелена съм чувал, че ти си се грижил за мен след моята злополука...

— Какво общо има това със семейство Райън...

— Ти ще ми кажеш, докторе — сръза го Александър. — При някаква злополука в Йоанина съм бил критично наранен. Синът на семейство Райън е загинал при подобни обстоятелства. И двамата сме били четиригодишни.

— Това не означава, че двамата сте свързани...

— Не ме лъжи, докторе! — избухна Александър и скочи на крака. Извади няколко листа от голям плик и ги хвърли на масата пред Караманлис. — Разгледай ги добре, а после ми кажи истината.

Караманлис ги прегледа внимателно: актове за раждане, медицински досиета. Този момент бе очаквал с ужас тридесет години.

Докато преглеждаше документите, всичко изплува ясно в съзнанието му. Две деца, родени почти по едно и също време, и двете с рядък тип кръвна група. Съвпадение? На някой непосветен в истината вероятно би се сторило и така.

— Обясни ми го, ако можеш, докторе — предизвика го Александър.

Лекарят поклати глава.

— Александър, ти не разбираш... — започна той.

Александър сграбчи възрастния мъж за ризата и го изправи на крака.

— Никакви лъжи повече, Караманлис! — предупреди той гневно. — Живея в лъжа цял живот. Сега искам истината!

Мередит бързо се изправи, готова да се намеси при необходимост.

— Не знам...

Александър понечи да удари Караманлис.

— Истината, докторе! — настоя той непреклонно. — Или да ти напомня, че сега аз контролирам щедрия фонд, който баща ми остави на твое име? Имам власт да те унищожа... Да те унищожа напълно.

Караманлис кимна победен.

— Седни, Александър. Ще ти кажа всичко, което желаш. Те трябваше да го направят преди години.

Почувствал се внезапно изтощен, Александър се отпусна на стола.

— Слушам те — промълви той тихо.

Караманлис стана и отиде до прозореца. Загледа се в морската шир, сякаш събираше смелост от нея.

— Познаваме се с баща ти от деца. Живеехме в Пирея, бяхме най-добри приятели. Имахме еднакъв произход, споделяхме едни и същи мечти. Привързаност като нашата не се среща често. Бях край него, когато се влюби в Мелина. Когато се ожениха, я предупредих, че няма да може да има деца. Но тя бе упорит човек, както сам знаеш. — Разказа за трите спонтанни аборта на Мелина и как е загубила Дамян. — Беше бременна, когато Дамян умря, а на другото дете не му бе писано да се роди.

Откакто бяха пристигнали, Мередит се обади за първи път:

— Тя е имала и четвърти спонтанен аборт, така ли докторе?

Чу как той рязко си поема въздух.

— Да — потвърди той. — Беше в петия месец. И двамата бяха така уверени, че този път всичко ще бъде наред, че бебето ще се роди живо и здраво. — Поклати глава. — Загубата на това дете почти уби Мелина, едва не унищожил и двамата. Така мечтаеха за голямо семейство, а ето че въобще нямаше да имат деца. Мелина искаше да си осиновят, но... — Караманлис отново поклати тъжно глава. — Константин не искаше и да чуе. Беше изключително горд и упорит човек. Искаше свои деца — синове, които да носят името му и да продължат делото му...

— Тогава как...

— Законите за осиновяване в нашата страна са доста строги, Александър. Когато Мелина се посъветва с властите как да осинови дете, тя се натъкна на редица трудности — припомни си Караманлис. — В Гърция процесът е дълъг. Когато става въпрос за доброто на детето, съдът взима под внимание всичко: религията на евентуалните родители, финансовото им състояние, причините за осиновяването. Нужно е да се вземе съгласието и на двамата биологични родители, ако детето е законородено. Възрастта се оказа препъникамъчето за Мелина. Съдът прояви неотстъпчивост: Константин и Мелина били прекалено възрастни да осиновят бебе по онова време.

— Но при толкова много пари... — обади се Александър.

Лекарят сви рамене.

— Понякога помагат, понякога — не. Както и да е. Скоро Мелина установи, че осиновяването може да им отнеме години. Години, с които не разполагаха. Ставаха все по-възрастни и шансовете им за успех намаляваха. Не беше на себе си от мъка.

— И затова решили да откраднат дете? — попита Александър.

— Моля те, Александър, не ме разбирай погрешно. Те не планираха онова, което се случи. — Караманлис свъси вежди. — Когато екипът на американската филмова компания пристигна в Гърция, баща ти им даде под наем терена в Йоанина. Той и без това не ставаше за друго и Константин възнамеряваше да го продава.

— Ясно — промълви Александър, разпускайки и свивайки машинално ръце в юмруци.

— Когато Константин се отказа да строи там хотел, разпореди да запушат старите кладенци, та да не представляват опасност за децата

от селото. Не знаеше, че инструкциите му не са били изпълнени — продължи Караманлис. — Мелина, очарована от възможността да наблюдава как се снима американски филм, уговори баща ти да прекарат лятото в Йоанина. Той все още беше депресиран от загубата на Дамян и другото дете. В Йоанина се запознали със семейство Райън — твоите биологични родители.

Мередит отмести очи от Александър, погледна лекаря, после отново съпруга си, който сякаш всеки момент щеше да избухне. Пресегна се и нежно го докосна по ръката, но той я отдръпна.

— Тогава как...

— Константин бе запленил от теб. Ти бе едва четиригодишен и представляваше всичко, което той се бе надявал Дамян да бъде. Прекарвал часове наред с теб и Мелина изпитала облекчение, защото изглеждал така щастлив — истински щастлив — за пръв път след смъртта на Дамян. Щяло ѝ се тази идилия да продължи вечно, но съзнавала, че веднага след като приключат снимките на филма, семейство Райън ще се върне в Америка. Сподели с мен по телефона, че той вече има друго отношение към осиновяването и ако съдът приеме...

— Как са го направили? — попита Александър ледено. — Как са успели да убедят родителите ми, че съм мъртъв?

— Не беше планирано — отвърна Караманлис тихо. — Стана по време на последната седмица от снимките. Мадам Райън приключи с ролята си, но искаше да остане в Гърция колкото е възможно по-дълго. Решението се оказа злощастно за нея.

Александър кимна. Целият трепереше и имаше заплашителен вид.

— Детето... Един ден ти си се отдалечил и си паднал в кладенец. Когато ѝ казали, майка ти изпаднала в истерия и се наложило да ѝ дадат успокоителни — припомни си Караманлис. — Била под въздействието им цели четири дни. Спасителни отряди работели ден и нощ и се опитвали да те намерят. След четиридневни издирвания те отписали като мъртъв. Не знаели обаче, че Константин Киракис вече те е бил извадил от кладенеца.

— И как е успял? — попита Александър с горчивина в гласа. — О, забравих... Когато парите на Киракис говорят, всички слушат. Дори самият Господ.

— Не е забавно, Александър.

— Никак, докторе — отвърна той рязко, а черните му очи гневно проблясваха. — Продължавай. Трябва да чуя края на историята.

Караманлис кимна.

— Да, разбира се. — Замълча за момент. — Проектът с кладенци за питейна вода бе зарязан, защото работниците постоянно се натъквали на подземни пещери. Константин се сетил за това и се свързал с хората, работили по кладенеца. Минали през пещерите и те открили. Накарал ги да те занесат в наетата от него и Мелина вила и изпратил да ме повикат.

Очите на Мередит се ококориха от смайване. Значи така е оцелял!

— Колко удобно! — просъска Александър през зъби.

— Когато пристигнах в Йоанина, състоянието ти беше критично. Беше изпаднал в кома и силно измръзнал. В кладенеца било страшно студено, а ти си бил само по къси панталонки и тениска. Коста даде да се разбере, че никой не бива да знае къде се намираш. Мелина доста му се разсърди. Умоляваше го да отиде при семейство Райън и да им съобщи, че си жив, но той отказал. Подозираше какво му се върти в главата... Четеше мислите му. Довери ми се. Опасяваше се, че Коста никога няма да им каже за теб и ще ги остави да си мислят, че си мъртъв.

— Очевидно — промълви Александър.

— Ти се възстанови, поне физически. Но не беше в състояние да си спомниш нито кой си, нито какво е станало с теб. Всъщност не си спомняше нищо за живота си преди злополуката.

— Продължавам да не си спомням — призна той и нервно разтърка ръце.

— Константин се надяваше именно на това. Накара всички ни да му обещаем никога да не споменаваме кой си и какво се е случило с теб. Възнамеряваше да те отведе на острова. Твърдеше, че там ще бъдеш в безопасност, че сега вече си негов син, че Бог те е пратил. Вярваше го с цялото си сърце. — Лекарят замълча. — Никой не бе склонен да му противоречи... Дори и ние, които му бяхме най-близки. Беше отмъстителен човек, когато някой го предаде.

— А майка ми? Искам да кажа... Мелина...

Александър изглеждаше като човек, подложен на изтезание.

— О, Мелина се страхуваше да не полудее. Искаше да отиде при родителите ти и да им каже истината, но се боеше не по-малко от нас, останалите, макар и по друга причина. Съпругът ѝ вече бе прежалил пет деца. Опасяваше се да не се самоубие, ако изгуби и теб.

— И явно никой не го е било грижа как това ще се отрази на мен самия — заключи Александър.

— Въобще не беше така — възрази Караманлис. — Коста беше луд по теб. Беше готов да ти поднесе целия свят. Ти бе неговото спасение. А Мелина направо те боготвореше. Ти беше идеалното дете, синът, който мечтаеше да даде на съпруга си, а не успя. Тя бе силна жена, но традиционна гръцка съпруга — никога не противоречеше на мъжа си. След известно време ѝ стана по-леко да живее с лъжата. Толкова искаше да си нейно дете, че след време започна да вярва, че е така.

Александър бясно размаха документа за осиновяване, а лицето му бе изкривено от гняв.

— Кажи ми, докторе, след като е било толкова трудно да се осинови дете по онова време, как са се сдобили с това? — почти изкрещя той.

— Ти вече живееше с тях на острова. Когато представиха искане пред съда в Атина, разполагаха с фалшив акт за раждане, според който си дете на далечен роднина на Константин — мъжът починал и го бил определил за настойник. Фредерик Казомидес работеше в „Атина Маритайм“, преди да се спомине, и всичко изглеждаше автентично. При случаи между кръвни роднини съдът не повдигаше възражения, а и богатството на Константин Киракис се оказа от полза.

Александър си пое дълбоко въздух и бавно кимна.

— И са подкупили съдията...

— Няма гръцки съдия, който да може да бъде подкупен — обяви Караманлис решително.

— Всеки може да бъде подкупен — настоя Александър.

— Дори ти ли?

— Да, но съм доста скъп. Както би ти казала госпожа Райън, ако можеше да говори...

Караманлис го погледна смаяно.

— Ти...

— Знам къде е, докторе — увери го Александър все още с блеснали очи. — Знам всичко.

Изправи се и закрачи из стаята като бесен.

Мередит се молеше наум Караманлис да не го предизвиква. Александър бе опасно близо до мисълта да посегне на възрастния мъж. Караманлис кимна.

— След като ѝ съобщиха, че си мъртъв, нещо в мозъка ѝ прещрака. Съпругът ѝ я отведе в атинска болница. Казаха му, че мястото ѝ е в психиатрична клиника, където ще се грижат за нея както трябва. Той направи няколко дискретни проучвания и се спря на клиниката в Лозана — една от най-добрите в Европа. Предпочитал да я остави в Европа, за да я спаси от интереса на медиите, които нямало да я оставят на мира, ако я върне в Америка. Това бе най-милостивото нещо, което можеше да направи за нея.

— Милостиво? — Александър не вярваше на ушите си. — За каква милост говориш, след като самият ти си участвал в унищожаването ѝ?

— Александър...

— Но Константин Киракис ви е купил всички и всъщност не сте имали избор, нали?

Тонът на Александър бе необичайно рязък.

— Трябва да проумееш... — подхвана Караманлис безпомощно.

— Няма да проумея, докторе! Никога няма да проумея как ти — как всички вие — сте допуснали да откраднат дете от родителите му, как сте наблюдавали какво става с майка му, без да изпитате капка съжаление!

Сега Александър стоеше до прозорците с оловни стъкла, гърбом към двамата. Лекарят поклати глава.

— Съжالياвахме. Но след известно време човек свиква да живее с това. На всички ни беше ясно, че връщане назад няма. Трябваше да се примирим. — Гласът на Караманлис бе пълен с тъга. — Всички живяхме дълги години с чувство за вина, колкото и да ти е трудно да си го представиш.

— Дали ми е трудно? Да, доста ми е трудно...

Александър продължи да се взира в спокойните води на Егейско море.

— Мелина се тревожеше, защото паметта ти така и не се възстанови. Силно се притесняваше от кошмарите ти. Разговаряли сме многократно и тя споделяше, че е готова да ти каже истината, но Константин не позволяваше. Това бе единствената тема на раздор помежду им. — Караманлис замълча. — Дори на смъртния си одър Мелина го умоляваше да ти каже истината. Да освободи душата ти, както тя се изрази.

Александър се замисли за миг.

— В нощта, когато почина, той се опита да ми каже нещо. Да не би да се е канел да ми разкрие истината?

Обърна се и погледна Караманлис въпросително. Караманлис кимна.

— Спомена ми, че все още не е изпълнил обещанието, дадено пред Мелина, и трябва да ти каже, преди да стане прекалено късно. За жалост изпитваше невероятни болки и се налагаше да го държат под въздействието на силни опиати, но това ти е добре известно.

— Да, помня — Александър замълча. — Ала дори след като почина, никой не е сметнал за редно да ми каже.

— Прекалено дълго всички живеехме с лъжата, Александър. Бяхме започнали да я приемаме. А когато баща ти се спомина... Ти придоби мощ в ръцете си. Тогава беше гневен, изпълнен с горчивина и се налагаше да се съобразяваме. Представа нямах как ще реагираш, ако ти съобщя. След като го бяхме отлагали толкова дълго, реших, че не е добра идея да ти го кажем.

— Естествено. Колко от хората, посветени в тайната, все още са живи? — попита Александър.

Караманлис се поколеба за миг.

— Малцина. От онези, които бяха в Йоанина тогава, само двама. Георг Дамос, съдията, и един друг — май се казваше Паперсенос. Чиновникът, който издаде документа за осиновяване, загина при самолетна катастрофа през 1957 година. Останалите са прекалено възрастни и повечето страдат от типични за старостта разстройства.

— Този Дамос къде е сега? — попита Александър.

— Живее, струва ми се, в Трикала. Твоите хора ще го открият.

Александър кимна мълчаливо и прибра документите в куфарчето.

— Александър, може ли да ти задам един личен въпрос?

— Да, но не е задължително да отговоря.

Караманлис го разбра.

— Естествено. Това е твое право — съгласи се лекарят. — Исках само да те попитам не беше ли щастлив през всичките тези години.

Александър го изгледа странно. Какво имаш предвид?

— Не беше ли щастлив като син на Константин и Мелина Киракис? Не се ли отнасяха и двамата добре към теб? Не се ли обичахте?

— Отнасяха се изключително добре и ги обичах повече, отколкото някога ще узнаеш — призна Александър.

— Тогава, моля те, не ги мрази. Те платиха за престъплението си. За тях ти беше всичко. Бяха готови да умрат, но да те защитят. Повярвай ми.

Александър го изгледа продължително и изпитателно.

— Доктор Караманлис, в този момент не знам на какво да вярвам.

— Е, сега вече си наясно с истината, Александър — каза Мередит на път към частния им самолет на летище „Елиникон“ в Атина. Вятърът рошеше дългата ѝ коса, а страните ѝ бяха поруменели от декемврийския студ. Вдигна яката на визоновото си палто, за да се предпази. — Не намираш ли за разумно да се откажеш вече, да се приберем вкъщи и да приемеш положението такова, каквото е?

Той поклати глава.

— Преди да се замисля за бъдещето и да реша накъде ще поема от тук нататък, искам да направя още нещо.

Трябва да се отбием на едно място.

— Къде? — попита тя.

Погледна я, преди да отговори.

— В Лозана.

Административният директор на клиниката се учуди искрено от внезапния интерес на Александър да види Елизабет Райън. Гръцкият милиардер Константин Киракис плащаше, наистина, разходите от постъпването ѝ през 1953 година и беше правил значителни дарения на

клиниката през годините, но младият Киракис никога не бе проявявал желание за среща с госпожа Райън; дори не бе питал за нея. Администраторът се чудеше каква ли е причината за този обрат.

Сега, лице в лице с младия грък, любопитството му растеше. Александър Киракис обясни, че доскоро изобщо не е знаел за съществуването на дамата. Прояви непресторена загриженост към нея и увери администратора, че фондация „Киракис“ и в бъдеще ще посреща изцяло разходите ѝ. При това настоя да ѝ се осигурява най-доброто, разбира се, без оглед на цената.

— Вече разговарях с лекаря. Обеща, че мога да видя госпожа Райън — уведоми го Александър.

— Естествено. Говорили сте с доктор Гудрон. Той ви очаква. — Наведе се напред и натисна бутона на интеркома. — Соланж, намерете доктор Гудрон и го поканете да дойде в кабинета ми.

— Oui, monsieur.^[1]

— Mersi.^[2]

Обърна се отново към Александър.

— Доктор Гудрон ще се появи всеки момент, господин Киракис. Желаете ли кафе?

Доктор Анри Гудрон, нисък набит мъж на около петдесет и пет, плешив и видимо весел човек, приличаше по-скоро на banker или търговец на диаманти, отколкото на високоуважаван психиатър, какъвто беше. За разлика от административния директор, който се чувстваше неловко, лекарят бе откровен и спокоен в присъствието на Александър.

— Току-що бях постъпил в клиниката, когато приехме госпожа Райън — разказваше той, докато крачеха по дългия коридор. — Беше през есента на 1953 година.

— И оттогава няма никакво подобрене, така ли? — поиска да узнае Александър. — Може ли да попитам защо?

— Естествено, че можете да попитате, но не е лесно да се отговори. Психиатрията, мосю, за разлика от другите клонове на медицината, не е точна наука. Ако човек счупи крак, наместват костта и я държат в гипс, докато заздравее; ако заболяе от рак, лекарят обмисля терапия. При психиатрите обаче... — Пое си дълбоко въздух. — За жалост не можеш да излекуваш съзнание, до което нямаш достъп.

— Опасявам се, че не ви разбирам, докторе — призна Александър. — Какъв точно е проблемът на госпожа Райън?

— В емоционално отношение се свежда до едно: не е в състояние да се справи със смъртта на сина си — обясни психиатърът. — Мозъкът е забележителен и сложен орган. На практика е невъзможно да се предвиди как ще реагира на необичаен стрес или шок, ако предпочитате.

Понякога единственото приемливо решение е да изключи болката и да отрече действителността.

— Как възприемате терапията с опиати? — осведоми се Александър.

— Терапия с опиати ли? — Неодобрението на лекаря беше очевидно. — Обмислял съм го много пъти. Един нов тип психиатри, особено в Америка, смятат, че всички — или повечето — емоционални разстройства са на химическа основа. Третират депресиите с антидепресанти, възбудата — с успокоителни. Когато нищо друго не даде резултат, прибягват до електрошокова терапия — обикновено така я наричат. Не ме разбирайте погрешно. Не твърдя, че тези методи не са ефективни. Напротив. Понякога се постигат изумителни резултати. Но винаги съм смятал, че да се третират емоционални разстройства с опиати или електрошокови вълни, без да се опиташ да определиш причината, е прекалено опростяване на нещата.

— Значи ли това, че не сте пробвали опиати или шокова терапия при госпожа Райън? — продължи да разпитва Александър.

— Опитал съм всичко, мосю — отвърна лекарят високомерно.

— И не сте в състояние да ѝ помогнете?

— За жалост не. — Доктор Гудрон свъси вежди. — Както вече споменах, когато съзнанието предпочита да изключи реалността, до него не може да се достигне. Ще се отвори само ако то реши. За съжаление в нейния случай успяваме единствено да ѝ създадем максимално удобство и до края на дните ѝ да я пазим от външния свят, където биха я сметнали за малоумна. И да се молим за нея.

— Значи не правите повече опити да ѝ помогнете?

— Нищо подобно! Никога не бих се отказал. Но аз съм психиатър и човек, който вярва в логиката. Същевременно съм реалист. Не вярвам тя някога да се оправи. Тридесет и три години са страшно дълъг период.

— Един господин е идвал да я посещава, нали? Грък.

— О, да. Бил е тук много пъти. Отлично разбираше проблемите ѝ, затова не му отказвах свиждания — припомни си Гудрон. — По едно време дори смятах, че ще е в състояние да ѝ помогне.

Значи Караманлис все пак не го беше излъгал, отчете за себе си Ачександър поразен.

— А идвали ли са други посетители?

— Само съпругът ѝ. Много внимаваше никой никога да не разбере къде се намира тя, нито какво е състоянието ѝ. Мосю Райън силно обичаше жена си. Не се съмнявам в това. Избра да я доведе тук, защото предпочиташе тя да живее в уединение, вместо да я върне в Щатите, където щеше да бъде безпомощна мишена за медиите. — Доктор Гудрон направи пауза и се замисли. — Трудно му беше, но идваше веднъж месечно, точен като часовник, и носеше скъпи подаръци. Оставаше няколко дни и винаги му бе трудно да се раздели с нея. Върху мосю Райън тежеше товарът да живее и със загубата на сина си, и със състоянието на съпругата си. Но дори след като стана жертва на алкохола, продължи да я посещава всеки месец до самата си кончина през 1980 година.

— Загинал е при автомобилна катастрофа, доколкото знам — подметна Александър.

— Да, точно така.

Александър погледна лекаря изпитателно.

— Искам да я видя.

Лекарят сви рамене.

— Щом настоявате. Но ви предупреждавам: тя едва ли ще осъзнае, че сте там.

— Няма значение. Аз ще знам — отвърна Александър напористо.

Александър не бе подготвен за прилива от емоции, които го заляха още при първото му влизане в стаята на Елизабет Райън. Тя беше най-красивата жена, която бе виждал някога. Наближаваше шестдесет, но лесно би минала за тридесет и пет годишна. Сякаш времето бе спряло за нея. По забележителното ѝ овално лице нямаше бръчки и изглеждаше младолико; гъстите коси бяха блестящи и

жизнени. Единствено очите — тъмни като неговите — бяха бездушни и пусти.

— Как сте днес, мадам? — попита доктор Гудрон; говореше й сякаш тя ще го чуе и разбере. — Изглеждате прекрасно. Роклята ви май е нова. — Обърна се към Александър. — Жените от персонала често отскачат до града, за да пазаруват за пациентите. Понякога водят фризьорка да се погрижи за дамите тук. Смятам, че на пациентките им е приятно.

Александър се настани на посочения от лекаря стол.

— Разбира ли ви, когато говорите, доктор Гудрон? Чували ви?

Лекарят сви рамене.

— Няма как да се разбере. Приемам, че да. — Обърна се към мълчаливата жена. — За вас имам специална изненада днес, мадам. Дошъл е посетител. — Отново се обърна към Александър. — Никой не е идвал при нея от смъртта на съпруга й — обясни той. — Изглежда й липсва.

Александър вече не го слушаше. Взираше се в жената пред себе си.

— Елизабет, това е господин Киракис.

Тя не даде признак да е забелязала когото и да било от двамата.

— Мосю, да ви представя мадам Елизабет Райън.

Александър се пресегна, взе ръката й, сведе глава и я целуна.

— Изключително щастлив съм да ви видя, мадам Райън — промълви той с тих нежен глас.

Елизабет Райън не отговори. Седеше, взряна в нещо пред себе си, което единствено тя виждаше. Александър се обърна към доктор Гудрон.

— Все така ли е?

Психиатърът кимна с мрачно изражение.

— Да. Тъжна работа. Тъжна и безнадеждна.

Александър погледна лекаря изключително сериозно.

— От опит съм научил, докторе, че нищо не е безнадеждно.

— Бизнесът е по-различен от медицината, мосю Киракис. Невинаги има надежда. Някои пациенти умират, някои ни се изплъзват — като мадам Райън. Човек престава да вярва в чудеса. Господ е твърде зает.

— Ние не бива да се отказваме по отношение на нея — настоя Александър упорито.

На доктор Гудрон му допадна как Александър Киракис каза „ние“, но се опасяваше, че този мъж очаква невъзможното.

— Вече споменах...

— Чуйте какво ще ви кажа аз, докторе. Поемам финансовите грижи за нея от тук нататък. Тя си няма друг на този свят — прекъсна го Александър рязко и премести стола, за да е с лице към лекаря. — Вече заявих на административния ви директор, че не бива да жали никакви средства, но очаквам срещу парите си нещо повече от елементарни грижи. Искам да се положат всички максимални усилия.

Лекарят почти се възмути.

— Винаги съм полагал всевъзможни усилия. Но ви повтарям: състоянието ѝ няма да се подобри. До края на дните си ще остане точно каквато е днес.

За миг Александър погледна Елизабет изпитателно и енергично поклати глава.

— Ще видим, докторе.

— Усещането е странно... Много странно — сподели Александър с Мередит. — Сякаш я познавам... и съм я познавал цял живот.

Мередит видимо се тревожеше.

— Започвам да си мисля дали не беше по-добре да не идваме в Лозана — предпазливо отбеляза тя.

— Не. Трябваше да дойда. — Разкопча ризата си. — Радвам се, че я видях. Предстои ми да си отговоря на още толкова въпроси.

Свали ризата и я метна върху облегалката на стол.

— И като я видя, отговори ли си на някои от тях, Александър? — В гласа ѝ звучеше съмнение.

Той свали ципа на панталоните и ги събу.

— На някои — да. Доктор Гудрон ми оказа голямо съдействие. — Замълча. — Все се опитвам да си представя какво ли е да си в нейното състояние... — Сви безпомощно рамене. — Не успявам.

— Какво очакваше да откриеш тук? — попита тя накрая.

Той отново сви рамене.

— Не знам. Но имам чувството, че тази жена знае за мен повече, отколкото аз самият.

Ню Йорк

Александър се мятеше бясно в съня си, а тревожното му бълнуване потъваше във възглавницата, където бе забил глава.

— Не ме оставяй... — умоляваше той. — Не... Моля те... Не ме оставяй... Мамо... Мамо! — Седна в леглото. Целият трепереше, а очите му бяха пълни с ужас. — О, Господи! Мамо... — простена той.

Мередит, събудена от виковете му, също седна и го прегърна, готова да го успокои.

— Лош сън. Това е всичко — увери го тя.

— Връща се, за да ме преследва — прошепна той, едва успял да си поеме дъх. Продължаваше да трепери. — Проклетият кошмар не ме е спохождал от години! Мислех, че най-послед съм се отървал от него.

Мередит го погледна.

— Все същият ли е?

Той кимна.

— Преди никога не си го спомнях. В съзнанието ми оставаха само отделни фрагменти. Но този път си припомних всичко — обясни той. Погледна портрета на Елизабет. — Видях лицето ѝ. Познах я.

— Елизабет ли? — попита Мередит.

Кимна, най-послед осъзнал защо портретът винаги го бе притеснявал.

— Тя беше, но облечена странно: в дълга рокля и сплетени коси... Като жена от друга епоха.

— Костюмът ѝ от филма — сети се Мередит. — И какво още, Александър? Какво друго си спомняш?

— Тъмнина. Малко тясно пространство под земята... Сигурно е кладенецът. Чувствам се като в капан. Все едно съм заробен жив — нареждаше той бавно. — Не преставам да викам, но никой не ме чува. И тогава я виждам. Не знам от къде се е появила или как е попаднала там, но е красива като ангел. Прави ми знак да се приближа, повтаря ми, че ме обича и ще ми покаже как да се измъкна... Но когато протегнах ръце към нея, тя просто изчезна. — Продължаваше да се взира в портрета. — През всичките тези години се чувствах така

изоставен, така предаден... А не разбирах защо. Заради нея ненавиждах всички жени! Мислех, че ме е оставила да умра!

Изхлипа, готов да заплаче за пръв път от години насам.

Беше готов да заплаче за себе си, но и за майка си.

Саутхамптън

През нощта Мередит се събуди и установи, че е сама в леглото. Седна и се огледа за Александър, но той не беше в спалнята. Отметна косата от лицето си и посегна към робата. Откакто се върнаха от Европа, той не е на себе си, помисли си тя, докато обличаше зелената роба и завързваше колана. Беше замислен, неспокоен и трудно се съсредоточаваше. Часове наред разглеждаше старите фотографии, вириаше се в лицето на Елизабет Райън, сякаш се опитваше да проникне в душата ѝ. Слушаше записите на Мередит с Том Райън. Безброй пъти препрочете всички изрезки, всички статии в списанията — наизусти всяка дума. Многократно сподели с Мередит, че се чувства като в ад; вече не знаеше кой е всъщност.

Слезе боса по стълбите и се огледа. Не го видя. Зърна тясна ивица светлина изпод вратата на прожекционната зала. Бавно отвори вратата. Александър се бе отпуснал в креслото, заровил лице в ръцете си. Филмът беше свършил и лентата се удряше бясно в прожекционния апарат; това бе единственият шум в помещението. Острата бяла светлина на екрана придаваше призрачен вид на стаята. Мередит погледна големите метални кутии за филмова лента на пода до краката на Александър. Без съмнение отново бе гледал филмите на Елизабет. Запаля лампата и прекоси помещението, за да изключи прожекционния апарат. Пресегна се и нежно докосна Александър по рамото.

— Два след полунощ е, скъпи — промълви тя тихо. — Не е ли време да си лягаш?

Не я погледна, само поклати глава.

— Не мога да спя — призна той уморено.

Тя кимна към апарата.

— Наистина ли смяташ, че това ще ти помогне?

— Представа нямам. Знам само, че трябва да опитам... Да се опитам да помогна на нея и на себе си. — Бавно вдигна глава. — Аз не мога да си спомня, а тя не може да забрави.

Мередит коленичи на килима пред него.

— Вероятно лекар би могъл да помогне — предложи тя.

— За психиатър ли говориш? — попита той с упрек в гласа.

Тя кимна.

— Мередит, не ми трябва психиатър — настоя той. — Нужно ми е единствено да възстановя паметта си.

— Не говоря да те подлагаме на дълги анализи. Хрумна ми, че хипнозата...

Той енергично поклати глава.

— Ако и когато паметта ми се възвърне, ще трябва да стане от само себе си — заяви той непреклонно.

Тя се отказа, защото разбираше колко е безсмислено да настоява. Той сам трябваше да вземе това решение.

— Постоянно гледам тези стари филми — подхвана той — и се опитвам да си представя каква ли е била тя, преди това да се случи. Странно е да видиш майка си на екрана и същевременно да я усещаш като напълно непозната.

— Нужно е да мине известно време — предположи Мередит. — Не си си спомнял нищо цели тридесет години. Изключено е да стане за една вечер. Усмихна ѝ се тъжно.

— Била е невероятна жена, нали?

— Мнозина я смятат за бляскава актриса — подкрепи го Мередит.

— Не само умението ѝ да играе я е превърнало в звезда — продължи той бавно. — Когато я гледам на екрана, долавям особена жизненост, вълнение... Сякаш вътре в нея лумти огън.

Мередит се усмихна.

— Том казваше, че когато заставала пред камерите, не играела просто ролята, а заживявала друг живот, превръщала се в друг човек.

— Има широк диапазон на изразяване. Излъчва осезаема сила, която те завладява, докато я гледаш. Ще ми се да можех да си я спомня. Ще ми се да знаех каква всъщност е била Елизабет Райън.

— Том твърдеше, че за нея синът ѝ бил всичко — сети се Мередит. — Гледала на ролята си на майка като на най-важната в живота ѝ. Оттеглила се от сцената за известно време, защото не желала да се разделя с теб.

— Иронично е, не намираш ли? — изсумтя Александър със свъсени вежди. — След като се е оттеглила, приела само една роля и тя именно ни е разделила завинаги.

— Не завинаги — поправи го Мередит нежно. — Нали отново я откри?

Той се пресегна и я докосна по косата.

— Да, но ще го осъзнае ли някога? Ще разбере ли, че не съм мъртъв? Ще се върне ли в действителността, за да разбере кой съм?

Мередит го погали по бузата. Заради него искаше да вярва, че ще се случи.

Цюрих

Сам в просторния си кабинет с изглед към езерото, Юлиус Хауптман седеше зад бюрото и препрочиташе докладите, получени сутринта. В ъгъла на устните му се появи тънка усмивка. „Киракис корпорейшън“ изпитваше сериозни затруднения, заключи той с огромно задоволство. Корпоративният гигант, известен вече като „Империята на Александър“ започваше да се руши. Беше въпрос на време да се срине и така да се стигне до крайния разгром на Александър Киракис. Очертаваха се реални възможности корпорацията да бъде превзета. Скоро той и консорциумът ще направят нужната крачка — ще поискат да им бъдат върнати заемите. Вероятно Киракис вече е уведомен. Съвсем скоро Александър Киракис и неговата империя ще бъдат унищожени.

---

[1] Oui, monsieur. — Да, господине (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Merci. — Благодаря (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Дювил

Дювил, шикозният курорт на нормандския бряг, е изключително привлекателен и през юни, и през юли, и през август, и през септември, но именно през август населението му нараства на шестдесет хиляди — дванадесет пъти повече от броя на постоянните му жители. Никъде по света градче с неговите размери не може да се похвали през август с повече богати обитатели на квадратен метър. Знаменитости от цял свят напускаха яхти, вили, имения и островите си, за да се включат в сезонното оживление в Дювил: феномен, който привличаше два типа хора — онези, които обожават конните надбягвания, и любителите на полото. Богати и влиятелни мъже и жени от цял свят се струпваха в анклав на северното френско крайбрежие за едно и също: бързи коне, бързо спечелени пари и впуснали се в бурен живот тълпи.

Откакто се ожениха, Мередит ходеше всяка година с Александър в Дювил и вече бе напълно наясно как се сключват делови сделки до яслите на конете или до игрището за поло. Винаги когато времето им позволяваше, двамата посещаваха разпродажбите на коне; приличаха се на горещото слънце до басейна на хотел „Роял“ и обядваха в „Льо бар Солей“ или „Сиро“, а вечер се смесваха с някои от най-прочутите хора от световния светски елит в бляскавите салони на казиното. Беше забелязала — многократно, — че през август името на всеки по-известен моден дизайнер присъства в Дювил не само по витрините на бутиците из главната търговска улица, но и върху гърбовете на елегантните дами по трибуните, в казиното и по крайбрежния булевард. Правилата за обличане в Дювил, прецени тя, са съвършено прости: памучни и ленени тъкани през деня и скъпи и открояващи се бижута вечер.

Сега, в апартамента им в хотел „Норманди“, Мередит лежеше върху леглото с копринена нощница и слушаше шума от течащата вода, докато Александър си взимаше душ. Тревожеше се за него.

Откакто напуснаха Ню Йорк, беше в особено настроение. Неволно свъси вежди. Страшно се бе променил, след като видя Елизабет. В деловите си отношения винаги бе настъпателен и непреклонен, но сега бе направо безскрупулен. На игрището за поло винаги бе опасен противник, но сега играеше, сякаш участва във война. Беше забелязала и някои малки промени в поведението му в спалнята. В секса се появи непозната настойчивост — напрегнатост, която я плашеше от време на време. Сякаш изпитваше потребност — по-силна от обикновено — да се докаже като бизнесмен, атлет и дори като мъж.

Той излезе от банята, увил голяма синя кърпа около кръста, а гъстата му черна коса се спускаше на мокри кичури покрай лицето. Застана пред огледалото да се срещне, а Мередит седна на леглото и обгърна колене с ръце. Гледаше го замислено. Беше необичайно мълчалив по време на вечерята и в последния момент промени решението си да идат в казиното. Изглеждаше уморен.

— Радвам се, че тази вечер предпочете да си легнем рано — сподели тя. — И на мен не ми се излизаше.

Той се обърна към нея.

— Веднага ли трябва да се връщаш в Ню Йорк?

Мередит поклати глава.

— Разполагам със свободно време до края на седмицата — отвърна тя. — Нещо специално ли си намислил?

— Мислех да отскочим до Лозана за ден-два, преди да се приберем.

Тя кимна бавно.

— Добре... Щом искаш.

Опря брадичка върху коленете си.

— Не изглеждаш особено ентузиасирана — отбеляза той и тръгна към леглото.

Тя се пресегна, за да го улови за ръката.

— Не е това — отвърна предпазливо. — Просто не искам да бъдеш по-наранен, отколкото си сега. — Очите им се срещнаха. — Ако състоянието ѝ не се подобри, ако никога не настъпи промяна...

— Вярвам, че ще настъпи. — Седна на ръба на леглото. — Убеден съм, че ще стигна до съзнанието ѝ, че един ден ще осмисли кой съм и ще се върне в действителността.

— Не те е виждала от четиригодишен, скъпи — отбеляза Мередит нежно и постави ръце на раменете му. Силният му загар изпъкваше, понеже кожата му беше още мокра от душа. — Дори да те чуе...

— Ще ме разпознае — отвърна той уверено. — Първия път, когато я видях, усетих нещо... Щях да го усетя дори да не знаех истината. Мисля, че и тя ще го долови... някога.

— Но ти знаеше коя е, скъпи — напомни му Мередит. — Тя не се е променила през годините. Ти много приличаш на нея, но тя те помни само като малко дете.

Тъмните очи на Александър бяха пълни с решителност.

— Трябва да опитам, *matia moi* — отвърна той тихо, но непоколебимо. — Докато има и най-малка надежда, няма да престана да опитвам. Запомни го.

Мередит го изгледа изпитателно. Понечи да каже нещо, но се отказа и само кимна.

Александър я взе в обятията си.

— Знаех, че ще ме разбереш — промълви той нежно.

Устните му намериха нейните — отначало я целуна внимателно, а после по-настойчиво. Тя не се пусна от него, когато той я сложи да легне, целувайки я непрекъснато. Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Спря само колкото да махне кърпата и да свали нощницата ѝ. Мередит започна да трепери, когато устните му се плъзнаха надолу по гърдите, когато тялото му покри нейното.

И за пореден път бе понесена от вихъра на взаимната им страст.

Лозана

Елизабет седеше близо до прозореца в тапициран с кадифе фотьойл, облечена в бледожълта копринена роба, а гъстите ѝ коси се спускаха свободно по раменете. В светлината на топлото обедно слънце бледото ѝ лице и прозрачната ѝ кожа изглеждаха младежки и почти незасегнати от времето.

Александър я държеше за ръка и ѝ говореше, сякаш тя го чува и разбира думите му — така постъпваше всеки път, когато я посещаваше през последните осем месеца. Беше убеден, че тя го чува и осъзнава присъствието му, но още не съобразява кой точно е той. Вярваше, че

комуникира с нея и рано или късно ще проникне до съзнанието ѝ. Съжали, че не е донесъл снимките от документацията на Мередит. Може би ако види старите си снимки и тези на съпруга си и сина си, паметта ѝ ще се пробуди.

— Сигурно има нещо, което съм в състояние да направя за теб, мамо — промълви той тихо и нежно. — Нещо, което ще те освободи — ще освободи и двама ни — от миналото.

Замисли се какво би накарало паметта ѝ да заработи — снимки, познати места. Дори да не успее да възвърне паметта на майка си, не е изключено да възвърне своята. Сети се какво му бе разказала Мередит за имението на семейство Райън в Калифорния, за снимките и спомените, които Том Райън съхраняваше грижливо във вилата. Неговият дом. Неговият дом през първите четири години от живота му. Вероятно в старата къща бе пълно със спомени.

Погледна безжизнените пусти очи на Елизабет и си наложи да се усмихне с лека надежда.

— Мамо — прошепна той нежно...

— Как ти се стори тя? — попита Мередит в колата на път за летището.

Александър свъси вежди.

— Все същата — отвърна той тъжно. — Каквото и да направя, колкото и да ѝ говоря, седи,зира се в пространството и прилича на красива статуя.

Мередит се пресегна, хвана ръката му и нежно я стисна.

— Представям си как се чувстваш, скъпи — подхвана тя бавно. — Но доктор Гудрон изглежда ще се окаже прав. След толкова години...

— Най-после започвам да приемам тази възможност — призна той и я погледна в очите. — Дори си мисля... Ако не успея да си възвърна паметта чрез Елизабет, има шанс тя да възвърне своята чрез мен.

Мередит го погледна изненадано — не бе сигурна доколко го разбира.

— Ако успея да възвърна паметта си, като се върна на познати места и преживея отново мигове от детството си, вероятно ще ѝ бъда

от по-голяма полза.

— Какво точно имаш предвид? — попита Мередит.

— Искам да посетя имението на семейство Райън.

— Реших да зарежа проекта за семейство Райън — обяви Мередит на Харв Петерсън. — Бия си главата в стената вече трета година, а нищо не се получава. Не виждам защо да упорствам повече. Посветих доста време, което можех да употребя за други проекти, а в резултат разполагам само с няколко нишки, които ме водят до задънени улици и куп главоболия.

Пое си дълбоко въздух. Налагаше се да изиграе ролята си превъзходно. Не биваше да сподели истината с никого. Заради Александър трябваше да се откаже от материала веднъж завинаги. Той мина през достатъчно изпитания. Нямахше защо медиите да му се нахвърлят отново.

— Бях останал с впечатлението, че вече си напреднала. — Петерсън бе изумен от внезапното ѝ решение. — От Кейси разбрах за огромния брой отговори на запитванията, които разпрати.

— Много са, наистина, но всичките ме отвеждат до задънена улица — излъга Мередит. — Или бяха луди, или не знаеха достатъчно, за да ми помогнат.

— Съжалявам, че не си открила онова, което търсеше. — Дръпна от пурата, преди да остави острият дим да се разстеле из кабинета. — Е, все пак не съм чак толкова изненадан. Репортери се опитват да разнищят историята повече от тридесет години. Ти стигна най-далеч, ако не се лъжа.

Тя само кимна.

— И аз съжалявам.

Брюксел

В хотелска стая близо до пазара за цветя на „Гран плас“ бе открито тяло на мъж. Според аутопсията смъртта бе настъпила преди около седем часа. В куфара му намериха паспорт, карта на Лондон и плик с няколко хиляди франка. По данните от паспорта беше четиридесетгодишен, роден в Торес Ведрас, Португалия. В Брюксел

пристигнал в деня, преди да бъде убит. Като причина за смъртта се посочваше рана от огнестрелно оръжие.

Полицията намери в джоба му снимка на жена. На гърба, доста нечетливо, бе изписано името Каролин Грейсън.

Саутхамптън

Мередит наблюдаваше Александър крадешком — той нареди цепеници в камината и обилно ги заля със запалителна течност. Цяла вечер бе мълчалив, потънал в мислите си, а и тя имаше достатъчно неща, за които да помисли.

Александър драсна клечка кибрит и я хвърли в камината. Между дървата мигом плъзнаха ярки оранжеви пламъци и изпълниха стаята с топлина и златисто сияние. Той свали ризата си и коленичи на пода пред камината. Не си даваше сметка, че тя го наблюдава, че се опитва да прочете мислите му.

— Какво ще кажеш за малко вино? — наруши мълчанието Мередит. — От нашите лозя е.

Той само поклати глава.

— Може би по-късно — отвърна уморено.

Седна на пода до нея.

— Вчера се видях с Харв Петерсън — съобщи му тя. — Отказвам се от материала за семейство Райън. Мисля, че е редно да го знаеш.

Погледна я.

— Съжалявам — промълви той тихо. — Знам колко отдавна работиш по него, колко е важен за теб.

Ръцете ѝ обвиха врата му.

— За мен никой материал не е по-важен от теб — увери го нежно. — Не знаех какви са намеренията ти, затова му казах, че нищо не съм открила.

— И той повярва ли?

Тя кимна.

— По-скоро се питаше защо не съм се отказала по-рано — обясни тя. — Просто споделих, че всичко води до задънена улица.

Той я целуна леко по устните.

— Баща ми... Биологичният ми баща Том Райън се е постарал да защити Елизабет от нежелани контакти с медиите. Сигурно би искал и аз да продължа да я защитавам. Дължа ѝ го. Длъжен съм и пред двамата да я браня до края на дните ѝ — изрече той, загледан в огъня. — Ако се разчуе, тя няма къде да се скрие. Ще се случи това, от което Том Райън се е страхувал най-много: ще я обявят за малоумна. Няма да го допусна.

— И аз си мислех, че не би го позволил — увери го тя и го погледна в очите. — Сигурна бях, че ще разбереш защо е постъпил така.

Погледна я с нарастващ интерес.

— Що за човек беше той? — попита Александър внезапно.

— Добър, но истински самотник. Издигаше емоционална бариера около себе си. Не знам дали искаше да изключи външния свят, или просто се опитваше да задуши болката. Беше твърд като скала, но подозирам, че е било само фасада. Всъщност бе човек с дълбока чувствителност. С всеки изминал ден умираше по една частица от него. Сега, като погледна назад, смятам, че през всичките тези години единственото, което го е крепяло да живее, е било отговорността му към Елизабет, необходимостта да я защитава на всяка цена.

— Вероятно я е обичал много — предположи Александър, отново загледан в пламъците.

— Обичаше и двама ви — уточни Мередит. — Никога обаче не забравяй колко много са те обичали Константин и Мелина Киракис. Сякаш си бил тяхна плът и кръв. И каквото и да говорим, осигурили са ти прекрасен живот.

Александър поклати глава.

— Живот, изграден върху лъжи — процеди той с горчивина.

— Живот, изграден върху любов — поправи го Мередит, твърдо решила да го накара да разбере, че не всичко е било напразно. Съзнаваше колко важно е за Александър да им прости. Бяха постъпили така с него само защото отчаяно са искали дете, а после са го обичали толкова много. — Сгрешили са. Но и двамата са били смъртни, независимо от мощта си, били са като всички нас. Искали са дете, а не са могли да го имат, след като Дамян е починал.

— Дамян — повтори Александър. — Смъртта на Дамян е предопредила моята съдба.

— Знаеш ли, скъпи, бил си много по-щастлив от редица други деца — обърна му тя внимание. — Виж колко деца нямат дом, никой никога не ги е обичал. А ти имаш двама бащи и две майки — обичали са те и са искали да ти предоставят целия свят. Дали са ти целия свят. Имаш Том и Елизабет Райън — те са те родили и са хранили големи мечти за теб; имаш Константин и Мелина, които са те приели като свое дете, обичали са ти оставили империя, както и огромна любов.

Той се усмихна уморено. Излегна се на килима и я прегърна силно. Тя се сгуши в него и зарови лице в гърдите му, заслушана в ударите на сърцето му. Ще преминем през това, помисли си. Непременно ще успеем. Трябва да успеем.

Слизайки от паркираната пред Олимпик тауър лимузина, Мередит вдигна ръка — вятърът блъскаше косата в лицето ѝ. Погледна малкия платинен часовник с диаманти, който Александър ѝ бе подарил за рождения ѝ ден през юни. Девет часа. Изпитваше изтощителна умора и се радваше, че денят най-после свърши. Не се чувстваше особено добре, но го отдаваше на многото работни. Часове, съчетани с напрежението, на което тя и Александър бяха подложени през последните няколко месеца, беше по-уморена от обикновено и загуби апетит. Започна и да ѝ се гади, но не се консултира с лекаря си, защото смяташе, че става въпрос само за стрес. Дано нещата се успокоят, дано се разбере каква е причината за нещастията, които сполетяха корпорацията, дано и Александър най-после приеме миналото си такова, каквото е! Тогава ще заминем за известно време, помисли си тя, крачейки през фоайето към асансьорите. Защо да не се покрием за малко, както през медения ни месец? Ще пообиколим с яхтата Средиземно море или просто ще поживеем на острова. И на двамата ще ни се отрази добре.

През последните шест месеца Александър бе посетил Елизабет няколко пъти и бе разговарял с доктор Гудрон, който продължаваше да твърди, че съпругът ѝ само си губи времето.

Мередит знаеше отлично колко е безсилна да разубеди Александър по този въпрос. Затова запази мълчание.

Качи се в асансьора. Следващата седмица щяха да отлетят за Западния бряг до имението на семейство Райън. Не бе сигурна с какво

точно щеше да помогне това посещение, но той настояваше, че ако види къщата — неговия дом през първите четири години от живота му, нещо в паметта му може да превключи. Молеше се той да има готовност да се справи с всички спомени, които евентуално биха се отприщили, или с вероятността да не си спомни нищо. В края на краищата независимо от многобройните посещения при Елизабет нямаше напредък. Сега Александър поне разбираше от къде идва усещането му, че е бил предаден. Като четиригодишен, заклещен и изплашен в кладенеца, първичният му инстинкт го бе тласнал да вика единствения човек, който винаги го е защитавал — майка си. И понеже е бил твърде малък, не е разбрал, че независимо от силното ѝ желание тя не е могла да стигне до него. Съзнанието му бе обсебено от мисълта, че майка му е извършила предателство: въпреки че той я е обичал, тя го е изоставила, и то в момент, когато най-много сее нуждаел от нея. Това обясняваше безуспешните му връзки с жените, анализираше Мередит. Представи си всички жени, с които се бе появявал в клюкарските колони. Всичките бяха смугли и чернокоси като Елизабет. Подсъзнателно ги е избирал заради приликата им с нея, а после се бе отнасял лошо с тях, наказвал ги бе заради онова, което е смятал като нейно предателство.

Лос Анжелис

Мередит спря пред вратата на къщата в стил Тюдор и погледна Александър въпросително.

— Сигурен ли си, че искаш да го направим?

Той кимна.

— Миналото ми е тук — отвърна той, загледан в сградата. — Ако нещо вътре ми върне дори един-единствен спомен, ще бъде първата крачка.

Мередит се поколеба само за миг, после бръкна в джоба на палтото, извади ключа и отвори вратата. Бутна я и влезе. Александър я следваше по петите.

— Невероятно! — промълви тя и се огледа. — Оставили са я непокътната от времето на Том Райън. Всичко е така, както беше, когато той живееше тук.

Александър кимна, но нищо не каза. Мина край нея и започна да наднича по стаите, вираше се в предметите, сякаш някой щеше да му навее спомен от детството. Тя го последва. Обиколиха гостната, всекидневната, трапезарията и кухнята. Чакаше го да реагира, да си спомни нещо, но той мълчеше. Влязоха в кабинета на Том Райън. По библиотеката все още стояха снимки в рамка. Негови снимки, на съпругата му и сина им. Александър взе една и я разгледа внимателно.

— Майка ми и аз — отбеляза той замислено.

Мередит кимна.

— Веднъж Том спомена, че е правена точно преди тримата да заминете за Европа — обясни тя тихо.

Той се усмихна.

— Вероятно сме били много щастливи по онова време.

— Вероятно — съгласи се Мередит и преплете ръка с неговата.

Той взе блестящата златна статуетка от полицата и дълго я разглежда.

— Тя май никога не е разбрала, че най-после е получила „Оскар“, нали? — попита той.

Мередит поклати глава.

— Била е в клиниката, когато са раздавали наградите — отвърна тя и нежно го погали по ръката.

Усмивката на Александър беше тъжна.

— Толкова силно се е стремяла към нея, а така и никога не е разбрала, че е постигнала целта си. — Направи пауза. — Висока цена е заплатила за тази чест. Кара те да спреш и да се замислиш колко важен е всъщност успехът.

Мередит го погледна.

— Ако бе имала избор, щяла е да запази сина си.

Той я прегърна.

— Ще ми се да стигна до нея, да ѝ кажа, че съм жив — сподели той с копнеж.

— Възможно е някой ден да успееш — каза Мередит оптимистично.

Моля се и за двама ви това да стане, довърши тя наум.

Качиха се горе и разгледаха стаите. Будоарът на Елизабет беше точно какъвто го помнеше Мередит; дори розовият копринен пеньоар бе метнат върху един от столовете. Винаги бе смятала тази стая за най-

красивата в къщата: бежови тонове, дебели килими и изящни мебели, тапицирани с брокат. Имаше и дълга тоалетна масичка, като онези в студията, но несравнимо по-елегантна, гардероб от кедър и прозорци от пода до тавана с изглед към задната морава до къщата. На стената висяха снимки в рамки — предимно на съпруга и детето ѝ. Александър ги разглежда дълго. Особено го привлече една — Дейвид Райън седеше на моравата пред къщата и си играеше с кутре.

— Скъфи — произнесе внезапно той.

Мередит го погледна.

— Какво?

— Името на кученцето е Скъфи — обясни той бавно. — Намерих го на плажа. Беше толкова отдавна. Бяхме ходили на пикник. Мама и аз вървахме по пясъка и намерихме това кутре. — Усмихна се. — По-скоро кутретото ме намери. — Обърна се и погледна Мередит смаяно. — Спомних си! — възкликна той. — Спомних си пикника и кутретото от плажа!

Мередит се усмихна и кимна.

— Добро начало — окуражи го тя.

— Искам да видя на Дейвид... моята стара спалня — настоя Александър.

— Добре — съгласи се тя колебливо.

— Имаш ключ, нали?

Мередит кимна.

— Насам. Странно — отбеляза тя, хвърляйки последен поглед към стаята на Елизабет, — помещението е било затворено толкова дълго, а изглежда непокътнато... Сякаш Том, съпругата му и детето им продължават да живеят тук.

Тръгнаха към вратата и тогава едно от шишенцата с парфюм върху тоалетната масичка на Елизабет — недокосвано от десетилетия — се пръсна.

Мередит спря пред спалнята на Дейвид. Държеше ключа в ръка и погледна въпросително Александър.

— Да изчакаме ли до утре? — попита тя. — Да не се окаже прекалено много за един ден...

Александър поклати глава.

— Стигнахме дотук — отвърна той. — Връщане назад няма.

Макар и неохотно, тя пъкна ключа в бравата и го завъртя. Влязоха и тя запали лампата.

Александър застана пред нея и се огледа. Лицето му бе пребледняло. Стаята, недокосвана от близо тридесет и пет години, беше прашна и миришеше на застояло, но също създаваше у него странното чувство за нещо познато. Не бе само защото миналото му е свързано с тази стая; той буквално помнеше тази стая и предметите в нея. Беше я виждал на части в сънищата си, в неочаквани моменти имаше проблясъци на паметта, но винаги изчезваха, преди да успее да ги осмисли. В стаята бяха тайните от първите четири години на живота му.

Седна на леглото и пое дълбоко въздух. Прокара ръка по меката синя постелка. Плюшеното мече върху леглото, ръкавицата за бейзбол, която и сега изглеждаше нова, защото никога не бе използвана, играчките в големия скрин, детските дрешки в дрешника — всичко му бе познато по един призрачен начин. Всичко беше част от едно минало, което той не успяваше да си спомни.

Цюрих

Хер Хауптман беше любопитен. Защо инспекторът от Интерпол желае да го види? Беше доста зает и не разполагаше с много свободно време, но реши все пак да се срещне с инспектор Десан.

— Не се сецам за никаква причина, поради която да настоявате да ме видите, инспекторе — подхвана той бавно. — Бихте ли ми обяснили?

Десан се усмихна; топла, дружелюбна усмивка, като към най-добър приятел.

— В течение сте, естествено, относно сериозните финансови проблеми на „Киракис корпорейшън“, нали? — попита той.

— Разбира се, но не допусках, че Интерпол се интересува от подобни неща — обяви Хауптман и събра пръсти.

— При нормални обстоятелства, хер Хауптман, Интерпол не би се намесила — призна Десан. — Но има редица злополуки — донякъде бъдещи подозрения, — свързани с хора, които по един или друг начин са обвързани с „Киракис корпорейшън“. Знаете вече за това, нали?

— Ако трябва да съм напълно честен, не се интересувам от такива неща — увери го швейцарският банкер.

Десан се ухили.

— О, стига, хер Хауптман — непринудено подметна той. — Човек с вашето положение...

— Точно това имам предвид. Човек с моето положение не се интересува от подобни неща... Поне не професионално... — Хауптман не довърши.

— Та нали именно вие основно финансирате „Киракис корпорейшън“? — попита Десан дружелюбно.

— Това е поверителна информация — обърна му внимание Хауптман.

— Да, така е — съгласи се Десан. — Но е добре известно, че банкерите се вълнуват, когато недоброжелателна гласност заплашва устойчивостта на техните вложения. Какво ще кажете?

— Да, естествено. „Киракис корпорейшън“ обаче е солидна, и то от години — настоя Хауптман. — Документите им са безупречни. Консорциумът, който се състои от основните банкери на конгломерата...

— Сред които сте и вие — подметна услужливо Десан.

Хауптман поклати глава.

— Не. В това отношение грешите.

— Не съм убеден — парира го Десан спокойно. — Източниците ми, ако мога така да се изразя, са благонадеждни.

Банкерът се поколеба за миг.

— Професионални причини налагат да държа участието си в консорциума под секрет — уточни той твърде неохотно. — Бордът реши да откаже офертата на хер Киракис да участва в разширяването на корпорацията му, затова вложих лични средства. Ако го бях признал, щеше да доведе до сблъсък на интереси.

— Разбирам. — Десан се облегна и извади лулата си. Вдигна я. — Не възразявате, нали?

Хауптман поклати глава.

— Не, разбира се.

Десан запали лулата и дръпна няколко пъти замислено. Из въздуха плъзна сладникав аромат.

— Имам една теория — започна той, внимателно подбирайки думите. — Смятам, хер Хауптман, че някой силно желае да изхвърли Александър Киракис от бизнеса.

— Това е абсурд! — моментално реагира Хауптман. — Киракис извършва мултимилиардни доларови операции. Трудно е да си представи човек, че компанията има сериозни проблеми.

— Нима? — Десан го изгледа странно. — Тогава защо се опитвате да убедите колегите си банкери да поискат от Киракис да си върне заемите?

ГЛАВА 29

Мерedit стъпи на платформата, но се наложи да се хване за стол, за да запази равновесие. Докато пресичаше студиото, където се снимаше „Манхатънски наблюдател“, изпита лек световъртеж. Седна пред камерите. Смъмри се мислено, че сутринта не закуси. След записа ще си взема сандвич и плодов сок, за да имам сили до обяд, обеща си тя. Заедно с Кейси щяха да отидат до италианския ресторант. И непременно трябва да говори с Харв за ваканцията. Александър щеше да се вбеси, ако разбере, че още дори не е повдигнала въпроса пред продуцента си. Вдигна поглед към техника, който нагласяваше осветлението. Поради някаква странна причина то ѝ се стори прекалено ярко и горещо. Непоносимо горещо. Чувстваше се отпаднала, но твърдо бе решила да направи записа.

— Защо не си сложиш грим, Мерedit — провикна се режисьорът иззад камерата. — От тук ми изглеждаш като анемична.

Тя се насили да се усмихне.

— Чувствам се анемична.

— Добре ли си? — попита той загрижено.

— Ще оцелея, но ми се ще записът да свърши по-скоро — увери го тя и погледна бележките пред себе си.

— Добре. Хайде да го проиграем поне веднъж, за да сме сигурни — предложи той.

— Чудесно. — Мерedit погледна към камерата и се усмихна. — Добър вечер! Аз съм Мерedit Кортни. Вие сте с „Манхатънски наблюдател“. Гостът тази вечер е човек... мъж, който... — Спря, защото не си спомняше името на госта си. Опита отново, но обърка текста. — Извинявай, Дейв... Не знам какъв е проблемът... — Погледна към бележките си. Думите се размазаха пред очите ѝ.

— Хайде да направим пауза — извика режисьорът към екипа. — Мерedit, най-добре днес да се откажем от записа.

— Не, Дейв. Нищо ми няма — енергично поклати глава тя. — Искам само да пийна малко вода. Тук е толкова горещо...

Изправи се, залитна и припадна.

— Кога беше последната ви менструация, госпожо Киракис? — попита доктор Холанд, докато старателно разглеждаше медицинския картон.

Мередит мълчеше. Не си спомняше. Толкова неща се случиха през последните месеци.

— Не съм сигурна — призна тя. — Важно ли е?

— Да — отвърна той и отбеляза нещо в картона. — Редовно ли взимате хапчетата си против забременяване?

— Не — отговори тя и се загърна по-плътено в бялата престилка, с която бе наметната за прегледа. Усети как студени тръпки пробягваха по тялото ѝ. — Спрях да ги гълтам преди няколко месеца.

— Тогава обяснението е ясно.

Отново отбеляза нещо в картона.

— Какво е? — запитва Мередит разтревожена.

— Симптомите — припадането, повдигането, изтощението — да не говорим, че малко сте напълняла... — Погледна я усмихнат. — Бременна сте, госпожо Киракис.

Лозана

Александър бе посетил многократно клиниката в Лозана, но така и не забеляза пищната обстановка. Сега, по време на разходката с крачещата апатично по моравата Елизабет, той установи, че мястото въобще не правеше впечатление на болница, а още по-малко — на най-добрата психиатрична клиника в Европа. Почти можеше да се нарече изискано; напомняше му на хотела в Дубровник, където веднъж бе отседнал.

При нито едно от посещенията му досега Елизабет не бе проговорила, нито бе дала знак, че осъзнава присъствието му, ала Александър упорито отказваше да се предаде. Някога, закле се той, ще намери начин да разчупи бариерата, която я отделя от света. Трябва да я провокира да осъзнае кой е той, че още е жив и се е върнал при нея. Сега, докато се разхождаха под ръка, той водеше дълъг разговор с Елизабет; по-точно говореше ѝ, сякаш тя го чуваше и следеше мисълта

му. Ако има и най-малка вероятност тя да съобразява, че той е до нея, че го чува, тогава ще продължи с опитите. Съвсем точно си даваше сметка, че отдавна миналите събития в Йоанина са извън неговия контрол, а и той самият е тяхна жертва, но не го напускаше чувството за отговорност пред нея заради сегашното ѝ състояние. Погледна я замислено и се опита да си представи какво ли изпитва.

— Как са могли да ти сторят това? — попита той на глас.

Бяха стигнали до брега на езерото. Ято патици плуваха лениво, а ярката слънчева светлина се отразяваше в гладката повърхност на водата като милиони скъпоценни камъчета. Александър погледна лицето на майка си, взря се в големите тъжни очи. Търсеше най-малък знак да му подсказва какво става в съзнанието ѝ, ала не откри нищо — лицето ѝ беше безизразно. Копнееше да си припомни каква е била преди злополуката, преди да ги разделят един от друг. Копнееше да си припомни нещо за близостта между тях. Сигурно е била добра майка, помисли си той тъжно.

Усети, че тя започва да се уморява, и я отведе до пейката под сянката на голяма върба. Елизабет седеше до него и мълчаливо се взираше в далечината. Хвана я за ръка и се опита да ѝ говори, но се почувства леко обезкуражен. До нея изглежда не стигаше нищо.

Зърна туфа диви цветя и се сети няколко думи от записите с Том Райън: „В парка синът ни често береше цветя за майка си — бе казал Том на Мередит. — Обикновено това бяха бурени, но Лиз се отнасяше към тях като към най-изящни рози. Подреждаше ги в кристални вази и сменяше водата им, докато съвсем увехнат.“ Александър стана. Откъсна няколко стръка и ги подаде на Елизабет.

— Това е за теб, мамо — промълви той нежно. — Надявам се да ти харесат.

Постави ги в ръката ѝ и сви пръстите ѝ около стеблата.

В нейното съзнание пробяга образ — дете ѝ поднася глухарчета, — но в следващия миг изчезна. Една-единствена сълза се появи в крайчето на окото ѝ и се стече по бузата, но Александър не я забеляза. Почувствал се победен от липсата на реакция, той отново седна до нея и покри лице с ръце. Трябваше да събере сили да продължи. Поклати глава.

— Мамо — промълви той така тихо, че почти не се чуваше, — какво е необходимо? Какво да направя, за да стигна до теб? Как да те

накарам да ме чуеш?

За пръв път се чувстваше на ръба на психически срыв.

Неочаквано нещо го докосна леко по главата. Сепна се и извърна глава. Елизабет бе протегнала ръка и нежно докосваше косата му. Гледаше го, но очите ѝ все още бяха пусти, сякаш не го виждаше. Не проговори, но все пак това бе начало. Александър я хвана за ръката.

— Мамо! — прошепна той.

Точно тогава видя сълзата. Протегна ръце и прегърна Елизабет силно.

— Все пак ме чу! — промълви той, едва поемайки си въздух. — Все пак ме позна! Вече знаеш, че съм се върнал.

— В бъдеще — подхвана доктор Гудрон — ще съм ви благодарен, ако съгласувате с мен намеренията си да извеждате Елизабет от стаята ѝ.

Александър крачеше напред-назад из кабинета на психиатъра като животно в клетка.

— Не вярвам на ушите си! — заяви той с равен тон, за да прикрие гнева и раздразнението си. — Не сте чул и думичка от онова, което ви казах!

— Напротив — възрази Гудрон. — Разбирам вълнението ви при този нов развой на събитията. Но аз съм не само лекар, а и реалист. Грижа се за госпожа Райън от тридесет и четири години. Определено я познавам по-добре, отколкото вие някога ще я опознаете.

Александър се обърна с лице към него. Черните му очи искряха.

— Какво точно значи това? — настойчиво попита той.

— Значи, мосю, че ако очаквате чудо, ще бъдете разочарован — отвърна доктор Гудрон. — Засега едва ли е разумно да се говори за пробив.

— Но тя ме позна! Разбра, че съм там!

В тона на Александър се долавяше трескаво напрежение.

— Нека се опитам да ви обясня — предложи доктор Гудрон търпеливо. — Дълги години мадам Райън е изолирана от външния свят. В някои случаи като нейния въобще не сме сигурни колко от действителността стига до болното ѝ съзнание. Възможно е и нищо да

не стига. Но е възможно и всичко да достига, ала тя да предпочита да не показва. Не може да се каже със сигурност каквото и да било.

Събра длани, а върху лицето му се изписа замислено изражение.

— Но цветята... Защо те да не са предизвикали... — започна Александър.

— Да, възможно е. — Лекарят замълча. — В психиатрията винаги има възможности.

— Опитвате се да ми кажете, че това е нищо, просто... щастлива случайност? — попита Александър със съмнение.

— Не знам. Но се опитвам да ви кажа, че онова, което се е случило веднъж, не е задължително да се повтори. Не за пръв път пациент като госпожа Райън реагира при изолиран инцидент, а после — никога повече — добави доктор Гудрон тихо.

Александър застана до прозореца и се загледа към езерото, където бе седял с майка си само преди час.

— Странно, но единственият пробив през всичките тези години стана именно когато аз бях с нея — отбеляза той бавно, внимателно подбирайки думите си.

Доктор Гудрон го погледна.

— Проявявате огромно търпение — обясни той. — Изненадан съм, че човек като вас е така заинтересован от жена като госпожа Райън, която на практика ви е непозната.

Александър се усмихна.

— Човек като мен — повтори той кисело. — Колко пъти съм чувал тази фраза...

— Искан да кажа... — подхвана лекарят, леко смутен.

— Няма значение. — Александър махна небрежно с ръка. — Свикнал съм.

— Но моля ви да разберете — доктор Гудрон говореше тихо и премерено, — съзнанието е сложен механизъм. При травма, която намира за непоносима, то се защитава по различни начини: понякога изключва само неприятния спомен, понякога се оттегля напълно и се изключва от външния свят. Не може да се стигне до него, ако е решило да се съпротивлява. В случая с госпожа Райън скъсването е било тотално. След като съм се грижил толкова дълго за нея, вече съм убеден, че в момента едно-единствено нещо би й помогнало. А не е

изключено дори и то да не свърши работа. Но за жалост никога няма да се случи.

— Какво е? — попита Александър, все така загледан в езерото.

— Възкръсването на мъртвото й дете — обяви лекарят тъжно и пое дълбоко дъх.

— А ако синът й е още жив? — попита Александър предпазливо.

Доктор Гудрон го погледна смаяно, понеже се усъмни дали го е разбрал правилно.

— Но, мосю, вие знаете, че синът й е умрял през 1953...

— Ако ви кажа, че е още жив и знам къде се намира? — прекъсна го Александър.

Лекарят сви рамене.

— Както споменах, няма никакви гаранции. Но ако е жив, ако успеете да докажете...

— Мога.

Доктор Гудрон мълчеше — продължаваше да не вярва на думите му.

— И къде е той сега? — попита лекарят скептично.

Александър се поколеба — съзнаваше какви сериозни последствия може да има разкриването на тайната му. От друга страна, това вероятно бе единствената възможност да помогне на майка си. Сега държеше съдбата й в свои ръце, тя зависеше от готовността му да довери на лекаря нещо толкова съкровено. Беше изправен пред избор и в този момент той го направи. Обърна се с лице към доктор Гудрон.

— Стои пред вас — обяви той тихо.

На следващия ден Александър пак дойде в клиниката. Не се обади на доктор Гудрон, но не очакваше повече възражения от психиатъра кога и по колко време да прекарва с Елизабет. След изненадващото му откровение се надяваше лекарят да погледне нещата от негова гледна точка, макар че отначало определено не му повярва. Изключено е Гудрон да не разбира, че колкото повече време прекарва с майка си, толкова по-голям е шансът да стигне до нея.

По време на разходката с Елизабет — отново по брега на езерото — той затананика мелодия. Таеше я в съзнанието си от детството, без да е сигурен коя е и кой му я е пял. Тананикаше я продължително и

забеляза странна промяна в изражението на Елизабет. По устните ѝ се появи наченка на усмивка. Нима тя му бе пяла песента, запита се той. Окуражен, продължи да подпява мелодията. Устните на Елизабет леко потрепериха, а една сълза се отрони от крайчето на окото и се стече по бузата.

— Мамо — прошепна той и я хвана за ръката, — ти пак ме чу!

Ню Йорк

Мередит вечеряше, потънала в мислите си. Ненадейно Джоузеф се яви в трапезарията.

— Търсят ви по телефона, госпожо Киракис — съобщи той. — Обажда се господин Киракис от Швейцария.

Мередит стана.

— Ще се обадя от кабинета, Джоузеф. — Бързо отиде в кабинета и затвори вратата. Настани се на стола с висока облегалка и взе слушалката. — Готово, Джоузеф — каза тя на иконома. По изцпракването разбра, че той е затворил във всекидневната, и продължи: — Александър?

— Здравей, скъпа — чу познатия глас от другия край. — Звънях и по-рано, но от Джоузеф разбрах, че си почиваш, и не пожелах да те безпокоя. Добре ли си?

— Никога не съм се чувствала по-добре. Само дето съм уморена — увери го тя. — Но защо не ми е казал, че си се обаждал?

— Джоузеф никога не пренебрегва нарежданията ми.

— Как е Елизабет? — попита Мередит.

— Изглежда започва да ме разпознава — отвърна Александър окуражен. — Не е кой знае колко — онзи ден ме докосна по косата, днес се усмихна, но все пак е някакво начало. Определено разбираше, че съм там.

— Чудесно! — възкликна Мередит. — Лекарят какво смята?

— Според него е прекалено рано да празнуваме. — Александър направи пауза. — Казах му всичко.

Изненадана, Мередит се поколеба за миг.

— Разказал си му за Йоанина и... кой си? — попита тя и стисна здраво слушалката.

— Според мен беше редно да постъпя така — отвърна той простиичко. — Ако с изнасянето на истината на бял свят съм в състояние да ѝ помогна, ако съществува и най-малък шанс, реших, че съм длъжен да го направя.

— Разбирам — промълви тя тихо.

— Може да му се има доверие, сигурен съм — сподели Александър. — В края на краищата е опазил тайната на Елизабет през всичките тези години.

— Прав си, предполагам — съгласи се тя и се облегна назад, защото усети, че отново ѝ се повдига.

— Мисля си — продължи той, — дали не е добре да остана още няколко дни в Лозана...

Сърцето на Мередит се сви, но се постара да прикрие разочарованието си.

— Смяташ ли, че е разумно? — попита тя. — Особено при всичко, което става с корпорацията...

— През последните няколко седмици нещата са относително спокойни.

— А ако е затишие преди буря?

— Нещо не е наред ли, скъпа? — разтревожи се той.

Улавяше настроенията ѝ дори по телефона.

— Напротив — отвърна тя. — Но имам изненада за теб и искам да я споделя.

— Не може ли да почака два-три дни?

— Тя ще почака, но не знам дали аз ще мога — призна Мередит. — Вчера бях при доктор Холанд, Александър. Бременна съм в третия месец.

Уж не искаше да му го съобщи по този начин, и то по телефона, но не бе в състояние да чака и миг повече.

— Бременна? — повтори той. — Сигурна ли си?

Тя се засмя.

— Напълно, скъпи.

Париж

Адриан Десан вече бе проверил всички факти поне по няколко пъти. Сега, седнал пред компютърния терминал в приземния етаж на

сградата на Интерпол, почеса замислено брадичка и отново погледна данните на монитора пред себе си. Запита се дали не е допуснал грешка. Не изглеждаше логично, но все пак... Натисна клавиш и екранът се промени — изписаха се нови данни. Съвпадение ли е? Не. Десан не вярваше в съвпаденията. Как не го е забелязал досега, учуди се той. Как е пропуснал нещо толкова съществено? Фактите придобиваха застрашителен смисъл.

Ако интуицията му бе вярна — а тя рядко го подвеждаше, — далеч по-голяма опасност, отколкото бе допуснал, застрашаваше Александър Киракис. Да, този човек желаше да опропасти Киракис, но мотивът бе такъв, че само унищожаването на корпорацията едва ли щеше да задоволи налудничавото му желание за отмъщение. Ако Десан бе прав, в момента един луд се бе отправил към Ню Йорк с една-единствена цел: да убие Александър Киракис и всеки, който му се изпречи на пътя. Десан сграбчи телефона до компютъра и се опита да звънне на Киракис. Не успя да го открие и затова се свърза с „Ер Франс“, за да резервира място за следващия полет до Ню Йорк. Непременно трябва да намери младия грък. Дано само успее да го направи навреме.

Саутхамптън

— Задава се буря — предупреди Александър по време на разходката им по плажа, докато лекият бриз рошеше косите им. — Погледни на юг. Виж черните облаци. Ще бъде доста сериозна.

Посочи струпалите се облаци в далечината. Тя се усмихна.

— Кога си научил толкова много? — попита тя и се загърна поплътно в бялата си вълнена жилетка, за да се предпази от студа.

— Когато растях в Гърция — отвърна той, все още загледан в мрачното небе. — Татко ме водеше при лодките. Понеже живеехме на острова, постоянно следяхме промените на времето. Той ми обясняваше какво значат различните облаци, променящите се климатични условия. Самият той ги изучил още като дете.

— Чу ли се? — прекъсна го Мередит. — Нарече Константин Киракис „татко“.

Той свъси вежди.

— Човек трудно скъсва със старите навици — отбеляза тихо.

Продължи да гледа небето на юг, тъмните му коси се вееха, а очите му бяха по-черни и по-заплашителни от смръщеното небе.

— Нима? — Мередит спря и го хвана за ръцете. — Никога ли няма да им простиш, Александър?

— Ти би ли могла, ако беше на мое място? — парира я той с изкривено от гняв лице.

— Мисля, че да — отвърна тя искрено. — Каквото и да са направили, те са те обичали повече от всичко на света. Никога не съм се срещала с тях, разбира се, но ги опознах доста добре по време на разследването. Наистина са били готови да умрат за теб.

— Или да убият, какъвто е бил случаят — допълни той ледено.

— Приеми го, скъпи, и го остави в миналото — подкани тя настойчиво. — Ако продължаваш така, само ще донараниш себе си... и мен. Не издържам да те гледам как се измъчваш по този начин.

— Как да простя и да забравя, когато целият ми живот се е сринал? — не се предаваше той. — Проблемите в корпорацията, сега това... Имам чувството, че целият свят — моят свят — се стоварва с все сила върху главата ми.

— Сега вече знаеш истината. Знаеш, че майка ти — биологичната ти майка — е жива. Знаеш, че Константин Киракис се е опитал да поправи грешката си, че двамата с Мелина са искали да ти кажат всичко — напомни му Мередит.

Той вдигна поглед. Целият трепереше от гняв.

— Но аз не знам кой съм! — провикна се той. — Дейвид Райън ли съм или Александър Киракис?

Тя помълча известно време. Накрая подхвана:

— В известен смисъл Дейвид Райън е умрял в Йоанина. Дейвид е умрял и се е преродил в Александър — нова идентичност и нов живот. Ти си станал човекът Александър. Не можеш да се върнеш, дори да искаш. Остава ти единствено да вървиш напред. Ти си Александър Киракис от деня, когато са те намерили в пещерата през 1953 година. Лист хартия не е в състояние да го промени. Налага се да оставиш миналото зад гърба си и да продължиш живота си. За да го постигнеш, трябва да намериш сили да простиш на Константин и Мелина. Все още дълбоко държиш на тях. Виждам го, дори ти да не го осъзнаваш. Прости им и остави болката зад гърба си.

Той се усмихна уморено и я взе в прегръдките си.

— Какво щях да правя без теб? — промълви той.

— Нямам никакво намерение да ти дам възможност да разбереш — отвърна тя делово. — Да се връщаме в къщата. Ще направя горещо какао. Започва да става студено.

— В момента ураганът Сибила е приблизително на сто и петдесет километра южно от нос Хатерас, Северна Каролина — съобщи безизразният глас на метеоролога по радиото. — Очаква се да премине през източната част на Северна Каролина, от там да се придвижи на североизток и да засегне Вирджиния, Мериленд, Делауер и Ню Джърси. Ефектът от урагана ще се почувства във всички части на Нова Англия.

Мередит, сгушена на дивана до Александър, се разтревожи.

— Не идва ли право към нас? — попита тя.

Той се усмихна и я погали по косата.

— Не се притеснявай, *matia tou* — прошепна той. — В момента е доста далеч. Дори да стигне дотук, силата му вероятно ще отслабне, преди да връхлети Ню Йорк.

— Вероятно ли? — попита тя.

— Ураганите са непредвидими — обясни той. — В момента ветровете на Сибила връхлитат брега с двеста километра в час. Но това може да се промени, преди ураганът да стигне на север чак дотук. Приливните вълни сега са високи, но нищо чудно да спаднат, преди да стигнат Лонг Айленд. — Целуна я по челото. — Не искам да се безпокоиш. Не искам да се безпокоиш за нищо — повтори той натъртено. — Трябва да си почиваш и да си възможно по-спокойна. Ще следя движението на урагана. Ако се окаже, че ни грози опасност, ще вземем мерки.

— Как може да си така спокоен? — учуди се тя.

— Израснах в Гърция, скъпа — напомни той. — Бурите, които връхлитаха редовно островите, твърде много приличат на ураганите тук, само дето бяха по-чести. Свикнал съм с такова време.

Мередит го погледна и се усмихна. Странно, но се чувстваше в пълна безопасност в прегръдките му, независимо дали ураганът щеше да ги връхлети или не. След всичко, което му се струпа на главата през последните няколко месеца, първата му мисъл отново бе за нея. Обгърна врата му и го целуна; отначало нежно, а после по-настойчиво. Отдръпна се и отново му се усмихна.

— Обичам те — обяви тя простичко.

Той също се усмихна.

— Кажи ми, доктор Холанд наложи ли някакви забрани в секса?
— попита той с тих дрезгав глас.

— Засега не — отвърна тя. — Какво си намислил?

— Предпочитам да ти покажа, вместо да обяснявам.

Изправи се, взе я на ръце и я отнесе в спалнята. Положи я нежно върху леглото, затвори вратата и свали ризата си. Върна се при Мередит, легна до нея, взе я в прегръдките си и я целуна страстно и продължително.

— Опитваш се да отвлечеш мислите ми от бурята, нали? — попита тя, когато той най-после я пусна.

— Мислиш ли? — отвърна той с многозначителна усмивка.

— Мисля, че е най-добре да довършиш онова, което започна.

Притегли го жадно към себе си и го целуна, докато разкопчаваше колана му.

Той свлече блузата ѝ.

— Виждам, че ураганът вече не те притеснява — подметна той закачливо.

— Какъв ураган?

Целуна го отново, а ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ. Разкопча ципа на сивите ѝ вълнени панталони и ги свали. И двамата бяха голи. Той я прегърна и я целуна с изненадваща нежност.

Нито тя, нито той чуваха силния дъжд, който плющеше по прозорците. Целуваха се с копнежа, характерен за връзката им от самото начало. Не бързаха.

— Станала си малко по-закръглена — отбеляза Александър, когато ръката му се плъзна по корема ѝ. — Скоро вече ще ти личи, нали?

— Още другия месец. — Прокара пръсти през косата му. — Как ще се чувстваш да те виждат на публични места с дебела жена?

— Горд — отвърна той без колебание. — За мен винаги ще си останеш най-красивата жена на света, независимо дали си бременна или не.

Отново я целуна.

— Какво искаш: момче или момиче?

— Теб. Момче или момиче — няма значение, стига да имам теб.

В два след полунощ Александър слезе на долния етаж да чуе извънредната прогноза за времето по радиото, докато Мередит спеше спокойно горе.

— ... се очаква да стигне до Лонг Айленд в петък. Засега силата на Сибила не е отслабнала. Ветровете продължават да се движат с двеста километра в час...

Александър застана до френските прозорци към терасата. Ураганът със сигурност щеше да ги връхлети. При сегашната си скорост вероятно щеше да удари Ню Йорк в петък на обед и после да стигне до Лонг Айленд. Трябваше да върне Мередит в Манхатън снощи, когато за пръв път чува предупреждението. Ако нещо се случи, тя остава далеч от всякакви лекари. Но сега бе изключено да се върнат в Манхатън; беше прекалено рисковано. Небесата вече бяха неспокойни. До сутринта положението щеше да се промени. Не. Налага се да останат.

Ураганът приближаваше Манхатън, а градът се готвеше за бедствието. Затвориха Световния търговски център. Целият бизнес замря в деня, когато се очакваха движещите се с двеста километра в час ветрове. Обикновено претъпканите с хора улици на Манхатън сега бяха странно пусти. Кметът Кох обяви, че всеки, „който тръгне с кола към Манхатън в петък, трябва да си прегледа главата“. Изтеглиха корабите от пристанището на Ню Йорк нагоре по реката. Екипи работници прибраха контейнерите за боклук от улиците, за да не се превърнат в неуправляеми снаряди от бурните ветрове. Всички полети от и за „Кенеди“ и „Ла Гуардия“ бяха отменени.

На летище „Кенеди“ инспектор Десан упорито звънеше на Александър Киракис по телефона. Най-после се свърза с апартамента му, но отговорът беше: господин и госпожа Киракис са в къщата си в Саутхамптън за седмица. Опитът да изкопчи от икономата им адреса в Лонг Айленд бе равен на усилието да изтръгне държавна тайна от заловен агент. Ала Десан най-накрая убеди Джоузеф да му го съобщи, като го увери, че е от Интерпол, а случаят е спешен. Молеше се единствено да не се окаже, че вече е закъснял.

Потърси пилот да го откара с хеликоптер до Саутхамптън, но се сблъска с ново препятствие.

— Никой с акъла си няма да предприеме полет в това време — уверяваше го собственикът на малка чартърна компания. — Не знаете ли, че се задава ураган, господине? Всеки момент ще ни връхлети.

— Но вие, мосю, не разбирате — настояваше Десан. Английският му бе със силен акцент. — Случаят е спешен. Въпрос на живот и смърт!

— И аз ти обяснявам същото, човече — не отстъпваше мъжът. — Очаква се проклетият ураган да връхлети Ню Йорк със силата на атомна бомба. Да се лети с хеликоптер в това време е равно на самоубийство!

Най-накрая Десан се отказа от намерението си да наеме частен пилот. Предприе единствения възможен вариант — обърна се към пътната полиция на Ню Йорк.

— Не се безпокой, всичко ще бъде наред — уверяваше Александър, седнал на леглото до Мередит.

Когато тя най-после заспа, той тихо стана и отиде на поста си долу. Изправи се до френските прозорци и се загледа в небето на юг. Часовникът показваше единадесет и половина.

Бурята сигурно вече връхлиташе Манхатън.

В този момент Десан и двама полицаи от пътната полиция се намираха в патрулна кола на петнадесет километра от Белпорт и се движеха с бясна скорост. Ако предположението на Десан беше вярно, мъжът, тръгнал да унищожи Александър Киракис, щеше да се появи съвсем скоро.

На инспектора му оставаше единствено да се моли да пристигне пръв.

Александър наблюдаваше усилването на вятъра по плажа. Във въздуха хвърчаха отломки от дървета. Непрекъснато слушаше извънредните метеорологични прогнози. Силата на урагана бе отслабнала значително, когато връхлетя Манхатън малко след пладне. Скоростта на вятъра бе паднала до осемдесет километра в час.

Съобщаваше се за минимални щети. Бурята щеше да връхлети Лонг Айлънд по време на отлива, следователно силата ѝ щеше да е намалела още повече. Испита облекчение. Опасността избледняваше. Реши да не буди Мередит. Тя изкара донякъде неспокойна нощ, а трябваше да си почива. Опита се да позвъни в апартамента им, но не успя. Бурята бе прекъснала телефонните връзки.

Извънпяването на входната врата го изненада. Не очакваше в ден като днешния човек да е излязъл навън. Отвори, но не позна мъжа насреща.

— Да?

— Господин Киракис — отвърна мъжът тихо, явно разпознал Александър.

— Да? — повтори Александър озадачен.

— Не ме познавате, нали? — попита мъжът със странна усмивка.

— Не — призна Александър.

Чувстваше се объркан и някак неспокоен. Усещаше нещо странно у този човек, но не успяваше да определи защо.

— Казвам се Юлиус Хауптман. — Говореше английски със силен немски акцент. — Аз съм шестият член на банковия консорциум в Цюрих. Искам да поговоря с вас. Много е важно. Ще позволите ли да вляза?

Александър се поколеба за миг; продължаваше да изпитва странно неудобство.

— Разбира се, хер Хауптман. Влезте — покани го той накрая и отстъпи, за да му направи път да мине.

Докато затваряше вратата, безпокойството му нарасна.

Инспектор Десан се опита да се свърже с Александър от външен телефон в Уестхамптън, но откри, че линиите са прекъснати. Изтича обратно до полицейската кола; полите на шлифера му се вееха бясно от вятъра, а из въздуха се носеха клонки и дребни отломки.

— Трябва да стигнем до Саутхамптън възможно най-бързо — заяви той на двамата полицаи. — Няма време за губене!

— Май ще се наложи да изчакаме — обади се един от полицаите. — Опасно е да се кара при такъв вятър. Всичко може да се случи.

— Ако не успеем, може да ги заварим мъртви — обяви Десан мрачно.

— Не знаете кой съм, нали? — попита Хауптман, застанал до камината.

Александър, седнал на дивана, го погледна изненадан.

— Знам. Нали вече се представихте — хер Юлиус Хауптман, единственият член на консорциума, когото не съм виждал по време на преговорите с банкерите в Цюрих.

Мъжът се държеше странно и това безпокоеше Александър. Защо е дошъл? Какво желае? Посещението определено не бе официално.

Хауптман впи студени очи в Александър.

— Точно така си и мислех... Ти дори не си спомняш Мариан, нали?

— Мариан? — повтори Александър. В следващия миг се сети. — Мариан Хауптман... О, Господи...

Бавно поклати глава.

Хауптман го изгледа унищожително.

— Мариан беше моя дъщеря, Киракис — обяви той и хвърли пожълтяла изрезка от женевски вестник пред Александър. — Почина преди седем години. Да ти кажа ли как умря?

— Вече знам — увери го Александър, а мислите му бушуваха.

От всички хора, за които подозираше, че имат желание да го унищожат, нито веднъж не бе му хрумвало, че това ще се окаже бащата на Мариан. Очите му се стрелнаха към горната площадка на стълбището и той мислено се помоли Мередит да не се събуди.

Лицето на Хауптман бе изкривено от гняв.

— Обеси се в онази мизерна хотелска стая заради теб! — изкрещя той. — Отне живота си, защото те обичаше, а ти й обърна гръб! Съблазни дъщеря ми, поигра си с нея и я изхвърли, когато се отегчи. Мариан бе прекрасно невинно създание. И толкова наивно! Тя наистина бе повярвала, че я обичаш и ще се ожениш за нея!

— Никога не съм искал да я нараня... — подхвана Александър в опит да успокои Хауптман.

Мъжът видимо не бе на себе си и Александър бе твърдо решен да го разкара от къщата, преди Мередит да се събуди.

— Млъкни! — изкрещя Хауптман гневно. — Никога не те е било грижа за чувствата на дъщеря ми... Беше известно как захвърляш жените като износени дрехи! Знам всичко за теб, за онези, които си унищожил. Колко жени са се опитвали да се самоубият заради теб? Гордееш ли се с това?

— Изслушайте ме...

Александър се изправи, но застина на място — бе видял пистолета в ръката на Хауптман.

Паднало насред пътя дърво забави Десан и полицаите в покрайнините на Саутхамптън. Докато се бореха да го изместят, колкото да могат да минат, Десан погледна към сивото заплашително небе.

Бяха ли закъснели вече, запита се той.

Мъжки гласове, които се караха, разбудиха Мередит. Единият беше на Александър, но другият беше непознат. Седна в края на леглото и се опита да определи какво точно става долу. Понеже не чуваше ясно, облече робата и отиде тихо до стълбищната площадка. Долу определено се случваше нещо нередно. Виждаше Александър, но не и лицето на другия. Те не я забелязаха.

— Отдавна чакам този момент. — Мъжът млъкна за кратко. Дишаше тежко и очевидно бе силно афектиран. — Седем години болка... През цялото време търсех оръжие, с което да те унищожа... Дълъг период, но си заслужаваше чакането...

— Чуйте ме, човече!

Тонът на Александър бе напрегнат. Мередит виждаше изписаната по лицето му тревога. Усети как сърцето ѝ лудо заби.

— Каквото и да кажеш, вече няма значение — сръза го мъжът и потрепери от гняв. — Знаеш ли какво е да загубиш човека, който е смисълът на живота ти? Съмнявам се. Не вярвам някога да ти е пукало за когото и да било и едва ли си изпитвал болката, която е неизменна част от мен от онова утро в Женева.

— Знам какво изпитвате... — започна Александър.

— Не, не знаеш! — изкрещя Хауптман. — От къде може да знаеш? Ти си човек, който винаги е използвал хората за свои цели!

— Знаете за мен само онова, което сте чел — подхвърли Александър предпазливо, внимавайки да не предизвика повече враждебност.

— Знам що за човек би използвал невинна уязвима млада жена заради егоистичното си удоволствие! Що за човек е този, който довежда жена до самоубийство? — Гласът на Хауптман стана толкова остър, че Мередит неволно потрепери. — В деня, когато погребях дъщеря си, хер Киракис — продължи мъжът тихо, — дадох обет да посветя живота си да те принудя да заплатиш за греховете си. Отне ми време — повече, отколкото бе по вкуса ми, — но сега съм удовлетворен.

Александър го погледна смаяно.

— Значи вие...

Смехът на мъжа бе горчив.

— През годините натрупах достатъчно пари и власт, за да те унищожа — злорадо сподели той. — Внимателно съм подготвил краха на мощната ти империя. Именно аз, хер Киракис, уредих пожара в Монреал, но той бе само началото, както ти е добре известно.

Александър го гледаше мълчаливо.

— Хората ми... Добре си свършиха работата, нали? Те създадоха проблемите в атомната централа — продължи той тържествуващо. — Не е лесно да се подкупят вашите американски политици, но както ти сам си повтарял нееднократно, всеки си има цена. — Замълча. — Същото важи и за твой човек в Турция.

— Кафир? — обади се Александър. — Какво общо има Кафир с това?

— Той всъщност се оказа много полезен за мен — сподели Хауптман и тънките му устни се извиха в злобна усмивка. — След като открих слабото му място, съвсем лесно го убедих да постъпи според желанията ми.

— Слабото му място ли? — попита неволно Александър.

— Кафир е страстен комарджия — обясни Хауптман високомерно. — Изненадан съм, че не си го знаел. — Изсмя се

подигравателно. — Заплатих всичките му дългове и той стана моя собственост.

— Разбирам — промълви Александър, досетил се за странното поведение на Кафир през онази сутрин в Истанбул.

— Пак моите хора устроиха капан на Курт Бадрут — продължи Хауптман и се наслади на страха, появил се в очите на Александър. Нямаше представа, че той не се страхува за себе си, а за бременната си съпруга. — Щяхме да купим и твоя човек в Англия, но онази жена се натъкна на информацията, която се готвехме да използваме срещу него. Ако не бе разбрала какво става... За жалост трябваше да... загине.

— Наредил сте Каролин Грейсън да бъде убита?

Хауптман се усмихна ледено.

— Да кажем, че уредих да я сполети злополука.

Александър го погледна. Човекът срещу него бе хладнокръвен убиец. А обвиняваше Александър за смъртта на Мариан!

— А Карло Манети? — попита той предпазливо. — И това ли е ваше дело?

— Естествено — призна Хауптман без миг колебание. — Манети отлично пасваше на замислите ми. Когато се наложи да обявят компанията му за продан, всички, включително и самият Манети, бяха убедени, че ти стоиш зад това. — Замълча за минута. — Глупакът реши да се самоубие и това дойде като допълнителен бонус. Дъщеря му изля доста помия по твой адрес в пресата, нали?

— Господи, това е лудост! — възкликна Александър.

— Аз причиних всичките ти проблеми, хер Киракис — продължи Хауптман. — Фармацевтичната компания, спекулациите в пресата, че империята ти е нестабилна... Но най-големият ми удар бе, когато узнах истината за теб!

Александър го погледна смаяно, но веднага се досети, че Хауптман знае и за Елизабет, и за Йоанина.

— Следях хода на разследването на съпругата ти и реших и аз да проверя някои неща — заяви Хауптман. — Изпратих хора в Атина, в Йоанина, дори в Лос Анжелис. Именно аз, хер Киракис, изпратих на жена ти доказателството, което тя търсеше.

— Вие?

Александър изглеждаше потресен. Горе на площадката Мередит имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне.

— Мислех да изнеса данните в пресата — продължи Хауптман. — Всичко, хер Киракис! Истината за случилото се в Йоанина, истината кой си всъщност, къде се намира майка ти сега, докъде е стигнал Константин Киракис в желанието си да осигури бъдещето на империята си. Та ти дори не си истински Киракис! — Усмихна се злобно. — Но после реших, че е по-добре да продължиш да живееш, като знаеш, че още някой е посветен в истината за теб. Човек, чиято самоличност не ти е известна, но е в състояние да огласи фактите всеки момент. За жалост се наложи да променя първоначалния си план. Онзи мъж... инспекторът от Интерпол... започна да се приближава прекалено много до истината. Опасно близо.

Смени позата и Мередит видя пистолета. Бързо и тихо се върна в спалнята, за да звънне на полицията, но линията се оказа прекъсната. Огледа трескаво стаята и изведнъж се сети за пушката, която Александър държеше в дрешника на спалнята. Извади я с треперещи ръце и се помоли да е заредена. Провери я — наистина беше заредена. Върна се на площадката. Двамата още се караха. Мъжът продължаваше да държи пистолета насочен към Александър. Говореше неща, които се струваха безсмислени на Мередит. Тя тръгна да слиза бавно по стълбите. Александър, с лице към стълбището, вдигна глава и я видя.

— Мередит! — извика той. — Качи се обратно горе! Бързо!

Стреснат, Хауптман натисна спусъка. Чу се един-единствен изстрел и Александър падна върху дивана. Реагирайки инстинктивно в готовността да защити съпруга си, Мередит вдигна пушката и натисна спусъка. Хауптман се стовари на пода, а от тила му потече кръв. Мередит седна на стълбите и затрепери неконтролируемо. Сърцето ѝ биеше като лудо, когато Александър, притиснал лявото си рамо, се изправи бавно и приближи до неподвижното тяло в подножието на стълбището. За да не рискува, ритна пистолета настрана, където Хауптман не би го стигнал. Забеляза лъскав предмет до тялото. Наведе се и го вдигна. Беше минало много време, но още го помнеше: гривната, която бе подарил на Мариан в Гщаад.

Погледна Мередит: тя продължаваше да седи на стълбите и да трепери.

— Добре ли си, *matia mou*? — попита той и тръгна към нея.

Тя кимна и плахо попита:

— Мъртъв ли е?

— Да — увери я той.

— Кой е той, Александър? Защо искаше да те убие?

— Историята е дълга, скъпа. Аз...

Някой започна да тропа силно по входната врата и той млъкна. Отиде да отвори, все така придържайки лявото си рамо. Светлосивата му жилетка вече бе подгизнала от кръв. Отвори вратата. При вида на Десан и двамата полицаи изпита неимоверно облекчение. Десан го погледна и се обърна към полицаите:

— Извикайте линейка — нареди той и отново го погледна. — Хауптман, нали?

Александър кимна.

— Във всекидневната е.

Десан влезе бързо и приклепна до неподвижното тяло на Юлиус Хауптман. Провери пулса.

— Ще ни е нужен и съдебен лекар — добави той тихо. — Този човек е мъртъв.

ГЛАВА 30

Ню Йорк, юни, 1988 година

Финансовият свят жужеше от вълнение. Заглавията в „Уолстрийт джърнал“ огласяваха едно от най-големите сливания на корпорации за всички времена. „Киракис корпорейшън“ се сливаше с „Хамънд — Транскон“ — третия по големина конгломерат в света. След година на неволи и неочаквани обрати — година, през която се говореше, че „Киракис корпорейшън“ е прокълната и Александър Киракис е пред унищожаване — корпорацията изплува по-голяма и мощна от всякога. В бележка към статията пишеше още, че ядреният институт на Киракис в Лос Анджелис ще поднови работата си.

Атина

Музеят, само седмици по-рано открит от Александър Киракис и прекрасната му съпруга, бе посветен на паметта на покойните му родители Константин и Мелина Киракис. Многобройните тълпи бяха привлечени преди всичко със забележителната колекция от платна на Моне, Реноар и Мане. Всички продължаваха да коментират трогателната реч на Александър Киракис при откриването и очевидно силната му привързаност към покойните му родители.

Лозана

Доктор Гудрон не бе склонен да вярва в чудеса, но сега буквално ставаше очевидец на чудо. Откакто преди година Александър Киракис направи смайващото си признание, в състоянието на госпожа Райън се забелязваше известно подобрене. След тридесет и пет години мълчание и никаква реакция по отношение на външния свят, сега доктор Гудрон категорично смяташе, че е постигнат пробив. Александър Киракис посещаваше майка си редовно и според тренираното око на психиатъра той установяваше ползотворна

комуникация. Елизабет все още не говореше, но лекарят бе убеден, че е просто въпрос на време, преди да стане и това. Питаше се дали наистина съществува вроден инстинкт, който помага на човек да разпознае детето си при всякакви обстоятелства.

Париж

Александър и Мередит слязоха от частния самолет с дъщеричката си. Репортерите и фотографите тутакси се скупчиха край оградата. Всеки искаше пръв да заснеме най-новото продължение на династията Киракис. Бебето беше вече на шест месеца, но негова снимка още не се бе появявала в пресата. Предполагаше се, че след всичко, което Александър и Мередит Киракис бяха преживели през последните две години, те се опасяват някой да не се опита да отвлече детето им. Говореше се, че бременността на Мередит е протекла трудно и на два пъти за малко да загуби бебето — първия път веднага след инцидента в Саутхамптън.

Сега, когато стъпиха на земята, Александър прегърна Мередит, която държеше детето в ръце. Журналистите се провикваха един през друг и молеха за коментар или снимка. Мередит погледна съпруга си усмихната.

— Да го направим ли? — попита тя.

Той също се усмихна.

— Защо не?

Заедно пристъпиха към оградата. Мередит свали дантелената шапчица на бебето, което поразително приличаше на баща си — гъсти тъмни коси и същите блестящи черни очи.

— Дами и господа — обяви Александър гордо, — нашата дъщеря Алексис Елизабет Киракис.

Издание:

Норма Бейшър. Игра на богове

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2003

Редактор: Радка Бояджиева

ISBN: 954-585-430-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.